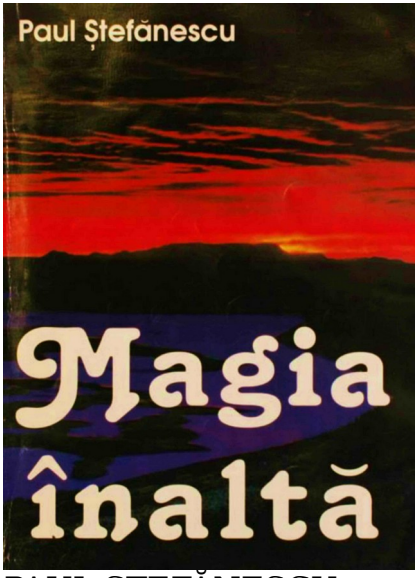

PAUL ŞTEFĂNESCU
MAGIA ÎNALTĂ

*20. * * * „Lumea vrăjitorului”, Ed. Sympozion, 1996.*
21. Paul Christian: „Magia egipteană”, Ed. Antet, 1995.
22. Gh. V. Brătescu: „Vrăjitoria de-a lungul timpului, Ed. Politică, 1995.
23. P.I. Culianu: „Eros şi magie în Renaştere”, Ed. Nemira, 1994.
24. Max Heindel: „Cosmogonia Rosicruciană”, 1996.
25. A.E. Powell: „Dublul Eteric”, Ram, 1947.
CUPRINS
cuvânt înainte
PART I-A
Istoricul Magiei
Iniţierea
Ocultismul hindus
Evoluţia Magiei
Elemente teoretice ale Magiei

Magicieni şi vrăjitori
Forţele magicienilor
Legile Magiei
Reprezentări
Rolul credinţei în Magie
Satanism
Adoratorii diavolului din Kurdistan
Pactul cu Diavolul
Posedaţi de diavol
MAGIA NATURALA
Magia naturală fizică
Farmecele
Exemple practice de farmece
Descântecele
Se pot face farmece? Cum să ne apărăm de ele!
Vrăjile
Vrăjitoria modernă
Desfacerile vrăjilor şi farmecelor
Metodole folosite de Magia naturală
Tafismanele
I. Materialele Talismanelor
II. Gravarea caracterelor pe metale
III. Desemnarea Talismanelor pe pergament sau piele
Relaţiile dintre talismane şi magnetismul animal
MAGIA EVOCATOARE
Procedeele Magiei
Practici moderne de Magie
Sensibilitatea în Magie
Mecanismul morţii
Evocarea morţilor. Necromancia. Spiritismul...
Necromancia
Pactul cu Lucrfer
Tărâmul celălalt (universul celălalt)
Necromancia: recomandări practice
MAGIA DIVINATORIE

MAGIA MEDICALĂ
Medicina simpatică
Raporturile magicianului cu fiinţa supranaturală
Despre demoni
PARTEA A II-a
Stăpânirea forţelor existente în natură
Magia înaltă
Elementele Magiei
I. Magicianul
II. Omul
Relaţiile dintre om, voinţă şi fiinţa impulsiva…
Forţa nervoasă
Somnul natural
Beţia
Hipnotismul şi Sugestia
Nebunia
Natura
Pământul şi Natura
Constituţia globulei de sânge
Regnurile mineral, vegetal şi animal
Fiziologia terestră
Rugăciunea
Lanţul magic
ELEMENTE DE THEURGIE
Laboratorul magic
Prepararea şi păstrarea obiectelor necesare…
Camera (Paraclisul)
Cuvântarea Ondinelor
Exorcismul apei
Sarea şi cenuşa
Exorcismul Sarii
Exorcismul cenuşii
Cuvântarea Gnomilor
Instrumentele magice
Accesorii rituale

Simbolismul principalelor accesorii Mineiul
Numele aflate în relaţie cu elementele pentru conjurarea acestora
Evocările
Exorcismul aerului
Exorcismul pământului
OPERELE MAGICE ALE LUI HENRI-CORNEILLE AGRIPPA de PIERRE D’ABANE CU SECRETELE OCULTE 25
Heptameronul
Viziuni şi apariţii
Marea operaţie
Prepararea personală
Jurăminte şi supunerea Spiritelor
Consideraţii pentru Duminică
Consideraţii asupra zilei de Luni
Consideraţii asupra zilei de Marţi
Consideraţii asupra zilei de Miercuri
Consideraţii pentru ziua de Joi
Consideraţii asupra zilei de Vineri
Consideraţii asupra zilei de Sâmbătă
Tabel cu îngerii orelor aparţinând zilelor
MARELE GRIMOAR CU MAREA CLAVICULA A LUI SALOMON. MAGIE NEAGRĂ SAU FORŢELE INFERNALE ALE MARELUI AGRIPPA
Niesmes
Sfaturi pentru neofiţi
Prepararea Vergelei fulgerătoare
Marele cerc cabalistic
Cum trebuie executate operaţiile magice
CLAVICULA LUI SALOMON CONTINUÂND VERITABILUL MOD DE A FACE PACTELE
Clavicula lui Salomon
Modul de comportare înainte de a face pactul
Marea chemare a spiritelor cu care se doreşte a face

un pact, girat de marea claviculă
MAGIA CEREMONIALĂ
Caldendarul magic
Simpatii şi antipatii planetare
Ierburile magice
Instrumentele magicianului
Cercul magic
Triunghiul Pantacolelor
Magia Grimoarelor. Extras din „Dragon Noir”.
Conjuraţia magică
Prepararea Grimoarelui
Dragon Rouge. Misterele găinei negre
Vrăjitoria prin liturghia neagră
O evocaţie a vrăjitoriei Voisine
AVIZ CITITORULUI
BIBLIOGRAFIE

„Numai pentru voi, fii ai doctrinei şi ai învăţăturii, am scris această operă. Cercetaţi atent cartea, concentraţi-vă asupra acelei intenţii pe care am presărat-o şi am strecurat-o în mai multe locuri; ceea ce am lăsat să rămână ascuns într-un foc, am arătat în alt loc, ca să poată fi înţeles de înţelepciunea voastră”.

Heinrich Cornelius Agrippa Von Nettesheim, „De occulta philosophia” 3, 65.

CUVÂNT ÎNAINTE

Ajuns la capătul a jumătate de veac închinată practicării ocultismului, după o iniţiere căpătată în cadrul a diverse Ordine esoterice şi atingerii unor grade înalte, am considerat că este momentul să ofer celor interesaţi din ţara noastră prima lucrare din limba română de Magie înaltă.

Oricât ar nega adversarii Ştiinţelor Oculte, dar Magia a fost, este şi va fi o ştiinţă, o ştiinţă de graniţa ce face legătura între lumea fizică şi cea spirituală.

Cititorul însetat de cunoaştere, va găsi în paginile

acestei cărţi cunoştinţele elementare în vederea practicării Magiei. Aceste cunoştinţe sunt răspândite într-un foarte mare număr de cărţi şi reviste, dintre care autorul a consultat câteva sute. Autorul atrage atenţia cititorilor că lucrarea sa este o prelucrare cu caracter de sinteză (în special partea l-a), şi nimic mai mult, mărginindu-se a aduna şi rândui materialul pe baza experienţei practice personale.

Am considerat util să facem aceasta, întrucât puţini sunt aceia care au răgazul, chiar dacă ar dori, să cerceteze un mare număr de lucrări în diverse limbi (inclusiv latina, vezi biblioteca din Târgu Mureş şi Alba Iulia), pentru a culege învăţăturile cuprinse în ele şi apoi după ce le-a verificat în practică, să le închege într-un tot coerent, dându-i girul reuşitei acelora care doresc să le transpună în viaţă.

După cum se poate remarca uşor din enumerările de autori, lucrarea noastră a avut în vedere un mare număr de cărţi pe care le-am citat în text ca referinţe bibliografice; acolo unde am considerat necesar, am extras pasaje întregi (partea a II-a, în special). Poate chiar am abuzat de acestea. Cerem scuze cititorilor dacă se crează un aspect heterogen al materialului tratat, iar autorilor respectivi pentru abuzul săvârşit, mulţumindu-le totodată pentru aprobarea tacită a colaborării lor într-un domeniu atât de gingaş şi sărac în originalitate.

Preluările unor pasaje din C.K. Nicolau, Gh. V. Brătescu, J. Maxwell, A.E. Powell. Marcel Mauss, Henri Hubert, Ronald Villeneuve, Hans Holzer, Michel Berchamaus, Elizabeth Artebi, David Saint *Oak*, Éliphas Lévi şi Gerard Encause Papus, nu am făcut-o unnârind un gând urât, ci am considerat că materialele respective sunt atât de importante. Încât nu trebuie să lipsească dintr-o lucrare bine documentată. Îmi exprim întreaga gratitudine şi respect faţă de autorii mai sus citaţi, ca şi faţă de alţii

ale căror lucrări ne-au servit şi le recunoaştem meritul priorităţii lucrărilor lor. Le aducem mulţumirile noastre pe această cale editurilor şi recomandăm cititorilor noştri parcurgerea acestor antemergători serioşi şi bine documentaţi.

Bănuim că lucrarea noastră poate trezi o atitudine dezaprobatoare din partea unor cercuri, mai ales aparţinând clerului cu vederi dogmatice, îi asigurăm pe aceştia că Magia înaltă" nu este împotriva credinţei în Dumnezeu şi a Religiei, ci dimpotrivă se sprijină pe acestea, punând în practică preceptul biblic, când spune că Dumnezeu a creat omul, după chipul şi asemănarea sa, şi când i-a zis: „creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l stăpâniţi".

În încheiere, menţionăm că subiectul a fost tratat din cele două unghiuri de vedere: materialist (analiza sociologică a fenomenului magic – un compendium al lucrărilor. „Magia" de J. Maxwell şi /Teoria generală a magiei*" de Marcel Mauss şi Henri Hubert). Şi ocultă prezentare de pe poziţia magicianului practicant, a cărui reprezentanţi sunt Éliphas Lévi şi Papus.

Poate, încălcând regulile gramaticale, toate referinţele la Magie sub toate aspectele posibile, au fost scrise intenţionat, ca semn al respectului, cu majuscule.

Dr. Paul Ştefănescu

Copio Sclo tratând: Opere/e *magice ăla lui Henri-Co/noilte Agrippa da Parre d'Abane*; *Marele grimoar al lui Solomon*, *Clavicula Un Sohmon*. *au fost traduse* şi *prelucrate din limbile latino şi franceză veciw ale lucrărilor existente în bib Hoietite Academiei Române*, *BMoteca din Alba Iulia*, *Biblioteca din Ta* (*cu Munaş şi Călăraşi* (*expoziţia dedicata vrăjitorului. 1996*).

PART I-A

Istoricul Magiei

„Ceea ce este deasupra se află şi dedesubt şi ceea ce

este jos este şi sus".

J-o calea înaltelor şi *dinţe ocutte, nu trebuie să te angajezi cu temeritate, ci exiată pornit trebuie să înaintezi ori să moYL A te îndoi înseamnă a înnebuni, a te opri înseamnă a cădea, a da înapoi înseamnă a le arunca într-o prăpastie*.

„XEOFtTULE, care ai început lectura acestei cărţi, dacă vrei să înţelegi şi s-o urmezi pană ta capăt, ea va face din tine un monarh sau un smintit. Deci poţi să faci cu acest volum ce doreşti, dar nu vetputea nici să-l *dispreţuieşti, nici să-l uiţi. Dacă eşti curat, el Ui va fi lumina, dacă eşti puternic, îţi i\i fi arma. dacă eşti sfânt, îţi va fi religia, dacă eşti înţelept, el îţi va ordorul înţelepciunea*.

Dar dacă e-ţi rău, cartea aceasta va fi pentru line aidoma unei torţe infernale, îţi va scormoni în piept sfâşiindu-l ca un vultur, va rămâne ca amintire d (*xir ca o remuşcare*; *îţi va umple imaginaţia de himere* şi *te va conduce prin nebunie, la disperare. Ai dori să râzi şi nu vei face decât să scânceşti, pentru că această carte va fi pentru tine ca pila din fabula în care un şarpe încearcă să roadă o pilă* şi *nu reuşeş te decât să-şi fărâme dinţii*".

Să începem acum seria de iniţieri…

Încercarea de a se cunoaşte pe sine şi de a înţelege natura înconjurătoare, constituie cea mai veche preocupare a omului, reprezentând totodată dovada evoluţiei sale

Omul a învăţat cu greu şi extrem de încet să înfrunte asperităţile naturii, adaptându-se treptat ei, încercând s-o imite până la obsesie.

Acest mod de comportament, ce s-a dovedit de-a lungul timpului a fi decisiv, se va situa conform concepţiilor materialiste despre lume, la baza credinţelor mitico-magice, ca de altfel şi la ştiinţele cunoscute în prezent.

Magia a luat naştere în zorii umanităţii, când cunoaşterea lumii era într-o fază incipientă şi extrem de rudimentară. Se presupune că în credinţa primilor oameni, practicile magice erau singurele capabile în măsură să-i fie de un ajutor, vrăjitorul fiind totodată singurul în măsură să determine fenomenele ce i-ar fi putut fi favorabile.

Încă de la început, vrăjitorii au constituit depozitul viu de cunoştinţe al grupului social respectiv, apărat de taina secretului, pe care-l transmiteau doar acelora găsiţi a fi demni, selecţionaţi pe baza trecerii unor probe stricte şi severe. Astfel, lucrurile evoluând, s-a ajuns ca acum câteva mii de ani, să apară castele deţinătoare de cunoştinţe magico-religioase. Vrăjitorii, şamanii şi mai târziu magii şi preoţii au deţinut mai bine de 60 de milenii, cheile cunoaşterii.

Trecerea de la cunoaşterea denumită „intuitivă", reprezentată prin aşa-zisele „Ştiinţe Oculte*, la ştiinţele exacte, din zilele noastre, a decurs lent, operaţie care s-a desfăşurat pe parcursul al câtorva milenii, proces ce nu s-a oprit şi continuă de altfel şi astăzi, şi care va dăinui până când cele două domenii se vor suprapune. Nu mai este un secret pentru nimeni că domenii cum ar fi bioenergia, telepatia şi radiestezia au început să fie studiate şi acceptate de ştiinţele aşa-zise exacte.

Cuvântul «Magie" după unii autori, provine din grecescul. MAGOS* (Mag) şi „MAGEIA" (Magie), alternare a termenilor Mog, Megh, Magh, care în limba pehlvi şi Zend. limbi ce au aparţinut vechiului Orient, înseamnă preot, înţelept şi totodată perfect, de unde derivă şi cuvântul chaldeean, Maghdirrf, echivalent pentru înţelepciune înaltă sau filosofie sacră.

După alta ipoteză filologică, termenul. magie* provine de la cuvântul „lângă", desemnând în dialectul accadian noţiunea de preot în limba asiriană. Jmga" devine „maga. printr-o simplă transformare fonetica, fără a fi

afectat sensul iniţial al cuvântului. Dar la greci, care după cum se ştie, vor adepta practici orientale magice, magheia.

1) *Gh. V. BIU – loscu*: *Vrtytotia* de-a *lungul timpulut*. *Ea Politica*, *Bucurau*, *1965*.

semnifică şi. religia magilor*, fapt care ne oferă o indicaţie în plus şi anume că procedeele magice noi erau privite într-un mod cu totul deosebit în raport cu cele tradiţionale de sorginte autohtonă, situate mult mai aproape de gândirea primitivă. Romanii vor spune „magus”.

preotului de origine persană sau vrăjitorului, de altminteri ca şi actului de vrăjitorie în sine.

Simpla etimologie comparată prezentată mai sus, ne revelează deci că, Magia constituia ansamblul cunoştinţelor posedate odinioară de către magii sau filosofii Indiei, Persiei, Chaldeei sau ai Egiptului, care toţi erau preoţi ai Naturii, părinţii tuturor ştiinţelor, creatorii civilizaţiilor gigantice, ale căror ruine poartă încă, fără să se încovoaie, povara a şaizeci de secole. Privită astfel, Magia constituie prefaţa istoriei universale.

Magii erau preoţii înţelepciunii antice, filosofi dedicaţi studiului Universului. Magii se abţineau să-l explice pe Dumnezeu, şi ca atare ei îl numeau „Inefabilul* şi gravaseră pe frontispiciul templelor lor această inscripţie: „Sunt tot ceea ce este, tot ceea ce a fost, tot ceea ce va fi şi nimeni nu poate ridica vălul meu”.

La întrebarea dacă Magia ascunde un secret, răspundem că da, există un secret formidabil, a cărui revelaţie a tulburat lumea, aşa după cum atestă tradiţiile religioase din Egipt, rezumate simbolic de Moise la începutul Genezei.

În perioada de început a cercetărilor în domeniul magiei au existat interpretări arbitrare privitoare la evoluţia religiei, adversară magiei.

Margaret şi Goldenweiser au căutat să stabilească o

origine, comună a magiei şi religiei, făcând o apropiere între cele două.

Într-adevăr, la o examinare mai atentă – şi vom reveni asupra acestui lucru – se poate remarca aceasta.

Max Weber consideră că magia ar juca rolul de paznic al iraţionalului, constatând că la originea fiecărei religii se află un atac al acesteia împotriva magiei

Malinowschi (1918), considera magia ca fiind o pseudoştiinţă, adică o încercare de cunoaştere practică a fenomenelor.

Lowie este de acord cu el şi e de părere că omul primitiv este lipsit de noţiunea de supranatural şi nu distinge realul de miraculos.

La aceeaşi concluzie se raliază Raddiffe-Brov/n, G. Goode (1951). Goody (1961). M. şi R. Wax (1963), Nadei (1970), Rosengren (1976). etc.

1) *Puuf Chnsfjan*: *Magia oftpleanb Ed*. *Antet*. *Bucurts-U, 1595*.

Lucian Blaga consideră că există şase funcţii ale gândirii magice (poetică, religioasă, ontologică, cognitivă, pragmatică şi vital-sufletească).

Mircea Elâade oferă mitul interpretării emoţionale şi cosmice.

P.l. Cullanu ne supune atenţiei denaturările iraţionaliste sau metafizice din diferite şcoli şi curente relativ ia complexitatea miturilor.

Ştiinţele exacte consideră în prezent magia din punct de vedere ai ordinii istorice, ca o preştiinţă.

În ordine epistemologica magia este privită ca o pseudoştiinţă sau cvasi-ştiinţă, iar din punct de vedere gnoseologic drept para-ştiinţă. Sistematizate, numeroasele elemente ale magiei pot fi grupate în: empirice, mistice, rezidii vulgarizate din învăţături esoterice, fragmente de filosofii străvechi, gândire concretă „sălbatică* (C. Lévi-Strauss). gândire regresivă, analogii, psihosomatică,

psihotronică şi abscons.

După Maxwell, „magia este un fenomen de ordin social care nu corespunde unor funcţii fiziologice, aceleaşi pentru toţi oamenii, ci unor funcţii psihologice colective”.

Diversele magii prezintă un caracter general, care se distinge prin obiective importante, rituri şi tehnici, având un fond de idei comune, răspândite în tot ansamblul umanităţii.

Manifestările Magiei nu sunt îndreptate către fiinţe a căror voinţă nu poate fi constrânsa, dar poate fi înduplecată prin implorări şi ofrande. Magia se adresează fiinţelor sau forţelor care pol şi supuse, în anumite condiţii, voinţei umane.

Spre deosebire de actul religios care în esenţă constă dintr-o rugăciune, actul magic constituie expresia impunerii unei voinţe umane puternice. Jacob B_6 hme. un mare ocuitist defineşte în felul următor Magia „Nu este în sine decât o voinţa şi aceasta voinţă este marele mister al oricărei minuni şi al oricărui secret; ea se operează prin puterea dorinţei în fiinţă. Acesta este caracterul esenţial al Magiei, ea reprezintă expresia unei voinţe. Ea poate aplica această voinţă pentru supunerea fie a fiinţelor naturale, a geniilor, a demonilor sau a spiritelor, fie a forţelor naturale, în primul caz este vorba de Magia propriu-zisă, în al doilea de ştiinţa ocultă”. Cât priveşte ritul magic, Hubert şi Mauss îi definesc ca: cnce rit care nu face parte dintr-un cult organizat, orice rit privat, secret, misterios şi tinzând spre

1) *P.l Cutiami*. *Erosşimagte în Renaştere*, *Ed*. *NemtrD*, *1994*.

2) *J. Maxwell*: *hiagm*, *Ed*. *Uwwrs enciclopedic*, *Bucureşti*, *1995*

3) *Marcul Mausr*, *şi Henn Hubert „Tttona gonoroU*) *a mit* & *or*, *Ed Poitrom*, Iaşi, *1996*.

ritul prohibist. În concluzie ritul magic este expresia

unei voinţe puternice, afirmată în fiecare detaliu alntualului, tinzând ia subjugarea fiinţelor supranaturale sau la dominarea forţelor naturale care, în mod obişnuit scapă puterii omului.

Pliniu1 avansează următoarea definiţie a Magiei: „Magia s-a născut din medicina", Cât priveşte Goeţia, aceasta este o Magie specifică, care are ca obiect efectuarea de farmece, vrăji şi orice fel de înşelăciune. Ea constituie Magia neagră.

În ceea ce-l priveşte pe Platon, acesta afirmă că Magia a fost o ştiinţă divină, constituind teurgia neoplatonicienilor.

Se mai afirmă că Magia naturală este o formă primitivă a ştiinţei.

Cealaltă formă. Magia supranaturală sau evocatoare, este denumită astfel întrucât principiul pe care se bazează constă în evocarea unui spirit, geniu sau demon. Ambele magii – naturala şi supranaturală sau evocatoare – având aceeaşi origine, se diferenţiază prin obiectul imediat al acţiunii magice. Astfel. În Magia evocatoare se face apel la o fiinţă supranaturală, în vreme ce în cazul Magiei naturale omul acţionează în mod direct asupra forţelor cosmice.

M. Mauss şi H. Hubert în lucrare lor JEsquisse d'une theorie generale de la magie" ca şi E. Durkheim în Formele elementare ale vieţii religioase" fac o distincţie netă între religie şi practicile magice.

„Niciodată în istorie nu am întâlnit religie fără Biserică. Cu alte cuvinte, nu există Biserică magică. Magicianul nu se regăseşte niciodată în comunitate alături de ceilalţi confraţi ai său: „O asemenea comunitate lipseşte în mod normal în cazul magiei" (Durkheim).

Religia – arată autorii citaţi – este asociată unor activităţi publice şi solemne. În vreme ce magia este destinată unor activităţi private.

Cea dintâi, arată Mark Ange în Religie şi

antropologie, se exprimă printr-un sacrificiu, iar cea de a doua în maleficiu.

Frazer (în Creanga de aur), ca şi Tylor, Sir Alfred Lyall, Jevons, Lang şi Oldenberg sunt de părere că magia este o specie de ştiinţă anterioară ştiinţei. Frazer consideră ca fiind magice acele practici destinate să producă efecte speciale prin aplicarea a doua legi numite legi ale simpatiei: legea similarităţii şi cea a contiguităţii.

Formulate ele sunt: „Asemănătorul produce asemănător; lucrurile care s-au aflat în contact, dar nu mai sunt. continuă să acţioneze unul asupra celuilalt, ca şi cum ele ar mai fi în contact". Ca un corolar se poate spune şi astfel: „Partea este pentru întreg ceea ce înseamnă

1) *Primu'*: „*Naturaks Historia*, *cartea XXX*. *cap I*

Imaginea pentru lucrul reprezentat". Conform formulării lui Frazer, simpatia reprezintă condiţia necesară şi suficientă pentru magie; toate riturile magice sunt simpatice şi toate riturile simpatice sunt şi magice. Cu alte cuvinte magicienii practică rituri asemănătoare rugăciunilor şi aducerii de ofrande ca în religie. Asemănarea dintre magie şi religie din acest punct de vedere este izbitoare.

».

Există o ştiinţă adevărată şi o pseudoştiinţă. O magie divină şi una infernală, adică mincinoasă şi întunecată; trebuie s-o revelăm pe una şi s-o condamnăm pe cealaltă; trebuie să distingem magicianul de vrăjitor şi pe iniţiat de şarlatan.

Magicianul dispune de o forţă pe care o cunoaşte, iar vrăjitorul foloseşte forţe pe care nu le cunoaşte, vrăjitorul abuzează de ceea ce nu cunoaşte.

Magia pe care cei vechi o denumeau „sanctum regnum", „sfântul regat* sau „regatul lui Dumneze* „regnum Dei", nu e făcută decât pentru preoţi şi pentru

regi: sunteţi rege, sunteţi preot?

Sacerdoţiul magiei nu este unul de rând şi regalitatea ei nu are nimic de împărţit cu prinţii lumii acesteia. Regii ştiinţei sunt preoţii adevărului şi domnia lor rămâne neştiută mulţimii, ca şi sacrificiile şi rugăciunile lor. Regii ştiinţei sunt acei oameni care cunosc adevărul şi pe care adevărul i-a făcut liberi, conform promisiunii categorice a celui mai înalt dintre iniţiaţi

Magicianul este suveranul pontif al naturii, în vreme ce vrăjitorul nu e decât profanatorul acesteia. Vrăjitorul este pentru magician ceea ce superstiţiosul şi fanaticul este pentru omul cu adevărat religios.

Magia este, ştiinţa tradiţională a secretelor naturii" care ne vine de la magi. Prin intermediul acestei ştiinţe, adeptul este invesiit cu un fel de atotputere relativă putând să acţioneze într-un mod supraumân, adică depăşind dimensiunea comuna a oamenilor

Pentru a ajunge la magie – „sanctum regnum" – adică la puterea şi ştiinţa magilor, patru lucruri sunt indispensabile: o inteligenţă luminată de studiu, un curaj pe care să nu-l oprească nimic, o voinţă pe care nimeni să n-o înduplece şi o discreţie pe care nimic să n-o înduplece şi nicio putere să n-o corupă sau s-o ameţească.

A şti. a îndrăzni, a vrea, a tăcea: iată cele patru verbe ale magiei înscrise în cele patru forme simbolice ale sfinxului. Aceste patru verbe se pot combina în patru feluri, explicându-se astfel de patru ori unul pe altul. Întocmai ca în tarot.

Magul este cel pe care cabaliştii evrei îi denumeau microscop, adică creatorul lumii mici. Prima ştiinţă magică fiind cunoaşterea de sine, prima între operele ştiinţei, cea care include pe toate celelalte, fiind principiul marii opere, este creaţia de sine: cuvântul are nevoie de explicaţie.

Cel care aspiră să devină un înţelept şi să cunoască marea enigmă a naturii trebuie să fie moştenitorul şi

spoliatorul sfinxului: îi trebuie un cap de om pentru a stăpâni cuvântul, aripi de vultur pentru a cuceri înălţimile, crupă de laur pentru a ara adâncurile şi gheare de leu pentru a-şi face loc la dreapta, la stânga, în faţă şi în spate.

Toate iniţierile antice aveau drept scop de a găsi sau de a forma oameni capabili să treacă toate probele.

În Egipt adepţii erau puşi la încercare, în interiorul piramidei, prin probele celor patru elemente: apa, aerul, pământul şi focul; în India yoghinti, fachirii şi brahmanii erau supuşi la prodigioase austerităţi pentru a ajunge în regatul liberei voinţe şi ai independenţei divine. În religia creştină, în mănăstirile din Muntele Aţos şi ale unor ordine catolice, toate chinurile ascetismului au fost împrumutate din vechile mistere.

Acest secret conţine ştiinţa fatală a binelui şi răului, iar rezultatul lui, când e divulgat, înseamnă moartea. Moise îl reprezenta sub forma unui arbore plasat în centrul Paradisului terestru, în vecinătatea Arborelui Vieţii pe care-l hrăneşte chiar cu rădăcinile lui.

Cele patru fluvii misterioase îşi au izvoarele sub poalele acestui arbore, păzit de sabia de fier şi de cele patru forme ale Sfinxului biblic, Heruvimul lui Ezechiel

Magia sau puterea magică se compune din două lucruri: o ştiinţă şi o forţă. Fără forţă ştiinţa nu înseamnă nimic, sau mai degrabă devine un pericol. A nu oferi ştiinţei decât forţa, aceasta era legea supremă a iniţiaţilor. Aria sacerdotală şi arta regală constau mai ales în probe de curaj, de discreţie şi voinţă.

Magia în limba română

Cuvântul „magie a pătruns în limba română destul de târziu, ca rezultat al amplificării circulaţiei literaturii religioase creştine. Iniţial, magul nu avea înţelesul de persoană care se ocupă cu practici magice (vrăjitoreşti), ci de cititor în stele, de om învăţat. Datorită influenţei limbii franceze, cuvântul magie a primit un sens mai larg

corespunzător definiţiilor din etnografia apuseană. Ea se referă la un

1) *C. Constantin Coninaupunt la imone neurologici p psihtaliun în Rrxn Ama*

*Toza d*e *doctorat*, *Sucunoşil*. *1935 Fticuitaton* de *moHana*, *Bum*/*oşti*.

sistem de practici şi formule graţie cărora magicienii supun legile naturii şi provoacă fenomene ieşite din comun.

În limba română, magia a căpătat în sens figurat, sinonimi cu farmecul şi încântarea. Însă atmosfera de farmec şi încântare o insuflă vraja, care e de fapt noţiunea de magie tradusa în limba română. Cuvântul, vrajă" a înlocuit pe cel de „farmec" în vremuri mai vechi. Termenul românesc de „vrajă* este preferat străinului magie.

Cele mai timpurii stadii de dezvoltare ale Magiei ne sunt cunoscute numai din materialul arheologic, care din păcate este foarte sărac. De la cei mai vechi strămoşi ai noştri (pitecantropul şi sinantropul), care au trăit cu câteva sute de mii de ani în urmă. n-au rămas niciun fel de urme care să sugereze că ei ar fi avut credinţe magice. De altfel nici n-ar fi putut rămâne asemenea urme. deoarece, datorită caracterului primitiv ai existenţei lor sociale, conştiinţa celor mai vechi reprezentanţi ai omenirii era nemijlocit legată de practica vânatului şi a culegerii. Pe această cale nu se puteau crea abstracţii magice. Aceasta a fost aşa numita perioadă prereltgioasă. Din aceste timpuri imemoriale ne-au parvenit reprezentările magico-religioase al unor desene rupestre pe pereţii peşterilor, întruchipând figuri de animale şi vânătorul care le fugărea. Caracterul lor este mai degrabă magic după părerea celor mai mulţi cercetători, decât religios.

Iniţial între Magie şi religie nu a fost nicio diferenţă. Istoria religiei începe în mod natural cu religia naturii, cu adorarea forţelor naturii. În timp ce omul era judecat după

propriile sale simţiri, se concepea nemijlocit că omul din fazele cele mai de jos ale dezvoltării, a trăit într-o continuă teamă de furia forţelor naturii. Fenomenele naturale cu totul neînţelese de el, ca de pildă fulgerul şi tunetul, eclipsele, cutremurul şi furtuna, ar fi trezit în el simţământul unei dependenţe iremediabile de forţele naturii; iar în tendinţa neînţeleasă de a îndrepta ameninţările acestor forţe covârşitoare şi de a dobândi favoarea lor, omul a început a le adora şi a li se ruga. Omul primitiv a adorat mai întâi forţele naturii ca atare, însă apoi a căutat fiinţele divine suprafireşti aflate îndărătul acestor forţe şi le-a personificat, în consecinţă din ce în ce mai mult.

1) *Gh V. Britescu*: *Vrăjitoria de-a lungul timpului Ed. Politica, 1985*

2) *J. Maxv ott*: *Magia, Ed. Univurs Enciclopedic. Bucureşti. 199S M MaussşiH Hubert Teoria genorulă* (*t magiei. Ed. Potirom. tap. 1996*.

După ce străduinţele lui Champoilion, ale lui Silvestre de Lacy, Lepsius, Leeman, Brugsch, reuşiseră să descifreze hieroglifele egiptene, după ce Grotefend, Burnouf, Rawlinson, Oppert descoperiseră însemnătatea scrierilor cuneiforme asiriene şi după ce, apoi, India de Răsărit a trecut în posesiunea britanică de stat (1858) şi astfel ajunseră să fie mai uşor accesibile lumii învăţaţilor, vechile instituţii de cultură ale Indiei antice şi colecţiile scrierilor în sanscrită; cercetarea vechilor documente de limbă, de istorie şi de cultură ale Indiei, ale Egiptului şi ale Asiei Mici luă un având deosebit de mare. O lume a culturii, îngropată de mii de ani sub praf şi moloz, se ridică din dărâmături; studiul comparat al limbilor descoperă străvechile legături de dezvoltare şi de cultură între arienii Indiei antice, între Iranieni, Greci, Italici. Celţi, Germani, etc. Însă cu cât se pătrundea mai adânc studiul în lumea legendelor religioase ale acestor popoare vechi, cu atât se

credea că se poate descoperi faptul că odinioară stăpânea la toţi cultul naturii şi că multe dintre figurile zeilor nu erau nimic altceva decât personificări mai mult său mai puţin fantastice ale forţelor naturii. Treptat, s-a ajuns astfel ia rezultatul că acest cult al naturii ar fi treapta cea mai de jos a tuturor religiilor. La un moment dat, chiar s-a crezut că în cântecele religioase şi în imnurile „Rigvedei”, cuprinse în cele mai vechi colecţii ale literaturii sanscrite, s-au descoperit documentele originare ale tuturor rekgiilor.

La un moment dat, în credinţa religioasă a omului s-a produs o transformare care a dat naştere magiei, ocultismului Magia este produsul unui simţ natural, acela al rezistenţei omului la acţiunile defavorabile ale mediului exterior Ea se naşte odată cu religia, şi se poate confunda la origine cu ea; magia este forma activă a sentimentului religios a cănii religie propriu-zisă este forma pasivă:

aşa se explică caracterul ei de generalitate.

Religia impune o supunere necbndiţionată şi o adorare fără limită. Ea face ca actul religios să fie o rugăciune, o umilire şi o implorare a forţelor supranaturale. Spre deosebire de aceasta, Magia pleacă de la ipoteza posibilităţii supunerii voinţei omului a acestor forţe. Dacă religia presupune înduplecarea prin implorări şi ofrande a fiinţelor sau forţelor naturii, actul religios fiind o rugăciune, în schimb magia operează prin puterea voinţei, actul magic fiind expresia unei voinţe care în anumite condiţii le supune pe aceste forţe voinţei umane. Diferenţa dintre cele două este esenţială şi revelează natura specifică a ocultismului. Acesta este caracterul esenţial al ocultismului; el reprezintă expresia unei voinţe care devine semnul

1) *Marcel Mnuss*, *Henn Hubert*: *Toorta generată a Magiei*. *Ed*. *POH – iotn*, Iaşi, *1996*.

distinct al oricărui detaliu al operaţiei magice. El

poate aplica această voinţă a omului pentru supunerea fie a fiinţelor naturale, a geniilor, a demonilor sau a spiritelor, fie a forţelor naturale, în primul caz este vorba de magie propriu-zisă, în al doilea de ştiinţă ocultă. Ritualul magic este expresia unei voinţe puternice, afirmată în fiecare detaliu al ritualului, tinzând la subjugarea fiinţelor supranaturale sau la dominarea forţelor naturale, care, în mod obişnuit scapă puterii omului. Rezumând cunoştinţele acumulate până în prezent, putem spune că Magia este produsul unui simţ natural: acela al rezistenţei omului ia acţiunile defavorabile ale mediului exterior. Ea.se naşte odată cu religia şi, poate, se confundă la origine cu ea; Magia este forma activă a sentimentului religios a cărei manifestare propriu-zisă este forma pasivă: aşa se explică caracterul ei de generalitate.

Aparţinând funcţiilor umane, Magia nu este o funcţie socială decât în realizările ei particulare.

Magia apare pretutindeni sub două aspecte diferite. Există o primă clasificare generală conform căreia acţiunea magică are drept obiect subjugarea unei fiinţe supranaturale sau dominarea directă a forţelor naturale. Este posibil ca prima să derive din cea de a doua.

Omul s-a adresat mai întâi fiinţelor supranaturale pentru a provoca sau îndepărta fenomenele naturale pe care le dorea sau de care se temea. Înainte de a vindeca el însuşi, a invocat un spirit pentru a obţine vindecarea; înainte de a conjura timpul frumos, ploaia, tunetul, înainte de a vrăji vântul, duşmanul sau femeia dorită şi-a asigurat protecţia unui spirit binevoitor. Apoi s-a lepădat de el. i s-a substituit şi a încercat să guverneze direct forţele naturii.

Această formă a Magiei se află la originea ştiinţei, transmisă în primele timpuri în mod secret şi păzită cu înverşunare împotriva profanilor printr-o desăvârşită ocultare.

Forma primitivă a ştiinţei este Magia naturală.

Cealaltă este Magia supranaturală sau evocatoare, numită astfel pentru că principiul ei de acţiune se află în evocarea unui spirit, a unui geniu sau a unui demon. Aceste două genuri de Magie având o origine comună, începuturile lor se confundă. Cele două genuri de Magie existente la origine se diferenţiază prin obiectul imediat al acţiunii magice; în Magia evocatoare, se face apel la o fiinţă supranaturală; în Magia naturală, omul acţionează direct asupra forţelor cosmice.

*

—

Revenind la comportarea magico-religloasă a oamenilor din paleoliticul inferior avem o dovadă elocventă în maniera de înhumare a celor morţi, acum 70.000 – 50.000 de ani, care se poate extinde la timpuri mult mai îndepărtate: 400.000 – 300.000 de ani. S-a evidenţiat ritualul de a se presăra pe trupurile morţilor oxid de fier măcinat, obiceiul fiind răspândit pe o arie extrem de largă: Asia. Africa, Europa, Cele două Americi şi Australia inclusiv Tasmania. Obiceiul constituie un simbol al credinţei în continuitatea vieţii sufletului, prin înlocuirea sângelui cu ocrul roşu. Ipoteza este întărită de existenţa mormintelor, ca o postexistenţă a sufletului. Dovezile care pledează în favoarea ipotezei existenţei acestei concepţii în gândirea oamenilor din paleolitic au sporit ca număr. În paleoliticul superior avem de-a face cu o înhumare organizată şi introducerea în morminte a unei serii de diferite obiecte utile şi mai ales de podoabe. Există deci credinţă într-o viaţă în lumea de dincolo. În care cel dispărut trebuie să apară cât mai frumos, împodobit.

În paleoliticul superior găsim procedeul de orientare a mormintelor spre răsărit, obicei considerat ca o intenţie de a dirija sufletul plecat din corp în direcţia drumului soarelui, adică a unei naşteri din nou. Se remarcă şi un alt aspect care s-a perpetuat şi în mezolitic şi în neolitic:

înhumarea trupurilor ghemuită şi uneori îngroparea în morminte distincte numai a craniilor.

Analizând vestigiile istorice, sr-a ajuns la concluzia că în epocile trecute oamenii experimentau trăirile extracorporale fie în stare de veghe sau în stare de transă. Informaţiile obţinute în asemenea stări extatice au condus la credinţa în supravieţuirea sufletului, după moarte şi ieşirea sufletului prin creştetul capului sau gură. lucru care a condus la credinţa funcţiei craniului de lăcaş al sufletului sau spiritului. Această credinţă s-a perpetuat de-a lungul secolelor, în antichitate de exemplu la greci şi în zilele noastre la tibetani, Craniile au devenit cu timpul un simbol al fiinţelor care au decedat şi care îşi continuă viaţa în tărâmul sufletelor. Pretutindeni pe suprafaţa pământului au fost descoperite cranii păstrate în locuinţe aşezate pe altarul casnic, având desigur un rol magic. Există credinţa că sufletul revine şi se reîncarnează, după un timp.

Despre această perioadă extrem de veche găsim referiri într-un manuscris cunoscut sub numele de Stanţele lui Dzyan. Doamna Elena Blavatsky în lucrarea Doctrina Secretă (şase volume apărute la Londra în 1888) redactată sub indicaţiile unor eruditi tibetani, redă istoria neştiută a umanităţii, încă din preistorie, cu referiri la Lemuria şi Atlantida, istoria necunoscută a întregului. Univers. Această carte foarte veche – Stanţele lui Dzyan – despre care se face menţiune în primul capitol al textului Jsis dezvăluită” şi al cărui exemplar unic ce există actualmente este scris în Senzar – limbă sacerdotală secretă, cunoscută de preoţi şi iniţiaţi – este opera originală după care au fost compilate cărţile sacre cele mai vechi ale tuturor popoarelor. Cel mai vechi document ebraic asupra ştiinţei oculte, cartea misterelor ascunse, a fost compilat, după paginile sale, la fel ca şi Biblia primitivă din China, volumele sacre ale lui Toth – Hermes egipteanul, Puranele din India, Cartea numerelor din caldeeană şi însuşi

Pentateucul.

Descriind evoluţia pământului şi a omului, precum şi istoria raselor începând de la prima rasă până la a noastră – a cincea – cartea nu merge mai departe de al Patrulea Ciclu (Al Patrulea Rond). Ea se opreşte la începutul secolului Negru şi ia moartea lui Krishana (de la care s-au împlinit în anul 1996, 5097 de ani) 1.

Cele mai vechi informaţii scrise despre magie datează de 6.000 de ani, provenind din Egipt şi Mesopotamia. Documente din perioade mai apropiate, greco-romană, vorbesc despre existenţa magicienilor şi practicile acestora.

La mezi (triburi indo-europene care în sec. VIII e.n. au întemeiat Iranul de Nord) de exemplu, magii formau o castă deosebită, în ocupaţia lor intrând studiul astronomiei, medicina şi prezicerea viitorului.

La greci, era considerat ca fondator al magiei zeul Hermes, care l-a ajutat pe Ulise să învingă vrăjile Circei. Unele povestiri mitologice îi atribuie puteri de vrăjitor şi altor divinităţi.

Legende cu caracter biblic vor conferi titlul de ctitori ai magiei lui Seth, al treilea fiu al lui Adam şi Eva, ca şi lui Cham – al doilea fiu al lui Noe iar *persanu* îl vor considera drept creator al magiei pe profetul lor Zarathustra.

Magia, apropiată de forma manifestată în antichitate, apare mai întâi în India şi nu în Orientul Apropiat sau în Europa. Din India noul tip de magie va trece la chaldeeni unde era folosită în scopuri practice având ca obiect, pe de o parte, cunoaşterea vegetalelor, mineralelor şi metalelor, iar pe de alta, precizarea diferitelor fenomene climatice şi duratei sezoanelor agricole, fiind prin aceasta o precursoare a meteorologiei din zilele noastre. Manoperele magice ale chaldeenilor se vor transfera apoi la egipteni, popor extrem de credul şi superstiţios, unde vor fi acaparate de clasa sacerdotală. Preoţimea egipteană,

făcând un mister din cunoştinţele sale, se va transforma

1) *Ma* Huindel. Cosmogonia Roiicruciana, Bucureşti, 1996.*

astfel, de-a lungul unei îndelungate perioade, în unica depozitară o progresului uman.

Un roi deosebit, de asemenea, l-a jucat magia în tradiţia ebraică. Cărţile sfinte ale evreilor sunt presărate cu tot felul de trimiteri la magie, la practici aduse din trecutul îndepărtat al omenirii.

În orice caz, magia era privită în Orient cu un anumit respect, după cum se constată şi din literatura religioasă. Astfel, în Evanghelia după Matei se menţionează că, la naşterea pruncului Iisus, magii de la Răsărit au venit călăuziţi de o stea, aducând cu ei darun scumpe:

aur, smirna şi tămâie. Printre aceşti magi s-ar fi aflat însuşi Baltazar (numele din Biblie acordat lui Nebonid, ultimul rege al statului chaldeo-babilonian, ce a domnit între anii 555 – 539 î.e.n. fiind detronat de Cyrus al II-lea. care a adoptat şi titulatura de rege al Babilonului.

La greci. Orfeu era considerat ca fiind un mare magician. Dar şi Homer, Pitagora, Platon, Lycurg, Calisthene şi mulţi alţii, care călătoriseră în India. Chaldeea şi Egipt, treceau drept iniţiaţi în magie.

Lumea romană era plină şi ea de magicieni, care pătrunseseră până la împăraţi. împăratul Domiţian avea mai mulţi magi în anturajul său, în timp ce Adrian a încercat să lupte cu vrăji împotriva celor care unelteau contra sa. Marc Aureliu era însoţit tot timpul de astrologul sau Arnuphis, se origine egipteană Caracalla era dominat de credinţa în prorociri.

În acea vreme. Magia servea ca baza tuturor ştiinţelor incipiente şi chiar medicina nu era în fond decât un mănunchi de formule empirice şi enigmatice. Practicarea magiei a ajuns la un moment dat atât de răspândită, încât au început a fi făcute sacrificii umane

sălbatice, inclusiv tăierea de prunci. Au urmat secole de baroane, dominate de superstiţie, în care magia a degenerat într-o psihoză delirantă. A urmat, pe de o parte Inchiziţia, iar pe de altă parte cazuri celebre, ca ale lui Gilles de Rays şi contesa Báthory.

Modificarea Magiei, specifica antichităţii europene se va remarca încă din secolul al VII le-a î.e.n. când datorită cerem crescând de manoperi magice, numărul magicienilor şi al vrăjitorilor va creşte simţitor, mai cu seamă datorită a tot felul de persoane avide după câştiguri uşoare şi rapide, la o mare amploare divinaţia, care se distinge ca o categorie aparte a magiei, împărţindu-se la rândul ei într-o gamă din ce în ce mai largă de variante.

Chaldeenii au fost primii care au efectuat o clasificare a divinaţiei. Numărul ghicitorilor sporise enorm, încât Maoia ftgy-njgg sinonimă cu divinaţia. Sub domnia lui Nabucodonosor II (605 – 562 î.e.n.) se distingeau patru categorii de magicieni:

I. khartuminii – sau fermecătorii, ce posedau proprietatea de a hipnotiza şi provoca iluzii;

II. asafinii sau tălmăcitorii de vise;

III. khasdinii sau astrologii;

IV. meskhafinii, vrăjitori care apelau la droguri obţinute din plante otrăvitoare, cadavre şi materii dezgustătoare.

Primele trei categorii de magi erau privite cu cinste; asafinii erau consultaţi de faraoni iar khasdinii erau solicitaţi în marile probleme ale cetăţii. Regii îşi aveau astrologii lor. Pe vremea lui Moise, khartuminii erau adevăraţi iluzionişti şi hipnotizori. Însuşi Moise deţinea puterea de a hipnotiza, tehnică deprinsă de la doi magicieni ai faraonului. Mai era şi un abil scamator, după cum se vădeşte din trucul bastonului transformat într-un şarpe.

Evoluţia magiei în lumea mediteraneană va urma

faze diverse.

Va străluci ca, Teurgie cu Plotin, Porphyrios, lamblichos, Proclos, Apollonius, din Tyana, după care va dispare, vânată de creştinism, care o va confunda cu Magia neagră. Adepţii ei nu au dispărut, cum părea la prima vedere, păstrând tradiţia, întocmai ca o credinţă, şi s-au perpetuat prin gnosticism, prin erezii înrudite: Kabala ebraică şi magia arabă, făcându-se cunoscută prin reprezentanţi eminenţi precum Roger Bacon, Albert cel Mare, Raymond Lulle, Arnauld de Villeneuve etc.

Dar Magia a suferit în această perioadă o profundă schimbare.

Vechea distincţie între magii tinde să dispară. Nivelul Teurgiei coboară, apropiindu-se de Goeţie. A fost urmarea înfrângerii sale de către creştinismul intolerant şi islamismul mai puţin riguros. Magiile vor suferi influenţele credinţelor religioase din vremea lor şi vor cere ajutor Dumnezeului creştin, lui Allah sau lui Mahomed. Îşi vor pune practicile sub egida riturilor religioase şi vor cuprinde vechea Magie în superstiţie.

Înainte de Christos

Credinţele Egiptului Antic ne relevă credinţa în existenţa unei lumi de dincolo, trăirea pe Pământ fiind doar ceva trecător1. În

1) *Paul Cristian*: *Magia egipteană*, *Ed*. *Antet*, *Oradea*, *1995*

Alfnod Loisy: *Misterele păgâne şi misterul ctvştin*, *Ed Symposion*, *Bucureşti*, *1996 Cyntăcott Ocultismul modern*, *Ed*. *Princeps*.

Primele din cele 200 de formule magice se referă la asemenea lucruri pământeşti. Cel decedat este pregătit pentru ceremonia înmormântării. După grija acordată bunăstării trupeşti, se invocă spiritul mortului. În capitolele XV până la XXIII se arată cum defunctul se luptă pentru sinele său transcendental. Urmează apoi formulele

pentru deschiderea gurii. Încă de la pregătirea pentru călătoria spre lumea cealaltă, ceremonia deschiderii gurii constituie unul dintre cele mai importante ritualuri. Gurii celui mort i se dădea cea mai mare atenţie – căci cu ea trebuia el să rostească cuvintele magice. În centrul fastuoasei ceremonii stăteau cuvintele preotului: „Gura ta a fost închisă, dar eu pentru tine am pregătit gura ta şi dinţii tăi. Deschid pentru tine gura ta, deschid pentru tine amândoi ochii tăi. Ţi-am deschis gura cu unealta lui Anubis, cu unealta din arama, cu care a fost deschisă gura zeilor. Horus deschide gura. Horus a deschis gura mortului, aşa cum în vremurile de demult deschisese gura lui Osiris, cu arama de la Seth. cu unealta de aramă cu care deschisese gura zeilor. Cel mort să se ducă şi să vorbească, iar corpul său să fie în apropierea zeilor în marea Casă a strămoşilor ia Aunu, iar el să primească coroana lui liraeus de la Horus, stăpânul omenirii.

Marea importanţă a acestei ceremonii se oglindeşte şi în preluarea din Cartea morţilor a formulelor plăsmuite în acest scop.

Vom descrie în cele ce urmează ritualul de iniţiere în Misterele Anticului Egipt.

„Sfinxul din Gizeh servea drept intrare pentru subteranele secrete în care se dădeau probele Magismului. Această intrare, blocată în zilele noastre de nisipuri şi dărâmături, se desenează încă între picioarele dinapoi ale colosului ghemuit. Ea era închisă, odinioară, cu o uşă de bronz, al cărui resort secret nu era cunoscut decât de Magi; singurul păzitor era respectul public şi un fel de teamă religioasă menţinea inviolabilitatea sa mai bine decât ar fi făcut-o protecţia unei armate. În burta Sfinxului erau şapte culoare comunicând cu porţiunea subterană a marii Piramide; aceste culoare se întretăiau cu atâta meşteşug, de-a lungul traseului care separă cele două monumente, încât dacă cineva s-ar fi angajat, la întâmplare

şi fără un ghid, în reţeaua de nepătruns, ar fi revenit, fără încetare, în punctul din care plecase. A trebuit o enormă forţă de muncă pentru a deschide în masivul de granit un misterios labirint şi o astfel de operă dovedeşte îndeajuns că savanţii anticului Egipt nu erau cu nimic mai prejos decât inginerii de astăzi, care sapă tunelurile căilor noastre ferate.

1) *Paul Christion*: *Magia egipteană*, *Ed. Antet 1995*.

Primii doi iniţiaţi, în ordinea vârstei, posedând gradul de Thesmothet sau gardian al riturilor, aveau misiunea de a însoţi noaptea, pe străinul novice pe care votul unanim îl accepta pentru încercări. Acesta trebuia să asculte cu discreţie de conducătorii săi, să se supună părerilor lor ca unor ordine şi să nu pună nicio întrebare. Încă de la ieşirea din Memphis, i se acopereau ochii, ca să nu-şi poată da seama nici de direcţia care trebuia parcursă, nici spre locul spre care era condus. Să presupunem că drama încercărilor ulterioare se desfăşoară chiar în momentul în care încerc să o redăm aici şi să o urmărim pas cu pas1.

Solicitantul cu faţa acoperită este adus la picioarele Sfinxului.

Uşa de bronz se deschide şi se închide fără zgomot, sub mâna care a apăsat mecanismul său interior. Unul dintre thesmothaeţi ia o lampă suspendată de zid şi merge înainte pentru a deschide drumul; al doilea îl conduce de mână pe novice şi îi face să coboare o scară în spirală, ce numără douăzeci şi două de trepte. După ultima dintre acestea-se deschide şi apoi se închide o nouă poartă de bronz, permiţând accesul într-o sală circulară. Partea inferioară a acestei uşi este acoperită cu o tencuială, a cărei culoare se armonizează cu cea a zidurilor şi nu mai lasă să se vadă locul în care se decuplează intrarea; de aici înainte începe regia încercărilor. Cei doi thesmotheţi it opresc brusc pe novice, făcându-l să creadă că se află pe marginea unei prăpăstii, în care un pas mai mult îl poarte

arunca… Acest abis, îi spun ei, înconjoară Templul Misterelor şi îl protejează împotriva curiozităţii temerare a profanilor. Am ajuns prea devreme şi fraţii noştri nu au coborât încă podul mobil prin care iniţiaţii comunică cu locurile sfinte. Să le aşteptăm sosirea; dacă ţii la viaţa ta, rămâi nemişcat, încrucişează-ţi mâinile la piept şi nu îndepărta panglica de la ochi decât la semnalul care ţi se va da când va fi timpul.

Novicele ştie că, începând cu acest moment nu-şi mai aparţine şi că o ascultare pasivă a devenit legea sa pentru a traversa pericolele prin care se va pune la încercare tăria sa de spirit şi măsura stăpânirii de sine. El se supune acestei condiţii de ascultare care se impune şi pe care a acceptat-o de bunăvoie înainte de a porni la drum cu însoţitorii săi, este sigur de inteligenţa sa, de voinţa şi de ardenta de a cunoaşte misterele a căror cheie este promisă în schimbul docilităţii, şi perseverenţei sale; dar oricât de puternic ar fi, el are simţuri şi simţurile tremură în faţa lucrurilor necunoscute.

1) *Alfred Lo sy*: *Misterele păgâne şi misterul creştin*, *Ed Symposion*, *Bucureşti*, *1996*.

În timp ce se încordează în faţa acestei emoţii, thesmotheţii iau de pe un altar două veşminte de in alb, două centuri, una de aur, cealaltă de argint şi două măşti. Închipuind, una un cap de leu, iar cealaltă, un cap de vultur, veşmântul este emblema purităţii Magului; aurul este consacrat Soarelui, argintul Lunii; capul de leu simbolizează semnul zodiacal pe care limbajul astrologic îl asigură pe tron Geniului Soarelui; corpul de Taur simbolizează semnul zodiacal sub care Geniul Lunii îşi exercită cea mai puternică influenţă. Thesmotheţii, acoperiţi cu aceste misterioase atribute sunt, deci reprezentanţii celor două Genii egiptene Pi – Rhe şi Phoh, care guvernează evoluţiile Soarelui şi ale Lunii, cei doi aştri, cărora Magia le atribuie acţiunea cea mai directă

asupra creaţiei, dispariţiei şi reînnoirii fiinţelor umane. Acest simbolism încă mai semnifică faptul că studiul legilor naturii vizibile este prima treaptă de ascensiune spre cea mai înaltă luminare a spiritului. Dar sensul semnelor materiale nu se dezvăluiau novicelui decât după trecerea probelor.

De îndată ce thesmotheţii s-au mascat, o trapă se coboară cu mare zgomot pe sol şi eliberează trecerea unei arătări mecanice ce iese pe jumătate din groapă, învârtind deasupra capului o coasă şi care cu o voce lugubră ţipă de sub pământ: „Vai profanului ce vine să tulbure pacea morţilor!… în acelaşi timp, panglica novicelui, smulsă de unul dintre thesmotheţi. îl pune faţă-n faţă cu cele trei fiind figuri monstruoase care-i încearcă pentru prima dată slăbiciunea.

Dacă, în ciuda groazei acestei surprize, este destul de curajos pentru a nu se lăsa pierdut la vederea coasei, al cărei tăiş îl atinge în treacăt de şapte ori printr-o mişcare rapidă, vedenia dispare, trapa se închide la loc, thesmotheţii îşi scot măştile şi îl felicită pentru curajul său. „Ai simţit, spun ei, răceala fierului ucigaş şi nu ai dat înapoi; ai privit spaima şi ochii tăi au înfruntat-o: e bine. În ţara ta ai putea fi un erou admirat de toţi şi consacrat omagiilor posterităţii. Dar, printre noi. este o virtute mai presus decât curajul bărbătesc şi anume umilinţa voluntară care triumfă în faţa orgoliului zadarnic. Eşti capabil de o astfel de victorie asupra ţie-însuţi?

Novicele, pe deplin liniştit de bunăvoinţa însoţitorilor săi. crede că proba fizica se terminase şi se supunea de bunăvoie încercărilor morale. „Ei bine, i se spunea, trebuie să te târăşti până la mijlocul sanctuarului, unde fraţii noştri te aşteaptă pentru a-ţi da ştiinţa şi puterea în schimbul umilinţei. Vrei să te supui acestui drum ruşinos?

Novicele acceptă din nou„La atunci această lampă, adăugau însoţitorii, ea este imaginea privirii Domnului

care ne urmează atunci când mergem ascunşi ochilor oamenilor. Mergi fără teamă, nu trebuie să te temi decât de tine în proba singurătăţii”.

În timp ce primea de la unul dintre Thesmotheţi lampa conducătoare, celălalt atingea un resort ascuns în zid şi care făcea să se mişte o placă de bronz, dincolo de care se deschidea un culoar în formă de arcadă, dar atât de strâmt şi de jos, încât nu era posibil să te strecori decât târându-te în genunchi şi în mâini. „Fie ca acest drum, spuneau Thesmotheţii, să fie pentru tine imaginea mormântului în care fiecare om trebuie să doarmă, la apusul vieţii pe pământ, pentru a se trezi, eliberat de materia tenebroasă, în eternul răsărit al vieţii spiritelor. Ai învins spectrul Morţii, du-te şi triumfă terorii mormântului.

Novicele părea să evite să se angajeze cu capul înainte în această gaură sinistră. Thesmotheţii nu trebuiau nici să-i reproşeze slăbiciunea, nici să-l încurajeze să-şi urmeze proba. Ei aşteptau în tăcere, timp de câteva minute, cu mâna dreaptă întinsă spre deschizătura culoarului, în semn de poruncă la ascultarea pasivă şi dacă novicele nu se decidea, i se acoperea din nou faţa pentru a fi condus afară din locul sacrosanct. Legea Magiei nu permitea ca ei să mai fie admis pentru a trece încă odată proba; neputinţa sa era judecată, dacă el se supunea imediat, Thesmotheţii îi dădeau sărutul păcii şi îi urau drum bun. de îndată ce corpul său dispărea în tubul de granit, placa de bronz ce-i deschisese trecerea cădea în urma lui cu un zgomot metalic şi o voce îndepărtată striga: „Aici au pierit nebunii care au râvnit la ştiinţă şi putere”.

— Aceste cuvinte lugubre, pe care le repeta printr-un uimitor efect acustic, şapte ecouri diferite, lovesc cu o forţă violentă judecata novicelui. Va fi el victimă a încrederii sale imprudente? Condamnă Magii la moarte orice străin care aspiră să pătrundă misterele lor?

Dar, atunci de ce nu l-au lovit cu acea coasă? De ce-l

înmormântează de viu? De ce i-au lăsat o lampă? Nehotărârea se împleteşte cu teama, ca pentru a-l face să guste ameninţarea celei mai lungi agonii.

Totuşi, el se târăşte în continuare înainte şi observă, cu o nelinişte din ce în ce mai temătoare, că direcţia tubului urmează o pantă care şi ea se afundă în adâncimile pământului. Până unde se prelungeşte această pantă, şi dacă micuţa lampă s-ar stinge, ce s-ar întâmpla cu nefericitul, a cărui ultimă şansă era?

Se târâie… continuă să se târâie. Porneşte, tubul pare să se dilate, să se lărgească; bolta se înalţă, dar panta inferioară încă mai coboară, sfârşind pe malul unui crater larg, tăiat în formă de con răsturnat, pereţii săi fiind îmbrăcaţi într-o tencuială atât de netedă, încât sub luminile pâlpâinde ale lămpii ar putea fi confundaţi cu oţelul.

O scară de fier urmează tubului şi se înfundă în umbra de nepătruns, înainte, necunoscutul plin de pericole; în spate retragerea interzisă şi între aceste două ameninţări, o inerţie plină de teamă, având moartea ca perspectivă, ar fi motive să înnebunească şi cel mai stoic filosof. Judecata dă totuşi un ultim sfat, acela de a înainta pas cu pas, până la limitele posibilului.

Scara de fier numără şaizeci şi opt de puncte de sprijin. Ajuns la primul dintre ele, novicele recunoaşte, cu o nouă groază, că acest con se termină printr-un puţ cu o deschizătură largă, care îl atrage ca un ultim secret al unei fatalităţi implacabile. Tremurând cu o supremă groază, dar chemând în ajutorul său o ultimă forţă pe care o putea da disperarea, el urcă târându-se pe câteva trepte şi devorează cu privirea spaţiul unic în care se proiectează razele aruncate de lampă. În stânga se zăreşte o crevasă pe care nu o văzuse la coborâre; această crevasă este de lărgimea unui om.

Strângând cu o mână scara şi cu cealaltă ţinând

lampa înainte, descoperi câteva trepte: fără îndoială este un drum, dar unde duce el…? În orice caz, se îndepărtează de genune; această primă treaptă nu este neapărat un loc în siguranţă, o etapă de odihnă. Speranţa şi credinţa reînvie din nou, în inima novicelui: el are, fără să ghicească mijloacele, instinctul unei eliberări apropiate; îşi reproşează de a fi acuzat Magii şi îşi aminteşte avertismentul lor: „Mergi fără teamă, nu trebuie să te îndoieşti decât de tine însuţi în proba singurătăţii”.

După câteva cuvinte de gândire, care-i înapoiază inteligenţei sale şi seninătatea, se ridică şi porneşte spre crevasă, asigurându-se la fiecare pas pe treptele strâmte. Acest drum este în spirală şi înţeapă stânca, aşa cum ar face-o un sfredel. La baza celei de a douăzeci şi două treaptă se înalţă nişte zăbrele de bronz, dincolo de care novicele zăreşte o galerie lungă, susţinută de cariatide sculptate care înfăţişează douăzeci şi patru de sfincşi, doisprezece la dreapta şi doisprezece la stânga. În fiecare spaţiu ce separă doi sfincşi, zidul este îmbrăcat cu o pictură în frescă, reprezentând personaje şi simboluri misterioase. Aceste douăzeci şi cinci de tablouri sunt faţă în faţă, două câte două şi sunt luminate de unsprezece trepiede din bronz, aşezate pe o linie ce împarte în lungime mijlocul galeriei.

Fiecare trepied poartă un sfinx de cristal, în care arde o feştilă, la suprafaţa unui ulei îmbălsămat.

Un Mag. care poartă aici numele de Pastophor (păzitor al simbolurilor sfinte), vine să deschidă gratiile novicelui. „Fiu al Pământului, îi spune el, surâzând, fii bine venit. Al scăpat din capcana abisului descoperind tronul celor înţelepţi. Puţini aspiranţi ai Misterelor au triumfat, înaintea ta, în această încercare, ceilalţi au pierit. Pentru că marea Isis te protejează te va îndruma sper, viu şi nevătămat până la sanctuarul unde virtutea îşi primeşte răsplata. Nu trebuie să-ţi ascund că te aşteaptă şi alte

pericole, dar îmi este permis să te încurajez, explicându-ţi aici simbolurile a căror inteligenţă crează în sufletul omului o armură invulnerabilă. Vino să contempli, împreună cu mine, aceste imagini sacre; ascultă cuvântul meu cu reculegere şi dacă ştii să pătrunzi în memoria ta, regii acestei lumi, atunci când te vei întoarce pe pământ, vor fi mai puţin puternici decât tine".

Atunci, trecând în revistă, rând pe rând, cele douăzeci şi patru de tablouri ale galeriei, novicele primea de la Pastopher învăţătura ce urmează.

Ştiinţa Voinţei, principiu al oricărei înţelepciuni şi al oricărei Puteri, rezidă în cele douăzeci şi două de arcane sau hieroglife simbolice, fiecare atribut ascunzând un sens, ansamblul lor compunând o Doctrină absolută, care rezumă în memorie corespondenţa cu Literele Limbii sfinte şi cu Numele care se leagă de aceste Litere. Fiecare Literă şi fiecare Număr, atunci când privirea le contemplă sau cuvântul le proferă, exprimă o realitate a Lumii divine, a Lumii intelectuale şi a Lumii fizice. Fiecare Arcan, făcut vizibil şi tangibil de una dintre aceste picturi, este formula unei legi a activităţii umane în raportul său cu forţele spirituale şi cu forţele materiale, a căror combinare produce fenomenele vieţii.

Urmează expunerea Arcanelor pe care le întâlnim în Tarot şi Kabală.

Sfârşind această expunere, Pastophorul l-a condus pe novice la capătul galeriei Arcanelor şi îi deschide uşa ce permite accesul sub o nouă boltă strâmtă şi lungă, în fundul căreia se află un cuptor încins.

În faţa acestei teribile viziuni, novicele tresare. Încotro mă îndrept? se întreabă el cu jumătate de voce. Este un pericol fără scăpare… este moartea!…

— PFiu al Pământului, reia Pastophorul, pericolele şi chiar moartea nu înspăimântă decât naturile debile. Dacă eşti laş. ce-ai căutat aici?… Priveşte-mă, am traversat

odinioară această flacără ca pe un câmp de trandafiri.

Încurajat de surâsul binevoitor ce înfloreşte pe buzele Magului novicele se liniştează şi porneşte, în timp ce în spatele său se închide galeria Arcanelor. Cugetarea care urmează după fiecare emoţie îi aminteşte că învăţătura pe care tocmai a primit-o este inutilă unui om ce va muri. Nu eşti e cum se va sfârşi această nouă încercare» dar oare prevăzuse cum se va descurca în celelalte două?... Pe măsură ce se apropie de bariera de foc, încrederea sa creşte, pericolul scade în ochii săi. Cuptorul se reducea la o iluzie optică, creată de uşoara grămadă de lemne răşinoase, aşezate pe gratiile în centrul cărora se schi (cază o cărare pe care o parcurge rapid, fără să mai aştepte.

Se lansează, crede încercarea depăşită, dar, deodată afla neprevăzutul. Înaintea lui calea boltită se termină brusc la nivelul unei ape nemişcate, a cărei suprafaţă acoperă o adâncime necunoscută.

În spatele său, cad din balta întredeschisă valuri de cărbune care se preschimbă în lavă incandescentă. Aflat între cele două obstacole de netrecut, novicele se aruncă în apa întunecată care îi ajunge până la umeri, lese pe mal şi în faţa unui perete se desenează o uşă de aramă, având în relief o gură de leu ţinând un inel. Speriat de moarte se agaţă cu amândouă mâinile de inel: în acel moment pământul îi fuge de sub picioare. Podeaua era ridicată la locul său cu ajutorul unui aparat mecanic şi readusă în poziţia sa orizontală. Uşa de aramă se deschidea înaintea novicelui. Conducătorul unei escorte compusă din doisprezece Neocari (păstrători ai sanctuarului), îl leagă din nou la ochi şi condus la lumina torţelor prin coridoare de la Sfinx la marea Piramidă. Colegiul Magilor îl aşteptau într-o criptă săpată în inima piramidei. Pe pereţii acestei cripte picturi simbolice reprezentau cele 28 de Genii ale anului, cele 7 Genii ale planetelor, cele 360 de Genii ale

zilelor. Era o biblie ilustrată pe lame subţiri de aur cu tradiţiile transmise de la Hermes – Troth, marele revelator.

În cele patru colţuri ale criptei se ridicau patru statui de bronz ce reprezentau fiecare: un bărbat, un taur, un leu şi o acvilă.

Înapoia tronului hierophantic se afla statuia lui Isis, personificarea naturii, alcătuită dintr-un aliaj din plumb, cositor, fier, aur, cupru, mercur şi argint.

Înaintea Hierophantului, în mijlocul criptei se află o masă din argint, circulară, pe care era gravat horoscopul. Hierophantul i se adresează cerându-i să depună jurământul solemn de a nu dezvălui niciodată, nimănui, nici cel mai mărunt detaliu despre ceea ce a văzut sau auzit în această noapte.

După o atât de mare tensionare a forţelor fizice şi morale, neocorii îl conduceau pe neofit într-o încăpere unde îl aştepta o masă şi un pat reconfortant. Imediat apăreau două preotese care i se ofereau. Dacă rămânea nemişcat şi le gonea pe cele două femei, Magii veneau în procesiune să-l felicite pe noul frate; imprudentul ce cădea pradă ispitei carnale era înjunghiat imediat de un Neocor ce se strecurase în spatele său.

Urma o ultimă şi înfricoşătoare probă: viziunea unui sfinx ce sfâşia cu ghiarele un corp omenesc întins sub el. După aceasta urma un banchet religios. Neofitul după ce a trecut probele fizice ale noviciatului, primea titlul de zelator. Dacă dorea să se ridice mai sus în ierarhie, trebuia să se hotărască să petreacă doisprezece ani în şcoala Magilor, supus unui regim auster şi dedicat unei izolân riguroase. Pe măsură ce înainta pe căile ştiinţei. Îi era accesibil al doilea grad, cu titlul de Theorist; al treilea, cu titlul de Practicant; al patrulea, cu cei de Filosof, al cincilea, cu titlul de Adept minor, al şaselea, cu cel de Adept major, al şaptelea grad. cu titlul de Adept Irben al optulea, cu titlul de Maestru al Templului şi în sfârşit cel

de al nouălea grad, acela de Mag al Rozei-Cruce. Ultimul grad era accesibil doar la un număr restrâns de aleşi. Magii celui de al nouălea grad erau singurii investiţi cu dreptul de a guverna statul şi a face dreptate1/

Infperea

Iniţierea îşi are originea în iniţierea laică, care constă într-o perioadă de mare încercare pe care adolescentul trebuia să o suporte cu mult curaj, dovedind că merită să fie trecut în rândul maturilor.

Se cunosc mai multe modalităţi prin care viitorul vrăjitor căpăta Pputeri speciale" necesare a întreţine raporturi cu spiritul totemului, cu spiritele morţilor, sau cu un spirit personal care să-l ajute la înfăptuirea dorinţelor şi cererilor sale. O cale era aceea că discipolul să se retragă într-un loc complet izolat, unde, respectând o serie de restricţii, să primească sprijinul spiritelor.

O altă procedură o constituia iniţierea, sub directa supravegherea. maestrului*, îndelungată şi violentă, plină de privaţiuni şi umilinţe, capabilă să provoace stări psihopatologice.

La unele popoare profesia de vrăjitor era ereditară. Ceremoniile de iniţiere a vrăjitorului cuprindeau adesea momente simbolizând moartea şi învierea lui (a se remarca asemănarea cu practicile de iniţiere actuale ale francmasonilor) ca urmări a intrării spiritelor în trup.

1) *Pqul Chnsban*: *Magia egipteană*, *chefo lumii supranaturale*, *Ed*. *Antet*. *1995*.

Eduard Schuré: *Sanctuarele Orientului*. *Ed*. *Princeps*, Iaşi, *1994*.

Profesiunea de preot se deprindea în temple, novicii fiind iniţiaţi în misterele religioase vreme de mai mulţi ani, după aceea constituind o clasă specială din care se recrutau în principal slujitorii altarelor şi oameni cu funcţii importante în stat.

La chaldeenii, egipteni, evrei, greci, romani şi geto-

daci, iniţierile în mistere se constituiau ca o suită de probe grele, cu tentă alegorică.

Homer, care era şi el un iniţiat, ne-a lăsat descrierea acestor ritualun.

conferindu-le un caracter mitic. În gropile de iniţiere în care tinerii stăteau chirciţi, într-o poziţie asemănătoare cu cea a foetusului în pântecul matern, se afla adevărul. Apa rece în care tinerii erau obligaţi să se arunce, precum şi cei trei judecători ai morţilor sugerează examenele la probele fizice. Alte încercări de curaj pentru iniţiaţi, sunt descrise de Homer ca fiind infernul, în final. Încheierea perioadei de iniţiere prevedea trecerea novicilor prin flăcări, spre a se curăţa de tot ce e impur, pământesc, va fi înfăţişat sub* forma Olimpului luminat de un alt soare.

Ritualul de iniţiere la geto-daci. Credinţa în nem un rea sufletului şi unele ritun de iniţiere a făcut ca Zamolxis să fie comparat cu Pitagora. Locuinţa subterană a lui Zamolxis ne reaminteşte sala în care Pitagora preda discipolilor săi la Crotona. Se credea că ascunzătoarea subterană echivalează cu caverna şi simbolizează cealaltă lume. Dar supravieţuirea sufletului e, pentru Pitagora, doar o consecinţă a metempsihozei care, la Zamolxis nu există.

A se retrage într-o cavernă înseamnă, ritual şi simbolic, un descensus ad inferos. O katabasis, întreprinse în vederea unei iniţieri.

Strabon vorbeşte nu de o locuinţă subterană, ci de o grotă pe muntele Kogainon.

După Porfmus. Pitagora a fost iniţiat, în insula Creta, în misterele lui Zeus, în felul următor: a fost puhficat de către ucenicii lui Dactilus Morgus cu ajutorul unei pietre de fulger, petrecu noaptea învelit într-o ţesătură neagră (*anvntire* a vremurilor când oamenii trăiau în corturi), cobori în peştera Ida, unde rămase 27 zile A fost în compania lui Epimenide, apoi ar fi coborât în infern cu

ajutorul unui ghid supranatural.

Zamolxis a trecut printr-un ritual iniţiatic, o moarte iniţiatică (coborârea în locuinţa subterană), dar asta nu înseamnă că era un zeu chtonian (al tenebrelor). Dispariţia (occultatio) şi reapariţia (epifania) e un scenariu mitico-ritual frecvent în lumea mediteraneană şi asiatică. Minos, fiul lui Zeus, se retrăgea la fiecare nouă ani pe munte, de unde revenea cu table de legi. Dionisos moare şi reînvie. În epoca istorică, aceste rituri nu erau puse în legătură cu riturile vegetaţiei, sau nu erau prea evidente. Caverne-Mani, în mitologia iranică, semnifică retragerea într-o cavernă. Băhafarid îşi construieşte un templu şi se încuie acolo spunând soţiei că a murit, apoi apare după un an spunând că a fost în cer. Armenii vorbesc de o cavernă unde se închide Zeul Meher (Mithra). Iar la ieşire e proclamat Zeul reîncarnat, născut din nou (aici mitul cavernei, sau al grotei ar fi o aluzie la starea foetală. Naşterea lui Iisus în grota din Bethleem (şi staulul) nu este o simplă coincidenţă.

Cum devine cineva magician, pentru sine însuşi şi pentru ceilalţi?

Căile de a deveni magiciene sunt în număr de trei:

— Prin revelaţie;

— Prin consacrare;

— Prin tradiţie.

Revelaţia apare ori de câte ori magicianul crede că se află în relaţie cu unul sau mai multe spirite, care-l ajută şi de la care primeşte doctrina. Ideea unei morţi momentane (vezi riturile de iniţiere la cultul lui Isis şi francmasoni) este o temă generală, atât pentru iniţierea în magie, cât şi pentru cea religioasă (vezi cultele antice, greceşti şi romane).

Puterile magice se dobândesc pe parcursul dedublării, spre deosebire de şamanism unde posedările şi dedublările trebuie reînnoite, în cazul magicianului

dedublările iniţierii au loc o singură dată în viaţă, câştigul fiind de durată. În unele rituri de iniţiere, indekidul trebuie să doarmă în mijlocul pădurii, sau pe un mormânt în cimitir, să suporte o întreagă serie de practici, să efectueze exerciţii ascetice, să respecte interdicţii, tabuuri, toate acestea constituind rituri. Iniţierea magică produce aceleaşi efecte ca orice altă iniţiere, ea determină o schimbare de personalitate în final.

Ocultismul hindus

India, imensul sanctuar al misterelor, acumulând în ascetismul ei tot ceea ce gândirea omenească ne-a lăsat ca moştenire intelectuală prin milenii învolburate, este şi astăzi singurul tezaur din care. dornicii" se alimentează potolindu-şi setea şi foamea de nirvāṇan – purificată cale a fericirii. Brahmanii (clasă sacerdotală şi prima din cele patru caste) pun la baza liturghiilor oficiale în temple invocarea morţilor.

Fachirii (asceţi ai religiei musulmane) şi yoghinii, despre care s-au scris mii şi mii de volume şi se vor scrie încă, ce-şi chinuiesc corpul ani îndelungaţi numai şi numai pentru a atinge perfecţiunea sufletului, impunând prin voinţa lor seminţei să încolţească, să crească şi să rodească la rândul ei într-un pătrar de oră, jonglează cu spiritele şi operaţiunile magice.

Lamaşii (preoţi tibetani budişti) nu-şi trădează posibilităţile supranaturale, ci le împărtăşesc sub cumplite jurăminte discipolilor şi urmaşilor în funcţie. Ei ştiu. de exemplu, să găsească obiectele furate, urmărind o măsuţa care pluteşte pe dinaintea lor. Dacă păgubaşul cere să i se indice ascunzătoarea lucrului furat, lama, îndatoritor să-l satisfacă, se aşază pe pământ şi atinge cu palmele tăblia unei măsuţe pătrate, psalmodiind o litanie tibetană. După o jumătate de oră se ridică, păstrându-şi mâinile în poziţia iniţială, iar măsuţa, la rândul ei, se înalţă după ele, urmându-le în orice direcţie o iau. Lama arcuieşte mâinile

deasupra capului, măsuţa pare ţintuită la nivelul ochilor; el mai face un gest ca şi cum ar porunci unui copoi să adulmece şi măsuţa, mereu planând cu o rapiditate stranie, parcurge diferitele direcţii, căzând în fine aproape, sau exact pe locul unde se află obiectul, sau indicând încotro trebuie scotocit.

India este şi azi şi a fost, probabil, din cele mai vechi timpuri ale civilizaţiei, ţara unde magia şi ocultismul au ajuns la starea cea mai înfloritoare şi de unde probabil au trecut apoi la celelalte popoare orientale. Fachirii şi minunile săvârşite de ei pun în încurcătură pe omul deprins să nu admită existenţa minunilor fiindcă socoteşte că lumea este supusă unor legi anumite de la care nimic nu se abate.

Superstiţia leagă fenomenele naturii, nu după raporturile lor fireşti, obiective, ci după raporturi cu totul subiective şi, deci. valabile şi false.

Şi, totuşi nu poţi să nu rămâi în încurcătură când afli de minunile pe care le săvârşesc fachirii indieni, dacă e să credem mărturiile celor ce au asistat la ele, cum ar fi ziaristul Paul Brunton (India secretă).

Consulul francez în India, Louis Jacolliot, care a cercetat îndeaproape pe fachirul Covindasamy, afirmă că acesta era capabil de levitaţiuni, adică de a se ridica de la pământ şi rămâne în aer, de aporturi, transportând obiecte dintr-un loc în altul fără intervenţia omului, de aderenţă la pământ fără ca vreo forţă omenească să-l poată urni şi altele.

Lavitaţia şi aporturile sunt fenomene pe care le admite sau le produce şi spiritismul contemporan. Găsim însă la fachiri şi yoghini un fenomen al cărui secret nu este cunoscut: acesta este aşa-zisa vegetaţie accelerată.

„Cunoscând puternica mediumuitate a fachirului meu, afirmă Jacolliot, mă hotărăsc să încerc cu el această experienţă în condiţiuni

1) *Paul Bwnston*: *India Secretă*, *Ed. Fonim*, *1936*.

care să permită un control riguros. El ia un vas de mărime mijlocie, plin cu pământ bine udat cu apă şi plantează acolo o sămânţă de papaier aleasă de mine; apoi, cu mâinile întinse deasupra vasului bolboroseşte nişte descântece şi nu întârzie să cadă în catalepsie.

După două ceasuri de nemişcare completă, se deşteaptă încet din amorţeală, oftează, se ridică şi. dând la o parte pânza subţire cu care acoperise vasul. Îmi arată o tânără plantă de papaier, fragedă şi verde, de aproape 20 de cm, creştere care ar fi necesitat cel puţin cincisprezece zile în condiţiuni normale.

Cel mai bogat tezaur antic al vechilor credinţe cristalizate într-o filosofie spiritualistă de înalt nivel şi de profunzimi ale cunoaşterii s-a păstrat în Orientul îndepărtat, mai cu seamă în India de unde a iradiat în tot estul Asiei, adaptându-se la condiţiile specifice locale (Florin Gheorghiţă: Voci din invizibil, 1995).

Texte ca Upanişade (scrise în anii ’800 – 500 î.Hr.) Brahmana şi Vede conţin impresionante viziuni ale sensului existenţei cosmice a fiinţei omeneşti şi respectiv, structurilor sale componente: spirit, suflet, dublu eteric şi corp fizic); acestea se manifestă un timp limitat pe Pământ pentru a trece periodic în cealaltă lume, unde părţile invizibile detaşate de trup ce a intrat în circuitul (pământesc) naturii şi dublul dezîncarnat ce îşi continuă viaţa mai departe. Viziunile respective erau bazate pe practici esoterice. S-a realizat treptat o cunoaştere suficient de extinsă a vieţii de dincolo ca şi a unor indicaţii privind punerea în valoare a multiplelor posibilităţi ce dorm nefolosite încă în fiinţa umană.

O parte importantă a cunoaşterilor obţinute de antichitatea indiană s-a referit însă la necesitatea şi chiar la modul în care sufletele plecate în cealaltă lume urmează să revină periodic pe pământ, prin reîncarnări repetate.

Încă înainte de era noastră, cuvântul Karma devenise un termen cunoscut, care explică legătura existenţelor paralele – de pe Pământ şi lumea de dincolo – ca rezultat al aplicării legii cauzei şi a efectului, cu alte cuvinte toate faptele săvârşite pe Pământ – bune sau rele – sunt supuse unei judecăţi imanente. Cei care au săvârşii fapte urâte, revin repetat pe pământ, prin reîncarnare.

Eliberarea de ciclul vieţilor terestre a constituit dintotdeauna una din dorinţele de bază ale spiritului uman, iar această eliberare a fost concepută încă din antichitate ca fiind posibilă pe două căi şi ca urmare cu mii de ani în urmă s-au format două şcoli principale, ale căror metode de gândire şi de experimentare diferă. Nu se cunoaşte nici până în prezent de unde îşi trage originea doctrina spiritualistă indiana, presupunându-se a fi mult mai veche. Un lucru reiese în mod cert: la nivelul antichităţii, la toate populaţiile din lume există ca un fond de bază, acea credinţă fundamentală transmisă încă de la păteantropii din paleolitic primind nemurirea sufletelor şi continuarea vieţii lor în acea lume de dincolo. Pe acest fond ancestral, influenţa filosofiei spiritualiste indiene avea să conducă la transformări de mare amploare în perceptele şi ritualurile religiilor politeiste dedicate unor şiruri extrem de mari de zeităţi. Ca exemplu ilustrativ avem monoteismul ebraic, a cărui superioritate spirituală a pregătit consacrarea creştinismului, după cum hinduismul a pregătit şi consacrat în Asia Orientul Mijlociu şi Nordul Africii, budhismul şi islamismul.

Vecin cu India se află Tibetul, care este considerat ca focarul cel mai activ de aprofundare şi difuzare a educaţiei spiritualiste. La scurt timp după aducerea în Europa şi publicarea unuia dintre numeroasele texte tibetane vechi – Cartea tibetană a morţilor, Bardo Thâdol (în limba engleză în 1927 editată de W.Y. Evans-Wentz şi în 1981 de editura Albin Michel, Paris, în limba franceză iar în limba română

în 1992 de Nicolae Ionel, Editura Moldova, laşi) aceasta a devenit simbolul modern al vechilor precepte primind cunoaşterea superioară a structurilor vizibile şi invizibile ale fiinţei omeneşti, precum şi a relaţiilor omului cu lumile invizibile şi cu Ierarhia Superioară.

Bardo Thodol este o carte de povăţuire a celui care abia a murit Ea îi serveşte ca ghid în timpul exis –, tei – Bardo – o stare intermediara de 49 de zile simbolice, durata între moarte şi renaştere – în mod cumva asemănător cu Cartea morţilor egipteană. Textul se divide în trei părţi. Prima parte, numită Chikhai – Bardo, descrie întâmplările sufleteşti în momentul morţii. Partea a doua. aşa numitul Chbnyid Bardo se ocupă de incipienta stare de vis. aşa numitele iluzii Karmice de după moartea efectivă, definitivă. A treia parte, numită Sidpa – Bardo, se referă la instalarea instinctului naşterii şi a evenimentelor prenatale. Textele Bardo sunt citite de un lama în apropierea cadavrului celui proaspăt decedat. Bardo – Thodol nu este un ceremonial de înmormântare, ci o învăţătură a morţilor, o călăuză printre fenomenele schimbătoare ale vieţii Bardo.

Bardo Thbdel repetă fără încetare că tocmai faptele omului comise în timpul vieţii sale, în mod fizic, prin cuvânt sau gândire, vor fi acelea care vor determina destinul său în starea intermediară de după moartea trupului şi respectiv, posibilitatea unei reîncarnări.

Precepte/e specifice cunoaşterii antice hinduse au pătruns de fapt prin budism – încă din secolele IV-VI e.n. – nu numai în Tibet, o şi în întreaga Chină până în Mongolia, în Japonia şi în întreaga Asie de Sud-Est până în insulele actualei Indonezii.

Este de la sine înţeles ca unele din practicile yoghine au fost cunoscute de vechii magi asirochaldeeni, care au formulat pe lângă acestea şi principiile astrologiei. Socotind că, constelaţiile cereşti sub care cineva s-a

născut, au o influenţă covârşitoare asupra sorţii acestuia, magii chaldeeni pretindeau că pot ghici viitorul omului, dacă cunosc aceste constelaţii.

Ideile acestea s-au transmis prin arabi, care au dezvoltat alchimia, popoarelor europene medievale şi practica horoscopului a dăinuit până în zilele noastre. De la egipteni şi evrei ne-a parveni:

tarotul. un joc de 72 de lame sau cărţi ce stau la baza cabalei şi esoterismului şi care serveşte, de asemenea, la prezis viitorul, în ştiinţă, ideile astrologilor au produs, sub prima ei formă, teoria magnetismului animal, pe care o va formula pentru prima dată într-o concepţie veridică, Anton Mesmer, francmason. Deşi interpretabile, ideile astrologilor au găsit după cum era şi normal, un oarecare răsunet, fiindcă în practică aceşti oameni posedau ştiinţa lucidităţii şi aceea a provocării transei prin utilizarea hipnotismului şi a autohipnozei.

Probabil, prin luciditate şi-a câştigat renumefe sau Iosif la curtea faraonului egiptean, iar vechii profeţi evrei deţineau probabil calităţi de medium fiindcă şi ei aveau reputaţia că prevestesc viitorul. Se vede din această scurtă enunţare că toate popoarele orientale vechi cunoşteau, sub o formă sau alta, fenomenele misterioase de care se ocupă în prezent spiritismul.

Clasa preoţească chaldeeană şi feniciană practica spiritismul şi necromancia, trezind groaza oamenilor din popor. La rândul lor „documentele ebraice sunt extrem de grăitoare în această privinţă.

Majoritatea cărţilor sfinte pomenesc despre vrăjitori, prezicători şi alţi magicieni, care au, la o examinare mai atentă, mari asemănări cu mediumi moderni.

Pe la anii ’800 î.e.n. În Sudul Asiei Centrale a predicat un iluminat, cunoscut de populaţiile vechi persane sub numele de Zarathustra, iar de greci cu numele de Zoroastru. Învăţătura sa avea la bază o cunoaştere

spiritualistă superioară, ce avea să se transforme ulterior într-o religie ce va domina timp de un mileniu gândirea popoarelor din Persia. Zaroastru pretindea că a primit învăţăturile sale sub forma unor revelaţii de la Ahura Mâzda – Zeul

Luminii. Căpeteniile tribului marelui predicator foloseau aburii şi băutura din sămânţa de cânepă indiană (haşiş) pentru a trece în transă şi a pătrunde în lumea de dincolo. Zarathustra a practicat tehnici de dedublare. Influenţa doctrinelor hinduse era evidentă şi în învăţătura nouă a lui Zarathustra, cum s-a constatat de altfel peste tot, aceasta era însoţită de experienţe metafizice proprii ale iniţiaţilor şi ale iluminaţilor respectivi.

Penetrarea spiritualismului indian spre apus s-a făcut însă prin persoane izolate, care beneficiau de iniţierea respectivă; acestea, revenite în locurile de baştină, aveau însă de luptat cu tradiţiile locale bine înrădăcinate, reuşind să transmită esenţa noii doctrine doar unor grupuri restrânse de discipoli. Cel mai semnificativ exemplu l-a constituit Pitagora. care după iniţierea sa în Orient, deşi a contribuit mult la progresul cunoaşterii ştiinţifice în acel secol VI î.e.n., a fost totuşi ars de viu împreună cu discipolii săi în casa în care îşi ţinea prelegerile. În acest mod, în antichitatea egipteană şi cea greacă, prin formarea de grupuri restrânse de iniţiaţi, s-a difuzat totuşi, încetul cu încetul, esenţa cunoaşterii superioare orientale. Însoţită de anumite ritualuri de selectare (probe iniţiatice al căror simbolism s-a păstrat până în zilele noastre la francmasonerie), iniţierea respectivă s-a transformat într-o religie secretă – misterele – care se bucurau de un mare respect, având o mare influenţă în lumea elenismului. Astfel, „misterele” cetăţii Atena, cele mai vestite în întreaga lume antică, se celebrau la Eleusis, în onoarea lui Demeter şi a fiicei ei Persefona răpită de Hades, dar şi în onoarea lui Bachus.

Misterele de la Eleusis erau o instituţie secretă, ce urma să asigure o anumită nemurire membrilor ei. În epoca elenistică, alte comunităţi de mistere, mai exclusive, vor fi semnul unei epoci care punea accentul pe individualismul şi interiorizarea ritualului.

În Italia, populaţia ce locuia această peninsulă avea un cult specific închinat venerării sufletelor strămoşilor: Manii. Ca ritual, erau consacrate două sărbători de pomenire şi de luare a legăturii cu sufletele celor plecaţi: parentalia în luna februarie şi lemuria în luna mai.

Credinţa populară transmisă din moşi strămoşi considera că sufletele morţilor se întorc şi revin pe pământ ca să-i viziteze pe cei în viaţă, ca şi locurile unde au trăit, mai ales în cele trei zile ale sărbătorii lemuria. Credinţa se păstrează şi astăzi în datinile poporului român. Spre sfârşitul epocii antice, sub influenţa culturii greceşti amplu preluată de români, regăsim şi la aceştia cunoaşterea

MARELE GRIMOAR CU MAREA CLAVICULĂ A LUI SALOMON.

MAGIE NEAGRĂ SAU FORŢELE INFERNALE ALE MARELUI AGRIPPA

Niesmes

1823

Sfaturi pentru neofiţi

„Oameni huni! *sărmani muritori*! *tremuraţi de temeritatea vixistră Ut gândul că dispuneţi de o ştiinţă aşa de extraordinară*.

Ixisaţi-vă spiritul să treacă dincolo de sfera voastră de pre<x: *uj>< m şi aflaţi de la mine că mai înainte de a întreprinde ceva, trebuii să tiţi fenni, şi inflexibili şi foarte atenţi pentru a respecta întocmai* tot *ce vă spun, altfel totul va fi în dauna voastră. Într-o confuzie şi pierdere totală*.

Dacă, din contră, veţi respecta cu rigurozitate ce vă spun. veţi constata o avansare socială şi un succes în tot

ce faceţi.

Înarrnaţi-vă deci cu curaj, cu prudenţă, înşele] *x*: *iune şi virtute pentru a putea întreprinde această şi imensă lucrare, pentru care am petrecut 67 de ani, muncind* zi *şi noapte, pentru a ajunge la succesul acestui mare scop. Trebuie să faceţi exact tot ceea ce vă este indicat* în *continuare*...”

Să ne rugăm!...

Veţi petrece un sfert întreg de lună. fără relaţii de niciun fel cu femeile, pentru a nu deveni necuraţi.

După aceea începeţi-vă sfertul de lună în momentul în care sfertul va începe, promiţând marelui Adonay. care e şeful tuturor spiritelor, că nu veţi lua decât două mese pe zi sau în 24 de ore pe tot timpul sfertului de lună. mese pe care le veţi lua la amiază şi la miezul nopţii, sau dacă preferaţi, la orele 7 dimineaţa şi 7 seara.

1) *Claude, tipognif-tibrur*.

fişfirtdu-vă rugăciunea mai înainte de a lua masa, în tot timpul jptstui sfert de lună.

Rugăciune i., Te implor, mare şi puternic Adonay, stăpân al tuturor spiritelor, bâmplor o Eloim. te implor o lehoval o mare Adonayl îţi ofer sufletul Seu, inima mea, măruntaiele mele, mâinile mele, picioarele mele, lăspinele şi fiinţa mea, o mare Adonay! te rog să-mi fii favorabil. Aşa fie. Amin”.

Luaţi masa după aceea şi nu vă dezbrăcaţi şi nu dormiţi decât foarte puţin posibil în tot timpul sfertului de lună, gândindu-vă tot ppul la lucrarea voastră, punându-vă întreaga voastră speranţă în fiilnita bunătate a marelui Adonay.

A doua zi în prima noapte a sfertului de lună. mergeţi la un foghist pentru a cumpăra o piatră sângerie denumită ematilă pe *pre* o veţi purta tot timpul asupra voastră pentru a vă feri de abridente venite din partea spiritelor pe care le veţi constrânge să bea totul pentru a vă asculta în

tot ceea ce faceţi.

I Trebuie să reţineţi că nu veţi fi doar dumneavoastră singur sau tei persoane în momentul când veţi vorbi cu spiritele, ţinând în mână huiaua fulgerătoare”.

f Veţi avea grijă ca să alegeţi.ca loc de acţiune, un loc singuratic Jdeparte de lume, pentru ca Exorcismul să nu vă fie deranjat! După aceea veţi cumpăra un miel tânăr virgin, pe care îl veţi Şâti, în a treia zi a lunii cu o ghirlandă de verveină în jurul gâtului, sub jgp, cu o panglică verde după care îl veţi duce la locul destinat fpariţiei şi acolo, cu braţul drept dezgolit până la umăr, înarmat cu un cuţit din oţel curat, focul fiind aprins cu lemn alb, veţi pronunţa ţuvintele următoare, cu încredere şi fermitate:

< Prima ofrandă

„Îţi ofer această victimă, o mare Adonay, Eloim, Ariel şi Iehova jiaceasta în onoarea, gloria şi puterea Fiinţei tale superioare tuturor Spiritelor, binevoieşte mare Adonay, de a o primii… Amin”.

După aceea tăiaţi gâtul mielului şi jupuiţi-l şi puneţ>-i corpul în foc pentru a se transforma în cenuşe. pe care o veţi culege şi o veţi arunca atunci când răsare soarele, spunând cuvintele următoare:

„E pentru onoarea, gloria şi puterea numelui tău, mare Adonay, Eloim, Ariel şi Iehova! eu răspândesc sângele acestei victime, binevoieşte o mare Adonay! primeşte această cenuşe pentru plăcerea ta”.

În vreme ce victima arde, vă veţi bucura de onoarea şi gloria taarelui Adonay, Eloim, Ariel şi Iehova, având grijă să păstraţi pielea spirituală, care reflecta pătrunderea treptată şi în Bazinul Mări Mediterane a doctrinelor din Orient

Controlul direct exercitat de armatele române cu religiile popoarelor cucerite, influenţele spiritualităţii egiptene, persane, ebraice şi chiar a druizilor galici şi poate, de ce nu, a traco-dacilor au contribuit în proporţii

diferite şi hotărâtoare la transformarea gândirii în marele conglomerat romanic. Regăsim astfel credinţa în nemurirea sufletului şi reîncarnare, în scrierile lui Cicero şi Ovidiu «Erorile şi suferinţele din vieţile oamenilor mă fac să cred că oamenii se nasc pe Pământ pentru a-şi spăla păcatele pe care le-au făcut în vieţile anterioare. Moartea nu poate omorî şi sufletul. El revine de fiecare dată pe pământ, îşi alege o nouă locuinţă".

Evoluţia Magiei

Magia este forma activă a sentimentului religios, în vreme ce religia este forma pasivă; unul se supune şi se roagă, iar celălalt st opune şi vrea. La început ele au fost amestecate, şi treptat, încetul cu încetul s-au separat. Cultele primitive au avut un caracter magic mai mult decât religios. Magia, spre deosebire de religie, a fost mai conservatoare, păstrându-şi formulele şi ritualurile vechi. O separare completă între religie şi magie nu are loc. În ritualurile multor religii, chiar originale, se regăsesc ceremonii care fac clar parte din actele magice.

Magia a început să se despartă de religie în momentul când a apărut concepţia despre puterea divină. Religia nu mai putea admite că voinţa umană s-ar putea opune voinţei zeilor şi că aceştia nu pot fi înduplecaţi decât prin promisiuni. În această perioadă de formare a Magiei, se disting două feluri de magii: una asociată religiei şi alta independentă de ea. Prima nu evocă divinitatea, ci se adresează fiinţelor supranaturale, aflate între om şi creator. Ea se sprijină pe DUterea divină pentru a-şi mări capacitatea de constrângere asupra demonilor şi spiritelor. Invocarea divină se practică în Magie de către preoţi în edificii religioase, în scopuri drepte şi cinstite. Ea devine criminală şi profanatoare (vezi Gilles de Rays) atunci când actul magic se opune scopurilor morale urmărite de religie. Operaţiunile de goeţie sau de magie neagră sunt criminale, fiind condamnate pretutindeni. Magia naturală

se situează între magia licită şi ilicită.

Magia neagră se împarte în două mari tipuri:

1. Magie de tip arhaic potrivit lui J. Maxwell, „reprezintă un ansamblu de practici admise în trecut şi participând la caracterul mixt al actelor magico-religioase, dar condamnate de religie în evoluţia ei – Aceste practici pot fi recunoscute după următoarele caracteristici:

1. Divinităţile şi demonii evocaţi sunt ai întunericului şi nopţii

2. Actul magic se săvârşeşte în general după apusul soarelui, noaptea, în locuri abandonate şi pustii.

3. Locul unde au loc operaţiunile magice nu sunt bisericile, ci locuri ferite, acoperite cum ar fi pivniţele şi grotele sau locuri deschise, cum ar fi luminişurile, răspântiile şi vecinătatea izvoarelor.

4. Operatorul nu este preot.

5. Scopul operaţiunii este vătămător pentru altă persoană.

2. Magia vechilor divinităţi se distinge de precedentul prin origini. El reprezintă religia unui popor, înlocuită de aceea a poporului învingător. Acest tip de magie evocă vechile divinităţi autohtone pe care cucerirea le-a transformat în demoni. Aceste două tipuri de magii alcătuiesc sursele Magiei negre, după Hubert şi Mauss

Jstoria ne permite să bănuim că în Persia, în Caldeea, în Asia Mică şi în Egipt au existat şcoli în care se preda învăţătura magică Misterele Demetrei, orfismul, cultul lui Mithra şi al lui Isis comportau învăţături secrete. Raporturile acestora cu magia sunt neîndoielnice, dacă ne gândim la şarlatanismul orfeoteleştilor şi isiacilor decadenţi.

Hecate este adesea asimilată Korei, Proserpina. fiica Demetrei.

Urme ale învăţăturii magice se găsesc în Platon (Timaios) şi, mai evidente încă, în şcoala din Alexandria:

Apollonius din Tyana trecea drept făcător de minuni, latã care era concepţia lui despre viaţă şi moarte: „Moartea nu există decât în speranţă şi naşterea însăşi nu este decât o părere. Schimbarea fiinţei în devenire pare naştere, trecerea devenirii în fiinţă pare moarte, pe când în realitate omul nu se naşte şi nu moare. El este, simplu, o fiinţă vizibilă, apoi invizibilă, în primul caz din pricina densităţii materiei, în al doilea, din cauza subtilităţii fiinţei care este mereu aceeaşi; singura ei schimbare este mişcarea şi repausul. Fiinţa are o caracteristică specială:

schimbările sale nu au cauze exterioare ei însăşi, ci totul se rezolvă în părţi şi părţile se reunesc în întreg, în sânul unităţii tuturor lucrurilor.

Strălucita civilizaţie a lumii greco-romane în primele două secole ale Imperiului, departe de a distruge credinţa în magie, a dezvoltat-o, făcând din ea bazele unei filosofii remarcabile, a cărei profunzime nu poate fi înţeleasă dacă se ignoră faptele pe care le-a cunoscut şi a vrut să le explice. Şcoala din Alexandria reprezintă doctrina magiei pure: ea ţine echilibrul între scepticismul aparent al

1) *J. Maxwell*, op. cit. *p. 122*.

savanţilor şi credulitatea grosolană a maselor, pradă orfeoteleştilo: „a preoţilor veroşi ai lui Isis, a şarlatanilor de tot felul. Era oare scepticismul lui Cicero absolut? Visul lui Scipione ne dă o expunerea doctrinelor filosofice asemănătoare cu cele ale Magiei.

Creştinismul a combătut încă de la începuturile sale Magia:

Învăţătura Bisericii necomportând contradicţii.

Primele erezii au avut uneori legături strânse cu Magia. Un aspect cu totul aparte îi revine grupului de erezii gnostice al cărei fondator a fost Simon Magul. Au rămas până în zilele noastre un mare număr de talismane gnostice, ale căror figuri de o execuţie barbara (secolele IV-VI) reprezintă genii planetare. Inscripţiile sunt făcute cu

litere greceşti în limba ebraică. Celebrul cuvânt Abracadabra este probabil înrudit cu Abraxas, numele mistic al divinităţii supreme în Magia gnostică. Ele par derivate amândouă din cuvintele ebraice Habrachach şi Dobara, ce înseamnă invocaţie numejui sacru a Tetragramatonului (Ihvh, lahve).

În evul mediu s-a resimţit nevoia unei oarecare chei, o carte denumită „grimoar" dacă voiai să practici magia neagră. Aceste grimoare erau un aglomerat de simboluri cabalistice, de cuvinte figuri ce se refereau la străvechea alchimie, fraze extrase din rugăciunile creştine şi cuvinte străine ce nu aparţin la nicio limbă cunoscută. Termenii folosiţi pentru a invoca demonii constau din cuvinte fanteziste ce păreau să nu aibă niciun sens. Tot felul de draci şi spirite puteau fi invocate cu ajutorul unui grimoar şi dispuneau dn o transcriere completă a acestor lucrări în „The Book of Ceremonial Magic" de Arthur Edward Waite.

Acest curios amestec de creştinism, cabală şi de mistere avea probabil ca scop să menţină spiritul de a conjura: căci acela care nu înţelege cuvintele pe care le pronunţă şi cu toate acestea este convins de eficacitatea rugăciunii sale, le face de două ori mă puternice. A înţelege, înseamnă a analiza şi practicienii magiei negre nu voiesc ca adepţii lor să analizeze ritualurile. Acestea trebuie celebrate aşa cum sunt scrise, fără ezitare, fără interpretare.

Fiecare spirit rău, demon, magician negru defunct, etc. nu avea numai formula sa proprie ce trebuia utilizată de fiecare dată când cineva i se adresa lui, dar dispunea de asemenea de un sigiliu personal care, când era înscris pe hârtie sau gravat pe un inel.

dispunea de unele puteri. În aceasta constă teoria Magiei negre.

Numărul acestor personaje disponibile este foarte mare şi folosirea lor este specifică, căci fiecare demon este

solicitat pentru a răspunde la o dorinţă speciala.

Există o paralelă destul de stranie cu sfinţii creştini care patronează oarecari calităţi ale omului sau care sunt utili în caz de tulburări, probleme sau rele specifice. Dacă rezultatele nu sunt cele aşteptate, înseamnă că a fost înşelat de demon, de sfânt sau de scrierea folosită!

Marele Grimoar ca şi o altă carte denumită… Grimoarul lui Honofius" (un presupus papă) ne oferă informaţii preţioase privitor la Magia neagră. Un exemplu provenit din aceste surse ne va ajuta să ilustrăm genul de ritual pe care magicienii negri îl luau în senos.

Oricare ar fi succesul acestor evocări şi invocări, rezultatul poate fi explicat prin structura puterii utilizată în vrăjitorie şi în perceperile extrasenzoriale şi prin energia nefolosită ce se află totodată în corpul fizic cât şi în spiritul omului.

Un magician negru a sacrificat un copil, făcând această invocaţie.

„Sacrific această victimă pentru tine, O mare Adonay, Eloin.

Ariel, şi Yehovah, pentru onoarea, gloria şi puterea numelui tău, ce este superior tuturor Spiritelor. O mare Adonayl Te rog să primeşti aceasta ca o ofrandă respectabilă. Amin!"

Adonay şi Eloim sunt denumiri evreieşti care semnifică pe Dumnezeu, la fel ca şi Yehovah şi Ariel ce reprezintă elementul aerului. Aceasta e în cazul cabalei şi nu diferă de vechile tradiţii ebraice, când se efectuau sacrificii de animale şi chiar oameni (exemplul lui Abraham). Există o conjuraţie şi mai semnificativă adresată împăratului Lucifer, Stăpânul şi Prinţul Spiritelor Rebele.

Elemente creştine au fost introduse în invocare, arătând că ritualul de Magie neagră s-a dezvoltat de-a lungul unei lungi perioade pornind din origini diferite,

dintre care puţine sunt coerente. Calea neagră nu e lipsită în mod cert de o oarecare valoare. În fond, este un cult ce cere sinceritate din partea celor care îl practică. Dar primejdiile rezidă în aplicarea tehnicilor eficace ce urmăresc scopuri fundamental rele.

Natura esenţială a omului este de esenţă spirituală şi la rândul ei, divinitatea este constituită din entităţi spirituale nenumărate, care acţionează în funcţie de legea supremă, în perfect acord, ca o singură şi nouă entitate spirituală universală.

Dacă este aşa, şi atât experimental ca şi filosofic sunt multe prezumţii ca să fie aşa, trebuie să existe un schimb continuu între divinitate şi om, natură şi calitatea divinităţii exprimată în om şi viceversa.

Când omul foloseşte religia ca o legătură cu divinitatea pentru a obţine unele beneficii pentru el însuşi, în realitate el face apel la tovarăşii săi omeneşti, pentru ca ei să-l ajute să obţină aceste rezultate prin intermediul unei legături care îi leagă la rândul lor cu divinitatea. Divinitatea ne apare ca un rezervor superior de puteri, disponibile pentru aceia care le caută şi au nevoie de ea, dar care implică, ca şi o bancă comercială, care vă acordă ceva în schimb, mai ales atunci când aveţi un surplus de puteri disponibile. Acest surplus este exprimat sub formă de rugăciuni şi gânduri religioase în momente în care omul nu solicită în acelaşi timp şi ajutorul.

Rugăciunea şi ritul vrăjitoriei practicate singure când omul are nevoie de ajutor, este un mijloc modest de a-l apropia pe Dumnezeu. Practic, ce poate face religia pentru a ajuta un om în cazul unor dificultăţi terestre, *fizice* şi mentale?

Mai multe spirite sunt mai puternice decât un spirit singur şi puterile care derivă din reunirea unui mare număr de spirite sunt desigur pe departe mai puternice decât puterea unui individ izolat Rugăciunea adecvată sau

riturile sunt simple, cuvântul de trecere, fraza cheie care va deschide poarta şi vă va aduce adevărul pe care îl solicitaţi. Fiind. controlat mai mult sau mai puţin rigid prin legi naturale, această înlănţuire supremă care se cheamă divinitate implică ca să se aibă o viziune corectă a acestor puteri pentru ca ele să devină eficace, chiar dacă e necesar, şi se doreşte să se obţină răspunsuri exacte de la un ordinator, este nevoie în prealabil să existe conceput un program adecvat bine executat. Religia nu este superstiţie. Dar religia nu vă dă niciun ajutor dacă nu e conjugată cu punerea în lucru a propriei noastre puteri (a subconştientului) în cunoaşterea profundă a propriei noastre dualităţi şi forţe spirituale pe care le puteţi utiliza sub conducerea directă a divinităţii.

Cel care consideră religia ca un refugiu, este pierdut. Cine se aşteaptă ca un dumnezeu personal să dea curs ia dorinţele sale, aşa după cum ai face o comandă la un băcan, greşeşte pur şi simplu…

Intervenţia divină nu depinde numai de voinţa dumnezeului invocat, dar şi de propriile noastre eforturi. Deşi omul este fragil şi imperfect, se află în el suficientă materie divină pentru a iniţia acţiunea necesară realizării. Cu ajutorul divinităţii, care e o pură putere spirituală, se pot obţine rezultate. Cu cât vom interveni cu propriile noastre forţe la ceea ce solicităm, cu atât mai mult se va angaja şi divinitatea: Religia este mai eficace atunci când este conjugată cu o atitudine de spirit pozitivă, prin care cel ce caută ajutorul, sau înţelepciunea, sau orice altceva, proclamă în acelaşi timp pentru divinitate şi pentru el însuşi, că este o fiinţă spirituală capabilă să folosească din plin darurile pe care le-a primit. Făcând aceasta, el va pune realmente în acţiune forţele spiritului său. Gândurile reprezintă cheia de contact care va pune în mişcare mecanismul puternic ce se ascunde în el.

Singură gândirea ce se află în spatele acţiunii, când e

vorba de o acţiune fizică, sau mentală, îi dă sens. Altfel, gestul devine inutil şi nu va avea niciun efect.

Vrăjitoria are eficacitate? Desigur. Ritualul, care permite să ţâşnească puterile ascunse în rezervoarele omeneşti, face ca acestea să fie puse în comunicaţie cu rezervoarele supreme, care sunt „dumnezeii”. Denumirile diferă de la o religie la alta, dar adeptul sincer ştie că nu există în fond nicio diferenţă esenţială şi că toate sunt expresii omeneşti ale unui acelaşi concept superior. Omul este acela care, îndepărtându-se de Planurile Interioare, devine incapabil să vadă faptul că diferenţele sunt minore, dar că concordanţele sunt profunde şi fundamentale.

Atunci când se vorbeşte de manifestaţii zise „magice” nu trebuie pierdut din vedere că natura lor. În multe cazuri imposibile la un individ, sunt posibile la un grup de indivizi ce îşi concentrează eforturile lor. În plus. trebuie să fii impregnat cu gândul că omul nu învaţă secretele universului decât o singură dată, car că revelaţiile îi sunt date pe măsura dezvoltării sale. Şi e din nefericire adevărat că omul este încă incapabil să înţeleagă o parte importantă a adevărului universal.

Principala valoare a sentimentului religios nu este nici social şi nici economic. Nu-ţi poţi influenţa viaţa într-o mare măsură practicând continuu o activitate religioasă pozitivă, căci aceasta implică atât acceptarea de contra timpi şi eşecuri. Dată fiind convingerea că am dobândit că o lege naturală superioară operează dincolo de cauze şi efecte, trebuie să recunoaştem posibilitatea unei combinări care va ghida destinul nostru la un nivel mai înţelept decât un egoism imediat.

Conceptele materiale sau forme de gânduri negative amestecate cu sentimentul religios, face ca religia să înceteze să mai fie eficace. Bigoteria, ura, gelozia, intoleranţa, persecuţia, avariţia, egoismul, orgoliul şi dogma absolută sunt tot atâtea elemente nefaste stabilirii

unei legături a omului cu divinitatea. Unele culte păgâne ca satanismul, reprezintă o lipsă a omului de a găsi un punct de întâlnire cu spiritualitatea universului.

De la practicile iniţiale rudimentare, având caracter vrăjitoresc, magia a evoluat spre forme variate şi tot mai complexe. Din vrăjitoria benefică s-a tras magia albă sau de mâna dreaptă (confundată cu iluzionismul, scamatoria) sortită a urmări efecte şi scopuri pozitive, necontrare preceptelor religioase. O altă categorie de vrăjitorie, cea negativă, a condus la magia neagră, de „mâna stângă" destinată a provoca efecte negative: boală, nebunie, moarte, distrugeri. Ambele sunt placticate de vrăjitor, vraci sau şaman.

Dacă se are în vedere modul în care se produc, distingem magia naturală (cea mai veche), acţionând prin tehnici şi magia ceremonială, care apelează la invocarea sprijinului unor spirite.

Unii autori fac următoarea clasificare a magiei. Magia mimetica are la bază imitarea prin gesturi, dans, cântec, cuvinte (incantaţii binecuvântare, blestem, descântec) a unor fenomene sau procese naturale (naştere, moarte) în ideea de a se provoca declanşarea acestora. Magia contagioasă se referă la manipulările asupra unui obiect care a fost în contact cu ţinta acţiunii. Magia distructivă, protectoare, divinatorie, de pactizare cu demonii etc.

Şamanismul este un ansamblu de concepţii şi practici magice, incluzând credinţe în existenţa spiritelor bune şi rele. În forţa formulelor şi gesturilor de alungare a duhurilor rele sau de tămăduire, în puterea farmecelor şi descântecelor precum şi în posibilitatea ghicirii viitorului prin diferite manopere, inclusiv a stărilor extatice.

Şamanii pot fi întâlniţi la populaţiile existente în Asia de Nord şi Centrală, Indonezia. Oceania, America şi Africa.

Cuvântul şaman provine din limba tungusă având

sensul de.om surescitat, frenetic”. Prin intermediul limbii ruse s-a răspândit în Siberia şi în secolul al XVIII-lea şi. În vocabularul unor popoare europene1.

Elemente teoretice ale *Magiei*

Magia cuprinde agenţi, acte şi reprezentări: denumim cu termenul de magician pe individul sau persoana care îndeplineşte acte magice, chiar dacă nu e un profesionist; numim reprezentări magice ideile şi credinţele corespunzătoare actelor magice; actele în funcţie de care definim celelalte elemente ale magiei, le numim rituri magice.

Riturile magice ţin înainte de orice de tradiţie. Actele care nu se repetă nu pot fi magice, de asemenea şi acelea în a căror eficacitate nu crede întregul grup social. Formarea riturilor este transmisibilă.

1) *Murio Mercur*. *Somonism f să/nant\ Ed*. *Moldova. Iaşi*, *1993*

Surso orientale: *Lumoa vrăjitorului*. *Ed*. *Symposion*, *Bucuroşii*, *ÎQ96*.

Riturile simpatice pot fi deopotrivă atât magice, cât şi religioase.

Frazer (op. cit.) afirmă că de regula, ritul magic acţionează prin el însuşi şi constrânge. În vreme ce ritul religios adoră şi conciliază.

Primul are deci o acţiune mecanică imediată în vreme ce cel de al doilea acţionează indirect, printr-un soi de persuasiune respectuoasă; agentul său este un mijlocitor spiritual.

Printre rituri, există unele cu un caracter cert religios: sărbătorile şi sacramentele. Există însă şi alte rituri care au întotdeauna un caracter magic: sunt maleficiile. Fiind ilicite, sunt interzise şi pedepsite în mod expres, interdicţia evidenţiind formal antagonismul dintre ritul magic şi cel religios. Ea conferă maleficului caracterul magic, dat fiind că se ştie că şi unele rituri religioase sunt

tot aşa de dăunătoare. Este cazul imprecaţiilor împotriva duşmanilor, celor ce calcă un jurământ sau jefuiesc un mormânt, într-un cuvânt toate riturile referitoare la moarte ce conţin interdicţii rituale.

Cele două extreme formează cei doi poli ai magiei şi religiei:

polul sacrificiului şi cel al maleficiului.

Religia îşi făureşte un fel de ideal, protejat prin interdicţii, în vreme ce magia tinde către maleficiu, grupând în jurul ei rituri magice.

De cele mai multe ori, riturile magice şi cele religioase au agenţi diferiţi, nefiind săvârşite de aceeaşi indivizi, în cazul în care, de pildă, un preot săvârşeşte un act magic, atitudinea sa nu este cea corespunzătoare funcţiei, el va întoarce spatele altarului şi va face cu mâna stângă ceea ce ar face în mod firesc cu dreapta. La fel în cazul oficierii leturghiilor negre. Diferenţa dintre religie şi magie sunt şi în privinţa locului de desfăşarare a ceremoniei magice. Normal, aceasta nu se desfăşoară într-o biserică, ci într-o pădure, la răscruce de drumuri, în pustiu, departe de locuinţe, în vreme ce ritul religios se desfăşoară în public, la lumina zilei, cel magic se săvârşeşte pe întuneric, ferit de lume. Chiar atunci când este licit, ritul magic se săvârşeşte pe ferite, ca un maleficiu. În cazul în care este pus, forţat, să acţioneze în public, magicianul caută să se sustragă privirilor iscoditoare: el va face gesturi pe furiş, iar cuvintele le pronunţă neinteligibil. El îşi mormăie formulele, îşi ascunde gesturile şi se învăluie în stări simulate sau reale de extaz. Într-un cuvânt, spre deosebire de preot, magicianul se izolează de societate, retrăgându-se în locuri pustii şi păduri. E rezervat chiar şi de proprii confraţi, faţă de care îşi manifestă o reţinere caracteristică. Aidoma secretului, izolarea constituie un semn ai naturii intime a ritului magic.

Un rit este săvârşit întotdeauna de persoane ce acţionează în nume

1) *Marco*) *Huus*. *Henri Hubert Teotiu* (*jenera Jă* a *Magiei*. *Ed*. *Polirom*. *Inşi*, *1996*.

propriu. Autorul şi actul pe care îl săvârşeşte rămân în permanenţa învăluiţi în mister. Spre deosebire de aceasta, practica religioasă este întotdeauna oficială şi face parte dintr-un cult.

Faţă de cele arătate mai sus, vom denumi magic orice rit care nu face parte dintr-un cult organizat, un rit privat, secret, misterios, tinzând către un rit interzis.

După cum am arătat în repetate rânduri „Magia este punerea în practică a proprietăţilor psihice săvârşite în timpul diverselor grade de iniţiere". Cei vechi constataseră peste tot existenţa vieţii, remarcând de asemenea, influenţa universală exercitată prin voinţă.

Desfăşurarea voinţei este deci scopul care trebuie urmărit de toţi aceia care se dedică a comanda forţele naturii.

Se poate dea comanda acestor forţe? veţi întreba.

Desigur! Lumea văzută este pătrunsă peste tot de o altă lume invizibilă şi pur spirituală: lumea vizibilă ar fi deci dublată de o altă lume invizibilă. Această lume invizibilă ar fi populată de fiinţe spirituale cuprinzând mai multe clase. Unele simţitoare la bine ca şi la rău, dar putând deveni instrumentul atât al binelui cât şi al răului.

şi sunt denumite „spirite elementare" său. Elementalii".

Altele sunt urmele vitale ale oamenilor necomplet dezvoltaţi, a voinţelor perverse şi a sinucigaşilor şi sunt denumite. Larve. Ele sunt conduse de un singur lucru: „dorinţele întotdeauna neîndeplinite.

În sfârşit, lumea invizibilă ar fi populată de ideile noastre, care lucrează ca nişte fiinţe reale. Fiecare gând al omului trece imediat ce el a fost conceput, în lumea

inferioară unde devine o forţă activă prin asociaţia sau fuziunea sa cu un elemental. El supravieţuieşte ca o inteligenţă activă, creatură zămislită de spiritul omenesc şi trăind mai mult sau mai puţin după intensitatea acţiunii cerebrale care i-a dat naştere.

De aici vedem pentru ce dogma Creştină care este o adaptare a vechii magii, consideră răul gândit la adresa cuiva, tot atât de condamnabil ca şi cel făptuit. Astfel, un gând bun este perpetuat cu o putere activă binefăcătoare, iar unul rău ca un demon rău făcător Aşadar omul populează continuu curentul bucuriilor sau suferinţelor să le, în spaţiul unei lumi unde se îngrămădeşte produsul fanteziilor sale: acest curent lucrează în raport cu intensitatea sa dinamică

1) Notă: *extras din C.K. Nicoiaw Curs dacttfografint de Magie, Bucureşti. 1947.*

Papus: *Mavn orati Que, Chacomao, Pans. 1924.*

asupra întregii organizaţiuni sensitive sau nervoase care se găseşte în contact cu el. Budistul numeşte această acţiune ră HANDBA\ iar indianul o numeşte „KARMA". Adeptul involuiază în mod conştient aceste forme, pe când ceilalţi oameni le lasă să le scape fără a le cunoaşte.

Agentul prin care adeptul lucrează asupra acestor forte intelectuale, este voinţa. Am spus mai sus că facultăţile omeneşti prin ele însuşi indiferente atât la bine cât şi la rău. dispoziţia lor variază după impulsiunea care le-o dă voinţa.

Câte o dată fiinţele omeneşti părăsesc complet întrebuinţarea voinţei lor şi caută a se pune în raport cu lumea invizibilă. Atunci este timpul când creaţiile perverse… Larvele găsesc mijlocul de a mări slaba lor viaţă acoperind viaţa acelor oameni care constituie pe vrăjitori.

Diferenţa dintre un magist şi un vrăjitor e că cel dintâi ştie ce face şi ce va rezulta. În timp ce celălalt este

cu totul ignorant.

Importantă este deci voinţa şi toate tradiţiile sunt unanime asupra acestui lucru. Hierocles, filosof grec, spunea că voinţa omului poate influenţa asupra providenţei, atunci când lucrează într-un suflet puternic, ea este ajutată de puterea cerului şi operează cu el.

Aceasta era o parte a doctrinei arătată în misterele templelor şi deci se fereau a o divulga profanilor. După această docinnă din care se poate recunoaşte destul de bine a fi extrasa doctrina lui Platon, voinţa însoţită de credinţă putea să subjuge necesitatea însuşi, să comande naturii şi să opereze miracole. Ea era principiul pe care se baza magia discipolilor lui Zoroastru. Iisus zicea în mod parabolic că prin mijlocul credinţei cineva ar putea muta munţii, el nu făcea deci decât că urma tradiţia teozofica cunoscută de toţi învăţaţii. Niciodată puterea nu lipseşte, ci voinţa; pe ea să o reglăm şi vom reuşi. Cu cât voinţa este mai mare, zice Boehme, cu atât fiinţa este mai tare şi mai inspirată. Voinţa şi liberul arbitm sunt acelaşi lucru.

Aceasta este puterea magiei care pentru cei ce nu o cunosc, nu înseamnă nimic. Voinţa care merge hotărât înaintea sa, este credinţa; ea modelează propria sa formă în spirit şi i se supun toate lucrurile; prin ea un suflet primeşte puterea de a influenţa pe altul şi de a-l pătrunde în esenţa sa cea mai intimă.

Când voinţa lucrează cu Dumnezeu, ea poate răsturna munţii, sfărâma stâncile, a risipi comploturile celor rătăciţi, a insufla asupra lor dezordinea şi spaima; ea poate opera toate minunile, a comanda cerurile, mărilor, a lega în lanţuri chiar moartea: totul i se supune. Nu este nimic căruia să nu-i poată comanda în numele celui etern.

Acel ce execută aceste mari lucruri nu face alta decât că imita pe profeţi şi sfinţi, pe Moise, pe Iisus şi apostolii lor. Toţi cei aleşi au o asemenea putere. Râul dispare de dinaintea lor. Nimic nu va putea să ruineze pe cel în care

locuieşte Dumnezeu.

Raporturile lumii vizibile cu cea invizibilă fusese aplicat la toate fiinţele spirituale şi magii le dăduse nume, prin mijlocul cărora oi pretindeau a le chema.

Adeptul nu se servea de ele decât de a aduna în jurul său o cât mai mare cantitate de FORŢĂ UNIVERSALA* de „MIŞCARE”, prin mijlocul căreia el putea produce rezultate proporţionale cu intensitatea forţelor sale psihice.

Creierul omenesc este un generator nesfârşit de forţă cosmica de cea mai rafinată calitate, pe care el o extrage din energia inferioară a naturii brute; adeptul făcând din sine un centru radiant de virtualitate de unde vor renaşte corelaţie peste corelaţie peste timpurile viitoare.

Aceasta este cheia misterioasei puteri pe care el o are. de a proiecta şi materializa în lumea vizibilă, formele pe care imaginaţia sa le-a construit în invizibil cu materia cosmică inertă. Adeptul nu crează nimic nou, el nu face altceva decât întrebuinţează materii pe care natura le înmagazinează în jurul său, materia primă care în decursul timpului a trecut prin toate formele. El nu are decât să aleagă pe cele ce-i trebuie şi să le aducă la existenţa obiectivă. Raporturile invizibilului ar fi întinse la cea mai mare limită, dacă nu ar *fi* impasibilitatea ca un obiect oarecare să pătrundă inteligenţa care i-a dat forma. De aici întrebuinţarea în operaţiile magice a unor obiecte, caractere pentru a fixa voinţa adeptului. Aceste obiecte nu servesc decât să formeze un punct de reazem pe care să se ridice voinţa adeptului pentru a lucra ca un puternic magnet asupra forţai universale. Un adept nu poate să producă un efect asupra naturii, un miracol, pentru motivul că acesta nu există.

Nu se poate explica mai bine aceasta decât citind concluziile din ISIS DEVOILLE a Doamnei Blavatsky.

1. Nu există miracole, tot ce vedem e rezultatul

„legii” eterne neschimbătoare, totdeauna activă. Miracolul aparent nu este decât operaţia forţelor antagoniste, pe care Domnul B. Carpentier le numeşte legile bine demonstrate ale naturii. Ca mulţi dintre confraţi săi, el neglijează un fapt: că pot fi legi altă dată cunoscute, şi acurv necunoscute ştiinţei.

2. Natura este triplă: a) natura vizibilă, obiectivă; b) natura invizibilă, ocultă, model exact şi principiu vital al celei vizibile, c) peste acestea două este spiritul, izvorul tuturor forţelor, etern şi indestructibil. Naturile inferioare se schimbă mereu, cele superioare niciodată.

3. Omul este şi el triplu: a) corpul fizic, omul obiectiv; b) corpul astral, vitalizant sau suflet, acesta e omul real; c) Aceste două sunt conduse şi luminate de al treilea: „Spiritul nemuritor. Când omul real reuşeşte a se contopi în spirit el devine o fiinţă nemuritoare.

4. Magia considerată ca ştiinţă este cunoştinţa acestor principii şi a drumului prin care atotştiinţa şi atotputerea spiritului şi controlul său asupra forţelor naturii pot fi cucerite de individ în timp ce e încă în corp. Considerată ca artă. Magia este aplicarea acestor cunoştinţe în practică.

5. Cunoaşterea arcanelor rău înţelese constituie vrăjitoria. Puse în uz cu ideile binelui, constituie adevărata magie sau înţelepciunea.

6. Mediul spiritist este opus adeptului în Magie, Mediumul este instrumentul pasiv al influenţei străine, în vreme ce adeptul exercită cu activitate puterea sa asupra lui însuşi şi asupra tuturor puterilor inferioare. Tot ceea ce este. ce a fost sau care va fi făcut în lumina astrală, materia universului invizibil, adeptul iniţiat întrebuinţând viziunea propriului său spirit, poate şti tot ceea ce a fost cunoscut şi tot ce va fi.

7. Rasele omeneşti diferă în darurile spirituale ca şi în cele corporale (culoarea, statura, inteligenţa). La unele

popoare predomină luciditatea, la alţii acest serviciu îl fac mediumii. Unele se dedau la vrăjitorie şi-şi transmit regulile secrete ale practicii din generaţie în generaţie. Aceste reguli cuprind fenomene psihice mai mult sau mai puţin mari.

8. O fază de îndemânare magică este ieşirea după voinţă a formei astrale din corpul fizic: dedublarea sau exteriorizarea. La unii mediumi această ieşire se face. dar ea este inconştientă şi involuntară; la el în acel moment corpul este cel mai mult sau mai puţin cataleptic, pe când la adepţi nu se trădează absenţa formei astrale, căci simţurile fizice sunt gata a reveni la orice moment şi individul pare a fi numai într-o stare de reculegere, este cum s-ar zice.

transportat. Nici timpul, nici spaţiul nu pot împiedica mersul cât de departe al formei astrale. Iniţiatul în ştiinţele oculte poate face corpul său fizic să pară a dispărea sau să ia în aparenţă orice formă i-ar plăcea. El poate să-şi facă vizibilă forma sa astrală sau să-i dea aparenţe schimbătoare. În ambele cazuri rezultatul provine dintr-o halucinaţie mesmeriană colectivă a simţurilor tuturor martorilor.

Halucinaţia e aşa de perfectă că cel ce este subiectiv va putea jura că el a văzut în realitate ceea ce nu este decât un tablou al spiritului său imprimat asupra conştiinţei sale prin voinţa sa invincibilă a mesmerizatorului.

Dar în timp ce forma astrală poate merge oriunde şi poate fi văzută la orice distanţă în afara corpului fizic, corpul fizic nu se poate transporta decât prin mers. El poate fi ridicat în sus în condiţiuni magnetice speciale, dar el nu poate fi trecut dintr-un loc în altul prin modurile obişnuite. Materia inerta poate. În unele cazuri şi în une e condiţii, să fie dezintegrată, să treacă prin ziduri, pe urmă să fie reconstituită, dar aceasta este imposibil cu

organismele vii.

Swedenborgienii cred, şi ştiinţa arcanelor susţine că adesea sufletul părăseşte corpul şi că în fiecare zi, în orice condiţie de existenţă, noi întâlnim acest fel de cadavre trăitoare. Aceasta poa’ o fi datorată diferitelor cauze, printre care o spaimă, o durere de disperare prea mare, un violent atac de boală. Într-un cadavru văcar.1 poate intra şi locui forma astrală a unui vrăjitor sau a unui elemente (sufletul omenesc desincarnat ataşat pământului). Un adept în maq care natural aceeaşi putere, dar, numai când are obligaţia de a săvârş.

un lucru important şi cu totul excepţional, totuşi el nu se va hotărî să se pângărească ocupând corpul unei persoane necurate.

În nebunie, fiinţa astrală a suferindului, e fie jumătate paralizata tulburată şi supusă influenţelor tuturor ţelurilor de spirite ce trec. *ik* plecat pentru totdeauna şi corpul este în posesia câtorva fiinţe-vampiri pe cale de dezintegrare, care se agaţă cu disperare ce pământ ale cărui plăceri senzuale vrea să le guste în timpul un* scurte perioade prelungită prin această falsă încarnare.

9. Piatra fundamentală a magiei este cunoştinţa practică şi profundă a Magnetismului şi Electricităţii, calitatea lor, corelaţia:

potenţialitatea lor. Ceea ce este mai ales necesar, este de a f familiarizat cu efectele lor m şi asupra regnului animal şi om. Exist: proprietăţi oculte aşa de stranii ca şi acelea ale magnetului în mu; tţ alte minerale, pe care practicienii în magie trebuie să le cunoască proprietăţi pe care ştiinţa zisă exactă le ignora complet.

Plantele, au de asemenea, până la un grad nebănuit, proprietr/:

mistice şi secretele ierburilor, visurilor şi descântecelor nu sun”, pierdute decât pentru ştiinţa oficială căreia i-au rămas necunoscute afară de câteva ca

opiumul şi haşişul. Chiar efectele psihice *a** acestoia asupra organismului omenesc, sunt privite drept cazuri evidente de tulburări mentale temporare. Femeile Tesaliei şi la o Epirului, femeile meotese ale riturilor Sabasius nu au dat secretele lor decât după căderea sanctuarului. Ele le-au păstrat totdeauna şi acelea care cunosc natura lui Soma, ştiu tot aşa de bine şi proprietăţile altor plante.

Pentru a rezuma în puţine cuvinte, Magia este înţelepciunea spirituală. Natura e aliata sa materială, pupilul şi servitorul magicianului. Un principiu vital comun umple toate lucrurile şi acest principiu primeşte a fi cârmuit de puterea voinţei omeneşti ajunsă la perfecţiune. Adeptul poate stimula acţiunea forţelor naturale în plante şi animale până la un grad supranatural. Aceste acţiuni departe de a împiedica cursul naturii, lucrează din contră ca ajutor furnizând condiţiile unei acţiuni vitale mai intense. Adeptul poate domina senzaţiile şi a altera condiţiunile corpurilor fizice şi astrale ale unei persoane neadepte. Ea poate de asemenea să guverneze şi să întrebuinţeze cum îi place, spiritele elementale, dar el nu poate exercita acţiunea sa asupra spiritului nemuritor a nici unei fiinţe omeneşti în viaţă sau decedată, căci aceste spirite sunt egale cu esenţa divină şi nu sunt supuse nici unei dominaţii străine. Acest detaliu aruncă o mare lumină asupra secretelor practice ale magiei precum şi asupra fenomenelor spiritiste. Căutând originea acestor teorii, referitoare la legăturile între om şi invizibil, să vedem ce zice în această privinţă Fabre d'Olivet:

„Cum Pitagora desemna pe Dumnezeu prin numărul 1 şi materia prin 2, el exprima universul prin 12 care rezultă din multiplicarea lui 3 cu 4, adică acest filosof concepea lumea ca, compusă din trei lumi particulare, care se legau una de alta prin intermediul a 4 modificări elementare, der>făşurându-se în 12 sfere concentrice".

Fiinţa negrăită care umple aceste 12 sfere, fără a fi

înţeles de nimeni, este Dumnezeu. Pitagora îi atribuie drept suflet ADEVĂRUL şi drept corp LUMINA. Inteligenţele care populează cele 3 luni erau întâi zeii nemuritori, al doilea eroii glorificaţi şi al treilea demonii tereştri.

Zeii nemuritori, emanaţii directe ale fiinţei necreate şi manifestaţii ale facultăţilor sale infinite, erau astfel numiţi pentru că ei nu puteau să cadă niciodată în uitarea Tatălui lor, să rătăcească în negurile ignoranţei şi a lipsei de milă, pe când sufletele oamenilor care produc, după gradul lor de curăţenie, Eroii glorificaţi şi Demonii tereştri, puteau muri câteodată prin îndepărtarea lor voluntară de Dumnezeu; căci moartea esenţei intelectuală nu era, după Pitagora, imitat apoi de Platon, decât ignoranţa şi nelegiuirea.

„După sistemul emanaţiunilor se concepe Unitatea absolută în Dumnezeu ca suflet spiritual al Universului, principiul existenţei, lumina luminilor, se credea că această Unitate creatoare, inaccesibilă, producea prin emanaţie, o propagare de lumină care, ca dintr-un centru de circonferinţă, merge pierzând pe nesimţite lucirea şi puritatea sa, pe măsură ce se îndepărtează de izvorul său până se confundă cu întunecimile în care se pierde; ca şi cum razele sale divergente, devenind din ce în ce spirituale şi care respinse de întunecimi se condensează amestecându-se cu ele şi luând o forma materială, formând toate speciile de fiinţe care populează lumea’.

Astfel, se admite între fiinţa Supremă şi om un lanţ incalculabil de fiinţe intermediare ale căror perfecţiuni descresc în proporţia depanării lor de Principiul Creator”.

Toţi filosofii care admiră această ierarhie spirituala, privesc sub raporturi care le erau lor cunoscute, fiinţele diferite din care ea era compusă. Magii Persiei care vedeau în ele genii mai mult sau mai puţin perfecte, dându-le nume relative perfecţiunilor lor şi se serveau de

aceste nume chiar pentru a le evoca; de unde vine magia persana pe care evreii o primiseră prin tradiţie în timpul captivităţii în Babilon.

sub numele de Cabală.

Această magie se amestecă cu Astrologia Caldeenilor care considerau astrele ca fiinţe însufleţite aparţinând lanţului universal de emanaţiuni divine. Ea se leagă în Egipt cu misterele naturii şi se închide în Sanctuare, unde preoţii o propovăduiau sub formă de simboluri şi hieroglife. Pitagora păstrând această ierarhie ca e progresie geometrică privind fiinţele ce o compun sub raporturi armonice şi fonda prin analogie legile Universului ca pe o gamă muzicală. El numi armonie mişcările sferelor cereşti şi se servi de numere pentru a exprima facultăţile diferitelor fiinţe, relaţiile şi influenţele lor. Hierocles face menţiunea unei cărţi atribuite acestui filosof, în care el numea divinitatea drept. Numărul Numerilor V Platon, care considera după câteva secole aceleaşi fiinţe ca idei şi tipuri, căuta să pătrundă natura lor, asumându-şi-le prin dialectica şi forţa gândului. Synesius care. reunea doctrina lui Pitagora cu aceea a lui Platon. numea câteodată pe Dumnezeu: „Numănji Numerelor* alteori Ideea ideilor". Gnosticii dădeau fiinţelor intermediare numele de EONI.

Acest nume. care în Egipt însemna un principiu de voinţă, se dezvoltă printr-o facultate plastică, de o durată infinită".

Magicieni şi vrăjitori în Evul Mediu, numeroşi învăţaţi pretindeau nu fără a avea dreptate, că Satan avea darul de a-şi alege adepţi având temperamentul coleric sau nervos, pentru a-şi face din ei aliaţii săi sau amicii fideli. Promiţându-le puterea de a cunoaşte lotul, atotputernicia sau bogăţia, el îi transforma în posedaţi de bunăvoie şi în mercenari ai Răului. Deja la Hitiţi magicienii existau în mare număr sub forma de ghicitori; Circe, Medeea Erihto

şi emulii acestora populau mitologia greco-romană. În vreme ce preotesele dumnezeului cu coarne se străduiau să-i răspândească cultul într-o Europă germanizată.

Această sămânţă blestemată se deda pretutindeni unor practici crude sau nesănătoase ale goeţiei, născută dintr-o imaginaţie depravată, dar plină de râvnă. Ignorată în mod voit sau prost definită, activitatea magicienilor a scăpat mult timp de jurisdicţia eclesiastică care nu voia să cunoască decât afacerile descoperite ia lumina zilei, lăsându-i lui Dumnezeu sarcina de a-i judeca pe alţii în acelaşi timp, secretul însăşi cu care Magia neagră căuta să se înconjoare, făcea treptat o crimă enormă şi atât de monstruoasă încât depăşea în rău păcatele oamenilor.

În faţa declinului credinţei adevărate şi a sporirii credinţelor folklorice, Biserica a fost constrânsă să acorde o notă de vendicitate şi de a servi împotriva tuturor acelora care prin pact. otravă sau vrăji se străduiau să tulbure ordinea pe care se baza puterea regelui. Cum a ajuns să se întâmple frecvent, execuţiile s-au îndesit şi ne pare astăzi în mod indiscutabil că Bulele promulgate de Ioan al XII-lea, Inocenţiu al VIII-lea şi Alexandru al Vi-tea au favorizat o extraordinară expansiune a epidemiilor demoniace la sfârşitul Evului Mediu. După aceea o literatură specializată a ajutat la vulgarizarea şi diseminarea moravurilor şi a operelor degradante a tuturor acelora care preferau să-şi aducă omagiul Diavolului decât lui Dumnezeu. Toate procesele de vrăjitorie se aseamănă: acuzaţii, interogatorii, tortură şi judecată sunt aproape identice însă ceea ce este mai uimitor de constatat cu excepţia lui Jean Wier, majontatea doctorilor care n-au urmat lui Fernel, Sennert şi Pare nu au făcut decât să confirme opinia teologilor privitor la existenţa operaţiilor de magie şi vrăjitorie. Această credinţa sigură urcă până la discursurile lui Socrate şi Diotime, pe calea Scripturii ea capătă un aspect mai puţin

sceptic decât acela din „Banchetul lui Platon. Sfânta Scriptură afirmă, de exemplu prin Thomas Erastus că noi nu trebuie să acordăm nicio importanţă la tot ceea ce fac oamenii cu ajutorul Diavolului. Deţinător ai unor secrete teribile, magicianul poate după dorinţa sa, să vrăjească datorită urii sau iubirii, să călărească pe nori. să cheme morţii, să se transforme în lup sau pisică înfometată. El poate chiar, atât îi este de mare puterea, prin legare sau blestem, să împiedice ca să se îndeplinească creşterea şi înmulţirea creaturilor lui Dumnezeu.

Forţele magicienilor

În schimbul pactului semnat, magicienii căpătau puteri malefice aproape nelimitate1. Diavolul nu-şi decepţiona fidelii. Puterile imense în domeniul râului pe care poporul le atribuia magicienilor, erau admise de cele mai înalte autorităţi bisericeşti, atât catolice cât şi protestante. Luther voia să-i ardă cu propria sa mână pe vrăjitori şi credinţa în eficacitatea artei lor constituia un veritabil act de religiozitate.

La sfârşitul secolului al XVI-lea, Nicolas Rémy a compus un poem bazat pe concluziile lui „Malleus Maleficarum” care cu o sută de ani mai înainte denunţase primejdia Magiei şi vrăjitoriei. Acest. Ciocan al vrăjitorilor* creat pentru a explica „Bulla Sumis desiderantes affectibus” (1484) s-a bucurat de un mare renume european şi a determinat apariţia unui număr imens de lucrări, printre care o menţiune aparte îi revine lui wDe laniis et phitonicis mulieribus” de Ulrich Molitor (Constanţa. 1489). Scrisă sub forma unui dialog între arhiducele Sigismund de Austria şi autor, erau trecute în vedere toate operaţiile magice şi vrăjitoreşti: de la dezastrele pe care ielele sunt capabile să le provoace recoltelor, până la relaţiile sexuale cu demonij. La vremea în care xilografiile erau la modă, o nebunie cuprinsese spiritele, savant întreţinută, determinată într-o mare

măsură de graba intempestivă a călugărilor halucinaţi sau a bolnavilor de nervi. Aceştia din urmă erau convinşi, printr-un simplu raport de cauzalitate, că magicienii erau capabili, urinând într-o gaură sau agitând un lichid oarecare cu o baghetă să provoace o ploaie abundentă sau să facă să cadă grindina. Una din gravurile lucrării lui Molitor reprezintă două vrăjitoare din Constanţa. Agnes şi Anna de Mindelen, pregătindu-se să tulbure aerul arruncând un cocoş şi o viperă într-un vas magic. Se cunoaşte faptul că, condiţiile atmosferica au jucat un rol determinant în existenţa oamenilor în vremea epidemiilor de ciumă, foametelor şi epidemiilor demoniace. Biblia nu a menţionat faptul că Samuel putea provoca furtuni? Sfântul Thomas

1) *Roland Viffonouvo*: *Satan parmincus*, *Ed Marabout*. *Belgia*, *1973*, *p*. 53.

d'Aquin printre altele, a declarat că singură prezenţa unui demon poate perturba cerurile. Demonologii, ca şi teologii îşi imaginau că vrăjitorii erau în măsură să comande fulgerele cometelor şi eclipselor.

Jean Magnus, arhiepiscop de Upsala, afirma în „Historia de Gentibus septentrionalibus" apărută la Roma în 1555 că aceştia erau capabili să vândă marinarilor talismane care să provoace vânturi favorabile sau furtuni. Interesante vignete pe lemn, imprimate de Christophe Plantin pentru ediţia din Anvers (1562) sunt pline de relatări. Ele ne arată magicieni mergând pe valuri ce le vrăjise în prealabil, demoni muncind în mine. conducând bărci şi multe altele.

Legile Magiei.

Deşi contestată ca ştiinţă, Magia are la bază trei legi după care se conduce. Acestea sunt:

— Legea contignităţii:
— Legea similarităţii;
— Legea contrastului.

Astfel, conform primei legi enunţate, lucrurile aflate în contact sunt şi rămân unite în continuare. Conform acestei legi toate părţile componente ale corpului pot reprezenta persoana în întregul ei şi acţionând asupra unei asemenea părţi, acţionăm de fapt asupra persoanei însăşi. Această teorie reprezintă un caz special al principiului „Totum exparte”. Potrivit acesteia, legea se referă la o proprietate destinată atât sufletelor fiinţelor, dar mai ales esenţei spirituale ce ţine de obiecte. În Magie, anumite părţi ale corpului, cum ar fi unghiile, părul, sudoarea, salrva, dinţii etc. pot reprezenta persoana în întregul ei şi acţionând asupra acestora se acţionează asupra persoanei înseşi. Cu alte cuvinte personalitatea unei fiinţe este indivizibilă, ea putând fi obţinută cu ajutorul a fiecărei părţi ce o compune. Mai mult. potrivit legii contignităţii oricine poate veni în contact cu persoana în cauză, chiar dacă aceasta se face cu intermediul paşilor (urmele rămase pe pământ), pe un fotoliu sau pat sau al unor obiecte întrebuinţate (batistă, lingură, cămaşă etc).

Incantaţia magicianului poate fi îndreptată asupra drumului pe care merge persoana vrăjită, a unui obiect atins, sau a unui măr din care a muşcat la un moment dat, chiar întâmplător. Relaţia de contignitate este mult extinsă, şi legea este valabilă şi cu rudele sau bunurile ce îi aparţin; Pentru aplicarea acestei legi, vrăjitorii se servesc de figurine în general de ceară (dar pot fi şi de lut sau simple…

1) *Marcel Mauss şi Henri Hubort*: *Teoria generalA a magiei*, *Ed*. *Potirvm*, Iaşi.

1996. p. *80*.

păpuşi) la care adaugă o parte (unghii, pâr) de la persoana vrăjită şi asupra căreia îşi îndreaptă incantaţia însoţind-o cu străpungere* corpului cu ace, cuie sau ghimpi.

Între rana şi arma care a provocat-o (săgeată, suliţă,

cuţit etaj se stabileşte o relaţie de tip simpatic ce poate servi ca punct de plecare din punct de vedere magic, la vindecarea primei acţionânţ asupra celei de a doua. Conform acestei legi, cele de mai sus se pqi concluziona astfel: individul şi obiectele ce îi aparţin sunt legate prin asocieri de tip simpatic. Într-un lanţ de mai multe elemente legali între ele, pentru a obţine efectul urmărit, este indiferent daci acţionăm asupra oricăreia dintre elementele intermediare. Ideş continuităţii magice implică în sine ideea de contagiune. Ca atar însuşirile unei persoane, destinul acesteia, viaţa, starea de sănătate sunt concepute ca fiind transmisibile prin verigi de tip simpatic. *Cm* care îl consultă pe magician reprezintă o verigă a acestui lanţ magia la transferul de idei se adaugă şi cel de sentimente. De reţinut inşi că efectele simpatice sunt limitate la efectul dorit.

Examinând ceremonialul magic efectuat într-un anume scofi regăsim un acelaşi sentiment ce îi conferă direcţia şi intensitatea care impune în fond asociaţiile de idei. Când magicianul primeşt suferinţele de la pacientul său cu prilejul tratamentului magic, et rt se molipseşte de boala acestuia. Aici se aplică aspectel bioenergetice ce acţionează fie pe aură, fie pe ciakre, magicianj descărcându-se de efectele malefice după efectuarea fazeid (scuturarea mâinilor).)

Când în practică se aplică legea contignităţii mag: ce, „asociaţii".

de idei sunt dublate de transferuri de sentimente, de fenomene <fi abstractizare, de dirijare a intenţiei. Într-un cuvânt de fenomene C se petrec în conştiinţă" 1.

Legea a doua a Magiei, a similarităţii, cunoaşte două varianţi

— Asemănătorul evocă asemănătorul conform principiu!) „similia similibus evocantur. determinând în final vindecarea potră preceptului homeopatic descoperit

de medicul sibian Samuj Hahnemann (1755 – 1843) „similia similibus curantur”.]

De reţinut că similitudinea are aceeaşi valoare cu contignitaiei în acest caz, imaginea (fotografia persoanei vrăjite sau păpuşa di ceară botezată cu numele celui vrăjit) reprezintă pentru o fiinţă să lucru oarecare, ceea ce partea reprezintă pentru întreg.

Mai cu seamă vrăjitorii şi şamanii aplică această lege. D3 similitudinea necesită din partea operatorului o mare concentrară”.

1) /. fa/te, *Mauss şi Henri Hub-rt, op cil p 85* atenţiei şi un mare grad de abstractizare. Imaginea îşi pierde personalitatea şi de acum va fi definita doar de funcţia sa, rezumându-se doar la a face prezentă persoana în cauză. Un lucru rămâne însă esenţial: funcţia de reprezentare să fie realizată.

Atât legea similarităţii cât şi a contignităţii se aplică nu numai în cazul persoanelor şi sufletul acestora, ci şi pentru lucruri şi obiecte folosite de acestea, deci indiferent dacă este vorba de spirit sau obiect material, lată cum noţiunea de imagine devine pur simbol, „în determinarea şi utilizarea simbolurilor se produc aceleaşi fenomene de concentrare exclusivă şi de abstractizare fără de care nu am putea concepe nici aplicarea legii similarităţii în cazul formelor, nici funcţionarea legii continuităţii. De la obiectele alese ca simboluri, magicienii reţin o singură trăsătură”. Rămâne la latitudinea magicianului să-şi aleagă însuşirile pe care el le crede de cuviinţă că le poate folosi în operaţiunile magice. Numărul lucrurilor ce pot fi exprimate prin simboluri este restrâns.

— Cea de a doua formulare a legii similarităţii afirmă că asemănătorul acţionează asupra asemănătorului: „stmilia similibus curantul, conform preceptului expus mai înainte. Astfel se pretinde că acele fapte se supun legii similarităţii, în cazul în care ce ţin de noţiunea abstractă

de simpatie mimetica” (attracuo similium) şi formează o clasă total diferită printre cele dominate de legea respectivă.

Legea contrariilor, cea de a treia lege de bază a Magiei pretinde că în aplicaţii medicale, asemănătorul vindecă asemănătorul, provocând un efect contrar. Astfel formulată legea similarităţii, s-ar putea enunţa astfel: „Opusul este înlăturat de opus”, fapt care ne face să aOrmăm că formularea de mai sus este inclusă în legea contrarietăţii Dar magicienii au un fel propriu de a gândi şi raţiona şi astfel au interpretat astfel această lege: simpatiile şi antipatiile sunt echivalente, dar se deosebesc între ele. Aşa după cum legea similarităţii nu poate acţiona în lipsa legii contrarietăţii. nici aceasta la rândul ei nu poate acţiona fără prima. Formulările legii similarităţii sunt în stricţii corelare cu formula legii contrarietăţii.

Simbolurile: pot fi prezentate schematic sub trei forme, corespunzătoare celor trei formulări: 1). Asemănătorul produce asemănător”. 2) Asemănătorul acţionează asupra asemănătorului; 3) Contrarul acţionează asupra contrarului”.

Legile similarităţii şi contignităţii, din câte se vede mai sus, tind una către cealaltă.

*} *Marcul Mouss* şi *Honr*; *Hubarî*. op. cit. *p. 87*.

În concluzie raţa se cele arătate, putem spune ca magicâanu este acel individ care prin har, experienţă proprie practică sau revelaţie, cunoaşte natura şi firea lucrurilor, iar activitatea lui practica îi este determinată de mărimea şi calitatea cunoştinţelor de care dispune.

Reprezentări

În Magie, plantelor magice1 ce posedă anumite virtuţi de a acţiona asupra sufletului, le corespund demonii care vindecă bolile dar le şi pot provoca. În istoria magiei diverselor popoare se cunosc asemenea demoni ai plantelor.

Magia cunoaşte ritualuri, incantaţii, rugi. oferiri de ofrande (întocmai ca în religia creştină pomana morţilor) şi chiar uneor sacrificii de animale, care toate la un loc nu urmăresc decât uşurarea evocării spiritelor, şi satisfacerea acestora.

În ceea ce priveşte clasificarea spiritelor, acestea se împart în următoarele categorii:

Prima categorie de spirite o formează sufletele morţilor. Pentru chemarea acestora se foloseşte spiritismul, iar pentru evocare necromancia. Magia utilizează sufletele copiilor nebotezaţi a celor morţi prin violenţă şi sufletele criminalilor.

A doua categorie de spirite o reprezintă demonii, care nu trebuie înţeleşi ca fiind diavoli, ci spirite superioare, deosebite de sufletele morţilor şi care nu sunt divinizate ca zei.

Practicile magice corespund unor reprezentări, care formează cel de al treilea element al magiei. Ritualurile constituie un fel de limbaj şi traduc o idee. Orice act magic comportă o reprezentare a propriului efect, aceasta fiind extrem de complexă. În alcătuirea ei intră mai multe componente. Rezultatele produse de rituri Suni concepute ca având toate trăsăturile comune, întotdeauna fiind posibil să se impună ori să se suprime o trăsătură sau o condiţie:

spre exemplu eliberarea de efectul unei vrăji. Efectul oricărui act magic constă fie în a aduce fiinţele vii sau obiectele într-o asemenea stare încât anumite gesturi sau fenomene să decurgă unele din altele făcându-le să iasă dintr-o stare privită drept dăunătoare. Magicianul ştie că magia lui e una şi aceeaşi şi are în minte că aceasta poseda proprietatea schimbărilor. Producerea efectelor în magie se explică prin acumulări de imagini. Imaginea preferată este cea a legăturii pe care o facem sau o desfacem. Reprezentarea imaginii răului pe care

1) *Paul Ştefănascv*: *„Pronto de vraja”*. *Ed*. *AII*, *Bucuroşii*. *1994*.

dorim să-l alungăm poartă denumirea de farmec, soartă, vrajă. El este definit ca fiind ceva concret, un obiect material: de exemplu un farmec poarte fi spălat sau ars, îndepărtat. Cel de al treilea moment ai reprezentării este acela în care ne dăm seama că între fiinţele şi lucrurile interesate de rit se află o anumită relaţie sau legătură. De cele mai multe ori aceasta este concepută ca o relaţie sexuală. Dar relaţia mai poate fi concepută în alte mii de moduri. Expresia cea mai puternică a relaţiei dintre magician şi obiectul ritului sau este posedarea demonică, iar cea mai simplă, fascinaţia.

Rolul credinţei în Magie

Prin definiţie, Magia este obiect al credinţei. Teoreticienii cât şi practicienii Magiei au explicat credinţa prin eficacitatea riturilor magice. Aceasta se realizează prin:

1. Formule de simpatie;
2. Noţiunea de proprietate;
3. Noţiunea de demoni.

Formulele simpatice, cum ar fi asemănătorul produce asemănător). partea are valoarea întregului”, iar „contrarul acţionează asupra contrarului”, nu sunt în măsură în mod convenabil să explice în totalitate un rit magic de tip simpatic, lăsând loc şi pentru alte soluţii mai adecvate.

Folosirea obiectelor având proprietăţi magice este în mod obişnuit condiţionată din punct de vedere al ritualului. Pe primul loc se situează regulile recoltei. Acestea prescriu respectarea în măsura posibilului, a condiţiilor de timp, loc, mijloc, intenţie şi altele.

Există reguli de folosire referitoare la cele arătate mai sus. fără a mai pune la socoteală întreg cortegiul de rituri ce însoţesc şi permit folosirea calităţilor, cum ar fi

aplicarea relaţiilor simpatice. În Magie există o serie de sisteme în cadrul cărora orice lucru prezent în ceremonialul magic este în mod obligatoriu uns sau sacrificat.

Proprietatea magică nu este concepută ca fiind inerentă lucrului căruia i-a fost ataşată, ci este intrinsecă şi atribuită lucrului. Uneori acest lucru se realizează printr-un ritual, cum ar fi sacrificiu, binecuvântare sau blesteme, dar de cele mai multe ori printr-o vraje.

În general, se consideră că proprietatea magică este asociată unor caractere considerate de cele mai multe ori drept secundare, spre exemplu prezenţa unor meteoriţi, proprietăţile unor metale şi anumite plante etc. Calitatea magică a unui lucru provine prin urmare în mod cu totul convenţional.

În Magie, noţiunea de proprietate se confunda cu ideea de forţa şi de natură. Mai întâlnim ideea de lucruri având virtuţi nedeterminate: sângele, saliva, sarea, metalele preţioase etc. care încorporează forţe magice generale, susceptibile de utilizări speciale.

„Îndărătul noţiunii de proprietate, există noţiunea de mediu Acesta este delimitat de condiţiile impuse la folosirea lucrurilor condiţii pozitive sau negative, deja menţionate. În sfârşit aceasta reprezentare este perfect exprimata printr-un anumit număr de tradiţii, conform cărora contactul cu un anumit obiect transporta imediat în lumea magică: baghete, sabie, lampă, oglinzi magice”.

Teoria demonologică justifică riturile în care, apar demonii explicând pe cele ce constau într-o chemare sau un ordin adresa:

demonului.

Nu există rit magic în care prezenţa spiritelor personale să nu fie posibilă la un anumit nivel. Teoria implică faptul că mag: a operează într-un mediu special, totul petrecându-se ca şi în lumr-s demonilor sau încât

prezenţa demonilor să fie posibilă.

Satanismul se diferenţiază net de Luciferism; aceasta constituie o religie diferită, în vreme ce primul nu este decât opusu creştinismului. Veritabilul satanism îl putem defini ca pe un superstiţionism sordid sau sacrilegiu. Adepţii săi pot fi întâlniţi cel mă adesea printre vrăjitorii sau necromanţii de la ţară, mediumi aşa-zişi „spiritualişti", cu toţii supuşi ai forţelor oarbe şi josnice care îi manipulează sau încă p/coţi închinaţi răului, roşi de erotism, mârşavi prin profanarea jurământului şi a lucrurilor sfinte.

În schimb Luciferismul constă dintr-un cult special, un fel de iluzie eretică, o ultimă zvâcnire a acestei Gnose atât de halucinante a acestui Albigeism ce nu a dispărut în ciuda atâtor persecuţii.

„Adonai", Dumnezeul evreilor şi al creştinilor „bunul Dumnezeu cum îl mai numim, este în ochii luciferienilor un Dumnezeu rău, un Demiurg mânios, violent, ostil la orice progres, supărat de eforturi e ştiinţifice ale oamenilor pe care îi vrea pentru eternitate sclavii să? care prin emancipare vrea să se salveze de sub tutela sa.

Lucifer, acel pe care. Adonai îl consideră a fi Diavolul, es: t contrarul, Bunului Dumnezeu". Uman, aplecat cu milă pentru pământ, el apare ca fiind pivotul evoluţiei universale: simbolu elanurilor personale, sprijinitor al amorului propriu, Dumnezei.

1) *Marcel Mauss şi Henri Huhert*: *Taonn Qoneralã n magiei*. *Ed*. *Polirom 19 î* p*. *131*.

adevărat şi milos căruia Prometeu eliberatorul focului a fost unul dintre reprezentanţii săi.

Magii din toate timpurile au fost adepţii săi; revoluţionari, sfinţi, el numără ca mesia pe toţi acei care se opun ideii de creştinism şi de renunţare, căci el nu vrea edificarea individului pasionat şi dedicat unui ideal sever ce urmăreşte obţinerea păcii prin purificare.

După cel mai recent reformator al acestei secte deja foarte vechi (căci se pot număra şi Templierii printre cei afiliaţi) după Albert Pike, Iisus ar fi început prin a fi discipolul lui Lucifer, ca să sfârşească, ca supusul lui Adonai. meritând astfel iertarea crucii. Atunci Lucifer tatăl tuturor Luciferienilor – l-ar fi părăsit Este, trebuie s-o recunoaştem deschis, plină de imprevizibile sacrilegii Evanghelia lui Albert Pike. Acesta împarte în două părţi viaţa lui Christos: în prima parte, el pune doctrina acestuia, oarecum naturală (atunci Christos era pentru el trimisul lui „Dumnezeu cel Bun", adică al lui Lucifer). În partea a doua, rezervată exaltării mistice, ca şi monastice, a primit ordinul de a-l urma, fiind după afirmaţiile sale, fiul lui Dumnezeu, egalul tatălui său, cel care a blestemat smochinul etc. După Albert Pike, Iisus ar fi semnat un pact cu Adonai pe muntele Thabor. Acolo, o deşartă dorinţă de divinizare solitară l-ar fi făcut lipsit de raţiune şi inuman. Lucrfer, din acel moment l-a abandonat şi în schimbul apostasiei lui i-ar fi acordat, prin intermediul poporului, supliciul datorat criminalilor de rând.

Considerăm că prin acest exemplu ne apropiem de sâmburele Luciferismului. Ura sa ipocrită merge mul] mai departe decât spiritul critic al lui Renan. Dacă acesta insinuează că un gând ambiţios ar fi trecut prin creierul lui Iisus, el sfârşeşte prin a-l proclama nu mai puţin divin pentru că a murit aşa de nobil, jertfindu-se pentru cauza oamenilor. Albert Pike nu admite ideea sacrificiului şi nu înţelege frumuseţea unei morţi ce a pecetluit cu sângele ei noua doctrină, transmiţând astfel credinţa secolelor viitoare. Albert Pike a inventat o slăbiciune, a lui Christos pentru a-i explica moartea şi a o face justă.

Fără aceasta, ne dăm seama, că ea ar fi lipsită de orice logică.

Luciferismul, din aceste motive, este la modă, în ciuda vechimii existenţei sale. El este conceput pentru

parveniţi, pentru cei care reuşesc şi învinq în această lume şi îşi bate joc de cei umili, mai ales atunci când cei puternici cred că este mai bine să se jertfească ca Lucifer, care neputând să meargă până la înălţimea unui astfel de sentiment, descoperă o urmă de nebunie, de neputinţă sau de pedeapsă datorită unei neîndemânări. Această religie, la fel ca şi teosofia doamnei A. Besant. depărtează două idei magnifice ce au aparţinut în mod evident erei creştine. Ne referim la Mântuire pe ci o parte şi pe de alta la Pocăire ce însoţeşte iertarea. Contrar, penin luciferieni şi alte secte analoage lor, fiecare se salvează pe sine ţ orice regret este inutil. Greşeala sau eroarea, trebuie ispăşită până la capăt.

Refractar la ideile de castitate, de abnegaţie, de miracol \ credinţă într-o viaţă de dincolo sigură şi curată, luciferismi urmăreşte mai înainte de orice cucerirea de către om a pământului justificarea instinctelor sale, chiar a celor mai puţin nobile declarându-şi ataşamentul glorificării unui progres material, una libertăţi adeseori iluzorii şi a înşelătoriilor unei ştiinţe naive. Poate I denumit ca un pozitivism mai luminat şi oarecum religios, câc Luciferismul doreşte să se împace cu hiperfizica. El restabileşte lanţul care îi leagă pe cei vii cu cei morţi, folosind forţele psihice sondează şi foloseşte magnetismul şi spiritismul urmărind singuru’ scop practic şi imediat al individului. Este vorba de un pur materialisn ceva mai subtil, dar tot materialism rămâne. El atrage prii vocabularul mistic şi simbolurile omeneşti. Dar nu e nimic altcevi decât un supranatural de paradă, repede elucidat de către cei iniţiaţi care urmăreşte a capta imaginaţia femeilor lipsite de cultură şi ateroriza pe cei săraci cu duhul…

Practicile vrăjitoreşti, ocultismul prost înţeles, ce urmăreşti scopuri mercantile, sfârşesc mai de vreme sau mai târziu îi luciferism. Acelaşi spirit de orgoliu şi de

satisfacţie imediată! conduce pe toţi aceia care îi cad pradă…

Satanism

Se poate arăta Satan? Poate căpăta o formă vizibilă pentru oameni?

Psihologii consideră că dacă forţa sa se ascunde în noi, el poau să se concretizeze, să se exteriorizeze, astfel încât într-o bună zi e va putea fi măsurat, aşa cum se face şi cu alte forţe!

Pentru ca el să fie văzut, trebuie după părerea acestora, să dispui de o imaginaţie impresionabilă, adică să ai ceea ce ei numesc. darul vizualizării". Întotdeauna apariţia subiectivă căci noi vederii imaginea noastră, adică în funcţie de ideea pe care ne-o facem despre el. Odinioară era ţapul Sabatului, umbra animalică a zeului Pan. În prezent el afişează mult mai multă frumuseţe şi graţiei reprezentând idealul nostru de tristeţe, de nelinişte, îmbrăcând haina amară a remuşcărilor.

Arhiepiscopul de Port-Louis, decedat în 1902, a relatat o apariţie a lui Satan făcută unei personalităţi pariziene având pseudonimul de „ducele de Frontignon". la care a asistat prinţul Pomerantseff şi un preot francez, abatele Giraud. Avea înfăţişarea unui tânăr bărbat de aproximativ douăzeci de ani, înalt, fără barbă, ca un August adolescent, iar părul îi era lung şi-i cădea pe umeri ca la o femeie. Era în ţinută de gală, obrajii îi erau îmbujoraţi de beţie şi plăcere, dar privirea îi era tristă ca şi cum îl măcina o disperare imensă. Cei doi asistenţi au căzut într-o adorare profundă, în care se amesteca proslăvirea cu rugăciunea…

— R

Să urmărim acum o variantă a liturghiei negre, în care se face evocarea lui Satan.

„Altarul era acoperit de un corp întins al unei tinere femei complet goale, învelită cu o piele de leopard.

Un bărbat al cărui veşmânt negru se asemăna cu acel al Ku-Klux-KIan-ului. ce îi lăsase descoperiţi doar ochii, pătrunse în cameră. Era urmat de cinci bărbaţi, îmbrăcaţi la fel şi care rămăseseră puţin în urma sa. Cu un gest rapid, bărbatul îmbrăcat în negru, trase pielea de leopard ce acoperea tânăra femeie întinsă pe altar Capul i se odihnea confortabil pe un sprijinitor conceput în acest scop, în vreme ce picioarele atârnau la celălalt capăt al altarului. Lumina ce provenea de la o singură lumânare, era suficientă [pentru a ilumina corpul şi ochii acelora care erau prezenţi, în număr de şaisprezece. În încăpere.

Întrucât cultul lui Satan, ca dumnezeu al cărnii, se înţelege că era perfect natural să se aibe un aitar din… carne, în cazul de faţă, tânăra părea armonios proporţionată şi reprezenta* corect acest concept f losofic.

Unul din bărbaţii îmbrăcaţi în negru întinse preotului un mic pahar, în acest timp, cineva cânta la la orgă, o muzică ce crea realmente o atmosferă specială ce amintea de ambianţa unui vechi cabaret.

Paharul conţine-a un amestec de spermă şi urină, contrariul Diferit de satanişti apei sfinţite. Cu un obiect în formă de falus, omu'!

ce purta capuşon negru îi stropi pe cei prezenţi cu acest amestec, în vreme ce undeva un clopot suna cu intermitenţă pentru a anunţa începutul ceremoniei.

Marea preoteasă. Diana, ce purta de asemenea o robă neagră dar fără capuşon. s-a aşezat alături de altar, având în mână o sub:

În teacă.

După începutul făcut de muzică, marele preot salanist îşi făcui apariţia într-un mod teatral, în încăpere.

Era îmbrăcat cu o robă complet neagră, un ciorap colant nega şi purta o cască de aceeaşi culoare, ornată cu două coarne roşii.

Apucând sabia ce o ţinea marea preoteasă, el se

adresă ceia* patru puncte cardinale, spunând cu voce tare:

— „În nominae dei Satanas. lucifer excelsi! În numele marelu nostru dumnezeu, Satan Lucifer, stăpânul Stygienilor, vă ordon să ieşiţi din regatele negre şi să veniţi în numele celor patru prinţi negn ai infernului: Satan! Lucifer! Belial! Leviathan!

În această vreme orga continua aceeaşi temă muzicală gravă şi impresionantă.

— Satan, ia paharul extazului, care este plin cu elixirul vieţii şi dă-i puterea Magiei Negre... ce susţine universul...

În acelaşi timp, i s-a întins marelui preot un pahar pe care ei –e băut în onoarea Prinţului întunericului. A aşezat apoi paharul partea de sus a pubis-ului femeii întinse pe altar şi l-a lăsat acol:

până la sfârşitul ceremoniei.

După aceea, marele preot a deschis o carte învelită cu negru probabil Biblia Satanismului, la care lucrase ani de zile, şi a început să citească pentru cei de faţă.

— O prieteni şi tovarăşi ai nopţii, voi ce vă bucuraţi întâlnindu-vi în mijlocul lătratului câinilor şi al sângelui răspândit, voi rătăciţi în mijlocul umbrelor printre morminte, voi ce poftiţi la sânge şi aducei primejdie celor muritori, Gorgo, Mormo, lună cu mii de feţe, primiţi a bunăvoinţă sacrificiile noastre! Deschideţi larg părţile infernului $ veniţi... cu aceste nume pe care le-aţi auzit şi prin tunete" crescânde, veniţi pe pământ, ascultându-vă numele! Moloch!

— Moloch! au repetat cei prezenţi la unison.

— Samiel!

— S3 miel. au scandat aceştia.

Şi din nou grupul strigă numele.

Asmodeu!

Au urmat după aceea Belzebuth, Dagon, Azazei, Haberec «; Nantar, Marduk, Typhon, Melek, Tans, Loki,

Baphomet, Shemer* Pharosah şi răspunsul corului era mereu acelaşi.

Numele diavolului ce era conjurat provenea din trei surs*:

Istorice diferite: vechea cabală ebraică, panteonul Nordic şi religimisterioasa feniciană. Dar toate semnificau acelaşi lucru: denumirea diavolului sau demonului.

— Salut Satan", strigă vrăjitorul, iar congragaţia răspunse.

— „Salut Satan"!

Se auzi o bătaie de gong ce marca sfârşitul invocaţiei.

Marele preot vrăjitor începu să citească dintr-o carte neagră, o lungă rugăciune. Într-o limbă ce amintea vechea ebraică şi spaniola cu o intonaţie aparte. Rugăciunea lui Lucifer a fost urmată de o invocaţie: „O servitori ai plăcerii, veniţi, apăreţi şi continuaţi să cântaţi în toate limbile pământului l Fiţi puternici printre noi şi noi să amintim că puterea vă este dată şi că forţa noastră se întăreşte spre consolarea noastră!"

Vrăjitorul continuă: „chemaţi demonii abisurilor celor mai profunde, căci până la sfârşit râul va învinge binele! După aceea depuse un jurământ:

— Lucifer a venit pentru a proclama că ne aflăm în era lui Satan!

Satan domneşte în lume!" se ridică şi făcu semnul coarnelor. Carnea predomină şi o mare Biserică va fi clădită pe numele său. Salutul oamenilor nu va depinde niciodată de propria sa renegare. Şi toţi vom şti că lumea cărnii şi a vieţii va fi cea mai bună pregătire pentru a accede la toate deliciile eterne. Regie, Satanas.

— „Regie, Satanas", au răspuns respectuos cei prezenţi.

Gongul bătu din nou.

— Ave Satanas", spuse marele preot cu o voce gravă.

— Ave Satanas”, repetară congregaţia.

— Salut Satan!” spuse vrăjitorul.

În vreme ce orga scotea un cântec funebru, punctat de clopote, marele preot se îndreptă spre altar, pe care se afla pus un craniu.

Luându-l în mâini. îl sărută şi-l înmâna asistentului său. cel care purta veşmânt de Ku-Klux-KIan şi care începuse ceremonia prin stropire după care păru că a căzut într-o profundă stare de meditaţie.

Craniul trecu dintr-o mână în alta a fidelilor, care îl sărutară fiecare şi la urmă fu aşezat între sânii tinerei femei aşezate pe altar, aflat nu departe de paharul aşezat pe pubis.

— „Celebrăm aici o liturghie neagră pentru a parodia liturghia creştină. Mesa creştină este cea care constituie o parodie a ritualului păgân şi nu parodiem o parodie…

Simbolul lui Satan este pentagrama inversată ce are în mijlocul sau un cap de ţap. Această asociaţie exprimă natura carnala a omului, prin opunerea la elementul spiritual, care e reprezentat printr-o stea dreaptă, cu colţul în sus. Cele două coame îndreptate cu mândrie spre cer şi cele trei coarne aflate invers, reprezint negarea Trinităţii”.

Vrăjitorul explică, că limba folosită în invocaţii se cheamă. enochiană” pentru că era vorba de un dialect folosit exclusiv! ceremoniile sataniste. Lucrul este aşa. numai că în realitate este formă foarte deformată a ebraicii, ce s-a dezvoltat în Evul Medii Această limbă e departe de ebraică aşa după cum idişul este d germană, chiar dacă ambele au o bază comună şi dacă numerq termeni enochieni sunt de origine ebraică. Aceasta nu înseamnă e sataniştii sunt toţi evrei. Din contră, practicile cabalistice au atra mai ales, în Evul Mediu, ocultişti creştini şi mahomedani, căci el apăreau ca o promisiune de transformare a unei religii rigide e dogmatice într-o lume mistică şi misterioasă unde totul părea posib dacă se

cunoşteau formulele magice necesare.

În final, vrăjitorul citi câteva scurte pasaje din Cartea Neagră în vreme ce orga îl acompania cu o muzică melancolică. La urma marea preoteasă luă sabia şi o aşeza în teacă, după care în frunţi cu marele preot, toţi părăsiră în tăcere sala.

În vreme ce marele preot admitea că nu există diavoli personificat, alţii înaintea lui au fost mult mai categorici în privinţi Prinţului Tenebrelor. Pentru aceştia, el există în realitate atât e:

persoană, stăpân al lumii, loc cunoscut sub numele de Infern, în care se derulează fără încetare tot felul de lucruri înspăimântătoare Diavolul nu a existat până ce biserica nu l-a inventat, ca punctul di concentrare al tuturor forţelor opuse doctrinei sale. Ea a crea această figură în perfectă cunoştinţă de cauză, dar trebuie şi adăugăm că, conducătorii ecleziastici erau la acea epocă impregna] de convingeri religioase aşa de ferme, încât credeau realmente că e vor umple printr-o funcţie utilă şi sacră. Nu în ură şi rău diavolul a fos conceput, ci din ignoranţa şi slăbiciune omenească.

Unele forţe ale tenebrelor personificate existau cu mult mă înainte ca diavolul medieval să fi apărut, căci e inerent ca omul *şi* polarizeze râul ca şi binele: fără forţele răului, forţele binelui nu a putea fi distinse. Dar demonii greci şi multiplele divinităţi ale lumi subterane, ale diverselor religii nu reprezentau personificarea răulieişa cum va deveni diavolul.

Aceste divinităţi malefice prezentau aspecte mai puţin negre şi ca stăpâni ai regiunilor subterane sau suboceanice, au trebuit să aibt şi funcţii administrative, ce nu erau toate distructive. Primire* sufletelor defuncţilor în regatul subteran constituia desigur o sarcină

1) *Jacques Bergiec ml* & *rţtlu blestemate*. *Ed*. *Moldova*, Iaşi, *1995*, p. *82*.

respectabilă şi lumea subterană însăşi nu era în niciun caz infernul roşu şi arzător pe care eclesiasticii evului mediu ni l-au pus în faţa ochilor.

În religia lui Mithra, Ormază şi Ahriman, ele reprezentau forţele luminii şi ale tenebrelor şi Islamul i-a acordat denumirea de „Sheitan”, regelui lumii subterane.

Nu a mai rămas creştinătăţii Evului Mediu decât să-l prezinte pe „Prinţul Tenebrelor” ca pe o persoană reală cu care se putea încheia pacte; nu mai era o divinitate îndepărtată şi subterană a cărui ajutor se putea obţine prin rugăciune, cum era în cazul altor religii, ci o entitate fizică care nu putea face decât râu şi în consecinţă era temută şi combătută de toţi creştinii. Treptat, teologii s-au decis să combine acest diavol cu conceptul biblic al îngerului decăzut, Lucifer.

La o epocă în care alchimiştii şi magicienii erau numeroşi şi întemeiat experienţele lor secrete erau temute şi reprimate de Biserică, ideea unui magician care-l ajută pe Mefistofeles a fost adăugată imaginii publice a diavolului. Din nefericire pentru teologi, Iisus însuşi nu a vorbit nimic despre diavol. Testamentul menţionează un oarecare Belzebut

Creând conceptul de „diavol”, scopul principal nu era altul decât de a da un vinovat lui Iisus, deşi a avut la bază un raţionament valabil.

Dar nimic nu putea păstra un popor pe drumul drept, altceva decât teama într-o fiinţă supranaturală şi răutăcioasă. Pur şi simplu şantajul: a fi un bun creştin sau a petrece etern într-un infern savant imaginat de Biserică. Lucrurile s-au aran; a pentru a se ajunge la descrierea acestui loc fictiv într-un infern, cu detalii şi rafinamente născute din spirite psihopate sau sado-masochiste. Şi apoi nimeni nu putea fi sigur că un astfel de infern nu există, pentru că nimeni nu s-a reîntors de acolo.

Când Biserica a crezut că este necesar să distrugă

vrăjitoria, ce devenise o concurentă a sa, a fost suficient să includă în conceptul diavolului, pe antihristul personificat. Această stratagemă a fost realizată cu ajutorul unui pact, document scris promiţând diavolului sufletul semnatarului în schimbul unor favoruri ce îi erau acordate pe câtă vreme se mai afla încă în viaţă. Dat fiindcă astfel de trăsături puteau exista cu mare greutate, ele au fost fabncate în timpul proceselor Inchiziţiei şi unele din aceste sinistre documente există încă în diverse muzee din lume. În decursul anilor care au urmat, procesele de vrăjitorie au devenit foarte numeroase pentru ca să mai fie nevoie de dovezi scrisa şi o simplă recunoaştere era suficientă pentru a-i condamna pe acuzaţi. Această recunoaştere putea fi uşor obţinută prin tortură, căci nenorocita victimă era gata să recunoasţ nu importă ce pentru a sfârşi mai repede cu tortura la care ei supusă.

Iată originea conceptului diavolului. În prezent există inc persoane, mai ales aparţinând religiilor fanatice, care or* literalmente în existenţa sa fizică. Ei cred de asemenea că Biblia es un document ce a fost remis direct de către Dumnezeu, dar nu mi în vederile autorului acestei cărţi de a angaja o discuţie asuperedinţelor personale pe care le au unii.

Ceea ce este mai surprinzător într-o epocă în care imagine diavolului este considerabil discreditată, este de a întâlni oameni; îl venerează încă într-un cult ce se cufundă în originea timpurilor, deare nu are nimic de-a face cu vrăjitoria. În multe civilizaţii, se gaşee indivizi care gândesc că venerând binele – divinitatea care reprezint partea pozitivă din natură – nu obţin întotdeauna rezultatele dori) Pentru ce atunci, aceştia să nu caute ajutor în direcţia opusă, văzâr în mod evident, că râul există şi are o oarecare putere. Făcând ap la forţele Tenebrelor mai curând decât la acelea ale Luminii, ei su tot atât de sinceri. Venerând puterea ce cauzează atâta

mizerie lume, ei încearcă să se protejeze. Dacă se apropie această atitudr de colaborarea cu inamicul în perioadă de război, se înţelege peni ce majoritatea oamenilor nu-i apreciază. Adoratorii diavolului exis şi azi în Iran şi în Europa, iar ideea de a răsturna polaritatea spiritua urcă în urmă cu apariţia civilizaţiilor însăşi. Cât priveşte vrăjitor puternică cu riturile sale magice, nu era nevoie de a se orienta de un alt rit secret, chiar negativ, pentru a se obţine rezultate. Dar oca cu venirea supremaţiei creştine şi insistenţa asupra credinţei rugăciune mai mult decât în acţiune şi rezultate, nevoia de a ape ia un alt mijloc a devenit tot mai presant. Puţin câte puţin, cui:

diavolului a început să prindă contur şi să se dezvolte, mai curâr imitând în sens invers religia creştină. Totodată aceste practic1 r aveau alt scop de a-şi bate joc de Christos. aşa cum o crede; clericii. Adoratorii diavolului nu se interesau de Christos ca atare inversau simbolurile şi riturile religiei creştine pur şi simplu pentru' credeau că aceste simboluri şi rituri posedau o putere şi i inversându-le, puterea se va îndrepta către ei în ritualul lor, rr curând decât în cazul Dumnezeului creştinilor. Este totodată fals (a afirma, aşa cum de altfel o fac unii autori, că persecutarea vrăjitori a stat la originea faptului că vrăjitorii au adăugat liturghiile negre riturile lor şi de a pretinde că vrăjitorii au fost persecutaţi pentru

celebrau astfel de ceremonii. Este fals. Liturghia neagră nu are nimic r de-a face cu adevărata vrăjitorie.

Ce este liturghia neagră?

Este o ceremonie blasfematoare care copiază liturghia creştină în toate detaliile sale, în afară de faptul că ea este inversă. Crucifixul este atârnat invers, altarul e acoperit cu negru în loc de alb, lumânările sunt negre, imnurile sunt cântate în sens invers, ntul este celebrat de un preot despopit şi de fiecare dată când numele Domnului sau Christos trebuie să fie adorat, se scuipă pe cruce.

Riturile sexuale legate de liturghia neagră constituie o adăugare mai modernă; la origine ea era strict o ceremonie religioasă inversă.

Se parodia ceea ce se petrecea într-o adevărată liturghie.

Există o relaţie între Liturghia neagră şi cultul diavolului în sensul că diavolul a luat locul invers al lui Christ. Liturghiile negre erau celebrate atunci când nevoi speciale o cereau. Catherina de Medicis a ordonat ca o asemenea oficiere să fie celebrată în vreme ce ea încerca să salveze viaţa soţului ei, regele Franţei. El a murit în ciuda unei morţi rituale, a unui copil. Sacrificiile de copii şi scurgerile de sânge datează din partea de început a Evului Mediu; dar aceasta nu constituie un obicei legat *direct* de liturghia însăşi. Adesea erau jertfite animale. Elementul de sacrificiu provenea din doctrina presupusă aparţinând cultelor diabolice: să faci răul pentru propriul avantaj, ca un mijloc de salut.

Deci adoratorii diavolului au fost victimele fantasmelor Bisericii.

Acceptând ideea că există un diavol, ei au inversat pur şi simplu rolurile. În loc de a se teme de el, ei au căutat să-l venereze…

Perversitatea constituia cheia acţiunii lor. Tot ceea ce Biserica şi societatea considerau ca fiind bun. ei îl evitau, în vreme ce toate acţiunile rele erau jaloane pe drumul către salvare. Când sunt considerate din acest punct de vedere, actele pe care adoratorii diavolului le făceau capătă un alt sens. Ei nu mai sunt criminali, ci oameni care au greşit drumul şi ascultă de credinţa lor, care este, prin ea însăşi un program de distrugere şi în consecinţă, o forţă nefastă în lumea noastră.

A-şi bate joc de Christos nu e decât o formă secundară a credinţei lor; a comite păcatele cărora religia creştină li se opune şi a o face cât mai des posibil,

constituie o bună acţiune în ochii unui adorator al diavolului, căci este calea către salvare. Orice formă de act sexual şi de perversiune este încurajată, orice exces fizic, orice formă de pasiune materialistă. Este inversul total al moralei tradiţionale. După ce s-au cufundat cât se poate de jos cât au putut în timpul vieţii lor, ei nu mai au nimic de temut în privinţa infernul după moartea lor.

Aceste credinţe stranii au fost la originea lor puţine şi îndepărtate unele de altele, şi de aceea acuzaţiile aduse împotn vrăjitorilor de a fi adoratorii diavolului erau totalmente false şi fără ce mai mic fundament.

La sfârşitul secolului al XVIII-lea, un grup de notabili englezi, obosiţi de viaţa lor de lux şi risipă, au căutat excitaţii noi şi neobişnuite.

Ei au descoperit în cărţi vechi faptul că acest cult al diavolului putea foarte bine fi un răspuns la căutările lor. Cluburile „Focului Infernului din această epocă din Anglia nu era de orientare pur religioasă, o încorporau unele elemente blasfematoare ale adevăratului cult a diavolului. Orgiile sexuale, de exemplu, aveau loc în mănăstiri şi chiii şi sanctuarul cultului în apropiere de lligh Wycombe, nu departe de Londra, imita o biserică.

Semnalăm că, din păcate. În unele părţi din ţara noastră – Sudii Moldovei şi Dobrogea – şi-ai făcut apariţia unele secte sataniste, ce profanează în special cimitirele. Aceste secte nu au nicio legătură cu practicarea Magiei, fiind secte secrete.

Adoratorii diavolului din Kurdistan

Dacă luciferienii şi sataniştii din Europa încearcă o oarecare ruşine faţă de religie şi de dumnezeul lor, fiind dificil să li se descopere bisericile, în schimb în Orient există şi în zilele noastre culţii diavolului.

Lucrurile nu stau la fel ca la cultul Wodu, cult al şarpelui, ai reptilei respingătoare şi formidabile, ci are loc veneraţia păunului, pasărea minunată al cărui strigăt

reproduce numele dumnezeu! Fenician „IA O” şi a cărei coroană strălucitoare, şi coadă ce desenează un ochi, reprezintă schema dumnezeului unic al iniţiaţiler păgâni.

Redăm în continuare o ceremonie de iniţiere diabolică ce a avul loc în Iran, ţară în care mai dorm încă legende ale istoriei şi preistorici Acolo domnesc Amazoanele şi se ciocnesc pentru a se „casator civilizaţia Occidentală cu cea Orientală, acolo fără încetare arheolog i descoperă resturi de temple şi de medalii, care surprind şi sfidează erudiţia timpurilor noastre.

Vom regăsi acolo pe Satanul lubric al Evului Mediu, adorat înc3 de Ismaelieni sau Ansariţii din Siria, în rituri abominabile de desfrâu palidul dumnezeu al morţilor la Yezidi, cu sabatul, având obligaţia strictă de a muri mai înainte de ivirea zorilor; cu sacrificiile sângeroase ale vechiului păgânism. ideea frumuseţii lumii reprezentată de păun, simbol al splendorii păcatului.

La circa 30 km de Mossul se află o vale situată în spatele munţilor, cunoscută sub numele de valea Şeicului Adi.

Nu există decât o singură clădire în această vale. E o construcţie simplă, lipsită de stil, rectangulară, măsurând 40 picioare lungime, pe 30 lărgime, cu un dom în cupolă, în centru. La o extremitate se află o curte, iar la cealaltă un şir de clădiri sprijinite de clădirea centrală. Întreaga construcţie e albă şi constituie un refugiu de invidiat, dar în ciuda frumuseţii şi a confortului pe care îl oferă, ea este evitată de toţi cei aflaţi în preajmă, creştini, evrei sau musulmani, care pentru nimic în lume nu ar fi tentaţi să pătrundă în ea. Acolo se află locul de întâlnire denumit Mazar, unde Yazidiţii credincioşii închinători ai Diavolului din Kurdistan îşi dau întâlnire. Acest trib straniu, îl are din generaţie în generaţie pe Satan ca obiect al adoraţiei lor, iar ca templu îl constituie clădirea ce conţine mormântul sfântului şi fondatorul credinţei lor, Şeicul Adi.

De trei ori pe an, închinătorii diavolului se reunesc şi celebrează rituri speciale ale cultului lor care-i fac să tremure de groază pe vecinii lor.

Relatarea unui martor

Cele pe care le relatăm în continuare, se datorează unui corespondent al ziarului New York Herald din Paris.

Am pătruns în valea misterioasă în timpul unei nopţi întunecoase, când pe cer nu strălucea nicio stea. Clădirea aflată în centrul văii era strivită de mulţimea credincioşilor Yazidiţi veniţi din toate colţurile Kurdistanului pentru a aduce omagiul lor şefului spiritual al confreriei. Pe mulţi i-am întâlnit pe uliţele sordide ale Alep-ului, loc în care îşi duc viaţa cei mai mulţi. Două mii dintre ei au adăstat cu corturile lor în jurul colinelor ce înconjoară valea.

Bumasurile le sunt agăţate de crengile arbuştilor ce mărginesc un mic pârâu. Focurile ard înaintea corturilor şi pe înălţimi, iar torţele brăzdează cu lumina lor întunericul. Ceremoniile trebuie să înceapă la miezul nopţii, atunci când prin poziţia lor stelele vor arăta că a venit clipa aşteptată. Toţi se pregătesc cu solemnitate pentru ceremonia care va urma.

Întunericul pune treptat stăpânire pe tot. Focuri şi făclii se sting şi o tăcere de moarte îi cuprinde pe miile de credincioşi. Singura lumină ce se mai poate distinge luminează intrarea monumentului funerar al Şeicului Adi. Când constelaţiile indică venirea miezului nopţii, uşa mormântului se dă în lături şi Tarash-ul sau preotul şef pătrunde înăuntru urmat de doi „Koshak* ajutoarele sale, fiecare ducând câte un felinar pe care îl suspendă deasupra intrării. Aceeaşi; constituie semnul că ceremonia este gata de a începe şi într-o clipă în tăcere miile de Yazidiţi se adună din toate părţile chircindu-se vine în faţa sarcofagului, în rânduri strânse şi regulate, lăsând mijloc un spaţiu liber pentru trecerea procesiunii.

Din străfundul criptei se ivesc o serie de lumini în

faţa cărora adoratorii se prosternează. Deodată se aud sunetele plângătoare au unui flaut, scârţâelile unei chitare şi bubuiturile surde ale tobelor semn că procesiunea sacră care s-a format în interiorul criptei est* pregătită să apară. Din interior îşi fac apariţia patru karabaşi sau Fra;< Yazidiţi, dervişii sectei, îmbrăcaţi în negru de la tălpi până la creştet purtând torţe aprinse. După ei vin opt Kawali, muzicieni îmbrăcaţi în alb, patru suflând din flaut şi patru din cimbale şi tobe.

Acestora le urmează, ducând torţe, o jumătate de duzină de „Piri" sau preoţi îmbrăcaţi cu robe galbene şi glugi negre. Urmează şeicii sau şefii, toţi îmbrăcaţi în alb ducând pe umerii lor o let-eră pătrată, sculptată fin şi ornamentată, având emblema lui „Malicktan.

pasărea regală – Păunul – care este simbolul sacru al adoratonlo* diavolului.

Conform tradiţiei Yazidiţilor, Eva a fost tentată în Paradis nu de Satan având chipul respingător al unui şarpe, ci de un Păun minunat în urma Pasărci Regale, iau loc doisprezece Preoţi, cei mai în vârstă apar ţinând confrenei – decanii – îmbrăcaţi în robe lungi rr e culoarea focului. Doisprezece kazcali îl urmau cu torţe în mâini. Pe măsură ce procesiunea trecea. printre pelerini aceştia din urmă se ridicau, după care se prosternau, repetând gestul de câteva ori.

Ridicau mâna dreaptă în direcţia Păsării, o puneau apoi pe frunte şi îşi reluau locul în tăcere. Preoţii parcurgeau valea în ritmurile instrumentelor, îndreptându-se căire un fel de templu asemănător ca formă şi culoare cu mormântul Şeicului Adi. Această clădire se afiş situată la extremitatea văii. La una dintre acestea câţiva gardien păzeau cu grijă şapte vaci albe. Din această cauză venea şi numele de „Sanctuarul Vacii Albe" Yazideţii pretindeau că aceste vaci enu consacrate Luminii – Shem sau Sem, adică soare lată deci reveniri cultului persan 3 l'Astrului de

provenienţă hindusă, atestată 3 ceastă adoraţie adusă Aceleia care dă lapte. Sanctuarul Vacii Aâbi acoperea cripta templului adoratorilor Diavolului. Pe acolo pătrundea într-o încăpere subterană unde avea loc celebrări.: riturilor Yazidiţilor. Pasărea Regală îşi făcea intrarea în lăcaş printre masivă poartă de lemn păzită de şase tineri preoţi. Fusesem adm printre iniţiaţi, deşi eram un necredincios, până atunci niciun profan înaintea mea nefiind admis să participe la aceste ceremonii. Mă bucuram deci de o favoare specială, fără precedent.

Am ajuns împreună cu întreg alaiul într-o cavernă în care un! nou candidat urma să fie iniţiat în locul altuia mort recent. Cadavrul celui mort şi corpul celui viu erau alungite pe jos în faţa altarului. Doi dervişi înveşmântaţi în negru şi-au părăsit locurile lor şi s-au aşezat lângă capetele mortului şi al înlocuitorului său viu. La un semnal al dervişului-şef cei doi au fost dezbrăcaţi, pentru fiecare veşmânt celebrându-se un ceremonial special. Mortul a fost învelit într-un linţoliu lung de bumbac, care i-a servit drept giulgiu. Cel viu a fost îmbrăcat cu veşmintele mortului. După aceea o rudă a celui viu a luat veşmintele cu care cadavrul fusese îmbrăcat şi cu care membni confreriei l-au îmbrăcat pe cel ce primea iniţierea. A urmat rând pe rând Zubunul, o cămaşă neagră lungă, până sub genunchi; Sarwahul, un pantalon alb, scurt, specific Fraţilor şi în fine o vesta colorată, albastrul fiind exceptat Culoarea albastră era dedicată lui Satan. Yazidiţii habotnicii neîndrăznind s-o folosească.

După ce a fost îmbrăcat postulantul, a pus pe el Mahlaş-ul. O manta ce cădea până la călcâie, încingându-se cu Haran, o curea ce consta dintr-o funie. Iniţiatul ce a atins acest grad. s-a ridicat şi a luat de la predecesorul său o bonetă conică, de culoare neagră, pe care acesta o confecţionase din postav. La rândul său, va face un altul care îi va servi urmaşului său la iniţiere. După ce şi-a

aşezat pe cap boneta mortului, dă câteva ocoale şefului suprem al Ordinului ce. Îi va pune în jurul gâtului colierul mistic. Mahal" pe care nu-l va mai părăsi niciodată şi cu care va fi înmormântat.

Ceremonia se încheie cu sacrificarea unui miel. După aceea toţi se reîntorc la celălalt templu din vale. unde are loc un sacrificiu asemănător. Carnea mielului este tăiată în bucăţi, care sunt aruncate mulţimii de Yazidiţi prezenţi. Aceştia se grăbesc să le prindă, pornind apoi fiecare spre locuinţa sa, unde trebuie să ajungă mai înainte de a se face ziuă. Lucrul acesta este important căci zorii zilei trebuie să găsească valea pustie şi cufundată în tăcere".

Sabbatul Perfect definit datorită nenumăratelor procese.

Sabbatul a dat naştere, ce la sfârşitul sucolului al XV-lea până la sfârşitul secolului al XVIM-lea la o serie de reprezentări în pictura extrem de abundente. Pentru a uşura cunoaşterea acestora, a fost necesara clasificarea acestor reprezentâr, în orainea succesiunii lor cronologice: pregătirea pentru plecarea la Sabbat, raportul făcut Diavolului, liturghia neagră, benchetui. dansurile şi orgiile, încheierea ceremoniilor. Scrierile demonologilor ne ajută să pătrundem i, detaliile operaţiunilor ce alcătuiesc Sabbatul.

Plecarea la Sabbat Până în secolul al XIII-lea nu au exista reprezentări cu privire la pregătirile de plecare la Sabbat. Până V secolul al XV-lea vrăjitoarea avea chipul unei femei bătrâne, cu păru şi mantaua fluturând în vânt, călare pe un ţap şi ţinându-se de unu dintre coarnele acestuia. Vrăjitoarea din Auxerre, având sânii cz] şi părul despletit, este prezentată călare pe un licorn, simbol a castităţii. Plină de dezinvoltură, ea călăreşte animalul, cu o graţie e* ar stârni invidia oricărei artiste de circ. Începând cu secolul al XV-lea plecarea la Sabbat a devenit o temă frecvent preferată de artişti: r funcţie de apariţia bulelor

pontificale scrierile confirmă tratiiţ?

magicienilor şi vrăjitoarelor de a pleca la Sabbat transformându-şi mai întâi în cucuvele sau măgăriţe, cum se poate vedea or xilografiile lui Molitor (Constanţa, 1489). Vrăjitorii preferă se pare spatele unui lup, ce e drept mijloc mai puţin rapid, dar totuşi mult *rw* confortabil decât coada de mătură. Adeseori Diavolul în persoana's* însărcinează cu această operaţie, luându-i cu sine pe spatele unu armăsar, prevăzut cu un corn în frunte. Pentru a complica călăria care după Grimm şi Fritz Langer oferă imaginea unei posesiur.

diabolice, unii artişti o imaginează sub forma unei încălecări cu fati în spate. Pe partea stângă a rândurilor de scaune din Biserica ar Champeaux (Seine-et-Oise), Richard Falaise a sculptat un cavaie călărind un porc. Vrăjitoarele lui Dürer şi Hans Ba dung Grier, călăresc de-a-ndoaselea un ţap, fapt care le permite să contemple furtuna ce o provoacă la trecerea lor.

Jacques d'Ecosse susţine că vrăjitoarele în călătoria lor, sun:

Incapabile să treacă prin spaţii înguste, ţevi şi broaşte căci aceastf facultate nu le este dăruită. Thomas Erastus (Geneva. 1579) are e părere opusă şi a reprezentat o cameră, din care patru vrăjitoare călare pe mătură, sunt pe punctul de a se strecura pe coş.

Pregătirea plecării necesită o serie de operaţiuni complicate Vrăjitoarele se reunesc pentru a prepara cu grăsime de copii născu* morţi, aconit, ciuperci otrăvitoare (morella); jusquiamină şi beladonă celebrul unguent cu care îşi ung corpul. Cufundate în visuri de natura hipnotică. Ele trăiesc coşmaruri în care scapă de legile fizicii, cum e fi zburatul prin aer călare pe coada unei mături şi parcurgerea untf mari distanţe într-un timp incredibil de scurt.

Arborele trăsnit, la rădăcina căruia are loc adunarea

infernalei creaturi, este înconjurat de incubi, larve şi genii. Pe cer se zăresc în zbor ţapi călăriţi de femei goale ce străpung norii populaţi cu broaşe râioase, fulgere şi pietre malefice. Solul alcătuieşte un amestec de furci încrucişate, cranii de om, pisici ce rod oseminte şi bucăţi de carne sângerândă. Satan însuşi, cu o fărâmă de unguent îi ajută pe fideli să vină la întâlnire, pentru a încheia pactul. Este suficient ca vrăjitorul să pronunţe aceste cuvinte: „Baston alb, baston negru, meyne, meyne – mă, acolo unde tu trebuie să mă duci; de par diavol, văz*, pentru ca el să se afle instantaneu condus la şeful pe care l-a ales.

Traversând păduri întunecoase, defileun stâncoase. câmpii părăsite şi mlaştini populate cu fantome şi schelete, vrăjitoarele ajung în cele din urmă la locul de adunare. De regulă se întâlnesc la răscruci de drumuri, în cimitire, ruine sau câmpuri părăsite. Unele vin de foarte departe, zburând mai repede decât păsările cele mai iuţi.

Raportul adus Diavolului. Umbrele opace ale nopţii vin să calmeze zelul neofiţilor prezenţi la întâlnire şi să răspândească frica ce-i cuprinde la apariţia căpeteniei demonilor. Rupând tăcerea ca de gheaţăce-i cuprinde pe toţi cei prezenţi, odată cu terminarea ultimelor cuvinte ale evocării punctului întunericului, acesta îşi anunţă apariţia.

Uneori el ia aspectul unui bărbat cu faţa tristă şi încruntată, sau a unui câine negru cu coada răsucită. Uneori chipul său e împodobit cu o barbă roşie şi pe cap poartă o pălărie înzorzonată cu nenumărate panglici. Prin anii 1200, s-a prezentat unor eretici ca un bărbat ce avea începând de la mijloc, un trup strălucitor şi mai limpede decât soarele, iar poartea de jos păroasă ca o pisică. Dar cel mai mult are obiceiul să se prezinte sub chipul unui ţap, care continuă tradiţia lui Pan şi Priap. În pânzele pictorilor spanioli, diavolul capătă faţa unui bărbat trist, negru şi urât. El este aşezat pe un scaun înalt, parte aurit, parte negru ca ebenul. Însoţit de toate accesoriile ce pot

face un tron maiestuos. El poartă o coroană constituită din mici coame, două mari coarne împodobindu-i partea din spate a capului şi un al treilea în mijlocul frunţii care serveşte de a lumina adunarea. Lumina dată de acesta este mai puternică decât a lunii, dar mai mică decât a Soarelui. Ochii Diavolului sunt mari, rotunzi, mari deschişi, luminoşi şi îngrozitori; barba seamănă cu cea a unui ţap; este jumătate bărbat, jumătate ţap; picioarele şi mâinile îi sunt de om, dar degetele având lungime egală se termină cu unghii ce seamănă cu ghiarele unei păsări de pradă; picioarele seamănă cu labele unei gâşte; vocea îi este răguşită, iar cuvintele prost articulate, având un ton grav şi arogant.

1) *Bizoward*, vol. W. p. *236*.

Odată aşezat. Diavolul sau reprezentantul său, îşi va aleg* două vrăjitoare din cele prezente, făcând din ele favoritele de r noapte. La dreapta sa va sta Regina Sabbatului, o tânără virgină de la care el aşteaptă o plăcere mai aparte; la stânga sa va lua loc o vrăjitoare expertă în otrăvuri şi având sarcina de a înmâna celor prezenţi alifii magice şi prafuri otrăvitoare. La un semn al Maestrului a început defilarea celor prezenţi. Fidelii veneau să-i dea socoteai:

despre faptele rele săvârşite în ultima vreme, evitând să uite şi menţioneze vreuna pentru a nu fi pedepsiţi. Una, declară Bocin spune că ar fi ucis un copil, alta un cal şi alta de a fi uscat un arbere Unele se lăudau că ar fi refuzat să dea hrană săracilor, iar altele ce a fi propovăduit erezia. În final cei prezenţi la Sabbat sărutau fata Diavolului aflată în locul fundului acestuia. Scena aminteşte de idolii androgin al Templierilor ce avea ochelari, coarne de berbec, sân căzuţi şi mari, ghiare de urs şi corp jumătate de om, jumătate de ţap

*

După ce a instigat supuşii la viol, incest, sodomie,

crima şi răzbunare, Satan îşi binecuvântează fidelii stropindu-i cu urina sa După aceea le înmânează, aşa după cum se poate vedea pe una din gravurile „compendiunrf-ului, Cartea Neagră legată în piele de lup. În schimbul unui exemplar din Sfânta Scriptură şi Sabbatul începe.

Banchetul. După ce s-au pronunţat cuvintele „Du-te Dracului care ţin loc de „Iţe missa est, masa sacrificiilor se scufundă în mijlocul pământului. Printre urletele şi strigătele fidelilor, apar pe iarbă mese pline cu bunătăţi, iar demonii amabili invită femeile să ia Ice lângă ei Scena a fost imaginată de gravorul polonez J. Ziarnko, care prezintă cinci vrăjitoare înconjurate de tot atâţia demoni, având capete de ţap de berbec sau faun, al căror spate este ornamentat cu aripi de liliac în alte imagini, pot fi Zdriţi tineri incubi care îi servesc cu lascivita e pe cei prezenţi. Cei prezenţi iau loc la mese în funcţie de demnitate sau bogăţia de care dispun. La un semn al Stăpânului, care de p?

tronul său înalt domină adunarea, banchetul începe. Felunie ce: e rr.2 diverse, ca prin farmec, apar din văzduh şi se aşază în faţa fiecăru a.

Vrăjitorii mănâncă – sau au impresia ca mănâncă – fără să ia 5 bucatele, pâine, unt, pui, brânzeturi şi cărnuri care toate şi.

nesărate. Diavolul având după cum se ştie, oroare de acest şi. mb:

ai imoralităţii, el dorind ca totul să fie insipid şi ameţitor. Vinul nu e *c*nimic mai agreabil: gros ca cerneala sau sângele, el încălzeşte b: i3 şi pălmuieşte dorinţele adormite ale convivilor. Carnea de om es>cea mai căutată, după cea de broască. Sărbătorirea Sabbatului este legată de practica antropofagiei. Se ştie că primii creştini au fost acuzaţi că în agapele lor mâncau carne de om. Mai târziu.

Luciferienii, Templierii şi alţi eretici au fost acuzaţi de asemenea de canibalism. A devenit ceva comun să se

relateze că urmaşii preoţilor lui Moloh se complăceau a prepara pateuri cu carne de copil. De aici şi până ia acuzaţia adusă evreilor în Rusia că ar folosi la prepararea azimei sânge de copil, nu este mare distanţă. Maria de Sains se spune că prefera o inimă în sânge, iar Madeleine Bavent un copil la frigare. Vrăjitoarele îşi făceau provizii, punând deoparte din mâncărurile ce li se serveau.

Hora şi orgiile. Tot aşa de neaşteptate cum au apărut pentru banchet, mesele-cu mâncare se fac nevăzute în ochii asistenţilor.

Urcaţi în arborii ce înconjoară locul dezmăţului, vrăjitorii însărcinaţi cu acest rol. scoteau sunete mai mult sau mai puţin melodioase din plante, oboaie şi instrumente cu coarde.

O mişcare frenetică parcurgea adunarea până când.

apucând-o pe Regina Sabbatului, Diavolul deschidea balul. Imediat se formau grupuri de incubi şi de femei, de sucubi şi de magicieni.

Ţinându-se strâns de mână, ei se pregăteau să se învârtă în cerc.

sau să urmeze şirul de dansatori într-un ritm dezordonat, căruia demonii îi imprimau măsura…

Vrăjitori şi vrăjitoare dansau spate în spate şi cum în orice Sabat totul se făcea de-a-ndoaselea, şchiopii şi diformii erau pe primul loc.

Incubii profitau de înclinaţiile lor amoroase, de furiile uterine, pentru acuplările cele mai indecente. În vârtejul care îi antrena pe toţi indiferent de vârstă, sexele se amestecau, rasele şi indivizii alcătuiau o masă frenetică, dezlănţuită noianului genezic ce-i devora la paraxism pe toţi. Diavolul dădea semnalul începutului orgiei.

Depărtându-se de mulţimea dezlănţuită, el pleca în tovărăşia reginei sau a unei tinere mai frumoase, pe care o poseda cu sălbăticie şi sadism. După aceea, însoţindu-şi cuvintele cu gesturi murdare, îi invita pe ceilalţi vrăjitori

să-i urmeze exemplul. Diavolul recomanda asistenţilor său să se acupleze, să se bucure de ceea ce natura le dăruise, fără să ţină seama de orice oprelişte: fiica cu tatăl; fiu! cu mama, sora cu fratele, penitenta cu confesorul său, toţi fără distincţie de vârstă, calitate, grad de rudenie. Cât îl priveşte pe Diavol, acesta deflora fecioarele şi se acupla îndelung cu femeile măritate sau sodomiza vrăjitorii. Contactele cu el nu aveau nimic plăcut, dar discipolii erau fericiţi de a sufen pentru un stăpân a cărui sămânţă şi mângâieri glaciale îi îngrozeau. Răsucit şi îndoit, dur ca piatra, acoperit cu solzi şi ţepi, membrul Diavolului avea de ce să le product frică şi groază partenerelor sale.

La primul cântat al cocoşului, adunarea se trezea din frenezân care se scălda, în aerul glacial al dimineţii, toţi îşi îmbrăcau haineişi se străduiau să facă să dispară orice urmă a orgiei. Satarţ împrumutând imaginea unui ţap bătrân, se învăluia de flăcări şi-s".

transforma în cenuşe. Sabbatul lua sfârşit.

Pactul cu D/a *voiul*

Cum se devine magician1: lucrul cel mai simplu din lume semnând un pact cu Satan! Concluzia contractului infernal, despre care relatează atâtea legende, nu a fost pus nicio clipă la îndoiala de-a lungul întregii perioade medievale şi chiar mai târziu după aceasta… Magi facinnt miracula per privatos contractus" afirma Sfântul Augustin, ca şi cum ar fi vorba de o afacere obişnuită, ia Sprenger confirmă legătura juridica ce uneşte pe demon cu adoratori săi. Baronul de Rays, regele din Samreea. doctorul Faust au semna pacte cu propriul lor sânge. În sec. XVIII-lea graţie unui pact, marchiza de Montboisier. a obţinut de la Diavol cincisprezece milioane de livre iar mai către timpurile noastre, baronul de Garde a primit gradul de colonel. Pactele, care în general aduc după scrie pierderea sufletulu semnatarului lor au loc în medie în urma remiterii unui obiect materia' aparţinând

evocatorului. Unul îşi oferă puţin din sângele său, iar altu' şi-a dat două degete de la picior; vrăjitorii îşi taie bucle din părul lor şi dacă este să-l credem pe Paracelsus. demonul îl pulverizează aşa de fin încât pornise să le amestece cu apa ce formează grindina Adesea Satan cere acordarea ca gaj un membru din familia magicianului ce i se adresează. Pe o gravură în lemn semnată de Ritter von Turn (Augsburf, 1498) se poate vedea cum părinţii îl roagă pe Diavol să le ia copilul în ciuda plânsului şi protestelor acestui a Formalităţile pactului se efectuează rare ori în prezenţa unui demen cu înfăţişare omenească. La Jerdme Bosch, de exemplu, evocatorii se adresează unei cârtiţe şi instrumentele pactului îi sunt transmise de un monstru pipernicit, a cărui cască este ornamentată cu un picior tăiar. Sau este vorba de o pasăre ce ţâşneşte dintr-un ou fabulos şi poartă în cioc un pergament pe care-l oferă Sfântului Jacques de3

1) *A să vodon capitolul următor*.

Rotând VMeneuve: *Satan panmi nous*. *Ed*. *Mamhout*. *Botgxfue*, *1973*. *Est* vorba* de Magie neagră H.

2) *Detaliu da la oblonul din dreapta ai*. *Grădinei* Defa/or". *Prado*.

Compostelle. În alte cazuri, forma de animal predomina. Pe stranele Catedralei din Toledo (1541) un personaj aflat pe rezemătorul scaunului se află strângându-l între labele lui. un uriaş urs. Faust a văzut apărând mai întâi un câine murdar de noroi, iar Goya prezintă imaginea unui ţap ce întinde o tavă fosforescenta unui iezuit ce tremură de frică. Se cunoaşte faptul, de altfel că Urbain Grandier şi-a plătit cu viaţa semnarea unui pact prin care se angaja faţă de Asmodeu": Monseniore şi maestru, vă recunosc drept Dumnezeul meu şi vă promit să vă servesc atâta timp cât voi trăi şi de acum încolo renunţ la credinţa mea în Iisus-Christos şi Sfânta Maria şi toţi Sfinţii din Cer şi Biserica catolică şi apostolică romană

şi toate sufragiile pe care aceasta le-ar putea face pentru mine şi vă promit că vă voi adora şi vă voi omagia de cel puţin trei ori pe zi şi voi face cel mai mare rău posibil şi voi determina şi pe alţii să facă rău şi voi renunţa de bunăvoie la botez, împărtăşanie şi în cazul că voi dori să mă convertesc îţi voi da corpul meu, sufletul şi viaţa mea ca ţinând de tine. pe care ţi le voi dărui fără să le mai cer înapoi.

Acest document a fost desigur plagiat şi reprodus de mii de ori pentru a produce pierderea şi a altor spirite rătăcite sau dominate de simţuri.

Pentru a-şi asigura puterea asupra supuşilor săi după încheierea pactului, Diavolul are obiceiul să-şi imprime sigiliul său pe o oarecare parte a corpului fidelilor săi. Sigiliul lui Satan are ca efect anularea misterului botezului şi acest ulcer al răului: „pentru a folosi termenul uzitat în cel de al şaisprezecelea capitol al Apocalipsei, capătă aparenţa unui stigmat. Zone anestezice, frecvent întâlnite la isterici, capătă forma unei mâini având degetele scurte şi groase, a unui picior de capră sau a unei broaşte. Invizibile pentru persoanele neavertizate, ghiarele Diavolului se află în general dispuse sub sânul stâng, pe buza superioară sau în interiorul globului ocular de Laucre a pretins că ar fi examinat trei mii de sigilii diabolice, iar Maria de Sains a declarat ca locurile unde se depun depind de gradul de perversitate al fiecăruia'. Nimic mai surprinzător în consecinţă decât faptul că Gaufridy avea stigmatul depus pe sex, iar la Grandier era în „circa anum et în duobus testiculis". Căutarea stigmatelor dădea naştere la incredibile licenţe. Pentru nimic în lume judecătorii şi inchizitorii nu şi-ar fi abandonat funcţiile lor, în faţa tinerelor vrăjitoare

1) *Tablou aflat la Muzeul dn Vasendennes*.
2) *Londra*, *tablou aflai la Galena Naţionala*.
3) *Ro pteoope dreapta*, *de exemplu*, *diavolul a marcat*

o vrfyitoure după cum se vede pe frontispiciu! *lui „Sadducismus triumphatus* de *Josvph Glauvti*, (*Londra*. *1681*).

pe care le dezbrăcau complet de îmbrăcăminte. Răscolind cărnurifremătânde şi înţepăturile cu ajutorul unor lungi ace avea ca urmări producerea unor strigăte de durere ce erau ascultate cu deliciu, r corpurile femeilor torturate erau date pradă ajutoarelor călăilor.

Posedap de diavol

Odată cu marile cazuri de posedare de către diavol petrecut în secolul al XVII-lea se abandonează satanismul oamenilor morlej (căzuţi victime ale vechilor legende populare provocate în realitate d.

diverse cauze halucinogene, cum ar fi hrana insuficient contaminarea cu secară cornută, ingerarea de ciuperci şi plani; otrăvitoare (amanita, muscaria, laur, mătrăgună, aconitete), în fo’.

căzuţi pradă unor judecători bigoţi convinşi de imperativele inchiziţie Vrăjitorii şi vrăjitoarele sabatice sunt acum deopotrivă acuzat &

pactizare cu diavolul, deşi unii neagă, iar mare parte dintre ei n.

reacţionează la acţiunea ocultă a exorcismelor. De acuma nu mă era nevoie de acuzatori pentru a-i desemna pe posedaţi. Aceştia & comportau în public ca nişte autentici bolnavi mental şi-s autodeclarau că au pe diavolul în ei. Acesta a fost şi motivul apelări pe o scară tot mai largă la ceremoniile de exorcizare. Secolul = XVII-lea va fi martorul apariţiei în chiar rândul persoanetor înstărite în special în mănăstiri, a unei mentalităţi care favorizează starea & posesiune satanică. Atitudinea clerului a fost până în acel momerr.

monolitică. Dar de acum înainte va marca o schimbare. Clerul se va vedea confruntat tot mai mult cu personalităţi ale vieţii publice şi chiar preoţi posedaţi.

MAGIA NATURALĂ

La începuturile cunoaşterii ştiinţa care abia se năştea se confunda cu Magia. Elementele fundamentale ale Magiei naturale se află în intelect, fiind raţionamentul inductiv sau deductiv a cărei primă condiţie este observaţia. Magia naturală şi-a cucerit calitatea de ştiinţă de îndatâce ordinul fenomenelor naturii au putut să fie exprimate prin legi. Într-o primă fază, Magia naturală s-a confruntat cu credinţa religioasă. În prezent ea cunoaşte o permanentă schimbare. Magia naturală conferă numerelor o forţă proprie ce provine direct din număr, fie ca număr în sine, transmisă de astre.

care nu reprezintă altceva decât vehicule purtătoare de energie divină.

1. Obiectul Magiei naturale. Deşi fără limite. Magia naturală poate fi împărţită ca şi universul în două părţi.

— Partea fizică sau materială:

— Partea psihologică sau inteligentă.

Prima parte se referă la acţiunea asupra lumii materiale, fenomenelor naturii şi destinului; în vreme ce cea de a doua se referă la fiinţa umană şi mijloacele de influenţare ale inteligenţei şi voinţei.

Magia naturală fizică

Magia naturală cuprinde lumile celeste şi elementare. În lumea celestă acţiunea ei se îndreaptă spre astre sau mai bine zis a influenţelor care emană de la ele, cu alte cuvinte de astrologie. Un alt domeniu al Magiei naturale îl constituie alchimia. Un alt domeniu al magiei naturale îl reprezintă fenomenele atmosferice, aducerea de ploaie, provocarea de furtuni, grindină sau vânt. Focul mai poate constitui un obiect al său, sub diverse forme, cum ar fi de exemplu

1) *Marcel Mouss şi Hubert Henri*: *Teoria generală a Mwjte/. Ed. Pelirom, laşt.*

1996 p 73.

J. Marwetf: *Magia*, *Ed*. *Univers endefopodic*, *Bucureşti*. *1995*.

plutind deasupra solului. Magia ne poate face invizibili, invulnerab i călători la mari distanţe, vedea şi auzi ce se întâmplă la mai depărtări, cucerirea unor persoane de sex opus, promovarea p; scara socială, etc.

Printre procedeele Magiei naturale distingem trei tehnici:

1. Farmecele;
2. Nodurile; mai ales cele ale şnurului
3. Filtrele.

Farmecele

Farmecele sunt o acţiune la distanţă asupra unei fiinţe umane ele pot provoca iubire sau ură. În ultimul caz se disting două cazuri farmece legate de Magia simpatică propriu-zisă şi farmece legate dMagia simbolică sau analogică.

În cazul întâi, acţiunea magică se exercită asupra unei părţi e* a aparţinut corpului celui vrăjit: unghii, fire de păr. sânge (o batist!

pătată) urină etc, sau a unui obiect c. jre a fost în contact o vrem.

oarecare în mod nemijlocit cu corpul acestuia, cum ar fi de exempl; o cămaşă sau un indispensabil, o batistă etc în cazul al doilea, actu magic este îndreptat asupra unui obiect ce reprezintă persoana".

urmează a fi vrăjită. Se foloseşte o păpuşe din ceară sau inima unu animal.

Evidenţa existenţei unei legături între diferitele pan constituente ale unu; organism viu. principiu care se află la baza Magiei simpatice, ca şi a obiectelor de care s-a folosit, a fost pusă în evidenţă cu prilejul experienţelor de exteriorizare prin hipnotism, ca şi la somnambuli, clarvăzători şi senzitivi de orice gen. Coloneii!

Rochas, la sfârşitul secolului trecut, a întreprins o

serie de experienţe rămase clasice privitor la exteriorizarea sensibilităţii cu aplicabilitate în Magie pe care le redăm şi noi în lucrarea noastră. De amintit că la arabi există credinţa în popor că părul ce se taie cu prilejul tunsul şi unghiile să fie îngropate cu grijă. pentru a nu cădea în mâna una' adversari ce le-ar putea folusi la unele operaţii de Magie.

Farmecele făcute de vrăjitori au la bază următoarele principi orice act, indiferent de natura sa, întreprins asupra unei părţi 3 corpului – păr, unghii, sânge, sudoare, etc. – sau a obiectelor ce *st* venit în contact direct şi nemijlocit – cămăşi, batiste, haine etc. – ş

chiar a unei fotografii, se transmite prin raport atât corpului fizic cât şi sufletului ce-l animă pe acesta.

În practică, actul distructiv – boală, moarte – se mai-poate realiza 1 dispunând materialele în cauză (pâr. unghii, batistă, etc.) într-un loc expus la frig sau căldură mare (foc) sau în contact cu olrăvun puternice.

Acestui procedeu fundamental utilizat de toţi vrăjitorii din toate timpurile, I se pot adăuga de la caz la caz conform obiceiurilor locului, rituri accesorii care constau din conjuraţii, imprecaţii, blesteme, Inscripţionate pe bucăţi de hârtie, frunze şi scoarţă de copac. Este oprit a se folosi metalele în acest scop.

Farmecele simbolice nu mai apelează la legăturile naturale ca în cazurile precedente, ci au la bază un travaliu de imaginaţie şi inteligenţă. De cele mai multe ori în cazul farmecelor simbolice se apelează la păpuşa de ceară. Despre aceasta am mai menţionat în lucrarea noastră, lată explicaţia furnizată de Paracelsus referitor la aceasta.

Cunoaşteţi aceste imagini de ceară, făcute în interesul voinţei unul spirit împotriva altuia (spiritul unui om. inteligenţa sa): dacă e acoperită cu pământ, dacă e lovită cu putere, omul a cărui imagine s-a făcut modelul

suferă dureri în părţile corpului corespunzătoare acelei părţi a corpului atinsă de pietre. El nu scapă decât dacă păpuşa de ceară a fost eliberată şi salvată… dacă piciorul imaginii este rupt, aceeaşi fractură va avea şi omul în cauză. Tot aşa va reacţiona la înţepături, la răni etc. Iată de ce: cunoaşteţi negromanţia, acolo îşi au originea şi puterea acele lucruri. Negromanţia poate confecţiona figuri şi imagini în aşa fel încât un lucru să fie ceea ce nu este în realitate. Astfel, negromantul confecţionează un arbore şi-l duce într-o proprietate; cel care răneşte sau loveşte copacul se răneşte pe sine. Motivul este că spiritul acestui om este rănit de spiritul mai puternic al arborelui. Spiritul are mâini şi picioare, ca şi tine. şi dacă-l loveşti, te loveşte şi el. Tu şi spiritul tău sunteţi unul şi acelaşi lucru.

Să ştii însă că nu corpul tău va fi rănit, chiar dacă rana se poate vedea şi atinge. Spiritul tău este în cauză, având aceleaşi membre ca şi tine.

Iată de ce trebuie să ţii seamă să nu-ţi îngrijeşti numai corpul; oricum ar fi degeaba. Vindecă-ţi spiritul şi vindecarea corpului tău va urma Imediat, pentru că spiritul este rănit, nu corpul… (Cap. VIII). Dar să observăm aceste imagini de ceară: dacă în voinţa mea împotriva cuiva sunt plin de ură, eu n-o pot manifesta decât printr-un intermediar, adică printr-un corp. E posibil atunci, pentru spiritul meu.

1) *Paracelsus-Parămirum*, vol. *tu*, cap. *Vil şi* VW, *vot*. *t*, p. *24 – 25*.

fără prezenţa persoanei, s-o străpungă cu sabia sau s-o rănea din pricina agresivei mele mânii. Şi asta se poate face astfel. p…

voinţa mea, îl constrâng pe celălalt, spiritul duşmanului meu, să ins în imagine şi după bunul meu plac, îl voi face în ceara diform $:

şchiop. Trebuie să ştiţi şi să nu uitaţi niciodată că operaţiunea 5 voinţă are o mare forţă în medicină. Cel

care-şi vrea răul. cel caret urăşte pe sine poate să simtă tot răul pe care-l cheamă asup persoanei sale. Aşa se întâmplă. Blestemul se face cu permisiuni spiritului şi se poate întâmpla ca imaginile, după ce au fost resk; blestemele, să fie lovite de boală… dacă imaginile sunt prepara după recomandări acute. Nu vă jucaţi cu aceste lucruri, medici! N-a descoperit încă nimic în legătură cu puterea voinţei.

Doctrina lui Paracelsus1, afirmă că în aceste operaiiu simbolice, agentul magic este voinţa, dorinţa şi pofta. Pentru aceasî magicianul trebuie să-şi antreneze voinţa la maximum (exerciţi! o voinţă le-am oferit în lucrarea noastră Hipnotismul). Ca voinţa să a:

efect, ea trebuie să treacă din lumea inteligenţei în lumea materiali adică să se realizeze printr-un act asupra unui obiect material i practică, acest obiect îl constituie mediumul, care pemv; materializarea voinţei, după cum în spiritism permite manifestare spiritelor. Vedem deci că magicianul trebuie să fie un medium dispi cu o mare putere de voinţă, asemănător cu un hipnotize experimentat. Când voinţa dispune de un grad suficient de energ:

ea loveşte spiritul şi corpul astral al celui vrăjit, care este pasiv. Corp astral. – sau subconştientul – se aseamănă cu cel fizic şi râul fu unuia se repercutează asupra celuilalt. Obiectul ce serveşte ca baz materială voinţei malefice are o importanţă cu totul secundari Raportul pe care magicianul îl stabileşte cu viitoarea victimă este conexiune pe care voinţa magicianului o va crea în întregime sii cărui obiect material nu este decât un fel de suport. Aceasta explic faptul că păpuşile pot fi confecţionate în afară de ceară (care întocmi ca şi gelatina posedă proprietatea de a înmagazina sensibilitate* dublul eteric, vezi experienţele col. A. de Rochas) se poate folos stofa, cârpa, lemnul şi mai puţin lutul. Unii sunt de părere

că se pea> renunţa la papuşe şi a o înlocui cu o inimă de oaie, porc sau chU ceapă, lămâie etc.

Procedeele Magiei naturale au toate o bază fizică, ce const din obiectele materiale: Efectele pe care le pot produce farmece".

1) *Captatele dedtcate Magiei naturale şi evocatoare sunt o prelucrare după*".

Maxwoll: *Magiu*, *Ed*. *Univers Enciclopeaic*. *Bucureşti*, *1995*.

talismanele şi în general diversele vrăji, au fost deseori verificate în practică, întrucât imaginaţia dispune de o foarte mare putere.

4

Exemple practice de farmece înnoda rea şnurului înnodarea şnurului este una dintre vrăjile cele mai răspândite şi mai des folosite şi în prezent nu numai de vrăjitorii de pe toate meridianele globului, ci şi de persoane, mai ales femei, care se pricep la descântece. Autorii ce au trăit în sec. XVI şi XVII au scris mult despre acest maleficiu, dar au oferit puţine indicaţii despre modul de realizare.

Înnodarea şnurului se practica în secolul al XVWea, folosindu-se fire de lână, mătase sau cânepă. Acasă, în laboratorul său, în vreme ce la Biserică se ţinea slujba Sf. Liturghii, vrăjitorul făcea trei noduri. Se menţionează că există cincizeci de feluri de a înnoda şnurul pentru a-i vătăma pe cei legaţi.

Închiderea lacătului este echivalent cu a înnoda şnurul. Se înnoadă pentru un timp sau pentru totdeauna. În care caz magicianul aruncă nodurile sau lacătul, după caz. Într-un râu. De menţionat că locuinţa vrăjitorului se află de obicei la marginea satului, la care se ajunge trecând pe puntea unui râu. Când respectivul se întoarce acasă de la vrăjitor, trebuie să arunce pe apă o ofrandă adusă spiritelor colaboratoare.

Menţionăm existenţa unor rituri de apărare împotriva farmecelor de înnodare sau închiderea lacătului. Acestea pot fi religioase, magice sau mixte. Doar moartea magicianului poate pune capăt vrăjii.

Farmecele pot fi socotite ca practice intermediare între Descântece şi Vrăji. A fermeca înseamnă a zăpăci, a deruta pe cineva de la scopurile şi intenţiile sale precum şi a influenţa pe sine însuşi. Ele sunt un fel de sugestionare la distanţă pe cale telepatică, cât şi o autosugestie. De multe ori magicianul, prin aceste practice, se farmecă pe sine însăşi şi conformându-se ideii ce-şi sugerează, crede că farmecă ei pe altul. Subconştientul său este atunci cel care acţionează cu o forţă practic nelimitată.

Farmecele nu apelează la demoni, din contră la Maica Domnului, să le vină în ajutor şi au drept scule: apa. roua, busuiocul, cuţitul, toporul etc. Farmecele se fac de fete sau de babe pentru fete şi Uneri. Timpul de acţiune e înainte de răsăritul soarelui, atunci când spiritele rele au fugit şi când natura se redeşteaptă la viaţă în toată splendoarea ei.

La baza farmecelor stă redeşteptarea speranţelor şi formarea încrederii că dorinţele omului pot fi satisfăcute. În aceste practia găsim un substrat psihic deoarece la ele aleargă toţi cei fără speranţă, fără voinţă, fără încredere în ei înşăşi.

În farmece se întrebuinţează plante cu efect narcotizanî sau iritante, după împrejurări, precum şi lucruri curate din jurul gospodăriei.

Farmecele nu se fac în zile de sărbătoare. În ţara noastră, ca şi în alte ţări, toate aceste ramuri ale Magiei au fost desconsiderate atât din cauza defăimării din partea celor ce se pretind a toate ştiutori şi s-au alăturat luptei dusă de medicină şi teologie, cât şi din lipsa unor specialişti în parapsihologie, care ar fi avut în ele un boga:

material de studiu.

Vrăjite sunt practicate în scopul de a tulbura pe cineva, a lupta contra dorinţei şi voinţei lui, silindu-l să facă ceea ce dorim noi. scopu urmărit fiind acela de a-i face cât mai mult rău, trimiţând pe capul la toate bolile, nenorocirile şi chiar moartea.

Vrăjitorul, în practicile sale, întrebuinţează plante otrăvitoare, otrăvuri şi chiar microbi de al căror rol distrugător nici nu-şi dă seama Tot în mod inconştient întrebuinţează sugestia indirectă prin ameninţări; profanări şi aruncarea a tot felul de semne şi murdâni în drumul subiectului, (animale moarte, capete de păsări sau peşte excremente, cocoloaşe de părete etc).

Poporul se teme de vrăjitori, nu pentru mijloacele otrăvitoare de care se servesc aceştia, cât pentru credinţa că lucrează cu spiritele infernale. Timpul lor de activitate este noaptea, când toată natura e în complet repaus. Vrăjitorii cei mai temuţi sunt babele, fiinţele ace! ta care nu mai au nimic de sperat de la viitor şi pe care asprimea vieţi le-a înrăit până la cruzimea de fiară. Puterea lor stă în groaza *ce* împrăştie în jurul lor şi cu care terorizează pe cei slabi de înger, docare de multe ori se întoarce în contra lor când nu sunt destui de destoinice, fiind de râsul comunităţii respective.

În contra vrăjitorilor s-a ridicat teologia, care făcea aceeaşi; greşeală ca şi poporul, ridicându-se nu pe motivul crimelor, ci pe:

motivul că slăbeşte credinţa în Dumnezeu şi întăreşte erezia bazată pe puterea Diavolului şi a Spiritelor infernale. Într-adevăr, în EvJ Mediu, occidentul Europei a fost atât de râu tulburat de practicile Magiei, încât lumea era cuprinsă de o adevărată Demonomanie. iar Biserica Catolică a fost nevoită să ia măsuri drastice mergând până la condamnarea la moarte prin arderea pe rug a celor ce se ocupau de magie şi vrăjitorie.

Desigur, aceia ce dictau aceste pedepse, nu-şi dădeau

seama că autodafe-urile erau cu totul contra poruncilor bisericii creştine, în numele căreia lucrau, mai întâi prin aceea că învăţăturile ei propovăduiau iertarea şi convertirea şi în al doilea rând, măsurile luate dovedeau că Diavolul ar fi mai puternic decât Dumnezeu punând stăpânire pe oameni, deci se cereau măsuri drastice care trădau lipsa de convingere în atotputernicia lui Dumnezeu şi teama că biserica ar putea fi înlocuită cu credinţa în Lucifer.

Pe de altă parte, rugăciunile pentru izgonirea Diavolului din corpul omului (Molitfele Sf. Vasile, Viaţa Sfântului Sisoe. etc.) dovedesc fără tăgadă că Biserica recunoaşte şi crede în putinţa Diavolului de a stăpâni pe om, iar acatistele care cer îndreptarea gândurilor vrăjmaşului, noroc şi câştig credincioşilor fac dovadă că religia a cărei origine este vechea magie, a mai păstrat în ritualurile ei unele dintre practicile vrăjitoreşti.

Originea vrăjitorilor şi a descântătorilor există din timpul acelor religii care socoteau capul familiei drept preot al ei. Creştinismul a lăsat bărbatului numai dreptul de a boteza pe noul născut care nu mai poate aştepta venirea preotului, celelalte atribuţii fiindu-i interzise. Ar urma deci că vrăjitoria să fie practicată numai de bărbaţi, dar în realitate ea este la dispoziţia oricui. Practicile vrăjitoreşti se fac în timpul nopţii, după apusul soarelui, până la miezul nopţii sau cântatul cocoşilor. Vrăjitoarele nu respectă sărbătorile sau ajunurile lor, din contră caută a călca şi spurca aceste zile. Cele mai obişnuite vrăji sunt: stricarea. caselor, despărţirea soţilor sau a celor ce se iubesc, facerea pe ursita, luarea somnului la copii, trimiterea boalelor asupra oamenilor şi vitelor, luarea laptelui la vaci şi la femei, luarea manei câmpului, legarea ploilor şi tot ce poate aduce rău asupra oamenilor şi vitelor.

Desfacerile

Desfacerile ca şi farmecele cu care pot fi adesea confundate, sunt nişte practici intermediare între descântece şi farmece, având două întrebuinţări:

1. De a îndepărta de la sine vrăjite şi farmecele, atunci când omul bănuieşte că ele sunt cauzele de care suferă ca: boli, mersul rău al afacerilor, pagube etc.

2. De a se face plăcut pe sine însuşi faţă de lumea dimprejur, adică de a căuta să-şi îmbunătăţească situaţia chiar când ea nu este rea:

Scopul desfacerilor este totdeauna bun şi se practică ziua arareori noaptea sau în anumite timpuri şi zile. Practica desfacerile este cea mai binecuvântată parte a Magiei, căci ea aduce linişte; multor oameni sensibili care nu ştiu la ce grad de tulburare pot ajungi atunci când crezând că sunt vrăjiţi, n-ar crede că şi aceste rele pot!

Îndepărtate.

La baza desfacerilor, ca şi a tuturor farmecelor, se află sugestii care, pentru cei ce cunosc această forţă a spiritului omenesc farmecele şi desfacerile nu mai constituie niciun mister.

Descântecele

Descântecele se fac în general pentru întoarcerea sănătăţii alinarea sau vindecare bolilor psihice şi corporale de care suferi oamenii şi chiar unele maladii ale animalelor. Descântătorii sunt d-je nişte lecuitori umani şi veterinari care exercită o medicină ce la on are la bază credinţa, cel mai puternic factor psihic, uneori ajutându-se şi de unele fierturi de plante, cataplasme. frecţii etc. iar la anima! * voinţa descântătorului însoţită de mijloacele mecanice ale masajeio (bioenergie) şi de unele fierturi medicamentoase.

Din această parte a Magiei se poate constata origine; medicinei, care cu timpul s-a transplantat pe tărâmul ştiinţele pozitive luând cu ea numai partea privitoare la puterea lecuitoare e plantelor din a căror extrase a făcut

medicamentele. Mai apoi venin:

chirurgia şi epoca descoperirii microbilor care, a făcut pe doctori şi se creadă în posesiunea cunoaşterii adevăratelor cauze ale tuturo bolilor, au ridicat un război de distrugere împotriva descântătorilor şi vrăjitorilor a căror tainic mijloc de vindecare – credinţa şi sugestia aplicarea magnetismului animal şi a bioenergiei – nu aveau nici *ce*e mai mică idee.

Ivirea Mesmerismului, descoperirea hipnotismului şi *t* sugestiei, au făcut ca medicina să-şi întoarcă din nou atenţia spre «lumea începuturilor sale. cercetând întunecoasa viaţă a spiritului § să descopere medicina psihică a cărui subiect este dirijare:

conştientului. Mai târziu au văzut că acest conştient mai are şi e activitate ce scapă supravegherii noastre, subconştientul d: cercetarea căruia s-a ajuns la psihanaliză.

Vedem dar de aici ce parte importantă din mijloacele cât vindecare, se află în vrăjitorie şi cât de vitregă a fost purtare; medicinei faţă de aceia care socotiţi inculţi şi inconştienţi, dar totu':

muncitori intuitivi, purtau o făclie din care ştiinţa a căpătat atâta (urnind.

Magicienii erau deci mânuitorii unei forţe de a cărei existenţă erau perfect convinşi, dar le lipsea ascuţimea de minte şi arsenalul de cunoştinţe din zilele noastre spre a şi le putea explica.

Puterea descântecelor ca şi a celorlalte practici vrăjitoreşti fiind bazată pe credinţă, autosugestie şi sugestie, iar scopul lor fiind alinarea şi vindecarea suferinţelor omeneşti şi chiar a animalelor, oricine cunoaşte că puterea influenţei personale poate fi un perfect descântător.

Cum sugestia nu este de mult timp cunoscută, înainte vreme, efectele descântecelor erau datorate unor puteri

misterioase de nepătruns, pe care numai acei ce în mod intuitiv le puteau pricepe îşi creiau o situaţie privilegiată, lumea socotindu-i înzestraţi cu puteri şi daruri supranaturale.

De obicei aceste practici erau apanajul aşa-ziselor descântătoare care erau femei bătrâne la adăpostul tuturor ispitelor lumeşti sau femei trecute de epoca sorocului (menstruaţiei), cărora li se cerea să postească în ziua când descântau, să fie primenite proaspăt şi să fie într-o completă curăţenie trupească şi sufletească.

Nu totdeauna descântătoarele erau femei bătrâne, în unele cazuri se cere ca descântecul să fie spus de un bărbat, o fată sau o femeie ce are copii, etc.

Descântecele se fac în orice timp al zilei, sau nopţii, afară de zilele de sărbătoare.

Astăzi, oricine face studii relative de magie şi ocultism, fie bărbat sau femeie, poate să practice acest fel de sugestie acolo unde el este inofensiv şi de un real şi mare folos.

Istoricul tratamentului bioenergetic este impresionant. În Germania, naturalistul Reichembach. făcând studii asupra radiaţiei corpurilor, a descoperit existenţa unui corp fluidic (gazos) ce emană din corpul plantelor, animalelor şi omului El l-a denumit „Od" spre deosebire de „Magnetismul animal* al doctorului Mesmer de la Viena.

În Franţa, colonelul Albert de Rochas, experimentează asupra acestui Od şi descoperă puterea acestuia de a se îndepărta de corpul omului şi de a se înmagazina în lucrurile înconjurătoare pe care le sensibiliza, reconstituind astfel experienţele vechilor magi, lucru despre care am scris în această lucrare pe larg.

Alţi autori, care au studiat şi ei aceste fenomene ca: dr. Gerard Encause Papus, Charles Lancelin etc. au atribuit efectele Magiei naturale unei voinţe perverse care

dirijează acest Od; voinţa stimulata de droguri magice ca şi de acţiunea excitantă a imaginat şi dorinţelor.

În ultimii 20 de ani a intrat în u2 termenul de bioenergie. B>j referitor la viaţă – ar trebui să însemne „energie de viaţă" sau „energ vieţii" sau încă „energie vitală. Uneori cuvântul „energie" este înloce cu cel de „forţă", astfel că termenii antenori devin „forţă de viaţă".

forţa vieţii".

Dr. Richard Gordon1 arată următoarele: „Forţa vitală este formă subtilă a energiei electromagnetice. Este curentul animator –, vieţii şi o realitate fiziologică în corp".

În decursul timpului, forţa vitală a avut diferite denumiri date o către mulţi oameni. Nu este o descoperire recentă – arată Radu I» Mânecuţa în cartea sa „Bioenergia, darul Divinităţii. Ed. Miraco Bucureşti, 1996 – Hristos a denumit-o „lumină", sovieticii în cercetări lor au denumit-o, energie orgone", yoghinii Indiei antice o denumea „prana", pentru populaţia kahunos ea este. mana", Paracelsus denumea „munia"; termenul obişnuit chinezesc este de „chi" sau Je manuscrisele alchimiştilor vorbesc de fluidul vital. L.E. Eeman descris-o ca „energia biocosmică", Bruner ca forţa X" Hippocrate numea „vis medicatrix naturae" (forţa de viaţă a naturii) Mesmer> denumea. magnetismul animal", Bicbat o numea „forţa specială". îl Schwann „energie metabolică"; Elmer. energia organo-fizică; *i* Cope: „energia anagenetică", Ch. Darwin: „energia select naturale", Blendot: „raza N", Patrick van ESrsel „energia kunndalirv* ca să nu uităm de efectul soţilor Kirilian şi razele mitogenetice a/ biologului rus Gurvici.

Găsim într-adevăr aceste manifestări şi în descântec noastre, de exemplu: nechezatul în descântecul de facere o dragoste şi în ritualul de desfacere de dragoste.

Magnetismul personal, hipnotismul prin ceea ce se numeşi „sugestie* sunt puse la contribuţie în Magie şi

vrăjitorie, căci purtare lucrurilor în descântece, sau cu care se descântă, de către acel ce-i face de dragoste, nu au alt scop decât de a-i aminti, în orice mome că el e înarmat cu puterea descântecului, ceea ce constituie cea rr.< puternică autosugestie.

Aruncarea în calea victimei a diferite obiecte cu care se fe vrăjile, nu este altceva decât o puternică sugestie ce se dă acele

1) *Gordon dr*. *Richard*. *Yoitr Hoafing Hands „Tho potarity experience*. *Ed*.

Press Santa Cn/2, *S.U.A*.

2) *Recomandam câkfuros cititonior următoarele lucran în limba română*: *Eug* Celan*, *Bhe* & *m² şib* (*oradia*\ *şi*. *Ed*. *Teoro*. *1994*; *Radu 11*, *Mânecuţă*: *Bhenc<9 – danii Divinităţii*. *Ed*. *Miracol*. *1996*:

persoane cu scopul de a o îngrozi. Vedem dar ca frica şi impresionabilitatea. teama de puterea vrăjitorilor sunt cele mai bune terenuri pe care Magia îşi produce efectele. A nu te teme de vrăji este cel mai bun apărător contra lor. A studia ştiinţele de care e legată vrăjitoria: magnetismul personal, sugestia, hipnotismul, Magia, este a cunoaşte tot secretul acestei puteri oculte.

Se pot face farmece? *Cum să ne apărăm de ele*!

JÎ Toţi cercetătorii în domeniile psihice sunt de acord în a recunoaşte posibilitatea fenomenelor vrăjitoriei executate direct sau de la distanţă.

Un raport al vice-rezidentului francez din Dong-Hoi, cu data de 12 martie 1892 arată un mod de vrăjitorie foarte straniu în provincia Quang-Binh. Vrăjitorul anunţă cu mai multe luni înainte moartea aceluia pe care vrea să-l distrugă. El se plimbă totdeauna înarmat cu o sabie sau o lance. Sub un pretext oarecare, el stă de vorbă cu viitoarea sa victimă, într-un loc cu soare, în timpul convorbirii el priveşte cu persistenţă în ochii şi faţa victimei şi de îndată ce acesta se întoarce spre a se îndepărta, el înfige cu

putere lancea sa în pământ, pe locul unde se conturează umbra interlocutorului său. Cu câteva cuvinte mormăite cu voce slabă îşi însoţeşte gestul şi arată intenţia sa.

E curios faptul că în acel moment victima sa nu simte nimic, dar înmomentul când magicianul va smulge din pământ lancea cu care a pironit umbra victimei sale, în aceeaşi oră şi minut, peste o zi, o lună, un an, victima sa va muri subit aşa cum a hotărât el.

Vedem doar că o sugestie suficient de puternică poate răspândi teroarea după voinţă şi la comandă.

Colonelul de Rochas pe lângă experienţele menţionate, a făcut o experienţă prin care dovedeşte acţiunea voinţei şi a emanaţiilor odice (bioenergiei) la distanţă, ceea ce dovedeşte că faptele vrăjitorilor nu sunt o simplă rătăcire, ci au la bază un empirism format în mod intuitiv în cursul vremurilor.

Astfel, colonelul de Rochas a reuşit să adoarmă de la distanţă pe doamna Lux. luând o placă fotografică îmbibată de efluviile subiectului şi punând în faţa acestei plăci, o altă placă fotografică îmbibată cu efluviile propriilor sale mâini. Suflând asupra primei plăci subiectul se deştepta instantaneu…

Un alt cucetător ale acestor fenomene, dr. Osty, ajunge experienţele făcute de el la convingerea că:

1. Deplasarea unui obiect de la distanţă este posibilă şi doc existenţa unor fenomene de magie este reală. Deplasarea obiectul transportă în vecinătatea sa o energie care absoarbe 30% din razer infraroşii întrebuinţate la galvanometrele de control!

2. Această energie nu este opacă pentru lumina albă, pentru că placa fotografică nu o absoarbe.

3. Această energie se află la comanda mediumului care anunţa deplasarea.

Prin aceste fapte, posibilitatea exteriorizării psihicului omenesc este ştiinţific demonstrată şi deci

psihicul omenesc poate, într-o oarecare măsură dacă nu să comande materiei, dar cel puţin să se elibereze de robia sa.

Dr. Osty a reuşit în decursul a 77 şedinţe efectuate între ani 1930 – 1938 să studieze în toate modurile forţa misterioasă ce o descoperise şi mai ales să cunoască condiţiile fizice şi fiziologice în care se poate produce. Ei putu astfel să probeze, pentru prima oară că un fenomen fiziologic este strâns legat de un fenomen parapsihologic, ceea ce confirmă credinţa celor primitivi asupra fenomenelor magice şi că forţele psihice sunt atotputernice asupra naturii, întrucât omul poate lua cunoştinţă de evidenţa unor fapte pe căi cu totul altele decât acele ale conştientului şi ale inteligenţei.

Acum când am dovedit întru destul posibilităţile vrăjitoriei atât de vătămătoare sănătăţii şi moralului omenesc, să cercetăm cum omul se poate apăra de ele.

Mai întâi am văzut că principalul element în executarea faptelor vrăjitoreşti (Magia naturală) este ura între indivizi cauzată de interese sau certuri personale. Aşadar pentru a evita efectele unor asemenea sentimente care produc vibraţiuni odice (bioenergetic) răufăcătoare, căutaţi a fi întotdeauna corect şi iubitor faţă de semeni noştri. Undele odice ce vor fi emise de aceste sentimente vor căuta să atragă asupra noastră unde similare care nu numai că vă vor face împrejur o atmosferă binefăcătoare, dar vă vor apăra ori de câte on ar voi să ajungă până în psihicul vostru, de orice gânduri de duşmănie.

Având astfel o conştiinţă totdeauna curata, alăturaţi ei o voinţa cât se poate de puternică, care să guverneze moralul vostru şi să nu lase sistemul nervos expus unor slăbiciuni care să influenţeze

1) *Motoria*! *rrprodus după C K Nflofau*. *Mngtti*”, *Bucumşti*. *1948*. *Cursun urmoic de autor*.

funcţiile voastre organice, ducând la rezultatul dorit

de duşmanii voştri.

Nu faceţi deci rău nimănui!

Nu cultivaţi răzbunarea

Fiţi prin aceasta superiori şi mai puternici decât duşmanii voştri.

Nu blestemaţi, căci turbioanele de unde ce aţi stârni prin, aceasta vă poate învălui şi pe voi şi astfel să cădeţi victima propriilor voastre slăbiciunii

Vrăjite

Practică de sorginte magică ce datează din timpuri străvechi, probabil, din epoca cavernelor, vrăjile se bazează pe principiul corespondenţelor, conform căreia dacă se aplică actul magic asupra unei părţi al unui obiect, se acţionează asupra ansamblului. Indiferent despre ce este vorba, dragoste sau duşmănie, spiritele rudimentare apelează la vrăji pentru a-şi satisface poftele lor. Efectul vrăjilor se întinde pe o durată care este funcţie de intensitatea dorinţei de răzbunare. Vrăjile se practică de regulă de către persoanele refulate bune sau rele. La evrei sunt recunoscuţi a fi drept magicieni renumiţi Moise şi Solomon, ştiindu-se că e sufletele tari exercită o mare influenţă asupra celor slabe. Asirobabilonienii credeau la rândul lor în puterea şi efectele neobişnuite ale vrăjilor, farmecelor şi incantaţiilor, ale căror formule ne-au rămas până în zilele noastre. La Tell-Sandahanna au fost descoperiţi idoli de plumb în lanţuri, dovadă a unor practici magice curente. Egiptenii la rândul lor credeau în puterea vrăjilor şi faraonul Ramses al III-lea şi-a pierdut femeile ce-i alcătuiau haremul, graţie farmecelor întreprinse de unii vrăjitori ce nu-l agreau şi care confecţionaseră păpuşi de ceară ce-l reprezentau, le străpunseseră cu ace şi le expuneau la căldura flăcărilor pentru a se topi cu încetul, determinând astfel moartea faraonului. În Egipt erau la mare preţ o serie de remedii magice cu efecte dintre cele mai curioase şi mai diferite.

Nenumărate instrumente profilactice erau considerate drept capabile de a respinge asalturile vrăjitorilor. Întreg Egiptul era magic şi în arhitectura exterioară, templele însăşi împrăştiau o atmosferă superstiţioasă de teamă şi mister. Această magie se întindea de altfel, din lumea de dincolo, din lumea morţilor. Cei care plecau în lunga călătorie erau însoţiţi în mormintele lor de figurinele la scară mică ale concubinelor, sclavilor, având zonele erogene foarte accentuate. Având picioarele trânte, aceştia erau împiedicaţi să tugş fiind astfel obligaţi să-i servească pe stăpânii lor până ca capăt.

Confecţionarea unor talismane protectoare datează din epoca preistorică şi poate fi regăsită la unele popoare primitive din zile noastre, cum ar fi melanesienii şi vechile popoare germanice.] r, Roma antică farmecele se aflau la mare preţ şi moartea în Britannicus poate constitui exemplul cel mai grăitor. Poeţii romani ca* Virgiliu şi Ovidiu ne redau în operele lor exemple de practici magice, referindu-se la Apuleus şi Medeea.

În epoca Renaşterii sunt descrise practicle lui Circe pentru a fermeca pe Ulise şi tovarăşii săi şi a-l transforma în sclavul său.

Evul mediu marchează apogeul practicilor vrăjitoreşti, înspeda cu secolul al XIV-lea Enguerrand de Marigny şi Robert d’Artois ai fost acuzaţi de practici vrăjitoreşti întreprinse împotriva regiler Franţei. Primul, la o percheziţie în locuinţa sa, s-a descoperit imagin ale regelui Ludovic al X-lea, străpunse de ace, iar cel de al doilea a solicitat unui preot să boteze trei figurine ce-i reprezentau pe Filip şi VI-lea, pe regină şi pe ducele de Normandia. Carol al VI-lea al frânte, şi Henric al VI-lea al Angliei constituie cele mai bune exemple de victime ale practicelor vrăjitoreşti. A rămas celebru procesul din 1317 când Ioan al XXII-lea era un fervent adept al cultelor păgâne. De pe fundul Senei au putut fi recuperate o serie

de obiecte din plumb, metal recunoscut ca fiind malefic, din care grecii confecţionau m? b coşciuge având inima străpunsă de ace a celui vrăjit. În Muzeul din Cluny se află păstrate un mare număr de obiecte care odată folosite erau după aceea aruncate peste umăr în apele fluviului. Exista tradiţia şi în zilele noastre ca atunci când se merge la un vrăjitor şI se trece peste o apă, să se arunce în aceasta bucăţi de pâine, în picturile artiştilor contemporani, cum ar fi de pildă Jean Van Eyck, se regăsesc imaginile vrăjitoarelor în timp ce fac farmece: străpungerea cu ace a unei inimi de ceară.

Diferite Vrăji Amuţirea bărbatului

Când bărbatul este prea iute, îşi bate sau batjocoreşte femeia sau amanta, când însurat fiind umblă după alte femei, i se face următoarea vraje. Se iau câteva fire de cânepă de vară care se înnoadă de patru ori, cu mâinile la spate, apoi se duc la un gard şi se leagă de un stâlp, zicând vraja următoarea:

Pelin tare şi mai tare.

Să-mi aduci lucrul vrăjmăşesc în cale.

Ce leg şi cu ochii nu văd

Gândul (…) îl legai, Îl legai, îl ferecai, îl amuţii, încremenii să nu mai aibă gând asupra (…) Şi gură căscată şi limbă ridicată să se potolească şi să muţească Cum se potoleşte şi să muţească Cum se potoleşte steaua în cer.

Oaia în staul, porcii în strat, vitele-n sat şi el să rămâie în seama nebăgat, la un sac vărgat, pe un gard aruncat şi ei la gard să fie legat.

Credinţa în puterea acestei vrăji este aşa de răspândită în popor încât întotdeauna se zice de un bărbat care nu iese din cuvântul nevestei că este legat la gard”.

Această vrajă trebuie spusă şi făcută de însăşi persoana interesată pentru că această vraje nu este decât o hipnotizate la distanţă pe cale telepatică şi în acelaşi timp o autosugestie inconştientă prin care femeia

întărindu-şi încrederea în sine însăşi că cu puterea ce îi dă vraja va putea să-l dirijeze, fapt ce îi dă o demnitate nebănuită în atitudine, purtare şi vorbire ce în mod neobservat o duc la reuşită.

Chiar în cazul când vraja se face de către o altă persoană, credinţa ce femeia are că este în stăpânirea unei putea date de vrăjitoare, îi conferă în mod automat o atitudine care dacă e şi puţin diplomata, îi poate asigura stăpânirea soţului sau amantului.

Vrajă de fapt, făcut, dat, aruncat

Faptul, făcutul, datul, adusul, pusul, adăpatul sau aruncatul sunt una şi acelaşi lucru. Când doi bărbaţi sau femei se duşmănesc, atunci unul dintre ei recurge la această vrajă.

Prin fapt se înţelege a îmbolnăvi pe cineva, aruncându-i în cale obiecte scârnave şi fermecate. Faptul îi vine omului de la duşmani, ieşind din casă calcă, fără a observa, în aruncătura, îmbolnăvându-se şi putând chiar să moară în chinurile cele mai groaznice.

Vrăjitoarea care face de fapt, strânge în şapte duminici, când preotul e în slujbă şi mai ales când toacă, şapte feluri de seminţe de orice plantă, câte şapte boabe de fiecare şi punându-le într-un săculeţ, le vrăjeşte cui să facă răul. Toate aceste seminţe le fierbe într-o oală nouă de furat cu apă strânsă tot în cele şapte duminici sau numai cu apă neîncepută luată într-o duminică dimineaţa înainte (jj.

a ieşi soarele.

După ce le fierbe, le vrăjeşte zicând de trei ori:

Tu Năstrapoanco şi marghioale j
Scaraoţchi cu mustăţi şi fără barbă;
Moroi şi Moroaică, Strigoi şi Strigoaică.
Cu coadă şi fără coadă
Fă-i, dă-i, să moară să piară
Cum mi-a făcut şi mie

Du-te, du-te, iute, iute, nu sta

Să-i plesnească fierea!

Fiertura descântată este dusă şi turnată în calea celui vră; it: %\ poartă, la uşă, în cărare pe unde trece de obicei cel vrăjit. Ea”; necesar ca el să calce cel dintâi, căci dacă calcă altul, vraja se prind* de el, fie el acesta chiar un animal ce se va îmbolnăvi şi va muri în locul celui vrăjit.

Unele vrăjitoare clocesc un nou de părăsitura la subţioară, tirro!

de 9 zile şi apoi când ciocneşte, îl vrăjeşte să facă un pui. muşchi gândac ori altceva; iar când va fi flămând să se poată preface în pu de găină ca să-l poată hrăni. Babele spun că acesta e Lucrul râu’ „dracul” şi are mare putere de a face răul. Vrăjitoarele care poseda o astfel de jivină o trimit să facă faptul în calea celui vrăjit. Dacă cinev i calcă în faptul dus de acest lucru rău” nu mai are leac şi moare în trei zile. i în Moldova, vrăjitoarele iau nişte cânepă din baltă şi nişte guno de la maturatul casei celui menit, se pun toate într-o cutie de tiniches plină de păcură şi se aruncă în calea celui ce i se face vraja. t

În alte provincii „făcutul* iese din cadrul psihic, fiind o adevărat otrăvire sau infectare a celui pe care vrea să se răzbune, punâncluân vin sau mâncare fel de fel de murdării sau lucruri care-l molipses:

de diferite boli infecţioase.

În Oltenia, este credinţa că, punând o insectă zburătoare pe floare, lângă un izvor, o numesc că este a femeii pe care vor să st răzbune, apoi închid gângania într-o sticlă şi o chinuiesc până moare când. după credinţa din popor, moare şi femeia pe numele căreia st menise insecta.

Vraja făcutului, după cum vedem, destul de răspândită şi e forme variate, are la baza ei sugestia indirectă, provocată alprezenţa lucrurilor ce i s-au aruncat în cale celui vrăjit. Când omul K vede, imediat se gândeşte: „Sunt în pericol, un duşman mi-a făcut farmece”! trebuie

să am o pagubă sau să mă îmbolnăvesc! Aceasta este o autosugestie extrem de puternică, care-i crează omului o indispoziţie, o teamă şi la cea mai mică întâmplare rea, crede că aceasta este efectul farmecelor ce i s-au făcut, gând cu atât mai dăunător cu cât teama de vrăji este mai mare din necunoaşterea principiilor pe care ele se sprijină (magnetismul personal, telepatia şi bioenergia).

Mai contribuie la acest efect şi o voinţă perversă care, după teoriile ocultiste contribuie la exteriorizarea corpului astral ce poate îndeplini unele acte comandate, împreună cu efectele unei telepatii.

Cel ce a comandat vrăjitoarei, precum şi vrăjitoarea însăşi, gândesc intens la fel de fel de rele ce ar voi să i se întâmple celui menit. Aceste gânduri vor tulbura, de la distanţă, starea sufletească a celui vrăjit, căruia începe să i se facă o tulburare reală a gândurilor în timpul zilei şi a visurilor în timpul nopţii, ceea ce constituie un chin moral care-i încurcă activitatea zilnică. Vrăjitul suferă acţiunea operantă a farmecelor, tulburărilor devin tot mai profunde şi maladiile psihice şi fizice încep să se manifeste, conducând fie la nebunie sau paralizie.

Punerea cuţitului

Acestei vraje i se mai zice şi de „Cui” sau de BŢeapă\ Când o femeie sau o tânără sau tânăr, a pus ochii pe cineva şi se teme că altcineva ar putea să i-l ia, se face o vrajă astfel ca rivalul să se îmbolnăvească sau să moară.

Această vraje se execută cu un cuţit „cununat”, ce a stat în buzunarul unui mire în timpul când îl cunună preotul”. Vârful cuţitului se înmoaie în seu de bou sau cal plesnit (care a alergat până a murit).

Cuţitul astfel preparat se înfige în grindă, în pragul casei sau în pământ şi se spune descântecul. După unii vrăjitori se poate descânta cu orice cuţit, repetând descântecul de nouă ori într-o zi şi o noapte. Se ia cuţitul, se înroşeşte în foc şi după ce s-a spus descântecul, se

înfige în pământ după uşă. Când cuţitul s-a răcit, se poate înfierbânta şi descânta a doua oară şi aşa se continuă de nouă ori.

Descântecul:

Cuţit alămat, plăselat. nu te încing, Nu te aprind pe tine. ci încing şi aprind inima lui…

Îl umplu, îl găuflu. îl bolesc, îl prăpădesc, Să te vâri prin rărunchi Prin inimă, prin ficaţi

Să-l înţepi, să-l înjunghii".

Să-l boleşti, să-l prăpădeşti

Se înfige cuţitul în pământ, zicând:

Nu înfig cuţitul în pământ.

Ci-l înfig în inima lui…

În plămânii lui, în cap, în picioare

Boală fără de scăpare.

Vrăjitul cu frigarea

Cea mai puternică vrajă de răzbunare a duşmanilor sau satisfacere a intereselor este „Pusul frigărilor".

În popor există credinţa că unii bărbaţi sau femei, ar fi sortiţi să aibă câteva căsătorii, aşa că în timp ce bărbatul trăieşte cu o femeie, celelalte aşteaptă să le vină rândul. Când acestea îşi pierd răbdarea încep a-şi face de dragoste, „pe ursită" sau „pun frigările. Atunci, femeia cu care trăieşte bărbatul, ori se ceartă şi se desparte, ori se îmbolnăveşte şi moare.

Pentru facerea acestei vrăji, se confecţionează dintr-o bucată de fier nou, o frigare în miniatură. Se aduce apă neîncepută într-o oala nouă şi în ea se pune o ceapă sau o căpăţână mare de usturoi, care reprezintă inima duşmanului ce stă în drumul intereselor celui ce vrăjeşte şi pe care vrăjitoarea o împunge de câteva ori în vreme ce spune vraja.

Vraja se face la pişcatul lunii (primele zile după lună plină) repetându-se de 3 ori. Înfigând în ceapă frigarea înroşită în foc, se spune:

Frigare, frigărica mea, nu te-am pus în foc
Să te arzi şi să te îngi
Ci să te faci laur, balaur.
Cu trupul de vânt. cu coada de foc
Şi să te duci peste nouă mări
Peste nouă tău.
Şi unde-i găsi pe…
Cu bici de foc să-l plesneşti
Peste coaste să-l croeşti
Ci frigarea să-l frigăreşti
Şi la mine să-l porneşti
Cum arde focul în vatră şi-n gura sobei
Aşa să-i ardă lui… inima
Şi după mine să se zvârcolească
Cu gura căscată, cu inima înflăcărată
Cum mă-sa lui s-a dat, a crăpa şi a plesni
Aşa să nu poată fără mine a trăi

Toate cucoanele, toate madamele *t* să-i pară ploşniţe, împuţite w Proaste şi scârboase, broaşte râioase.

Numa eu să-i par cea mai frumoasă
Cea mai drăgăstoasă, cea mai luminoasă
Şi la mine să-l porneşti cu gura căscată
Cu inima înflăcărată. Iute ca vântul
Degrabă ca gândul. Cu el să mă iubesc
Cu el să trăiesc, cu el să-mbătrânesc.

În această vrajă, voinţa susţinută de o imaginaţie hrănită de împungerea cepei ce reprezintă inima victimei, sunt forţele ce pun în acţiune agenţii psihici necesari reuşitei.

Legatul bărbatului

Se zice legat tânărul care nu se uită la nicio fată sau femeie.

Toi legat e socotit şi acel bărbat care nu poate avea legături decât cu o singură femeie, care se crede că l-a legat, precum şi soţul care nu se mai apropie de soţia lui şi

despre care se crede că o duşmancă l-alegat.

Legarea se face astfel, se ia o sfoară de cânepă şi se fac pe ea nouă noduri, vrăjind *… să fie legat.

Cum leg eu astea nouă noduri, De toate să fie legat Numai de… să fie dezlegat.

Aţa înnodată şi vrăjită se pune sub pragul uşii celui ce voim să fie legat, ca să treacă peste dânsa fără să ştie. După ce a trecut şi s-a legat, se ia de acolo spre a nu o păşi înapoi şi să se dezlege.

Dacă aţa se păstrează, farmecul are leac uşor, dacă însă e dată pe gârla sau aruncată în foc. leacul este mai anevoios.

Vraja cu ulcica

Vraja aceasta este una dintre cele mai întrebuinţate în popor, pata care vrea să placă, cu sau fără voie, cuiva anume, ia o ulcică nouă, o întoarce pe vatră cu gura în jos, îi aşază pe fund mai mulţi cărbuni aprinşi şi învârtind-o, rosteşte vraja de mai jos:

Eu nu învârtesc ulcica, ci întorc gândul
Şi cuvântul şi inima lui…
De la alte fete spre mine ba-i par din ţaţa cuconiţa
Iar din spate păuniţa
Câţi în urmă mi-or călca, toţi m-or lăuda
Cu dânşii oi jura, în gură m-oi săruta
De mână ce mor lua, cu ei m-oi dezmierda

Farmec de despărţire

Când răutatea omenească doreşte să despartă pe doi soţi ce trăiesc bine sau doi tineri ce se iubesc, pune o vrăjitoare să se ducă în pădure, să caute doi pomi gemeni dezbinaţi de furtună şi care au căzut unul într-o parte şi celălalt în alta. Dintre aceşti doi pomi, vrăjitoarea ia ţărână şi când cei doi pe care voim a-i despărţi, se află la un loc, aruncăm din această ţărână între ei spunând vraja următoare:

Cine-i aceia? Cine-i aceia?… (numele femeii) Ce are

pe cap? Piele de draci Ce are pe trup? Piele de lupi Ce are pe vine?

— Piele de câine!

Ce are îndură?

— Pricaz şi ură!

Dacă-i aşa, să fugi… (numele bărbatului) de ea la dracu', teme-te ca de lup, Păzeşte-le ca de câine turbat.

Vrăjitoria modernă

Magia neagră a rămas aproape neschimbată din Evul Mediu şi până în zilele noastre. Definită ca arta de a dirija puterile ascunse al e minţii umane în scopuri malefice. Magia neagră face din vrăjitor un adorator înnăscut al răului. Se presupune că în fiecare satanist există puţin din psihologia specifică unui criminal.

În Occident – în Europa şi America de Nord – există nenumărate cercuri de practicanţi ai Magiei negre. Primirea într-un asemenea cerc se face în baza unui ritual, ce variază foarte puţin de la un cerc la altul. De îndată ce Magul conducător al cercului a fost contactat, neofitul este supus unui chestionar amănunţit de unul sau doi membri ai grupului pentru a se verifica plauzabilitatea motivelor ce îi determină să solicite intrarea. În cazul în care este acceptat urmează să petreacă o perioadă de 13 luni, în timpul căreia va primi noţiunile elementare de magie ce stau la baza cultului respectiv. Totodată trebuie să se supună unor încercări care variază în funcţie de cultul căruia aparţine candidatul şi care în principiu include pângărirea unor locaşuri de cult şi jefuirea şi profanarea de morminte.

— După perioada de probă, dacă candidatul a fost admis, urmează perioada de noviciat. Urmează, gradul de Zelator, când respectivul are perspectiva, după mai mulţi ani de studiu, de a obţine în sfârşit, gradul de Mag. Cei mai înalt grad este Ipsissimus. Numai cel care obţine acest ultim grad este încuviinţat a celebra o Liturghie Neagră.

Ritualul în sine al unei Liturghii Negre s-a modificat foarte puţin de-a lungul secolelor, cu excepţia canibalismului care în prezent este întâlnit extrem de rar în ţările civilizate. Se obişnuieşte ca victima care a fost sacrificată, să fie mâncată de către cei prezenţi. Ori de regulă aceasta este un copil. Dispariţia sa care ca urmare cercetări intense efectuate de poliţie, lucru ce se caută a se evita şi sunt sacrificaţi, cocoşi negri, câini sau pisici. Cele de mai sus sunt confirmate.de o serie de întâmplări. Spre exemplu. În urmă cu câţiva ani dintr-o biserică din Dorset a dispărut un potir destinat săvârşirii Sfintei împărtăşanii. La numai câteva zile, el a fost regăsit în altar, mânjit cu sânge, ce se presupune că provenea de la un cocoş negru descoperit cu gâtul tăiat în curtea bisericii. Cu alt prilej, un cap de porc a fost descoperit între trei cruci de lemn, în Tooting Bee Common, Londra.

De multe ori au fost găsite la uşile bisericilor fetişuri din inimi de oaie în care erau înfipţi 13 spini.

Cercetările efedtuate în domeniul parapsihologiei au evidenţiat faptul că undele gândului pot fi concentrate şi direcţionate astfel încât forja lor să provoace schimbări în diverse cazuri date (A.M.O.R.C.) Liturghia Neagră este esenţială în întărirea forţei mentale a celor care o celebrează, emoţiile lor generând o mare cantitate de energie. În fond, Liturghia Neagră este cel mai puternic generator de energie în Magie. Forţei mentale i se cere să provoace răul. Ritualurile din cercurile magice albe urmăresc în fond acelaşi scop, diferenţa fiind aceea că se aplică regula conform căreia magia nu trebuie folosită în nicio situaţie pentru a face rău cuiva. Orice problemă care impune utilizarea magiei este mai întâi discutată în cadrul cercului şi în ipoteza când exista posibilitatea ca puterea să scape de sub control îndreptându-se în altă direcţie, ideea oficierii Liturghiei este abandonată.

Gerald Yorke, un cercetător britanic în domeniul

ocultist, respectiv al Magiei, susţine că a efectuat o experienţă directă a puterii ce poate fi dezlănţuită de practicarea unor ritualuri. Pe când era student la Cambridge, a folosit un vechi ritual pentru invocarea zeului egiptean al înţelepciunii, Toth. Zeul i-a apărut în afara cercului, însă Yorke nu va divulga niciodată modul de a proceda. S-a speriat în aşa măsură, încât s-a jurat că nu va mai efectua niciodată un asemenea experiment şi nici nu va dezvălui modul cum a procedat.

Indiferent de culoarea Magiei, negre sau albă, din momentu' când cineva intră într-o sectă ocultă, majoritatea timpului unui vrăjitor este consacrat contribuţiei sale individuale la puterea mentală a colectivului. Fiecare ritual, din momentul iniţierii sale constituie un pas înainte pe drumul desăvârşirii sale psihice. Practicarea Mag & albe nu are nimic de ascuns şi ca atare nu a făcut şi nu face un secret din ritualurile şi învăţăturile pe care le practică. Ritualurile iniţieri variază foarte puţin de la o grupare la alta. Vom reda în cele ce urmează ritualurile practicate în două cercuri de vrăjitori.

În primul exemplu, se trasează la început un cerc cu diametru de 3 metri, pe podea, cu ajutorul unui cuţit negru sacru şi apoi se marchează cu cărbune sfinţit sau cretă. În centrul cercului se dispun* altarul, purtătorul simbolurilor rituale ale Magiei. Cuţitul sacii simbolizează aerul; bagheta este simbolul focului şi al masculinităţi; cazanul simbolizează apa şi pe Marea mamă; pentaclul este simboW pământului; Sabia este simbolul spiritului universal şi serveşte la îndepărtarea spiritelor malefice şi ţinerea lor la distanţă. Furva reprezintă forţa care leagă toate lucrurile.

Pe altar se aprind lumânări negre şi totul este sanctificat prin stropire cu sare şi apă. Membrii grupului dispuşi sub formă de cerc merg în jurul cercului, pronunţând invocaţii la adresa zeilor celor patr.

puncte cardinale. Magicianul şef atinge pieptul candidatului, care se află dispus în afara cercului, cu vârful cuţitului, spunând că este preferabil să moară străpuns de cuţit decât să fie iniţiat cu frica v".

Inimă. La cuvintele Magicianului, candidatul trebuie să-i răspundă următoarele: „Dragoste perfectă şi încredere perfectă. După cart intră în cerc şi mâinile şi picioarele îi sunt legate cu frânghia. Dup* aceasta, candidatul este prezentat celor mai puternice spirite V având în continuare mâinile legate este condus la altar unde picioarele îi sunt legate din nou.

Îngenunchind, el jură că va fi credincios asociaţiei pentru toi restul zilelor sale. După aceea este purificat de Marii Preoţi care lovesc de 40 de ori cu un bici. În trecut operaţia aceasta era extrerrde dureroasă, dar în prezent ea se limitează la nişte simple atingen în unele cercuri acest ritual nu se mai practică. După biciuire, neofiţi» depune jurământul de supunere şi credinţă faţă de fraţii şi surora sale din asociaţie. În final este uns cu ulei, stropit cu vin şi sărutat;

se prezwtă apoi instrumentele folosite ca vrăjitor: cuţitul negru, cuţitul alb; cădelniţa, sabia, cazanul, biciul şi bagheta, I se înmânează apoi o frânghie albă, simbol al primului grad de iniţiere şi este proclamat novice. Toţi membrii grupului se aşază în cerc şi iau parte la o masă rituală. De remarcat că şi francmasonii îşi încheie adunările cu participarea la o masă rituală la care se serveşte vin.

Prezentăm în continuare descrierea unei şedinţe de recepţie în cadrul unui cerc de vrăjitori ce a avut loc în apropiere de Londra.

Alex Sanders este marele preot al unei secte de vrăjitori din Londra. Cu părul grizonant, Alex Sanders în vârstă de patruzeci şi trei de ani, avea o statură impozantă,

cu ochi negri şi pătrunzători, gesturi măsurate.

Camera în care urma să aibă loc ceremonia de iniţiere a unei tinere discipole aspirante la titlul de vrăjitoare, îşi schimbase aspectul. Mobilierul care era răspândit peste tot, fusese dus în altă cameră. Un altar, provenind dintr-o masă joasă, acoperit cu un cearşaf alb, era aşezat în partea din fund a încăperii. Ferestrele erau închise şi uşile încuiate cu grijă. iar intrarea *vreunul* întârziat se putea face numai după pronunţarea cuvântului de trecere.

Alex Sanders începu să traseze cercul, asistat de doi tineri, care deprindeau tainele vrăjitoriei. În vrăjitorie, toate ceremoniile trebuie să aibă loc în interiorul unui cerc consacrat. Cercul magic trebuie să-l protejeze pe magician de forţele teribile din exterior, cercul consacrat de vrăjitor trebuind să protejeze în interiorul său puterea care ia naştere în urma diverselor tehnici. Normal, cercul măsoară 9 picioare (2, 75 m) diametru. Pe un covor de culoare roşie, bine curăţat, a fost trasat cercul cu creta, de către cei doi asistenţi ai lui Sanders, în vreme ce acesta îşi îmbracă roba liturgică. Deasupra cercului cu cretă, au aşezat un cerc din pânză neagră şi patru lumânări roşii în cele patru colţuri ale camerei, exact în afara cercului. Cele patru lumânări simbolizau cele patru direcţii – est. sud, vest şi nord practicate de toate riturile vrăjitoreşti. Către nord a fost depus un mic relicvar de lemn negru, ce amintea relicvarele catolice, dar care nu conţinea decât o piatră strălucitoare semipreţioasă destinată să creeze un fel de punct de concentrare pentru preot. În afară era scris numele unui Zeu, o divinitate aparte de care acest grup era legat. De fiecare parte a relicvarului, asistenţii au aşezat două sfeşnice din airain (aliaj din cupru şi bronz) în formă de şerpi. Era simbolul şarpelui uraeus provenit din misterele egiptene pe care Alex Sanders *ţ* asimilase după propria sa concepţie cu vechea religie.

Îndărătul relicvarului, a fost aşezată o cădelniţă suspendatăo; un lanţ de un soclu de airain şi s-au aprins mirodeniile, imedig camera a fost umplută de un miros persistent de santal şi un, sentiment de profundă relaxare şi de destindere a părut să purstăpânire pe toţi cei prezenţi. Astfel de parfumuri sunt folosite <fe numeroase religii, inclusiv de catolicism, şi au scopul de a-i transpus pe credincioşi într-o atmosferă mai destinsă şi mai receptivă; o rugăciune murmurată în mod mecanic fără mediul adecvat este fără efect.

Asistentul preotului i-a adus acestuia nuiaua, un importare accesoriu în vrăjitorie şi o sabie, dispunându-le în diagonală în cerc o farfurie plină cu sare a fost aşezată pe podea în colţul de sus 3 cercului, în dreapta, şi o alta din argint conţinând apă în pane* diametral opusă.

Alex Sanders a revenit purtând o robă albă, lungă până! s genunchi. Semăna cu un călugăr, cu ochii înfundaţi în orbite, cu pârii grizonant şi cu mantia regală. Cu un gest rapid a scos un pachet d:

cărţi de tarot pe care l-a aşezat în cerc.

Aceasta făcea parte din ritual. 72 de cărţi au acoperit de îndatf cercul din pânză neagră şi Alex Sanders a explicat cum va urma şi fie consacrat cercul. Ceremonia putea începe.

Cărţile au fost luate şi Alex Sanders a pus în locul lor pe altar un bici cu mai multe capete, un pentaclu şi athameul sau cuţitul ci mâner negru. Erau ustensile în afară de celelalte depuse pe sol interiorul cercului (sabia, cădelniţa, paharul şi sarea). Se mai aflau o mică cantitate de untdelemn, tămâie şi un cuţit cu mâner alb, necesare pentru unele ceremonii.

Ritualul de consacrare, pe care îl oferim în lucrarea noastră, se bazează pe vechi credinţe provenind din tradiţia vrăjitorească ce datează din epoca de piatră. Aceasta constituie una din formele cel:

mai autentice întâlnite, cu efecte dintre cele mai sigure.

Momentul fiind sosit, la un semn al marelui preot, spectaten prezenţi s-au retras într-un colţ neutru, în afara cercului unde se afte J asistenţii săi şi restul rechizitelor.

În tăcerea care se aşternuse nu se mai auzea decât murmurv celor prezenţi şi ordinele scurte date de Sanders.

Persoanele prezente se retrăseseră într-o încăpere alăturata în care şi-au scos veşmintele, revenind complet goi, femeile avan. doar bijuteriile pe ele. Nimeni nu căuta să-şi ascundă organele sexuate şi nu se putea citi în ochii cuiva ruşinea de a fi dezbrăcat.

v Acum ceremonia putea începe şi vrăjitorii au înconjurat cercul că urma să fie consacrat, aşteptând instrucţiunile marelui preot. Erau ceva mai puţine femei decât bărbaţi, căci aşa se obişnuia. Cel mai adesea se petrece contrarul, căci este de preferat să fie un număr egal din fiecare sex, pentru a alcătui cupluri perfecte.

Bărbaţii şi femeile se aflau acum dispuşi alternativ, în vreme ce Alex Sanders se înclina în faţa altarului. Tinerele fete erau machiate de seara şi aveau părul lăsat pe umeri. Cu excepţia a trei vrăjitori şi a marelui preot, toţi participanţii erau în vârstă de aproximativ douăzeci de ani şi posedau un fizic agreabil.

Singurele persoane care nu erau în întregime dezbrăcate, erau marele preot şi preoteasa. Alex Sanders purta roba sa albă şi preoteasa era îmbrăcată cu o stofă albastră transparentă care acoperea totul, dar nu ascundea nimic. Ea luă loc în faţa altarului, având mâinile întinse şi ridicate, având palmele în poziţia vechii Zeiţe mame, pe care ea o reprezenta în acest rit. Zeiţa mamă reprezenta forţafertilităţii şi a creaţiei în corpul preotesei, în vreme ce Dumnezeul cu coarne, vechiul zeu al vânătorii, procreaţiei şi virilităţii era prezent în preotul ce oficia ritul.

În tăcerea din cameră, Alex Sanders, marele preot

începu oficierea slujbei. Încăperea era luminată de cele patru lumânăh precum şi de cele ce erau aprinse pe altar. Vrăjitorul apucă sabia magica şi ajutoarele sale adunară cât se poate de repede toate obiectele ce se găseau pe sol. lăsând doar cercul de cretă ce era trasat pe covor şi lumânările aprinse în cele patru colţuri. Am putut observa ca o porţiune din cerc aflată în direcţia nord-est nu era închisă; era poarta prin care iniţiatul trebuia să intre. Acest ritual se derula după biblia vrăjitorească denunhită Book of Shadows (Cartea Umbrelor). Fiecare grup de vrăjitori îşi avea propria sa versiune şi după iniţiere una din recompensele vrăjitorului era dreptul de a recopia cu propria sa mână Cartea Umbrelor ce urma să aparţină sectei sale. Era interzis vrăjitorilor de a ceda sau oferi unui străin sau unui nevrăjitor s-o citească.

Cartea Umbrelor n-a fost niciodată tipărită sau publicată.

În vrăjitorie există trei etape, trei grade separate de cel puţin un an. Deşi Arta nu are ierarhie şi că este probabil una dintre doctrinele cele mai democratice din câte există, ea cuprinde totuşi trei grade căci ia baza sa se află studiul şi nu ceremoniile ce nu pot fi înţelese decât după perioada de ucenicie a Artei.

Iniţierea putea începe. Alex Sanders a ridicat sabia consacrată şi cu un gest brusc a descris un cerc deasupra aceluia ce era trasa* pe covor, trecând pe deasupra porţii de intrare de la nord-est. A aşezat după aceea sabia pe altar şi a luat în mână cupa cu apă cu care a stropit cercul, spunând:

— O, tu cercule să devii locul de iubire, de bucurie şi de adevăr.

O barieră împotriva necinstei şi a răului. Un interior. Pentru aceasta te binecuvântez şi te consacru în numele lui…

El a citat apoi numele unei divinităţi păgâne, după

care a ridicat cădelniţa răspândind fumul tămâiei deasupra cercului, ca un preot catolic ce tămâiază altarul. După aceea a dus un sfeşnic de-a lungul cercului, l-a aşezat şi a luat în mână cuţitul cu mâner negru, denumii athame, pe care fiecare vrăjitor trebuie să-l aibă, şi a continuat consacrarea. Privind mai întâi la est, apoi la sud, după aceea la vest şi în final la nord, unde se afla altarul, Alex Sanders a chemat. Puterile", după formula vrăjitorească ce semnifica chemarea puterilor Zeiţei Mame şi a însoţitorului său, Zeul cu coame. Ridicând cuţitul câte o clipă în fiecare direcţie şi privind drept în faţa lui ca spre cealaltă lume, preotul a cântat vechea formulă de chemare a Puterilor Turnului de Pază:

— Vă chem şi vă invit Puteri de la Est, Sud, Vest şi Nord, pentru a asista ia rituri şi a veghea la cerc!

După aceea, Alex Sanders a mers pe cerc cu un pas lent.

dansând şi cântând în acelaşi timp: „Eko, Eko, Azarak, Eko. Eko.

Zamelak, Eko, Eko, Eko, Eko!"

Era în limba ebraică şi făcea parte din ritualul de chemare Cabalistic tradiţional.

Două rânduri de incantaţii au mai urmat, în vreme ce Alex Sanders făcea din nou încet turul cercului. S-au putut descifra cuvintele. Bacchus şi „athame", evident o referire la vechile mistere dionisiace ce făceau parte din prezentul ritual. În mod curent, Alex Sanders apela la muzica înregistrată pe bandă pentru a acompania dansul ce-l executa. În acea zi cei prezenţi cântau. Voale lor erau puternice şi melodioase şi în vreme ce sunetele umpleau camera, alţi membri ai grupului s-au apucat de mână şi au început să danseze, începutul l-a marcat Alex Sanders ce a antrenat o primă vrăjitoare, care la rândul ei a prins pe o alta şi astfel a fost cuprinsa întreaga adunare, mai puţin marea preoteasă şi novicele. Preoteasa a rămas imobilă în

faţa altarului şi novicele şedea în picioare, în colţul drept, având roba şi banda ce-i lega ochii.

Era straniu să vezi aceste nouă persoane complet goale fofrnând un lanţ care ondula ca un şarpe, el amintea de faimoasa sculptură Laocoon: un părinte şi cei doi fii înlănţuiţi de un şarpe Imens, de care încerca să scape.

Cântăreţii, între timp, intonau imnul tradiţional al vrăjitoriei, denumitrbalada Vrăjitorilor* pe care Alex Sanders îl înregistrase din surse străvechi şi al cărui text este următorul:

Noapte întunecată şi lună strălucitoare.

Est, apoi Sud, apoi Vest, apoi Nord.

Ascultă cântecul vrăjitorilor

Căci doresc să vă chem.

Pământ şi Apă, Aer şi Foc, Baghetă, Pentaclu şi Sabie, Acţionaţi după dorinţa mea, Fiţi atenţi la cuvintele mele.

al

Frânghii şi cădelniţă, bici şi cuţit, Puteri ale lamei vrăjitoare Deşteptaţi-vă şi căpătaţi viaţă.

Veniţi şi realizaţi dorinţele noastre.

Regină a Cerurilor, Regină a Infernului, e Vânător cu Coame al Nopţii, Acordaţi puterea voastră destinului meu, Executaţi voinţa mea prin Ritul Magic.

Prin întreaga Putere a Pământurilor şi Mărilor Prin puterea Lunii şi a Soarelui la totul să fie cum doresc eu Cântaţi destinul ca el să se realizeze.

Oeodată, Alex Sanders îşi ridică mâinile şi dansul încetă imediat Grupul formă un nou cerc şi postulantul fu adus, purtând roba şi banda pe ochi. Sub roba sa de brocard galben, mâinile tinerei fete erau legate în manieră tradiţională. O frânghie de culoare roşie îi era aşezată în jurul gâtului, coborând pe spate şi fund înnodată în jurul încheieturilor. În plus. picioarele erau bine legate, şi cu toate acestea îi permiteau totuşi unele mişcări. Aceste

măsuri au rol pur simbolic şi nu au nicio implicaţie erotică. Alex Sanders începu să citească „actul de acuzare” postulantei ce se afla la intrare.

„Ascultă cuvintele Marei Mame care la capătul vârsteioamenii o cheamă Artemis, Astartea, Diana, Melusina. Afrodita, Cerridwen, Dana, Arianrod şi Bride ca şi cu multe alte nume. În faţa altarelor mele, tinereţea din Lacedemone a celebrat sacrif* cuvenite. De fiecare dată când aveţi nevoie de ceva, odată pe lună, şi dacă e posibil pe lună plină, voi vă strângeţi într-un loc secret ţi mă adoraţi, pe mine care sunt Regina vrăjitoriei. Acolo vă reuniţi, voi i care doriţi să învăţaţi vrăjitoria şi care nu aţi pătruns încă cele profunde secrete ale ei. Acolo vă voi învăţa lucruri încă necunoscute Vă voi elibera din sclavie şi în semn de adevărata voastră libertate, voi veţi fi goi în timpul ritualului şi veţi dansa, cânta, biciui, cântaşi celebra amorul. Veţi face totul în semn de cinste pentru mine, că eu propovăduiesc extazul Spiritului şi bucuria pe pământ şi legea mea este iubirea faţă de toţi oamenii.

Păstraţi pur idealul vostru cel mai înalt, luptaţi pentru acest scop, nu lăsaţi nimic să împiedice sau să vă deturneze. Căci mie îmi aparţine poarta secretă care se deschide asupra tinereţei şi eu sun/ cel care posedă cupa cu vinul vieţii şi căldarea de Cerridwen, Sfanţi/.

Graal al Imortalităţii. Eu sunt zeiţa generoasă care face să nască cunoaşterea spiritului etern şi dincolo de moarte, eu dau pacea libertatea şi le regăsesc cu aceia care au plecat mai devreme.

Piatra unghiulară a religiei vrăjitoreşti constituie într-adevăr:

credinţa într-o viaţă spirituală după moarte şi reîncarnare şi nu ideea simplistă pe care o au vrăjitorii ce ghicesc şi prepară băutui otrăvitoare pentru a vrăji pe inocenţi.

Marele preot a continuat să dea Instrucţiuni

postulantei:

— Nu îţi cer sacrificiul pentru că sunt Mama tuturor celor ce trăiesc şi împrăştiesc iubirea pe pământ.

Instruirea iniţiatei se continua cu ample descrieri ale puterilor?

simbolismului Zeiţei Mame, care toate converg spre aceeaşi idee *a* noul membru al celuiei să venereze puterile naturii ce sun reprezentate de principiul femeiesc al fertilităţii şi al creaţiei datentf principiului bărbătesc al procreării şi al rolului hrănitor, într-un cuvâr; la diavol, ritualuri sinistre, sacrificii sau alte fantasme, negre" adese* confundate cu adevărata vrăjitorie.

Etapa următoare a acestei iniţieri, aşa după cum are loc în mulsocietăţi secrete, este o formă rituală a morţii, urmată de o renaşte „interioară" a grupului.

Grupa lui Alex Sanders a împrumutat o mare parte a ritualul din istoria lui Aradia. un document tradiţional pe care marele pree…"

I-a transcris dintr-un manuscris particular denumit „legend

yrijftorilor. La fel cum biblia creştină, vorbeşte de creaţia divină, istoria din Arad ia relatează epoca în care „Diana a fost prima creatură înaintea oricărei creaţii; în ea erau toate lucrurile şi în afară de ea, tenebrele originale. Ea s-a împărţit în întuneric şi în lumină. Ea însăşi şi Lucifer, fratele său şi fiul său, erau lumina.

Aceasta înseamnă că energia denumită lumină a fost la începutul oricărei vieţi, ceea ce niciun savant nu contestă, ca şi conceptul autodiviziunii.

„Luc-fer", fie zis, nu are sensul pe care i l-a acordat versiunea creştină – „un diavol* sau, un înger decăzut", ci înseamnă simplu „cel care poartă lumina".

În istoria din Aradia, se află ritualul morţii, folosit astăzi pentru iniţiere. Unul dintre cei prezenţi juca rolul Morţii, purtând pe cap un qapuşon negru pe care era

desenat un craniu şi el şi-a îndreptat vârful spadei sale către inima neofitei. Aceasta intrase între timp în ceresi-şi abandonase veşmintele, scoţându-le una câte una.

În vreme ce alţi vrăjitori se aşezaseră pe duşumeaua camerei şi priveau la ceremonia de iniţiere, neofita a fost biciuită de marele preot, în vreme ce se dezbrăca. Avea mâinile încă legate stând în faţa Morţii. Moartea, în această legendă este sedusă de frumuseţea Aradiei, încât vrea s-o ajute. Postulanta devine Aradia.

— Rămâi cu mine şi lasă-mă să-mi pun mâna mea rece pe pieptul tău.

— Nu te iubesc!

— Atunci trebuie să te pleci în faţa Morţii!

— Acesta este destinul şi îl accept, spuse ea.

Şi îngenunche în faţa Morţii.

Moartea îşi îndepărtă cu rapiditate sabia şi apucă biciul, aplicându-i câteva lovituri tinerei femei, pe care o ajută să se scoale, spunându-i:

rx Fii binecuvântată!

În acest moment i se oferi un colier de pietre ce-i fusese retras mai înainte. Aceasta simboliza principiul renaşterii.

Alex Sanders reveni lângă postulanta care trecuse prin poarta Morţii şi acum era demnă de a fi admisă în asociaţie. El apucă pe tânăra fată de mijloc şi o făcu să treacă goală în jurul cercului prezentând-o zeilor şi proclamând:

— Să luaţi cunoştinţă. Domni ai Estului, Sudului, Vestului şi Nordului că… a fost cu grijă iniţiată la rangul de preoteasă şi de vrăjitoare.

Acum, pentru prima dată, Alex Sanders a pronunţat numele de vrăjitoare, acordat tinerei fete; toţi membrii Artei primeau un nu mă analog cu prilejul iniţierii lor. 1

Marele preot se îndreptă către noua preoteasă şi îngenunchind în faţa ei, îi spuse: j

— Binecuvântate să fie picioarele tale care te-au adus aici!] Şi îi îmbrăţişa picioarele. După care se îndreptă şi spuse: J

— Binecuvântaţi să fie genunchii care îngenunchează în faţa altarului sacrul

Şi îi îmbrăţişa genunchii.

— Binecuvântat să fie pântecul tău fără de care nu ai mai fi.

Îi îmbrăţişa apoi organele sexuale. Când era vorba de un bărbat, atunci preoteasa era aceea care oficia, efectuând acelaşi ritual-dar înlocuind termenul de „pântec", cu cuvântul „falus.

În picioare în faţa preotesei, marele preot mai adaugă:

— Binecuvântaţi să fie sânii tăi plini de frumuseţe şi forţă, sii îmbrăţişa sânii.

În cele din urmă se îndreptă complet spunând:

— Binecuvântate să fie buzele tale căci ele vor spune numel* sacre şi îi îmbrăţişa buzele.

Acest ritual purta denumirea de sărutul cvintuplu"…j

După aceea, erau luate măsurile iniţiatei pentru a le transcrii în registrul societăţii.

— I

— Aţi trecut cu brio încercarea, îi spuse Alex Sanders tinere vrăjitoare, după ce îi mai aplică din nou 40 de lovituri de bidj simbolice.

— Sunteţi pregătită să juraţi că veţi fi întotdeauna fidelă Artei i totdeauna gata să protejaţi, să ajutaţi şi să vă apăraţi fraţii şi surorii vrăjitoare, chiar dacă aceasta v-ar costa viaţa?

— Da! răspunse tânăra vrăjitoare cu o voce tremurătoare.

— Atunci spune după mine: Eu… în prezenţa Puterilor, şi privoinţa mea liberă şi cu acordul meu, jur solemn că voi păstra ascuns şi nu voi dezvălui secretele

Artei nici unei persoane care a *tot* pregătită într-un cerc ca în cel în care mă aflu. Jur prin speranţa une vieţi viitoare, ştiind că măsurile mele au fost luate şi că armele mei se vor întoarce împotriva mea, dacă voi călca acest jurământ solemi

După care ea depuse jurământul şi fu unsă cu câteva picătti de untdelemn şi vin. Marele preot o sărută pe gură.

Banda care îi acoperea ochii îi ju dată la o parte şi neofita fu 1 măsură să vadă ce se petrecea în jurul ei. Probabil că avu un fel dl şoc, dar nu lăsă să se vadă. I

Alex Sanders se hotărâse probabil să-i acorde tinerei femei nu numai primul grad al Artei, ci şi pe cel de al treilea, considerând-o demnă să devină preoteasă.

Etapa pe care am descris-o mai sus constituie primul grad aparţinând celor mai multe secte. Cel de al doilea grad constă într-o altă ceremonie de purificare care în vrăjitorie semnifică intrarea într-un cerc consacrat după toate regulile, cu unelte consacrate (şi în special cu athame-ul), urmată de proclamarea în faţa altarului:

— Ascultaţi. Puteri… preoteasa şi vrăjitoarea consacrată după toate regulile, este de acuma pregătită de a deveni mare preoteasă şi chiar regină vrăjitoare. Această invocare este urmată de triplu dans, cântând în jurul altarului şi printr-o genuflexiune. O regină vrăjitoare este superioara într-o asociaţie.

Termenul este egal cu acela de mare preoteasă, dar implică puteri temporale şi disciplinare, mai mult decât puteri pur religioase.

Vrăjitorul ce deţine gradul I şi care doreşte să avanseze la gradul II, este legat cu o frânghie. Tânăra de mai înainte a îndeplinit totul într-o singură şedinţă, lucru ieşit din comun.

— Pentru a atinge gradul sublim este necesar să *suferi* şi să fii purificat, spuse marele preot. Eşti pregătită pentru aceasta?

— Da!

— Te purific pentru ca tu să fii demnă de acest mare jurământ.

Urmă o promisiune solemnă de a nu divulga niciun secret nici unei persoane neautorizate. După aceasta candidata a fost unsă cu ulei şi vin şi i s-andepărtat frânghia.

— Tu ai ascultat legea, îi spuse marele preot, dar să ştii că atunci când primeşti un lucru bun, tu trebuie să dai de trei ori pe atâta.

Unul dintre principiile esenţiale ale vrăjitoriei este într-adevăr obligaţia de a da de trei ori pe atâta când a-i primit ceva. Aceasta se poate aplica în mod evident şi la rău, dar vrăjitorii. albi" sau constructivi nu învaţă râul, afară doar dacă sunt atacaţi.

În iniţierea la gradul doi, istoria lui Aradia a fost din nou jucată de cei prezenţi. Dar Alex Sanders a hotărât să scurteze ritualul şi a trecut direct la iniţierea la gradul trei. Femeia iniţiată a luat poziţia lui Osiris. În vreme ce marele preot îngenunche în faţa ei. Dacă candidatul era un bărbat, atunci marea preoteasă ar fi luat poziţia lui Osiris. Cel de al treilea grad se juca în jurul altarului ridicat în locul secret, un eufemism ce semnifica organele sexuale feminine. În fapt, o mare parte a iniţierii la gradul trei deriva din misterele vechiului Egipt, respectiv ale lui lsis şi conţinea invocări ale acestuia.

— Locul sacru este punctul central al cercului. După cum se ştie punctul din interiorul cercului se află la originea tuturor lucrurilor şi noi trebuie să-l adorăm. Atunci când vrem să-l adorăm, vom face următoarea invocare:

Tânăra neofită a îngenuncheat, goală dar cu ochii liberi. În vreme ce doi asistenţi ţineau un cearşaf deasupra tinerei femei îngenuncheată, marele preot îşi scoase cu rapiditate roba albă şi se aşează alături de ea. A urmat apoi

sărutarea organelor sexuale, pentru a simboliza faptul că ultima de venerat era forţa de viaţă, forţa creaţiei.

Cearşaful fu retras şi tânăra se ridică în picioare, avâr>j mijlocul înconjurat cu o frânghie pe care i-o legase marele preot Această frânghie constituia unul din ustensilele de lucru, la fel ca athame-ul, bagheta, pantaciul, cădelniţa şi restul. Tânăra femeie privi către altar, în vreme ce marele preot îngenunche. Marea preoteasă, ce mai purta încă veşmântul albastru transparent, îi întinse potirul de argint plin cu vin.

În genunchi, el bău ceremonios un gât. După aceea mâmfe tinerei fură eliberate şi ea se întoarse pentru a sta cu faţa la ceilalţi, de acuma fiind un membru al grupului de vrăjitori.

Din nou muzica se auzi şi cei prezenţi părăsiră în tăcere încăperea. Pentru un vrăjitor obişnuit, iniţierea, coborârea lunii şi ceremoniile care marchează cele patru sărbători principale ale vrăjitoriei sunt momentele cele mai importante. Puţini sunt aceia care pătrund în cercurile interioare unde au loc riturile magice mult mai complexe.

Iată textul ritual original celebrat de marele Preot la Stonehenge:

August Domn al Umbrelor, Dumnezeul Vieţii şi dătător de viaţă este totuşi cunoaşterea ta care este cunoaşterea Morţii.

Deschide, te rog, mare porţile prin care toţi trebuie să treacă.

Lasă pe scumpii defuncţi. ce au plecat mai înainte ca noi şi revenim în această noapte ca să se bucure cu noi.

Şi când va veni timpul, cum se cuvine, o tu consolatorule întăritorule, dătătorule de pace şi repaus, lasă-ne să intrăm în regatul tău veseli şi fără frică. Căci ştim că după noi vor fi odihniţi şi uşura?

printre cei care ne sunt scumpi, ne vom renaşte din nou graţie ţie şi graţie Marii Mame.

Că aceasta se va petrece în acest loc şi în acelaşi timp cu ce pe care îi iubim şi vom putea să-i reîntâlnim, să-i cunoaştem şi să-< iubim din nou.

t Coborâţi, vă rugăm, noi servitorul şi preotul vostru".

Pentru majoritatea oamenilor, o vrăjitorie include un blestem de urranuntritfel; vrăjitoriile însă sunt la fel de eficiente atât în înfăptuirea unul bine cât şi mai cu seamă, cu atât mai mult, a râului.

În prezent, vrăjitoria este întrebuinţată – exceptând magia neagră – pentru acordarea de sprijin celor care au nevoie de el, şi mai ales pentru vindecare, taumaturgie. Există în popor o credinţă exagerată în privinţa posibilităţilor pe care le are un vrăjitor, cum ar fi de exemplu schimbarea vremii, prin provocarea de furtuni, grindina şiptoi puternice. S-a mai afirmat că vrăjitoarele din Anglia şi-au folosit puterile în colectiv pentru a-l influenţa pe Hitler să amâne data invadării insulei în 1940. Se ştie că Hitler credea în astrologie şi ţinea seama de opiniile astrologilor pe care îi consulta ori de câte ori urma să ea o decizie importantă. Se cunoaşte episodul cu incendierea Reichstagului în care a fost implicat celebrul *magician* Hanussen.

Privind înapoi în istorie cumplitele persecuţii la care au fost supuse vrăjitoarele, mai cu seamă în Evul Mediu, ca şi întreaga activitate a Inchiziţiei, toate acestea la un loc nu constituie altceva decât de fapt admiterea credinţei în puterile lor. Din nefericire, persecutorii nu au reuşit să înţeleagă că majoritatea vrăjitoarelor acţionau în sensul facerii binelui şi nu al răului (magie neagră).

Cuvântul vrăjitor provine din vechea limbă anglo-saxonă, în care cuvântul wWiccab, înseamnă înţelept, a devenit în mod greşit simbol al răului. În trecut, cu mult mai înainte de persecuţiile din Evul Mediii, vrăjitorii erau membrii respectaţi ai comunităţii; motivul pentru care au

fost până la urmă urâţi şi vânaţi de autorităţi a fost probabil, cercu! închis" al practicilor lor.1

Desfacerile vrăjilor şi farmecelor

Magia desfacerilor este o adevărată psihoterapie, căci vrăjirea şi facerea farmecelor nefiind decât o afectare pe cale psihică, desfacerea nu este alta decât vindecarea pe aceeaşi cale a afecţiunilor dobândite de cei senzitivi. Arta desfacerii este o

1) *Victoria Enoscu*: *Magio şi Spiritism*, *Nr. 6, 1996*, *p. 8*, adevărată fericire pentru cei ce cred că pot fi îmbolnăviţi şa4 prejudiciaţi în afacerile lor prin farmece sau vrăji.

Arta desfacerii ajută şi acelora care suferă de vreo afecţiur nervoasă şi nu şi-au găsit vindecarea cu ajutorul medicamentelor.

Desfacerea de fapt

Descântătorul se scoală dis de dimineaţă, pe întuneric, până a nu răsări soarele, aduce apă neîncepută din trei fântâni, într-o oay nouă şi o acoperă cu un capac nou, de lut. Când aduce apa de la fântână nu trebuie a vorbi cu nimeni, nici la dus şi nici la întors, altfe descântecul nu are leac.

În apă se pun următoarele plante: Cinci degete. Faptni:

Crăpuşnic, Zburătoare, Captalan, Mătrăgună, Râhnă. Buruieni $ spurcat, Laptele cânelui, Harbujel de câmp.

Înainte de a pune buruienile în apă, se fac trei mătănii, le aşead pe un ştergar curat sub icoană, se aprinde o lumânare şi le înconjcar* cu pâine unsă cu miere, avându-se grijă de a pune pe ştergar $ puţină sare, după care se sorocesc astfel:

Burueni lecuitoare, eu vă cinstesc
Cu pâine cu miere şi cu sare *
Cu sfintele mătănii!
Voi să mă sorociţi şi să mă cinstiţi I

Cu leac şi sănătate
Să mă soroci̦i cu cinste şi cu dragoste i
Şi să mă spălaţi de bube.
Şi de toată aruncătura care-i pe mine i
După cum s-a zbuciumat albina pe floare.
Cu clara pe picioare
Aşa să se zbuciume lumea
După mine cu dragoste!
Cum îi lumina luminată
Aşa să rămână… luminat şi curat
Amin!

După ce balnavul, având faţa la răsărit, a zis de trei *; descântecul de mai sus, se introduc buruienile în oală şi se descânt/ mestecându-le cu un mănunchi făcut din trei crenguţe de busuioc pană de păun şi un ban vechi de argint; toate acestea fiind legate *o* un fir de mătase roşie, trecut prin gaura banului (găurit cu un cui).

Iată şi descântecul ce trebuie spus în timp ce oala stă pe foc* fiarbă:

Tu, ist-date, împărate, spurcatule. săgetatule, Ai plecat co un turbat să iei zilele lui…

rt – Nu le lua! Ci du-te ia casa ta Acolo să bei, acolo să mănânci, la… nu bea, nu mânca Fugi sângeratule, spurcatule Şi du-te în casele tale Acolo să bei, acolo să mănânci şi să locuieşti şi pe… să-l locuieşti să-l laşi curat, luminat ca rouă din câmp Cum Maica Precista l-a lăsat.

După ce apa cu buruienile au fiert, se lasă să se răcească şi bolnavul face cruce şi gustă de trei ori din ea; apoi se dezbracă, se aşază într-o albie şi descântătorul îi toarnă pe cap, zicând încet:

Te spăl de dat, de fapt. de ură
De pârâ, de căscare, de strigare
De urâtul cel mare

Bolnavul se culcă pe pat şi caută să doarmă. Dacă apa din scâfdătoare a rămas roşie, înseamnă leac, dacă

este neagră nu e semn de bucurie.

De luat cuţitul

— Când cineva se îmbolnăveşte fără motiv aparent şi dacă boala prezintă manifestări neprecise, dacă persoana bănuieşte că cineva din ură sau interes oarecare, i-ar fi pus cuţitul, se descântă de „luarea cuţitului.

— Se aşază o cruce, un cuţit şi puţină tămâie într-o oală nouă cu apă neîncepută. şi se descântă.

Cuţit cu dă-i rău, cu dă-i din iele.

**, Cuţit din mâncare, din culcare

Din osteneală, din fierbinţeală. Cuţit cu 99 săgetături, cu 99 întâmpinături pe Cuţit cu 99 de ceasuri rele Cuţit cu 99 vânturi turbate

— Cuţit pus, de fermecătoare prepus

Fermecătoarea n-a ştiut să te călească în trupul lui… să te nimerească, Ieşi. piei şi răsptei în pământ să-i şi răsai Cum se răspândesc răspântiile Aşa să se risipească toate bolile şi cuţitul de la…

Din apa astfel descântată bolnavul bea o parte, iar restul se azvârle în foc sau într-o apă curgătoare zicând:

Nu mă spăl de gras, de frumos, Ci mă spăl de lucru vrăjmăşesc De pe trupul meu, de pe picioarele mele.

Stingerea frigărilor

Stingerea frigărilor se face ca şi făcutul cu frigarea, tot of frigarea în miniatură, care înroşită în foc se înfige într-o ceapă, aflată într-o oală cu apă neîncepută, zicând:

Cine ţi-a făcut cu o mână;
Eu îţi desfac cu două
Cine ţi-a făcut cu două
Eu îţi desfac cu trei
Cine ţi-a făcut cu trei
Eu îţi desfac cu patru
Cine ţi-a făcut cu patru
Eu îţi desfac cu cinci
Cine ţi-a făcut cu cinci

Eu îţi desfac cu şase
Cine ţi-a făcut cu şase
Eu îţi desfac cu şapte
Cine ţi-a făcut cu şapte
Eu îţi desfac cu opt
Cine ţi-a făcut cu opt
Eu îţi desfac cu nouă
Cu mâinile Maicii Domnului amândouă.

Desfacerea ulcâcăi

Când cineva bănuie că i s-a făcut cu ulcica şi vrea să scape de dominaţia acelei persoane, pune pe cineva să-i descânte în apă neîncepută, strânsă într-o oală nouă în curs de o săptămână începând de luni până luni, în care apă se omoară un pui de şarpe şi tot cu această apă se spală un armăsar la membru şi o bivoliţă la sex. Cu apa astfel preparată şi descântată stropim pe cel ce doreşte să-şi desfacă.

Iată şi descântecul:

Tu stea, logostea. toate stelele să stea Numai steaua lui… să nu stea să umble prin toate zahanalele Pe la toate privăţile, s-adune putorile Cum pute haznaua de goneşte câinii Aşa să gonească şi să fugă.

T… de…
Şi cum fug îngerii de coteţ şi găinaţ
Aşa să se huiduiască… de…
Să se gonească şi să nu vorbească
Şi cum nu pun judecătorii
Arendaşii şi boierii
Masa la uşa privaţii
Tot aşa să nu mai puie… cu…
Cina la masa-i, şi împreună
La masă să nu mai şadă.

Dezlegatul bărbatului

Bărbatul care se crede că a fost „legat” i se descântă în felul următor

Se iau nouă lacăte încuiate, se pun într-un vas cu apă neîncepută şi se lasă o noapte la stele. A doua zi se ia o aţă de cânepă căruia i se fac nouă noduri şi luând pe rând fiecare lacăt, îl descuiem cu cheia, zicând:

…legat şi încleştat
Să fie dezlegat!
De la cutare dezlegat
Cum se descuie, cum se descleştază
Şi se deschide lacătul.

— Se ia apoi aţa şi desfăcând nodurile, zice:

…să fie dezlegat
Cum dezleg eu astea nouă noduri De toate să fie dezlegat Cum de la… nu mai e legat

Aţa deznodată se pune sub prag, ca cel legat să treacă peste ea, fără să ştie. Se ia apoi imediat de acolo ca să n-o păşească înapoi, fapt care l-ar lega din nou. Cu apa în care a stat lacătul se spală cel descântat stând pe aţa de cânepă, ale cărei noduri au fost desfăcute.

Desfacere pentru alungarea tuturor farmecelor Faţă de numărul mare al celor ce cred în puterea farmecelor şi faţă de teama ce pot produce aceste credinţe, vă prezentăm o desfacere pentru alungarea tuturor farmecelor, oricare ar fi ele, desfacere care va alunga aceste temeri din casa unde sunt bănuieli că s-au aruncat farmece şi că datorită lor s-a stricat liniştea, situaţia sau sănătatea celor din casă. Descântecul a fost găsit la mănăstirea Kif, fiind scris de Sfântul Damaschin, la sfârşitul unei cărţi de rugăciuni. Această desfacere e recomandată ca s-o aibă tot creştinul în casa sa şi să o citească cu smerenie când va vedea luna nouă prima marţi, joi sau sâmbătă, repetând aceasta de patru ori în cursul unui an. Şi dacă va avea credinţă, în trei zile de la descântare, se vor risipi toate farmecele ca vântul, pleava şi pulberea de pe drum, iar omul va rămâne cu norocul ce i l-a dat Dumnezeu, lată cum procedaţi:

Înconjuraţi casa de trei ori pe dinafară, zicând de fiecare dată. Crezul", apoi intrând înăuntru aprinzi candela şi o lumânare la icoană, zici „Tatăl nostru", după care citeşti Psalmii 53, 139 şi 50 din Biblie. După toate acestea, citeşti cu aceeaşi evlavie, cele ce urmează.

Cunună-se „Crai Nou'
Cu cunună de piatră scumpă
De mult preţ. Lună luminată
Ce eşti pe cer şi pe pământ
Şi vezi toate ce sunt pe pământ
Eu nu mă pot odihni în casa mea
Şi-n sălaşul meu de răul vrăjmaşilor
Şi al pizmaşilor mei care s-au sculat
Cu multă răutate asupra mea
Şi asupra casei mele
Iară tu lună luminată
Să nu ai odihnă nici somn
Ci să iei farmecele şi urâtul
Din casa noastră şi din masa noastră
Din faţa mea şi din faţa soţiei mele
Din darul nostru şi din sporul nostru
Lună luminată, fapt de bărbat
Fapt de muiere, fapt de băiat
Lună luminată, ia faptul
Din casa mea şi din sporul meu
Din sălaşul meu şi din dobitoacele mele.
Din grădina mea şi din pomii mei
Din toate ale noastre
Şi din jurul casei noastre
Lună luminată
Fapt de 99 de chipuri
Şi din 99 de feluri
Fapt cu lut de la Focilă
Cu creier de broască, cu pâr de muiere
Cu ou de pui înnăduşit, cu cârtiţă

Ne închinăm la picioarele Tale
Mărturisindu-te de adevărat fiul lui Dumnezeu
Şi vino degrab în ajutoru-ne.
Cu puterea cinstitei
Şi de viaţă făcătoare, Sf. Cruci
De goneşte tot faptul
Şi uratul din casa noastră
Din masa şi din sălaşul nostru
Din ţarina şi din grădina noastră
Din livada şi din via noastră.
Din meşteşugul şi negustoria noastră.
Din sporul şi din trândăvia mea.
Şi din lenea mea.

Din punga mea cu bani şi din lada cu haine, Din cuptoarele casei mele, şi din tot locul meu şi al familiei mele şi al casnicilor mei

Ordonând lunii, făptură a mâinilorlăle A le duce prin codri şi pustii Ne locuite de vreun om Fără a se atinge de a face nimănui râu Nici chiar vrăjmaşilor noştri care ne-au trimis şi dat Căci tu singur stăpâne ne-ai ordonat a iubi Pe vrăjmaşii noştri A face bine celor ce ne urăsc pe noi A binecuvânta pe cei ce ne blesteamă pe noi şi a ne ruga pentru cei ce ne fac necaz De aceea ne rugăm ţie Din adâncul sufletului nostru Sfântului marelui mucenic Arhidiaconul Ştefan iartă-i Doamne pe toţi Cei ce ne-au făcut nouă rău, Căci n-au ştiut ce fac, şi-i îndreaptă pe calea pocăinţei Spre mântuirea sufletelor lor.

Amin.

După această desfacere ziceţi „împărate Ceresc” adăugând la sfârşit cuvintele:

Sfârşit şi lui Dumnezeu laudă”.

*

Această desfacere ne oferă trei mari aspecte:

1. Însuşi feţele bisericeşti cunoşteau şi nu combăteau

practica desfacerii vrăjitor, punând chiar cele din scriptură (psalmii) în ajutorul descântorului; 2. sunt înşiruite numeroasele varietăţi de vrăji $ farmece care arată totodată cât de mare este răutatea unor oameni şi câtă imaginaţie pun în căutarea mijloacelor de răzbunare şi facerea râului: 3. arată atitudinea ce trebuie să adopte cel ce vrea să fie fier/, de efectele acestor practici şi că rugăciunea, bunătatea şi iertarea permit omului pavăza cea mai bună de apărare.

Descântecele

Sub numele de Descântece" se înţeleg totalitatea practicilor vrăjitoreşti. Ele joacă un rol extrem de important în practica mediane psihice populare, căci mulţi ce nu-şi găsesc vindecarea la medici, şi-o află la babe.

Deochiul

Deochiul formează în folclorul multor popoare (jetura la italieni} un capitol a cărui dezvoltare a dat naştere ia studii speciale asupra obiceiurilor şi descântecelor de această afecţiune, care nu este în fapt decât o variantă a influenţelor hipnotice, având tulburări manifestate prin dureri mari de cap, vărsături, ameţeli, căscare, somnolenţă etc. fenomene care se observă de obicei când deşteptarea subiecţilor hipnotizaţi nu se face conform unor anumite reguli şi măsuri de prevenire a accidentelor. Deochierea. este deci pentru cei ce cunosc hipnotismul, un fenomen de „fascinare".

* * *

Când cineva, fie din cauză că nu s-a luat nicio măsură preventivă contra deochiului, fie că pe nebăgate de seamă a fost deocheat şi a căzut bolnav, prezentând simptomele descrise mai sus, pentru a-l vindeca, fie om, fie animal, se procedează în felul următor

Se ia o cană cu apă neîncepută, în care se sting nouă cârburi aprinşi, luaţi din foc. La fiecare cărbune pus în cană, se număra de-a-ndăratele. Stingând primul cărbune

ziceţi: 9, 8, 7.6, 5, 4, 3.2.

1; la al doilea cărbune număraţi: 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1; şi aşa până U sfârşit, când spuneţi următorul descântec:

După cum s-au stins cărbunii.

Aşa să se stingă deochiul.

Eu sting pociturile şi săgetăturile – «urinările

Toate deochi urile şi toate căscăriie Toate nimicurile Toate habaticurile Sting toţi ochii cei răi, şi gurile cele rele să n-aibă ochii ce nholba şi gură a striga Potolesc, osândesc N'aibă grijea mea!

Aceste descântec este pentru cazul când deocheatul îşi descântă el singur, când însă îi descântă altcineva, acesta va încloui ultimul vers cu cuvintele:

Să n-aibă grijea lui…

Dacă cărbunii în timpul stinsului, cad la fundul vasului, înseamnă că bolnavul suferă într-adevăr din cauza deochiului, dacă nu, alta poate fi cauza bolii. Din apa în care s-au stins cărbunii se dă bolnavului să bea câteva înghiţituri, se udă puţin pe cap şi restul se varsă afară pe un câine sau în lipsa acestuia, la un loc curat.

Când cel bolnav nu ştie să-şi descânte şi n-are pe nimeni împrejurul său care să se ocupe cu aşa ceva. se trimite un obiect al bolnavului – o cămaşă, de exemple – la o babă descântătoare care îi va descânta stingând cărbunii spunând descântecul de trei ori şi înţepând cărbunii cu cuţitul de care se serveşte la descântat.

Cămaşa descântată se va îmbrăca de bolnav, iar cu apa se va spăla pe ochi, pe cap, pe frunte, după care gustă de trei ori din ea, împreună cu cărbunii, o varsă pe un câine pentru ca deochiul să fugă cu câinele.

Dacă câinele se scutură, boala va avea leac. Dacă în timpul descântării. vrăjitoarea cască mereu şi cărbunii cad la fund, e semnul cel mai sigur că bolnavul a fost deocheat.

Metodele folosite de Magia naturală

Utilizarea riturilor nu este un apanaj exclusiv al

Magiei naturale:

pronunţarea unor cuvinte ritmate (psalmodiate) spre exemplu, se întâlneşte în toate Magiile. H.C. Agrippa face următoarea referinţa la puterea cuvintelor şi a numerelor, principiu care de altfel stă la baza Kabbalei:

„Forţa unui lucru din natură se naşte trecând de la obiect la simţuri, de acolo la imaginaţie şi apoi la inteligenţă, care-l concepe întâi urmând să-l exprime prin nume şi cuvinte. Conform platonicienilor. cuvintele şi numele, îmbinate în articulaţiile lor, conţin chiar forţa lucrului sub forma semnificaţiei sale, ca într-o viaţă latentă, pe care spiritul îl concepe ca pe un germene (raţiune seminală) a lucrurilor, şi pe care-l aduce apoi la lumină, exp rimându-l. prin voce sau vorbe şi conservându-l, în sfârşit prin semne scrise".

Altfel spus, puterea magică a cuvântului se trage din corelaţia cu lucrul desemnat. Aceasta este esenţa teoriei magice asupra puterii: Trebuie cunoscut faptul că, în Magie, numele şi cuvântul au proprietăţile lucrului desemnat. La fel se întâmplă şi cu semnele scrise, care în fond nu sunt altceva decât o reprezentare a lucrului şi un echivalent al limbii vorbite. În momentul în care se invocă un geniu, rugăciunea sau incantaţia trebuie concepută astfel încât să reproducă toate calităţile acestui geniu. Referitor la aceasta, Agrippa spunea următoarele: „Cel care doreşte exemple mai complete va trebui să studieze imnurile lui Orfeu; în Magia naturală nu e nimic mai eficace decât aplicarea cu toată atenţia posibilă a armoniei necesare şi celorlalte condiţii pe care înţelepţii le cunoşteau… Incantaţiile de acest gen, compuse după legile proporţiilor astrelor şi conform riturilor, pline de inteligenţă şi sentiment, pronunţate adecvat, cu o pasiune arzătoare, păstrând măsura şi numele cuvintelor, ca şi forma rezultând din aceste cuvinte, inspiră o mare forţă magicianului prin elanul impetuos al imaginaţiei sale,

proiectându-se imediat asupra obiectului incantaţiei pentru a-l lega sau a-l dirija conform intenţiilor

1) *HC. Agnppa*: „Ce *occufta pfitiosephia. canea a fua cap. LX, XXV, p 2.6 – 9*; *J Maxwell*: *Magia*", *Ed. Univers Enocloped/e, Bucureşti, 1995, p 92, Papus.*

Kabbala", *Ed. Herald, Bucureşti*; *Éliphas Le\îi*: *„Misterele Kabbalei\ Ed Antei Bucureşti*; *Gershom Scholom*: *„Cabala şi simbolistica ei. Ed Human, tvş Bucureşti*; *1996*; *Papus Kabbaio. Ed Herald WMP – arafitl*: *Cabba Jo. Ed RAC.*

Bucureşti, 1996; *Alexandru Safran*: *Cabala, Ed. Unr/*era *Enciclopedic Bucureşti, 1996.*

sentimentului şi ale cuvântului magicianului. Instrumentul adevărat $; ta, ptorilor este un fel de spirit (suflu) foarte pur, armonios, cald, respirând, viu, ducând cu el mişcarea şi sentimentul semnificat, conpus cu artă din toate părţile lui, înzestrat cu sentiment, conceput de inteligenţă: prin proprietăţile acestui suflu, prin similitudinea celesta, vrăjile primesc din cer virtuţi extraordinare, mai mult decât acele lucruri despre care am vorbit, cum ar fi alegerea oportună a momentului, intrând în comunicare cu spiritele sublime şi mai eficace decât cele chemate prin lucrurile vieţii vegetale, ierburi, rădăcini, răşjnoase. aromate, miresme de ars şi altele asemănătoare, iată de ce magii au obiceiul în incantaţiile lor, de a sufla în acelaşi timp peste lucruri şi de a inhala cuvintele incantaţiei, adică de a insufla virtuţile lor spiritului. Astfel, toată puterea sufletului este dirijată spre obiectul vrăjii, dispus astfel să primească în sine această putere".

Cu alte cuvinte Agrippa ne spune că forţa vrăjii depinde de sentimentul vrăjitorului şi cu cât sentimentul este mai vehement, cu atât Incantaţia este mai puternică. În concluzie, forţa magică rezidă în sfera afectivă şi nu în raţiune.

Raţiunea are menirea de a imagina ceea ce se urmăreşte, să calculeze poziţiile astronomice ale soarelui şi lunii, planetelor şi asterismelor Importante (constelaţiile zodiacale). Va adapta după aceea prin numere şi ritm, incantaţia la starea cerului. Numerele sunt date de cele ale astrelor şi de pătratele lor magice: armonia dintre incantaţie şi figura cerului rezultă din proporţia numerică între cuvinte şi fraze şi cea a astrelor. Ritmul se marchează prin pronunţie şi cântec. Sediul acestor operaţiuni se află în conştiinţa personală care imprimă operei magice direcţia, dar nu-i poate da impulsul. Forţa se afla în sentiment, în pasiune, opusă inteligenţei. Procedeele de pregătire sunt alături de abstinenţă şi reţineri, următoarele: calculul armoniei numerice şi ritmice, compoziţia consecutivă a incantaţiei care are ca scop producerea unei stări sufleteşti subconştientă specială, dezvoltarea unei mişcări care insuflă un fel de viaţă voinţei, proiectând-o asupra scopului propus, similar unui suflu viu şi activ.

Cele prezentate mai sus nu urmăresc în fond altceva decât crearea unei stări psihologice cu totul speciale, ce are un caracter esenţial de înlocuire într-o oarecare proporţie a subconştientului cu conştientul. Ritmul, cântecul şi dansul tind spre acelaşi rezultat.

Magicianul îşi poate provoca starea de spirit căutată şi emoţia necesară corespunzătoare, modulându-şi debitul vorbirii, accentuarea cuvintelor, tonului şi vocea. În acelaşi scop poate fi folosit şi cântecul. Dar el este în acelaşi timp. ritm. ton, accent, totul fiind combinat într-o formă muzicală, constituind în final o adevărat melodie. Muzica de fapt constituie unul dintre mijloacele cele mai adecvate pentru provocarea emoţiei. În cadrul ceremoniile religioase la catolici, ea urmăreşte să trezească o emoţie identică la întreaga asistenţă, făcându-i pe toţi cei prezenţi să vibreze la unison

Magicianul operează singur, întrucât este important să creeze:

În sufletul său o cât mai puternică emoţie posibilă. Aceasta este necesară pentru a fi în măsură să vrăjească un obiect. Cântecu\ muzica reprezintă factori intrinseci ai emoţiei, căci se cunoaşte că sunetul constituie un agent creator de emoţii. Unda sonoră proousă de cântec traversează spaţiul trecând peste toate obstacolele, fiind superioară culorilor strălucitoare, cărora pentru a se manifesta, le trebuie lumina zilei. Acţiunea acestora din urmă se exercita la distanţe mici şi obstacolele le împiedică, în vreme ce cântecul depăşeşte obstacolele. Tăcerea nopţii liniştite favorizează forţa magică a apelului. Toate societăţile se folosesc de cântec în cadru) ceremoniilor magice. Nu există incantaţie fără vorbe spuse sau cântate (psalmodiate), nici ceremonie fără muzică.

Magicianul împrăştie prin sunet, voinţa sa înjur. Încorporând-o acestui zgomot, îi conferă un spirit, un suflet, o viaţă şi face din ea o forţă dominatoare, chemând şi atrăgând energiile armonice, îndepărtându-le pe celelalte. I

Folosindu-se de strigăt şi apel, în special al numelui, ritm şi cântec, muzică corală sau instrumentală, magicienii realizează trei feluri de rezultate practice:

1. Crează în operator ca urmare a unei emoţii adecvate prin pronunţarea cuvintelor, o stare psihofiziologică specifică eliberării agentului magic.

2. Crează stări asemănătoare la cei prezenţi şi adaugă forţa magică a adunării care s-a născut din aceea care s-a născut în el însuşi.

3. Această armonie dinamică este cu atât mai energică şi mai bine dirijată cu cât toţi cei prezenţi îşi dau silinţa împreună să creeze o stare armonică cu fiinţa supranaturală invocată.

Folosirea culorilor este recomandată, dar între culori

şi sunete există diferenţe mari. Notele acute, ritmul rapid indică emoţiile datorate bucuriei, mişcarea, dorinţa. Notele mijlocii şi o mişcare malentă arată existenţa unor emoţii mai grave, un ritm lent şi ton cobora' provoacă sentimente de respect, teamă şi tristeţe. Sunetele muzicale constituie o legătură de natură elementară aeriană între magician $ obiectul operaţiunii.

ttfevvederea este mai puţin sensibilă în Magie şi constituie un mijloc jşşata mai recentă utilizat în operaţiunile magice. Limbajul vorbit a precedat limbajul sens. Culorile joacă un sens mai puţin precis decât sunetele şi ele se leagă în special de Magia simbolică decât de cea siriripatică. Astfel de exemplu, albul este culoarea purităţii, iar culori ctf-albastrul, roşul, galbenul şi verdele exprimă sentimentul de buburie. Culorile vecine cu negrul exprimă tristeţea, durerea şi doliul, în religia creştină s-a folosit armonizarea culorilor la compunerea vâralfior. Exprimarea anumitor sentimente este determinată de anumite gesturi asociate cu muzica şi ritualul 1.

Gesturile crează stări speciale, diferite de cele produse de cântece, care rămân sub controlul voinţei, care reglează ritmul şi tonui Starea emoţională pe care o induce magicianului păstrează pe Mtfmpul ceremoniei caracterul activ şi dirijat. Cântăreţii cad într-un feldesomnambolism, geamăn cu leşinul, un fel de extaz „întovărăşit de halucinaţii. Spre deosebire de cântec, dansul determină rar stări de tensiune (dervişii dansatori) nervoasă operatorului. Dansul, ca procedeu magic are ca obiect determinarea stărilor psihologice speciale, recte a transei.

Talismanele

Talismanele reprezintă pentru incantaţie şi dans, ceea ce de fapt limbajul scris este pentru limbajul vorbit. Cadenţa şi melodia imprimă cuvântului o forţă magică. Acelaşi lucru îl produce şi inscripţia cuvintelor, desemnarea lor impune comunicarea unei energii

comparabilă cu a incantaţiei, având o stabilitate şi o durată pe care nu le deţine vraja verbală. Regulile recomandate la confecţionarea pentaclelor sunt valabile şi la pregătirea talismanelor.

Acestea se recomandă să fie în armonie cu influenţele destinate, să fiefixateşi păstrate. Ca materiale pentru confecţionarea talismanelor se folosesc metalele, pergamentul (pielea virgină de miel), pietrele preţioase sau semipreţioase sau orice alt fel de suport. Alegerea materialului se face conform unor reguli stricte, un anume material fiind apt unui scop şi nu convine altuia. Regulile după care se procedează în fapt sunt destul de complicate şi laborioase, toate depinzând de efectele urmărite. Un talisman confecţionat de exemplu pentru vindecarea unei anume maladii, trebuie să fie

1). *EHphas Levy*: *haita Magia*. *Ritualul*. *Ed*. *Antet 1996*.

confecţionat din metalul ce corespunde astrului ce guvernează asupra părţii din corp unde se află sediul maladiei. Metalul trebuie topit când astrul are pe cer o anume poziţie, tăiat în alt timp, urmând ca după aceea să fie gravate pe el anume cuvinte şi semne.

Talismanele sunt grupate în mai multe categorii, după am urmează:

Prima categorie este cea a talismanelor propriu-zise şi care conferă celor care le poartă o putere practic nelimitată.

Ca exemplu poate fi citată pecetea lui Solomon, aşezată pe un inel.

Talismane de mai mică importanţă conferă putere asupra unui geniu anume.

O a treia clasă de talismane nu conferă decât o putere limitata directă, prin intermediu) unui geniu, având o putere specială.

Amuletele sunt talismane ce au o putere limitată,

care se extinde şi la posesor. Ele servesc numai pentru aceia cărora le-au fost destinate. Ele feresc de boli, accidente, foc, răni provocate de arme albe şi de foc, otravă. Ele sunt de regulă confecţionate din metal (aur sau argint). În formă de inele sau plăci şi trebuie purtate de oameni. Uneori, amuleta constă dintr-o bucată de piele, stofă, pergament sau chiar hârtie, pe care se află o inscripţie.

Filacterele sunt amuletele de ocrotire şi fac parte din aceeaşi categorie de amulete. I

Farmecele constituie o categorie specială de practici magice.

Se disting trei mari categorii de farmece:

O primă categorie o constituie acelea confecţionate dintr-un suport material:

O a doua categorie sunt acelea care constau dintr-un act însoţi sau nu de cuvinte.

A treia categorie sunt cele care se rezumă la o simplă alocuţiune.

În ceea ce priveşte suporturile materiale, acestea au o naturi diversă, iar alegerea lor se face după anumite reguli bine stabilite care ţin de magia simpatică, simbolică sau analogică. A confecţiona un talisman sau o amuletă nu este un lucru simplu după cum s-a crede şi aceasta necesită cunoştinţe temeinice de magie şi astrolog* spre deosebire de farmece care nu reclamă o pregătire specială cunoştinţe deosebite. Farmecele sunt de regulă apanajul vrăjitorilor, în vreme ce talismanele aparţin şi sunt făcute de magicieni.

Dintre categoriile de farmece, un interes deosebit îl prezintă farmecele simpatice, care şi-au păstrat şi în prezent caracterul din cea mai veche antichitate. Procedeul de a executa un farmec constă ina pregăti o pilulă cu fire de păr şi peri tăiaţi mărunt, la care se adaugă puţină secreţie fiziologică de la organele adecvate şi i se

administrează persoanei a cărei iubire este dorită, să înghită preparatul provenit de la ce-l care-l confecţionează. Este esenţial nu sâfl confecţionezi, ci să-l administrezi celui în cauză. Denumirea unui astfel de farmec este de «filtru" şi se administrează sub formă de băutură.

Alte farmece pot opera fără a fi înghiţite, şi este de ajuns să vină în contact cu îmbrăcămintea celui în cauză sau să fie îngropat pe drumulpecare va trece sau sub pragul casei. Prin introducerea în corpul persoanei dorite a farmecului (filtru) se stabileşte între cele două persoane o anumită identitate prin simpatie şi persâana va iubi ca pe propriul corp şi partea străină introdusă.

Când nu este vorba de a absorbi, ci se face o legătură artificială apelându-se la o plantă ce se culege în anumite condiţii, culegerea se face pronunţând anumite fraze, spunând numele persoanei vizate şi scopul farmecului.

Printre ierburile recomandate-unor astfel de farmece se numără cortandrul. violeta, verbina, valeriana, rădăcina de ferigă, care potrivit lui Albert cel Mare, se recomandă a fi culese în ultimul pătrar al lunii, (fin ziuă a douăzeci şi treia până în ziua treizecea.

Am arătat că un pantacl are un caracter sintetic ce rezumă o dogmă magică într-o concepţie specială. Este o veritabilă expresie a unui gând şi unei voinţe complete: este semnătura unui spirit.

Consacrarea ceremonială a semnului care se ataşează sporeşte mult odată cu intenţia operatorului, stabilindu-se între el şi pentacl un veritabil lanţ magnetic. Pentaclurile pot fi indiferent trasate pe pergament virgin, pe hârtie sau pe metale. Se numesc talismane o piesă din metal purtând fie pentacle, fie litere şi care a primit o consacrare specială pentru o intenţie determinată. Gaffarel, într-o lucrare ştiinţifică asupra antichităţilor magice, a demonstrat în mod Ştiinţific, puterea reală a talismanelor şi încrederea în puterile lor, urmând a fi

purtate asupra persoanei cu convingerea că aceste tefeve ne vor feri de primejdie şi ne vor face mal fericiţi.

Se fac talismane din cele şapte metale cabalistice şi se gravează pe ele, în zilele şi la orele favorabile, conform calendarului astrologie, semnele dorite şi determinate. Figurile celor şapte planete, cu pătratele lor magice se află în Micul Albert după Paracelsus, fiind recomandat să fie luat în consideraţie. Trebuie remarcat că Paracelsus a înlocuit figura lui Jupiter cu cea a unii preot, substituţie care nu e fără o intenţie misterioasă bine definită.

Dar figurile alegorice şi mitologice ale celor şapte spirite au deveni.

În zilele noastre prea clasice şi prea vulgare pentru ca să se poată trasa cu succes imaginile lor pe talismane; trebuie să se recurgă la semnele cele mai savante şi mai expresive. Pentagrama trebui întotdeauna să fie gravată pe una din feţele talismanului, cu un cerc pentru soare, un corn pentru lună, un caduceu cu aripi pentru Mercur, o sabie pentru Martie, un G pentru Venus, o coroană pentru Jupiter şi o furcă pentru Saturn. Cealaltă faţă a talismanului trebuie să poarte semnul lui Solomon, adică steaua cu şase colţuri făcută din două triunghiuri suprapuse; în centru se va pune o figură omeneasca pentru soare, un pahar pentru lună, un cap de câine pentru Mercur, un cap de vultur pentru cei născuţi sub Jupiter, un cap de leu pentru Marte, un porumbel pentru cei din Venus, un cap de taur sau de ţap pentru Saturn. Se va adăuga numele celor şapte îngeri, fie în ebraică, fie în arabă, fie cu caractere magice asemănătoare cu acele ale alfabetului lui Trithem. Cele două triunghiuri ale lui Solomon pot fi înlocuite cu crucea dublă a roţilor lui Ezechiel, ce se regăseşte pe un mare număr de vechi pentacle şi care este cheia trigramelor lui Fohi.

Se mai pot folosi pietre preţioase pentru confecţionarea amuletelor şi talismanelor. Dar toate

obiectele de acest gen, fie din metal fie din pietre preţioase, trebuie să fie învelite cu grijă în săculeţi de mătase de culoare analoagă spiritului planetei, parfumate cu parfumurile zilei corespunzătoare şi păstrate la loc ferit de privire şi de lucrurile necurate. Astfel, pentaclele şi talismanele soarelui nu trebuie să fie văzute şi nici atinse de oameni diformi şi falşi sau de femei cu moravuri uşoare; cele ale lunii sunt profanate de privirile şi mâinile oamenilor destrăbălaţi; cele ale lui Mercur îşi pierd virtuţile dacă sunt văzute sau atinse de preoţi salariaţi; acele ale lui Marte trebuie să fie ascunse de poltroni; acelea ale lui Venus de oameni depravaţi şi de cei care au fost celibatari; cei ai lui Jupiter de cei nelegiuiţi; cei ai lui Saturn de fecioare şi copii, nu pentru că privirile sau contactele acestora din urmă ar putea fi impure, ci pentru că acest talisman le aduce nefericire şi şi-ar pierde forţa sa.

Crucea Legiunii de onoare şi alte decoraţii de acest fel sun:

adevărate talismane care cresc valoarea sau meritul personal Distribuirea solemnă ce se face este o adevărată consacrare. Opinia gjăfcă te poate acorda o putere enormă. S-a evidenţiat influenţa râs-rocă ssemnelor asupra ideilor şi a ideilor asupra semnelor; nu ş*im* puţin adevărat că opera revoluţionară a timpurilor moderne a ftâţ rezumată simbolic în întregime de substituţia napoleoniană a stelei de onoare cu crucea Sfântului Ludovic. Pentagrama a substituit labanim-ul, fiind reabilitarea simbolului luminii, resurecţia masonică 8 Lui Adonhiram. S-a spus că Napoleon credea în steaua sa şi dacă era întrebat ce înţelege prin această stea, se credea probabil că e genitrl său; el a trebuit deci să adopte semnul pentagramei, acest Simbol al suveranităţii omeneşti, prin iniţiativa inteligenţei. Marele soldat al revoluţiei cunoştea puţine, dar el a devenit aproape totul:

el a fost cel mai mare magician instinctiv şi practic al timpurilor moderne.

Lumea este încă plină de miracolele sale şi oamenii de la ţară nu vor crede niciodată că a murit.

Obiectele sfinţite şi iertătoare de păcate atinse de sfintele imagini sau de persoane venerabile, mătănii aduse din Palestina, mielul lui Dumnezeu confecţionat din ceara lumânării pascale şi resturile anuale de la sfântul post. scapularele (tunici purtate peste Veşmintele preoţeşti), medaliile, sunt adevărate talismane. Una din 3 Csste medalii a devenit populară în zilele noastre şi chiar aceea carerteu nicio religie o atârnă la gâtul copiilor lor. Dacă figurile sunt cabalistice ca această medalie, ea constituie într-adevăr un minunat pantacl. Pe de altă parte se vede pe marea iniţiatrice, mama Cerească a Sohar-ului, Isis din Egipt, Venus Urania a Platonicienilor.

Maria a creştinismului, deasupra lumii, punând un picior pe capul şarpelui magic. Ea întinde cele două mâini astfel ca să facă un triunghi, al cărui vârf e capul femeii; mâinile sunt deschise şi iradiante, ceea ce face o dublă pentagramă, ale cărei raze se îndreaptă spre pământ, ceea ce reprezintă evident eliberarea inteligenţei prin muncă. Pe de al parte se vede dublul Tău al hierofanţilor, tringam-ul cu dublu Creis sau triplul Phallus, dispus cu o înlănţuire şi o dublă inserţie, prin M cabalistic şi masonic ce reprezintă echerul între cele două coloane Jakm şi Sohas; deasupra sunt dispuse, la aceiaşi nivel, două inimi magnetice şi suferinde şi împrejur douăsprezece pentagrame. Toată lumea va spune ca purtătorii acestei medalii nu-i acordă vreo semnificaţie, dar ea are un mare caracter magic, având Un dublu sens şi în consecinţă o dublă virtute.

Cu cât se pune mai multă importanţă şi solemnitate în Confecţionarea şi consacrarea acestor talismane şi pentacle, cu atât ele vor dobândi virtuţi conform

principiilor pe care le-am stabilit.

Această consacrare trebuie să se facă în zilele speciale pe care le-am menţionat, cu uneltele pe care le-am specificat. Se consacra cu cele patru elemente exorcizate, după ce au fost conjurate spiritele întunericului prin conjuraţia celor patru. Apoi se ia panctaclul mână şi se spune aruncând câteva picături de apă magică:

„In nomine Eloam et per spiritum aquarum vinentium, şiş mjhiin signum luciş et sacramentum voluntatis".

Şi oferindu-l fumului mirodeniilor, se spune:

„Per serpentem aeneum sub quo cadunt serpentes ignei, şiş mihr (etc).

Suflând de şapte ori deasupra pentaclului sau talismanului. se spune:

„Per firmamentum et spiritum vocis, şiş mihi" (etc).

În fine, aşezând în triunghi câteva grăunţe de pământ purificat sau sare, se va spune:

„În sale terrae et per virtutem vitae, şiş mihir (etc).

După aceea se face conjuraţia celor şapte, în felul următor:

Se aruncă alternativ în focul sacru o pastilă cu cele şapte parfumuri şi se spune:

„În numele lui Michael, pe care lehovah îl conduce şi te îndepărtează de aici, Chavajoth!

În numele lui Gabriel, pe care Adonai îl conduce şi te îndepărtează de aici, Beliall în numele lui Raphael, dispari în faţa lui Elchim Sachabiel!

Prin Samael Zebaoth şi în numele lui Eloam Gibor, îndepărtează-te Adrameleckl

Prin Zachariel şi Sachiel-Meleck, ascultă de Elvah, Samgabiel!"

(n numele divinului şi omenescului lui Schaddad şi prin semnd pentagramei pe care o ţin în mâna mea dreaptă, în numele Îngerului Anael, prin puterea lui Adam

şi Eva, care sunt Jotchavah, retrage-te Ulith, lasă-ne în pace, Nahemahî

Prin sfinţii Eloâm şi numele geniilor Cashiel, Sehaltiel, Aphiel şi Zarahiel, la comanda lui Orifiel, pleacă de la noi, Moloch, şi nu ne da copiii noştri să fie devoraţi".

Despre talismane1

Talismanul este pecetea, figura, caracterul sau imaginea, unii semn ceresc, planetă sau constelaţie, imprimată sau gravată pe o piatră simpatică sau un metal corespunzând astrului – de un om care are spiritul fixat şi legat de scopul pentru care îl face, fără a fi distrat şi având alte gânduri străine. Aceste fapte fiind strict observate.

1) *C.K. Nicoiau*: *Curs de magie*. *Bucureşti*. *1946*.

Ifât & *te* astrelor întâlnind figura gravată, se imprimă în ea prin asemănare şi armonie.

Talismanele în antichitate nu erau totdeauna obiecte portabile.

Se gravau astfel de figuri pe stânci, ziduri sau se făceau în formă de statui. Aceste talismane aveau puterea de a îndepărta epidemiile şi brice lucruri ruinătoare. Ele vindecau muşcăturile animalelor ce erau desenate pe ele, dar nu aveau această putere decât un timp determinat.

Un scorpion, un şarpe, desenat pe o piatră de la intrarea unui oraş din Egipt. împiedica aceste animale de a trece zidurile oraşului.

Apollonius, în 1150, făcând un talisman în formă de barză, împiedică aceste păsări să mai intre în Constantinopole.

Cei vechi păstrau drept talismane figurile puse la prora vaselor de navigaţie, unde adesea ei puneau figuri sculptate din lemn reprezentând puteri oculte protectoare.

Şarpele de bronz, ridicat de Moise în deşert, nu era decât un talisman care gonea şerpii şi vindeca muşcăturile lor. Magia nu se todoleşte că prin conjuraţii apropiate, se poate obţine ca o figură talismanică să atragă fiinţele sau

lucrurile pe care le reprezintă.

Talismanele ca şi ierburile şi toate operaţiile magice, ţin socoteală de auspiciile planetelor. Astfel:

Talismanul lui Saturn apără contra pericolelor de moarte prin; apoplexie. cancer, paralizie, tuberculoză etc.

Talismanul lui Jupier atrage simpatia tuturor, înlătură accidentele neprevăzute.

Talismanul lui Marte, înlătură pericolul de moarte în lupte, certuri, războaie.

Talismanul Soarelui, atrage favoarea persoanelor suspuse, el apără de boli de inimă, anevrisme. epidemii etc.

Talismanul lui Venus. Întreţine dragostea între soţi.

Talismanul lui Mercur, aduce prosperitate în afaceri şi apără contra epilepsiei şi a nebuniei.

v Talismanul Lunii, protejează pe cei ce voiajază sau locuiesc în ţări străine.

Talismanele, după magia tradiţională, se fac pe pergament magic, pe aur, cositor, argint, aramă, fier, etc. Şi sub auspiciile planetelor ce simpatizează cu metalele întrebuinţate (vezi metalele de pe altar).

Deşi talismanele sub orice formă, din lipsa cunoaşterii psihologiei, erau socotite drept escrocherii, pentru ca mai apoi să li se atribuie un rol sugestiv; astăzi datorită cercetărilor pe tărâmul razelor şi radiaţiilor se constată că metalele din care ele au fost făcute *i* au un rol nebănuit pentru ca într-o bună zi să se recunoască şi rolul razelor cosmice ale planetelor sub auspiciul cărora au fost făcute.

Astfel:

Argintul emite raze invizibile care omoară microbii fermentaţiilor putrede şi a celor producătoare de boli. Potirele sunt făcute din argint.

Plumbul şi arama, nu lasă să se întindă putreziciunea cadavrelor. Dacă sub bandajul de gips al unei fracturi sau răni se pune o foiţă de argint, nicio complicaţie nu se

iveşte la aceste răni.

Arsurile se vindecă mai repede ca orice pomadă sau unsoare, cu foiţele de argint.

Zincul împiedică a se înmulţi microbii, cei mai mulţi mor în apropierea lui.

Efectele acestea sunt datorite, după cum am spus, unor raze invizibile emise de metale şi pe care ştiinţa abia acum le-a putut constata prin fel de fel de cercetări.

Confecţionarea fiecărui talisman constă dintr-o veritabilă ceremonie magică. Instrumentele necesare sunt următoarele:

1. Materialul pe care va fi gravat talismanul poate fi un metal sau o piele de animal *virgină*, fie un pergament provenind din aceasta piele, fie o hârtie fabricată în acest scop de experimentatorul însuşi sub influenţe favorabile astrale.

2. Obiectele necesare acestei operaţii: creioane, compas, rigla şi briceag pentru piele, pergament şi hârtie; ac de gravat (daltă), ceară virgină şi acid pentru metale.

3. Plicuri de mătase de diverse culori în care se vor păşiră talismanele odată terminate.

I. Materialele Talismane lor

A. Metale I

Se vor procura metalele planetare corespunzător talismanelor, după cum urmează: pentru Saturn, plumb; pentru Jupiter, stanti; pentru Marte, fier; pentru Soare, aur. pentru Venus, cupru; pentru I Mercur, mercur (în aliaj cu argint şi aur) şi pentru Lună. argint.

Se vor grava pentru talismanele planetare pe de o parte imaginea planetei şi pe de alta imaginea pătratului magic, aşa după cum vom arăta la sfârşitul acestui capitol. Această gravură va fi efectuată direct cu acul de gravat, în cazul metalelor mai puţin dure.

becu ceară şi acizi.

B. Piele, pergament şi hârtie

Se va cumpăra sub influenţa dominantă a Soarelui (în ajunul; Şfl. Ioan) o piele, fie de berbecuţ, fie de viţel născut mort care se va păstra cu grijă învelită într-un prosop alb, după ce a fost consacrată dujia fitul obişnuit. (Se va cumpăra în ziua fixată de ia un lilâriar-tăbâcar un pergament).

Pergament

Pentru uzul curent, pergamentul virgin din comerţ este satisfăcător, dar pielea este preferabilă pentru talismane.

Hârtia

(Pentru talismane şi livretul magic personal)

Se poate fabrica de către fiecare hârtia necesară operaţiilor, cumpărând din comerţ, la negustorii de hârtie (fabricile de hârtie) pasta de hârtie cea mai fină care se întinde cu apă într-un strat Subţire, apoi se pune pe table metalice şi se presează la presă. Cu un fir de fier se face filigranul planetei sub influenţa căreia este fabricată hârtia.

II. Gravarea caracterelor pe metale

Mijlocul cel mai practic constă în a acoperi mai întâi medalia de metal cu un strat subţire de ceară virgină topită la foc mic şi care a fost stropită şi afumată sub auspiciile planetei ce se raportează la Operaţie. Se gravează după aceea cu acul de gravat (daltă) caracterele magice pe faţă şi figura planetei pe versorul medaliei ridicând ceara în locurile dorite. Se cufundă medalia în acidul diluat cu apă la ora şi ziua planetară corespunzătoare. Se va face o consacrare specială a talismanului în vreme ce el e cufundat în acid.

Odată talismanul scos, se va spăla cu apă puţin alcalinizată şi se va înveli într-o bucată de mătase de culoare corespunzătoare.

A. Acul de gravat

Pentru consacrarea acului de gravat se poate urma

indicaţiile tradiţionale ale „Claviculelor”.

Exorcismul acului

Acul de gravat este un instrument foarte util în toate operaţiile, şi el trebuie să fie primul pe care îl vei pregăti în felul următor:

Într-o marţi sau vineri, vei face un mic vârf de oţel pe care vei grava cuvintele următoare, în aceleaşi zi şi oră a lui Marte sau Venus.

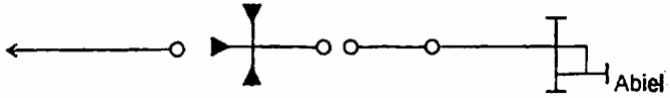

După aceea vei face un mic mâner din merişor (Buxuaj sempervirens), spălându-l şi afumându-l cu puţină genievră, veţ spune cuvântarea următoare: 1

„Asofiel. Asofiel, Asofiel, Pentagrammaton. Athanatos, Eye-Eyef Eye, Kellon, Kellol, Kelli”.

Cuvântare

«*Acteme Deus Pater meus*, «*Dumnezeu etern, tatăl meu, benedic instrumentum stud tuo binecuvântează acest instrument honori preparatum, ut nihil nisi preparat în onoarea ta, ca el să nu bonum et salutare, ex cofâat et per servească decât la un luau bun şi gtoriam tuam. Amen.*» *de salut pentru gloria ta. Amen. u* înainte de o nouă afumare, după aceea îl vei păstra pentrţ nevoile tale magice.

III. Desemnarea Talismanelor pe pergament sau pielii

A. Creioanele j

Se vor procura mai întâi şapte creioane de cuk>fi corespunzătoare planetelor. Fiecare din aceste creioane va fi în consacrat separat în ziua corespunzătoare. El va fi după aceefi preparat pentru desen ascuţindu-l cu un briceag special. *M*

Iată cuvântările din grimoare utilizate pentru pene de gâscă, da» adaptate pentru creioane. 1

Exorcismul penelor în funcţie de operaţie, ne vom servi de diferite pene, toajă purificându-se în aceiaşi fel, cunoscându-se următoarele: când *eM* spălat şi afumat, vei

lua sânge de oaie în care vei înmuia capete”.

penelor până la două degete din toc, spunând cuvântarea următoane Hei, Miel, Ciel, Joviel, Nasnia, Magde, Tetragrammaton. Cuvântare I

«*Deus mognus et potens*. <*Dumnezeule mare şi puternicia*

exandi preces meas et primeşte rugăciunile mele şi acorxilm benedicttonis tual fructum his acestor pene fructul binecuvântâdă

calamis impertire digneris. *Amen*.» *tale*. *Amen*. *u M*

Te vei servi de el la nevoie. „I

B. Briceagul

Se va cumpăra sub auspiciile lui Marte un briceag nou cu mâner alb şi cu mai multe lame, una lungă şi puternică şi două mai mici pentru ascuţit creioane şi pentru a tăia pergamentul, pielea sau hârtia. Se va folosi astfel un singur instrument mai multe dintre cele arătate în ritual, latăinstrucţiunile referitoare la acest subiect.

Exorcismul briceagului

Briceagul nu trebuie să servească la altceva decât la a tăia penele de care ai nevoie în decursul operaţiilor, şi a cărui lamă să fie din oţel pur şi fin; să fie nou şi bine spălat; mânerul nu contează şi ţinut pe o masă acoperit cu un şervet alb, după ce a fost stropit şi afumat, vei spune cuvântarea următoare cu multă atenţie.

Agiel, Asiei, Sadon, Paliei, Alma, Manimiel, Dilaton, Kaday, Catilna, Utanzaraf, Zalphi, Carsali, Faffua, Hictime. On, Agla, Agios, Agios, Hamon, Yoth, Luphat. Miel, Ciel, Miel, Ciel, Ciel, Miel.

Cuvântare

«*Deus*, *Moises*, *Dous Israel*, «*Dumnezeul lui Moise*, *Deusmagnus*, *neobliniscarisme*... *Dumnezeul lui Israel*, *Dumnezeule servum tuum*, *şed digneris*, *hoc mare*, *nu-l uita pe*... *servitorul tău* şi *Instrumentum*, *tuo honori binecuvântează acest instrument pâneporutum*, *benedicto*

per pregătit pentru onoarea ta, prin polonttam tuam, quam petri meo marea ta putere pe care a-i rovolalo revelaşii, epteromnesăngelostuos Talălui meu şi prin toţi îngerii ale quorum nomina illi detexişti et per curor nume le-ai descoperit şi prin nomen tuum est potens numele tău care e atotputernic.

Tetragmmmaton.» *Tetragrammaton*.»

După care vei grava (sau vei cere să ţi se graveze) pe acesta caracterele de mai jos şi numele sfinţilor, afumând şi binecuvântând cu ajutorul oraţiei şi cuvintelor: Agiel, Asiei, Sadon etc. Şi cuvântarea de mai sus. După aceea vei învеli briceagul într-o bucată de tafta de diferite culori, păstrându-l pentru a te folosi de el la nevoie.

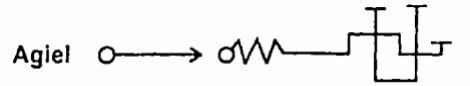

C. Compasul şi rigla

Compasul se cumpără în ziua Soarelui şi o riglă gravată sub influenţele lunare, vor fi foarte de folos pentru desenarea talismanelor. Aceste obiecte vor fi păstrate şi învelite într-o mătase galbenă, altul în mătase albă (rigla) şi nu vor servi la altceva.

D. Desenul talismanului*!*

Sub influenţe favorabile, se va tăia mai întâi cu briceagul bucab din materialul necesar confecţionării talismanului; apoi se va traşi cu compasul şi creionul necesar, cercurile, la urmă se vor desens figurile cu creionul.

Acestea fiind spuse, se va consacra talismanul după ritualii întregii consacrări, suflând de trei ori. În plus. e bine să se spun cuvântarea zilei din săptămâna corespunzătoare operaţiei la sfârşiţi consacrării.

F. Remarci privitoarea la Talismane şi Consacrarea lor.

Din punct de vedere teoretic, talismanul nu este altceva deci semnul materializat al alianţei de voinţă a

magicianului cu o influent astrală şi în funcţie de caracterele principiilor aparţinând astraluki Astfel, un talisman cumpărat şi neconsacrat de către operator, n constituie decât un obiect simbolic fără o influenţă specială. Cari magicianul îşi procură un talisman mai mult sau mai puţin vechi, (trebuie mai întâi să-i descopere sensul, care îi va fi mai uş (efectuând un studiu atent al lucrării noastre. Când va şti sub C influenţă se află acest talisman, va trebui să-l consacre din nou, e mare ceremonie şi folosindu-se de baston, cupă. sabie) pentagramă. *m*

Trebuie să ne reamintim că poate fi consacrat un obiect dâra corespondenţele lunii şi planetelor, ceea ce necesită o aşteptare".

24 ore în plus. Această consacrare odată stabilită, în funcţie dK poziţia pe care o ocupă pământul vis-à-vis de casele cereşti, nu a» putere decât vreme de o lună. Dacă se consacră un obiect în funejw de corespondenţele cu zilele săptămânii (pătratul lunii), influenţa e".

ceva mai lungă, dar nu mult. Dacă din contră se va face consacrarw în funcţie de situaţia lunii în semnele zodiacului (considerate dreg case planetare), influenţa va dura un an şi chiar mai mult. În fir» consacrarea efectuată în momentul în care Soarele intim corespondenţa este cea mai eficace şi aceea trebuie prefera".

tuturor celorlalte pentru bastonul sau sabia magică. I

Relapile dintre talismane şi magnetismul animam

Magnetismul sau fluidul vital al omului poate servi nu nurn pentru a magnetiza sau a vindeca pe alţi oameni, ci şi pentrjM impregna în acelaşi fel obiectele fizice. De fapt, orice obiect cam stat în contact imediat cu un individ va absorbi magnetismul acestşi prin urmare va tinde să reproducă în persoana care îl poartă, sentimentele sau gândurile de care e pătruns. Acest lucru explică, natural, cel puţin în parte, acţiunea talismanelor. a farmecelor şi a

relicvelor, precum şi a sentimentelor de devoţiune şi de religios respect care transpiră adesea din zidurile bisericilor şi ale catedralelor noastre, în care fiecare intra, adevărat talisman încărcat de veneraţia şi cuvioşia constructorului, a fost consacrată de către un episcop şi întărită de formele-gândiri devoţionale emise sute de ani de generaţii succesive.

Procesul e continuu în lucru, deşi puţine persoane îşi dau seama de el. Astfel de exemplu, alimentele tind să absoarbă magnetismul persoanelor care le ating sau care se apropie de ele; de aici în adevăr, regulile severe pe care le observă hinduşii, care evită să mănânce în prezenţa unei persoane care aparţine unei caste inferioare, sau să consume alimente care au stat sub influenţa magnetismului lor. Pentru ocultişti, puritatea magnetică e tot atât de importantă ca şi curăţenia fizică. Alimente cum sunt pâinea şi aluaturile sunt deosebit de susceptibile să absoarbă magnetismul persoanei care le pregăteşte, deoarece magnetismul se scurge cu mai multă putere prin mâini. Acţiunea focului. În timpul coacerii, suprimă din fericire cea mai mare parte din varietăţile de magnetism fizic. Unii ocultişti, pentru ca să împiedice pe cât e cu putinţă orice amestec magnetic, ţin să întrebuinţeze la masă numai tacâmurile lor proprii şi nu îngăduie să li se taie părul de o persoană al cărei magnetism nu a primit aprobarea lor. Capul e desigur regiunea corpului asupra căreia magnetismul altuia ar avea cea mai rea influenţă. Cărţile, mai ales cele din bibliotecile publice, tind să se încarce cu tot felul de magnetism. Pietrele preţioase, care reprezintă ceea ce regnul mineral a creat mai desăvârşit, sunt foarte susceptibile să primească şi să reţină impresiunile. Multe bijuterii sunt saturate de sentimente de invidie sau de poftă şi mai ales unele giuvaiere celebre (vezi Cloşca cu pui, Talismanul lui Carol cel Mare) sunt impregnate de emanaţii fizice, unele din ele provenind din

crimele săvârşite pentru a le dobândi. Bijuteriile de acest fel păstrează asemenea impresiuni timp de mii de ani atât de bine. Încât psihometrii văd în jurul lor tablouri nespus de groaznice. Pentru acest motiv, cea mai mare parte a ocultiştilor nu recomandă, ca regulă generală, purtarea bijuteriilor.

Dimpotrivă, gemele1 pot fi rezervoare de influenţă bună şi de dorit. Astfel, pietrele gnostice întrebuinţate acum două mii de ani în

1) *Piatru preţbasă sau piatră fină*.

timpul ceremoniilor de iniţiere. Îşi păstrează şi azi puterea lor magnetică eficace. Câţiva scarabei egipteni au păstrat-o de asemenea deşi sunt mult mai vechi decât gemele gnostice. Banii \ moneda sau hârtia – sunt adeseori încărcaţi cu magnetism extrem cfej neplăcut; ei nu numai că absorb cele mai diferite feluri de magnetisraţ ci, mai mult, sunt înconjuraţi şi cu gânduri şi sentimente *ak* persoanelor care i-au mânuit. Tulburarea şi iritaţia pe care o produc în corpurile astrale şi mentale au fost asemănate cu efectele pe care le produce bombardarea emanaţiilor de radiu asupra corpului fizilă Monedele de cupru şi de bronz, ca şi hârtiile vechi şi murdarei prezintă cele mai mari inconveniente. Nichelul păstrează influenţele periculoase mai puţin decât cuprul, iar argintul şi aurul şi mai puţiji decât acesta. f

Mai citǎm şi exemplul hainelor (lenjeriei) de pat, pentru a arătă felul cum obiectele fizice absorb şi răspândesc influenţele magneticei Multe persoane au observat că visurile penibile pe care le aveau era ffl datorită deseori întrebuinţării unei perne care a servit unei persoang puţin recomandabile (hoteluri şi spitale). Dacă cineva întrebuinţează lâna, fie ca pătură, fie ca veşmânt, să nu o pună direct pe pielw deoarece lâna e saturată cu influenţe animale (veşmântul alb – tocii – magicianului trebuie să fie din m şi nu din lână). *M*

Pentru a alcătui metodic un talisman, trebuie ca obiectul să «mai întâi debarasat de materia eterică pe care o are. trecându Sf printr-o peliculă de materie eterică special construită printr-o sforţa şi de voinţă. Vechea materie sau vechiul magnetism dispărând în ace» fel, eterul ordinar al atmosferei înconjurătoare îi ia locul, deoarara există o presiune eterică, corespunzătoare presiunii atmosfericii însă infinit mai puternică.

În acelaşi fel se lucrează şi pentru materiile astrală şi mentalffi obiectul devine atunci, ca să spunem aşa, o foaie aibă pe careif poate scrie orice, după dorinţă. Operatorul, punând mâna dreapji asupra obiectului, se umple de calităţile speciale pe care doreşteM le dea talismanului. cu voinţa de a i le comunica. Un ocultistM experienţă poate face toate acestea aproape instantaneu, printrputernic efort de voinţă; altora le trebuie timp mai îndelungat. i

În acest fel se procedează când e vorba de un talisman gene".

Un talisman adaptat e un talisman alcătuit în mod special pentrffij corespunde anumitor trebuinţe ale unei anumite persoane: cum gHI o reţetă individuală faţă de un tonic general. Un talisman insuflejH sortit să rămână timp de veacuri focar de radiaţiuni. Sunt ddH

A.E. Pov/aţi: *Dublut Eteric*, *Ed. Ram. Amnoasa Gon*, pag. *131. m.*

varietăţi. În cea dintâi, talismanul primeşte o frântură dintr-un mineral superior, care emite necontenit un curent de particule. Acestea absorb energia cu care este încărcat talismanul; rolul de distribuitor revine în acest caz mineralului; de aici o mare economie de energie.

În a doua varietate, ingredientele sunt aşezate în aşa fel încât talismanul devine un mijloc de manifestare pentru anumite categorii de spirite ale naturii; acestea aduc puterea trebuincioasă împrăştierii influenţei talismanului. Asemenea talismane pot dura mii de ani; ele sunt bucuria

spiritelor naturii şi cel mai mare bun al oricărei persoane care se apropie de centrele magnetice create de ele.

Talismanul legat e magnetizat în aşa fel încât să fie păstrat în legătură strânsă cu autorul său şi să devină un fel de avanpost al conştiinţei sale. Mulţumită acestei legături, purtătorul talismanului poate cere ajutorul autorului său, care, de partea sa, poate trimite purtătorului un curent de influenţă. Un talisman de acest fel ar înlesni ceea ce oamenii de ştiinţă creştini numesc „tratament prin absenţă".

În unele cazuri, foarte rare, un talisman fizic poate fi legat de corpul cauzal, al unui Adept, cum au fost talismanele îngropate acum 19 veacuri în diferite părţi de către Apollonius din Tyana, cu scopul ca forţa pe care ele o radiază să poată pregăti aceste localităţi pentru a deveni în viitor centrele unor mari evenimente. Unele din aceste centre au fost întrebuinţate, altele vor fi în curând şi vor sluji cu ocazia apropiatei veniri a lui Christos.

Altare însemnate sunt ridicate de obicei în locul unde a trăit cutare sfânt, unde s-a petrecut un eveniment considerabil, ca o Iniţiere, unde odihnesc rămăşiţele pământeşti ale unui mare personaj, în toate aceste cazuri a fost creat un centru de influenţă magnetică puternică, ce va mai dura încă mii de ani. Admiţând *ch\ar* că „relicva" nu are nicio acţiune sau chiar că e falsă, sentimentele de devoţiune care de veacuri i-au fost hărăzite de nenumăraţii vizitatori, ar face din această localitate un centru activ de radiere binefăcătoare. Influenţa suferită de vizitatori şi pelerini în toate aceste locuri, e fără îndoială cât se poate de bună.

După cum am arătat, pietrele preţioase sunt în mod natural capabile să devină talismane sau amulete. Fructul rudraksha, din care hinduşii îşi fac adeseori coliere, se pretează foarte bine la magnetizare, pentru a înlesni gândirea spirituală sau meditaţia, căci îndepărtează

influenţele tulburătoare. Mărgelele făcute din planta numită tulsi sunt un alt exemplu de acest fel, deşi influenţa care se degajă din ele are un caracter ceva mai deosebit. O categorie de talismane interesante este aceea a obiectelor puternic mirositoare.

numele din care face parte şi tămâia, de exemplu pot fi alese printre! cele care favorizează gândirea spirituală şi cucernică. E cu putinţă şi combinarea unor ingrediente care au proprietăţi contrare, cum făceau uneori vrăjitoarele medievale.

Un ocultist experimentat nu uită niciodată să comunice influenţe binefăcătoare tuturor obiectelor care trec din mâinile sale în altele, cum sunt scrisorile, cărţile sau darurile. Printr-o sforţare de voinţă el poate chiar încărca o scrisoare dactilografiată, cu mai mult efect decât ar face-o în mod inconştient cineva care nu e familiar cu aceste adevăruri, scriind-o cu mâna.

Cu o simplă mişcare a mâinii, însoţită de un gând energic, un ocultist instruit poate demagnetiza instantaneu hrana, îmbrăcămintea, aşternutul, încăpenle, etc. O asemenea demagnetizare înlătură numai magnetismul care a fost imprimat dn afară şi nu atinge magnetismul înnăscut al obiectelor, cum sunt de pildă vibraţiile neplăcute inerente cărnii moarte, pe care nici fierberea nu le poate distruge.

Pentru a înlesni demagnetizarea camerelor, ele. se poate arde tămâie sau pastile, sau se poate stropi cu apă, tămâia şi apa fiind mai întâi trecute prin procesul recomandat pentru facerea talismanelor.

Trebuie să nu mai amintim şi aceea că materia fizică din cm găsindu-se în contact strâns cu materiile astrală şi menta A.

caracterul dens şi grosolan al vehiculului fizic implică o stare corespunzătoare în celelalte vehicule; de aici marea importanţii, pentru ocultist, a curăţeniei fizice (în

timpul marilor ceremonii magice) şi a celei magnetice sau eterice.

Agheasma folosită în biserica ortodoxă mai cu seamă, oferă un exemplu izbitor de magnetizare, apa încărcându-se foarte uşor cu magnetism. Instrucţiunile ritualului roman arată cu evidenţă că preotul trebuie mai întâi să „exorcizeze" (descânte) sarea şi apa, adică să le purifice de toate influenţele rele. apoi făcând semnul crucii, să „binecuvânteze" elementele, adică să le treacă propriul său magnetism, cu intenţia de a goni toate sentimentele şi gândurile rele.

E interesant de notat că sarea conţine clor, element trecut prin foc; de aceea combinaţia apei. marele dizolvant, cu focul, marele mistuitor, e factor purificator în cel mai înalt grad.

Idei cu totul asemănătoare se regăsesc în alte ceremonii ale biserici creştine cum e botezul, când apa e binecuvântată şi semnul crucii e făcut peste ea; sfinţirile de biserici şi de cimitire, ale vasell

dăfitllt, ale podoabelor preoţeşti, ale clopotelor şi tămâii; în sfârşit ă-lfirmaţiunea, sfinţirea preoţilor şi consacrarea episcopilor.

„?: În Cuminecătură, vinul exercită o foarte puternică influenţă asiipfa nivelurilor astrale superioare, în vreme ce apa dă naştere ia vibraţii eterice.

La botez, în Biserica liberala catolică, preotul face semnul crucii pe fruntea, gâtul, inima şi plexul solar al copilului. Aceasta îi deschide chakrele eterice atât de mult, încât aproape că ajung de mărimea unei monezi, apoi încep să strălucească şi să se învârtă la fel cu ale aflatţilor.

Mai mult. apa atingând fruntea, face să vibreze cu violentă materia eterică, stimulează creierul şi prin corpul pituitar afectează corpul astral, apoi prin acesta, corpul mental.

vv. Mai târziu, prin ungerea făcută cu sfântul vin în

creştetul capului, preotul transformă chakra respectiva într-un fel de sită care elimină influenţele, sentimentele sau particulele grosolane, în timp ce printr-o şterţare de voinţă el închide cele patru centre pe care le-a deschis.

La confirmare, efectul produs asupra principiului atmic se reflectează în Dublul Eteric.

La sfinţirea unui preot, rezultatul căutat e de a deschide comunicarea între principiile superioare şi creierul fizic.

Binecuvântarea inundă creierul eteric; ea este sortită să se ridice prin corpul pituitar, punctul în care corpul dens fizic, cel eteric şi cel astral se întâlnesc cel mai aproape.

Ungerea capului unui episcop cu sfântul mir, e destinată să influenţeze brahmarandra chakra în aşa fel încât, încetând de a mai prezenta concavitatea rotunjită în mod obişnuit, ea formează un fel de con ieşit în afară, cum se observă la multe statui ale Domnului Buddha.

Sfinţirea clericilor are mai ales ca obiect să lucreze asupra Corpului eteric; aceea a uşierilor asupra astralului; aceea a cititorilor sau lectorilor, asupra mentalului; în fine aceea a exorciştilor, asupra corpului cauzai. Prin sfinţirea sa, exorcistul primeşte un dar care îi permite să-şi exercite mai puternic facultatea de vindecare.

Se pare că într-o vreme a existat obiceiul – origine a metodei romane actuale de a unge organele de simţ – de a pecetlui toate Chakrele din corpul unui muribund, pentru a împiedica entităţile astrale de a-şi însuşi corpul mortului şi de a se servi de el în scopuri de magie neagră.

Multe afecţiuni nervoase ar putea fi atenuate fără îndoială ungerea cu ulei sfinţit; maladiile eterice ar putea fi de asemenea vindecate cu ajutorul ungerii”.

În cârja episcopală, la capătul în care sunt aşezate giuvaiere sfinţite, energia eterică ce radiază din ele este în acelaşi timp eşa mai exterioară şi cea mai accentuată, în

aşa măsură încât n-ar fi mirare dacă atingerea lor n-ar putea produce vindecări *Calce*.

În evul mediu, alchimiştii întrebuinţau metode asemănătoare, ca săbii sau droguri magnetizate, etc. în Misterele Vechi, tirsul era un instrument puternic magnetizat. care se punea pe şira spinări condiţiatului, comunicându-i în acest fel o parte din magnetismul cu care era încărcat.

MAGIA EVOCATOARE

Aşa după cum rezultă şi din denumirea sa, principiul acestei magii este evocarea, cu alte cuvinte. acţiunea de a face să se prezinte la apel", în acest caz. fiinţa supranaturală este chemată să-şi părăsească mediul în care dăinuie, şi să vină printre oameni, (avântul «evocare* a avut într-o primă perioadă un sens religios1 şi mult mai târziu a căpătat un înţeles exclusiv magic, prin opoziţie cu Invocare, termen rămas în uzul religiei.

Evocarea înseamnă chemare, iar echivalentele sale sunt:

conjuraţie şi citare, cuvinte care fără a fi identice ca sens, reprezintă un act analog. Se ştie că apelul evocator îl adresăm locuitorilor unei alte lumi.

Din câte se afirmă, numărul fiinţelor supranaturale ar tinde către Infinit Lucrările de specialitate ne oferă următoarea clasificare a acestora:

1; Sufletele animalelor;

2: Sufletele obiectelor materiale, indiferent de natura acestora;

3: Sufletele fenomenelor naturale. Dintre acestea cele mai redutabile par să fie spiritele puternice, zeii, lumina, întunericul, focul, ploaia şi bolile.

4: Corpurile cereşti: soarele, luna, planetele, etc.

Puterea tuturor acestora este variabilă: se spune că fiinţele supranaturale evocate au în general o putere limitată, corespunzătoare după cum vom vedea pe

parcursul acestei lucrări, ca un fel de specializare. Această specializare are la bază două principii generale:

a) Puterea fiinţei supranaturale este redusă la posibilitatea de a efectua doar anumite lucruri. Spre exemplu, geniul ploii se recomandă a fi evocat doar pentru ceremoniile ce au ca obiect aducerea ploii.

b) Această putere poate avea şi alte limite, fiinţa supranaturală fiind legată de un anume magician căruia îi slujeşte cu credinţă.

Acestea sunt spiritele familiare.

1) *Titus Livius. 5, 21*; *J. Maxwell*: op. cit.; *Marcel Mauss şi* Henri *Hubert*, op. cit

Magia evocatoare a cunoscut destul de târziu o definitivare în formele sale proprii.

Se ştie că scopul Magiei evocatoare îl constituie realizarea unei dorinţe, indiferent de domeniul de care aparţine aceasta. Se pot îndeplini cele mai generale nevoi. Moralitatea actului solicitat nu prezintă nicio importanţă pentru ea. indiferent dacă este vorba de-a face bine sau rău. Evoluţia societăţii a făcut ca Magia să se împartă în licită şi ilicită, în funcţie de moravurile societăţii. Magia naturală se diferenţiază de Magia evocatoare prin acţiunea directă a magicianului.

O caracteristică prezentă încă de la începuturile ei îl constituie faptul că arta şi minciuna sunt strict necesare practicii magicienilor, fiind inerente în aproape toate operaţiunile lor. Ştiindu-se că actele săvârşite de magicieni depind de foarte multe necunoscute, spre deosebire de aşa-zisele ştiinţe exacte cum ar fi fizica, chimia, biologia şi astronomia, reuşita lor nu se realizează întotdeauna. Pentru acest lucru, magicianul pentru a nu-şi pierde încrederea în ochii poporului, când nu reuşeşte un act magic, execută în mod improvizat un veritabil tur de iluzionism. Există cazuri în care manoperele vrăjitorul constituie un veritabil procedeu de psihoterapie similar,

placebo-ului”. Conform credinţei în puterile vrăjitorului, acestea, cuprind o gamă variată, ce se întind de la a vindeca o boală până la chiar a o provoca, mergând până la moarte în unele cazuri (Magia neagră), faptul devenind un instrument al urii şi răzbunării directe sau *indirecte* a magicianului, adică din partea celui care l-a consultat.

Din câte se pare puterea Magiei naturale tot atât de mare ca şi aceea a Magiei evocatoare. Spre deosebire de punctul de plecare care este real. În schimb drumul este imaginar, în perioada de început a omenirii, oamenii – în special femeile – au descoperit virtuţi terapeutice ale plantelor, au stăpânit arta hipnotizării şi au practicat clarviziunea în starea de somnambulism. Presupunând că magicieni acelor timpuri ar fi dispus de unele facultăţi psihice, totuşi nu aveau nicio garanţie în ceea ce priveşte regularitatea şi mai ale?

repetabilitatea lor Apărea ca absolut necesar să se apeleze în & substitut, care aparţinea unui alt domeniu, al iluzionismului, pentru a să vă aparenţele. Acesta este motivul care îi determină şi în 2 iels noastre pe meaiumii spiritişti să comită fraude când uneori f* părăsesc momentan facultăţile paranormale. Cel mai celebn exemplu de magiuiari iluzionist ni l-a oferit Moise, când bastonul i transformat în şarpe (în realitate era un şarpe aflat în stare e catalepsie). Cu atât mai mult, magicianul trebuie să-şi salvez* t-putaţia, adeseori chiar şi viaţa (vezi alchimiştii evului mediu) ca să [jjmai vorbim de interesele profesiei sale. De cele mai multe ori nu-i jeţa permis să-şi exercite meseria decât după o iniţiere şi un stagiu Jtridelung de probă. La capătul tuturor acestora era în cele din urmă pbflitat şi putea să-şi practice arta, întocmai ca meseriaşii în cadrul încesleior. Cunoştinţele sale erau însă înconjurate de mister, totul fiind învăluit într-o magmă de practici inutile ce nu serveau decât la iţiefllltarea şi şocarea profanilor. Cele de mai sus au făcut ca Magia naturală să

se îndrepte într-o direcţie falsă, afirmând că poate obţine efecte identice cu ale Magiei evocatoare. Cei care apelau la serviciile magicienilor erau de regulă persoanele singure şi în cazuri mai rare Colectivităţile, când se solicita descoperirea autorilor unei crime, ipbiecte pierdute, prezicerea viitorului sau schimbarea stării vremii. În general se urmărea să se satisfacă dorinţe vinovate.

Ambele feluri de magii – naturală şi evocatoare – dispun de propriul lor ceremonial, mai puţin complicat şi mai puţin solemn.

Magia naturală se foloseşte de magia simbolică şi simpatică care se bazează pe existenţa unor legături oculte între fiinţele vii şi obiecte, legăturile au drept origine magnetismul animal *descoperii de* Mesmer, prin care se explică atât atracţiile cât şi repulsiile, simpatiile şi antipatiile.

De Magia naturală aparţine Magia divinatorie şi Magia analogică. Potrivit părerii lui J. Maxwell, Magia divinatorie nu ar fi decât o variantă a Magiei evocatoare, când revelarea viitorului se face prin intermediul şi cu ajutorul unei fiinţe supranaturale. Metodele divinatorii sunt numeroase şi încep cu astrologia, cartomancia (în Special Tarotul egiptean sau de Marsilia) şi sfârşind cu chiromanţia, datul cu bobii şi oglinzile ce provoacă o stare de luciditate. Tot aici ilttră şi unele metode mai aparte, cum ar fi cele practicate de auguri IŞP – ytia.

Studiul procedeelor divinatorii i-au permis lui J. Maxwell să tragă o concluzie generală aplicabilă şi oracolelor mai vechi, ca şi Somnambulilor lucizi (Cagliostro) din prezent şi ghicitorilor de toate categoriile. Fenomenul divinatoriu a fost dintotdeauna asociat cu o Stere psihică specială, obţinută prin diverse moduri: dansuri vii, băuturi magice (peyotl, laur, mătrăgună, opium, haşiş etc), pase magnetice, fixarea unui obiect strălucitor (Braid), transă etc în realitate toate aceste stări

indiferent de natura şi modul în care au fost provocate, sunt de fapt adevărate stări somnambulice, cu caracter hipnoid. Efectul acestor stări constă în diminuarea la maximum sau chiar abolirea conştiinţei, care este înlocuită cu subconştientul care permite inducţii sau previziuni. Unele metode, se poate obiecta, că nu provoacă stări hipnotice (astrologia, ghicitul în cafea, datul în cărţi etc.) dar utilizarea lor permite să se ajungă în mod indirect la acelaşi rezultat. Conştiinţa normală îşi fixează atenţia pe figurile oferite de metoda de divinaţie aleasă (cărţi de joc, liniile palmei, imaginile din ceaşca de cafea ele), care nu sunt decât nişte simple simboluri susceptibile la interpretări personale, care imobilizate prin fixarea şi activitatea conştiinţei personale lasă loc raţionamentului subconştient. Explicaţia dată mai sus permite elaborarea unei teorii generale cu aplicabilitate la aproape toate genurile de divinaţie folosite în prezent pe întreg globul.

Magia analogică se bazează pe concepţia extrasă din dogmele lui Hermes Trismegistul „Tabla de Smarald” care susţine că lumea este ternară: materială, spirituală şi astrală. „Ceea ce este jos este asemenea cu ceea ce este sus, iar ceea ce este sus este asemenea cu ceea ce este josi, precept asemănător cu cel atribuit lui Pytagora.

J. Maxwell a făcut următoarea clasificare a Magiei:

I. Magia evocatoare cuprinde: Magia licită, teurgia, Magia ilicită sau neagră, goeţia, necromancia, Magia simbolică şi ceremonială.

II. Magia naturală cuprinde: Magia drvinatorie, Magia simpatica şi Magia analogică.

Procedeele Magiei 1. Evocarea – Rostirea numelui

Magia evocatoare acţionează prin chemarea sufletelor morţilor, fiinţe supranaturale şi zei. La vechii greci, de cele mai multe ori era evocată Hecata. Prin evocare se cheamă din lumea de dincolo, o anumită fiinţă sau zeu. Pentru aceasta, conform Kabbalei, numele

prezintă o foarte mare importanţă în raporturile sale cu Maga.

Numele constituie o parte integrantă din orice fiinţă şi cunoaşterea sa constituie o condiţie primordială. Chemată, fiinţa răspunde şi vine la apel. Mai mult, simpla pronunţare a numelui unei fiinţe dispărute, echivalează cu a o chema. De luat notă că toate lucrările dedicate spiritismului subliniază faptul că spiritelor, cu mici excepţii, nu le place să fie deranjate. Magia evocatoare recomandă în primul rând ca adeptul să cunoască numele entităţilor ce urmează a fi evocate Această ştiinţă extrem de dificilă, contrar aparenţelor, se transm te doar prin iniţiere, care conferă adeptului ştiinţă şi puteri speciale.

1) *Virgittu*, *Erwida*. *VI*, *p*. *247*, *Horaftu*. *Satire*, *1*, *Wi*.

— Bta Ai/rai mitra marelui preot era împodobită cu o creangă având jtoj-le din aur, pe care era gravat cuvântul Tetragrammaton, fe Interzis să fie pronunţat în faţa credincioşilor. Agrippa JnoTÂO – flaază că principiul evocării se bazează pe cunoaşterea. Mjjtaul fiinţei respective. În plus, se ştie că *fiecare oră* a *z*\) *e*\ şi 1 *tiffiffi*-d, n săptămână este prezidată de un alt spirit în consecinţă f treţesă ştii cui să te adresezi atunci când intenţionezi să fac/ o l aSpre* Prin evocarea numelui, respectând datele de astrologie s-Wul care guvernează în acel moment – se cheamă fiinţa $şpwriaturală de care ai nevoie. În Magie întâlnim multe nume şi puvirite în scris şi vorbit, uneori greu de pronunţat, nefăcând parte din; Uzul curent. Ele aparţin unor limbi vechi sacre (egipteană şi adriană}, sau au fost obţinute printr-un procedeu cabalistic.

— pipă menţionează un astfel de procedeu rezultat prin i asamblarea eteroclită de litere: „Aceste nume obţinute prin numerele epfoptete calculelor astrelor, formate din litere derivate unele din 8 âtichiar dacă sunetul şi sensul lor sunt necunoscute, posedă mai mu-putere în opera magică decât numele care au un sens.

— *JM*\ sfârşit menţionăm o a treia sursă importantă de cuvinte (jâfojefese constituită prin improvizaţia conjuraţiilor de către subiecţii aflaţi în stare de somnambulism.

Pericolele evocării şi precauţiile ce se recomanda. Evocarea unei fiinţe supranaturale nu este lipsită de pericole.

Se ştie de exemplu că spiritele se simt ofensate uşor şi sunt iute la marile, gata de a face rău cuiva. Prin firea lor sunt tentate să joace rerxjhluri celor vii. Magia a trecut de ia un stadiu. iniţial destinat eft & Str evocării zeului suprem sau marilor zei, la evocarea zeilor Wenpri, îngerilor, geniilor, demonilor şi sufletele morţilor. Conjuraţiile efectuate de Magie se bazează pe invocaţia numelor şi a puterilor divtoed n vechime (zeii Orientului Mijlociu şi Ţările Nordice). *Venirea* în contact cu aceste entităţi extrem de puternice necesită o purificare prealabilă obligatorie, realizabilă prin post, castitate şi rugăciuni.

Aspectul global al Magiei

Ştiinţa magilor nu s-a mărginit numai la analiza omului şi întrebuânţarea facultăţilor sale. Ea a căutat izvorul celor trei elemente ce se găsesc în om: fizic, astral şi mental. A numit Microcosm unirea şi. venârea la un loc a celor trei elemente care constituie omul şi Macrocosm originea vieţii omului ce se găseşte în însăşi construcţia Universului constituită din planete şi toate corpurile cereşti.

1) *Agrippa*, *L Hugdieni*. *Bormgas*, 2 vol., *cartea a M*-a *cap*. *XXVI*.

Magii au conchis, că aşa după cum celulele corpului compţ omul fizic, tot astfel vieţuitoarele nu sunt decât celulele corpului fu» ce constituie şi întreţin viaţa unei planete şi că planetele luatei ansamblul lor nu sunt decât celulele ce formează corpul mane univers sau

macrocosmosului.

Puterea de a da şi întreţine viaţa fiecărei planete este dator unei forţe care vine din emanaţiunile cosmice formând lumina căldura solară a fiecărui sistem care produce apoi aerul, apa şi muj elemente de care are nevoie viaţa din interiorul şi exteriorul planei

Vedem dar. O forţă fatală care conduce viaţa universală întrl mod maşinal, tot aşa cum o vedem în mic lucrând în fiii omenească, prin funcţiile organice.

Forţa care conduce viaţa în organele omului precunţi mişcarea planetară cu toate consecinţele ei, fiind o forţă fatală ca execută tot, fără a ţine seama de nimic, este ceea ce se nume*, Destinul". De aci Magia a dedus că viaţa este predestinată, aşatf un tren plecând dintr-o gară este destinat a nu se opri decffl cealaltă. Dar după cum călătorul din vagon este liber a întrebuf timpul cum va voi. -tot aşa omul predestinat unei anumite zonei viaţă, este liber a face din viaţa sa ceea ce voieşte. De aici... LilxJ Arbitru". 1

Destinul general al omului depinde de influenţa planetei!

care s-a născut şi de sub a cărui stăpânire nu poate ieşi decât ce cunoaşte ştiinţele respective. Noi am arătat teoriile asupra destfrtf şi care este acest destin prin caracterul ce omul capătă prin infâul planetară în lucrarea. Semnătura Astrală".

Forţa care se datorează echilibrului şi influenţelor pianetartjj ale astrelor, s-a denumit în Magie „Plan Astral". Menirea ac*m f*orţe este de a păstra şi a da formele corporale vieţuitoarelorceea ce se vede în planul fizic nu este decât forma dată de o în pe care noi nu o vedem şi care se numeşte. Lumea Astrală. Filă ce locuiesc în această lume invizibilă, sunt acelea care leagă asffl omului cu planul spiritual şi fiinţele care îl locuiesc. I

După Magie, atât planul spiritual (Divin), cât şi planul

astral locuite de fiinţe invizibile. Fiinţele din plănuţ astral fiind forţe bM formează noianul de demoni de care ne vorbeşte şi biserica care Magia îi numeşte „Elementair sau spirite ale Naturii, /în fiinţe pot fi puse în legătură cu omul prin conjuraţii, făcute în nuj şi sub protecţia lui Dumnezeu. De aici credinţa că magicierw oameni ce pot comanda spiritelor infernale sau că sunt VW Diavolului. J

Pianul Divin, care este intermediar între Arheotip (Dumnezeu) şi om, este locuit de inteligenţe blajine şi cu calităţi superioare. Aceste inteligenţe formează îngerii şi sfinţii Bisericii. Biserica ocupându-se numai cu strângerea legăturii omului cu Dumnezeu, s-a despărţit cu desăvârşire de Magie, care dădea omului şi alte cunoştinţe asupra planului spiritual, ducând chiar o luptă înverşunată contra ei. Cărţile bisericeşti conţin multe practice magice. Însuşi serviciul divin ce se face în biserici nu e decât o Magie ceremonială după cum vom arăta mai departe.

Viaţa aşa cum o vedem manifestându-se pe pământ, în mod maşinal, ne face să conchidem că trebuie să existe o inteligenţă macrocosmică care conduce şi are la dispoziţie corpurile planetare.

Această inteligenţă s-a numit „Arheotip”. Acesta este marele guvernator care conduce şi întreţine armonia şi viaţa universală şi pe care noi îl denumim Dumnezeu.

Legătura între Dumnezeu şi inteligenţa omenească, care e o parte infinitezimală a Arheotipului, se face prin intermediul forţei astrale, tot aşa cum prin intermediul forţei nervoase inteligenţa omului, esenţa Arheotipului în om, este în legătură cu cea mai îndepărtată celulă a corpului.

Imediat ce o celulă este distrusă printr-un accident, forţa nervoasă comunică, prin durere, această distrugere, inteligenţei care, ia imediat măsurile de apărare şi reparare.

Astfel, prin rugăciune şi extaz, omul punându-se cu

ajutorul planului astral, în legătură cu Arheotipul, acesta ia măsurile necesare, dând satisfacţie sau apărare acestei celule a macrocosmosului. Aceasta este teoria credinţei comunicării omului cu Dumnezeu, care constituie baza tuturor religiilor. Magia nu este ştiinţa de a cultiva demonii sau o practică împotriva religiei, din contră Magia posedă explicarea tuturor religiilor.

Magia, după cum am văzut, admite existenţa sufletului, a astralului ca intermediar între suflet şi corp, admiţând şi un izvor de unde ele se trag. Realizarea magistă ne arată diferite practici cum putem veni în contact cu planurile superioare pe care le găsim în toate religiile.

Dacă aruncăm o privire asupra realizărilor magice, vedem că magul spre a-şi antrena puterea spirituală şi voinţa, înainte de a face vreo operaţie filosofică, trebuie să ducă câteva zile de viaţă retrasă, contemplativă, postind, rugându-se, trăind o viaţă în cea mai perfectă curăţenie corporală şi spirituală. Acest fel de viaţă e considerată în Magie ca dând putere spiritului asupra materiei şi deci el poate deveni liber de a veni în contact cu sfera Arheotipului cu care va pt JS comunica în plină conştiinţă. Aceeaşi consideraţie vedem că creştinismul pentru post şi viaţa retrasă dusă în rugăciune.

Vedem în practicile Magiei, întrebuinţarea diferitelor parfum ca: moscul, fumul de tămâie, smirnă sau a unor substanţe volatiţ precum şi a muzicii psalmodiate (mormăite) considerate ajutătoare ale sufletului, întrebuinţări pe care le vedem şi în bi & erkj noastre, unde se arde tămâie, smirnă şi se fac rugăciunile prin difercântări; practici ce au drept scop liniştirea sufletului şi ridicarea moralului către o sferă superioară.

Privind cu atenţie slujba în biserică vedem în ea o serie de practici ale vechii Magii, mai mult sau mai puţin transformate. Singug slujbă Sf. Liturghie a rămas aceeaşi

ca şi la vechii magi ai templeb egiptene.

Liturghia cuprinde în sine trei părţi: „Preparaţia* care începede la consacrarea pâinii şi vinului; „Consacraţiunea" şi. Concluziuneaf care începe de la comunicătura preotului până la sfârşitul slujbei.

În prima parte, preotul, imaginea microcosrinosului, după ces* mărturisit, se oferă drept victimă expiatoare în numele credincioşfo prezenţi. El ridică astfel sufletele credincioşilor drept jertfă către Dumnezeu şi conchide oferind, drept semn vizibil de sacrificiu, ceea ce natura produce mai bun: pâinea şi vinul. I

Pâinea din care se face după Liturghie, anafura, se oferă ştii o formă simbolică prin ceea ce se numesc „Litii. Litia cu cinci collin} reprezintă microcosmosul, adică pe om. Cele cinci colţuri reprezint colţul de-sus, capul, cele două colţuri din lături, braţele omului, *b*\ celelalte două colţuri de jos, picioarele lui. Litia cu 7 colţuri, reprezirtij macrocosmosul. adică cele 7 planete socotite de vechea Magie cât constituind Universul Litia cu 12 colţuri are aceeaşi însemnata* reprezentând cele 12 semne ale zodiacului.

Actul oferirii jertfei, adică prima parte a liturghiei, este evoluţie; inferiorităţii omeneşti şi a naturii, evoluţie care este figurată printr-J1 triunghi cu vârful în sus. Acesta este momentul când preotul sfinţeai pâinea şi vinul.

Odată consacrarea începută, curentul fluidic îşi sch mrf!

direcţia: puterea lui Dumnezeu se coboară din profunzimile ceru-l pentru a se uni cu materia sacrificiului (pâinea şi vinul). Pâinea devin! corpul simbolic al Fiului (natura) şi vinul devine sângele, viaţa elerri] coborâtă din cer către pământ (împărtăşania); ceea ce prefigut din nou incarnaţia spiritului universal în Fecioara Maria. Acesta* momentul când preotul comunică cu forţa divină pe care-l!

Bp-feazăîn sine, ceea ce prefigurează unirea lui

Dumnezeu cu

y” Atunci preotul se întoarce către credincioşi întinzând mâinile şi lăiivântându-i îi uneşte pe credincioşi cu receptaculul simbolic al ipWşfat” ceea ce se figurează printr-un triunghi având vârful în jos.

j0BB celor două triunghiuri: cel cu vârful în sus de la oferta jertfei cel cu vârful în jos de la unirea lui Dumnezeu cu omul, formează Steaua lui Solomon, care este o stea cu şase colţuri, formată din două triunghiuri, unul cu vârful în sus, şi altul cu vârful în jos, ce se găseşte în toate templele israelite. simbolizând perfecta acţiune 0 Cultă a Liturghiei.

* * *

Toate cele arătate mai sus, ne face dovada că religia creştină nu e o absurditate sau o simplă tradiţie care are ca izvor credinţa naivă a primilor oameni, precum nu este nicio mişcare de ordine politic cum a considerat-o E. Renan. Ea este din contră o Magie Ceremonială şi tradiţională, care se bazează pe principii absolut (Wripce, ascunsă sub simboluri cabalistice spre a nu fi la îndemâna profanilor.

Practicile hipnotismului ne-au arătat existenţa în om a unei sensibilităţi independentă de structura fizică. Colonelul Rochas ne-a demonstrat posibilitatea de a înmagazina această sensibilitate în gelatină şi materiile grase şi posibilitatea de a lucra prin această sensibilitatea înmagazinată, asupra fizicului subiectului la distanţă, independent de inteligenţa şi voinţa subiectului. De aici putem deduce la om, un corp fizic, un corp sensibil şi o inteligenţă, lată deci Th mod ştiinţific şi practic demonstrată existenţa celor trei forţe omeneşti, denumite în Magie: „corp”, „astral” şi, spirit!

Dovedind existenţa acestor elemente în om pe calea psihologiei experimentale şi adresându-ne medicinei vedem că alimentele sau băuturile precum şi întrebuinţarea unor excitante volatile ca parfumul, tămâia,

smirna etc. au o influenţă asupra organismului care, la rândul său influenţând elementele ce constituie pe om. produc un echilibru sau dezechilibru al acestor elemente. La aceasta trebuie să adăugăm influenta absolută a moralului.

De aici putem deduce ca întrebuinţarea curăţeniei corporale, morala, postul, meditaţia, substanţele volatile, diferite iritante sau calmante ca alcoolul, haşişul etc. pe care le găsim utilizate în Magie, produc efecte incontestabile în planurile materiale ale omului.

Astfel, pentru a pune în contact pe om cu planul astral şi Divin}!

se recomandă o alimentare vegetariană, care slăbeşte puterite fizicej întărind pe cele ale astralului (plămânii şi circulaţia) care phntr-o?

respiraţie speciala (yoga) şi excitând intelectul prin diferite parfumiri şi funigaţii. rugăciuni şi muzică lentă, mormăită, omul depăşeşte planul fizic spre a lua contact cu planurile superioare vieţii obişnuitef

Practici moderne de Magie

„Citind diverse cărţi de magie, întâlnim o serie de reţete despre care ne dăm seama că multe se bazează pe sugestie şi nu-şi ag rostul de a fi considerate ca operaţiuni de magie. Cercetând însă pQ unii scriitori contemporani, vedem că în diferite părţi ale lumii această practici sunt aplicate şi astăzi, dând rezultate miraculoase ceea ce arată interesul ce au cei ce se interesează de magie să le studiezejj spre a le putea clasa categoriilor ştiinţifice ce aparţine şi a vedea legăturile dintre magie şi celelalte ştiinţe.

Astfel, misionarul García spune că în insulele Marchiza (Oceania) un vrăjitor poate deveni stăpânul corpului şi spirituloricui, dacă ia o cantitate din saliva cuiva pe care o păstrează între frunză de arbore exotic.

Misionarul Charlevoix, arată că în America Centrală,

Hionejiif şi un fel de statuie, care îl reprezintă pe acela căruia voiesc a-i scurt zilele, statuetă care i se străpunge regiunea unde ar trebui să fi inima –, cu mai multe ace.]

În China, dacă cineva părăseşte localitatea fără a se şti ce* devenit, sau dacă vreun hoţ reuşeşte a fugi fără a i se da de urmă este de ajuns a i se descoperi urmele picioarelor. Se cheamă H preot, care după ce face o rugăciune şi stropeşte cu sânge de câW urmele picioarelor, înfige un cui de lemn în acea urmă, ceea Ş produce o tulburare mare în sufletul individului care simte o trebuiţi absolută de a se întoarce, numai astfel putându-se elibera 1 mustrările cauzate prin vrăjire.

Diverşi scriitori şi călători, ne arată că în unele ţări efecte vrăjitoriei se produc prin ajutorul unor animale ce locuiesc în părrrf ca: broaşte, şopârle etc, care se botează dându-lt-se nuflij persoanei ce voiesc a vrăji şi care apoi se aşază în faţa unui focă a soarelui, spre a se topi şi muri şi astfel persoana către caii îndreptată vraja va muri cu încetul. În alte ţări, vrăjitorii se servi numai de simple corpuri care au aparţinut persoanei respectivevoiesc a o vrăji ca: peri, haine etc. Şi pe care învăluindu-le într-un şi de grăsime le expun în faţa focului. Persoana vrăjită se topeşte pe picioare, întocmai ca grăsimea.

Vedem dar că practicile vrăjitoriei cuprind în ele doi factori:

1. Voinţa vrăjitorului de a se impune de la distanţă asupra persoanei ce voieşte a o vrăji;

2. Întrebuinţarea unor fiinţe sau a unor obiecte care, prin constituţia lor pot înmagazina în ele o mare cantitate de sensibilitate umană, sau prin faptul că au fost în contact cu corpul celui ce-l voim a-l vrăji, poartă în ele sensibilitatea persoanei ce le-a purtaf!

Sensibilitatea în Magie

Într-o serie de experienţe, colonelul Albert de Rochas a demonstrat că substanţele grase, cum ar fi ceara, plăcile

fotografice cu gelatmo-bromură etc. Înmagazinează efluviile omeneşti şi că lucrând asupra lor obţinem efecte curioase, ca şi cum am lucra direct asupra corpului persoanei.

Astfel, cu mulţi ani în urmă, în revista Justice din 2 august 1892 a fost publicată una din experienţele făcute de colonelul de Rochas în faţa a doi medici, membri ai academiei de ştiinţe şi a unui matematician bine cunoscut, iată un extras din acel articol:

Mai întâi s-a luat o placă fotografică, care s-a pus în contact cu o persoană neadormită. Fotografia obţinută pe acea placă nu a prezentat niciun raport cu persoana fotografiată.

A doua placă, pusă în contact cu subiectul adormit (hipnotizat) şi uşor exteriorizat, a furnizat o probă puţin sensibilă.

În sfârşit, o a treia placă, pusă în aparat, după ce mai întâi a fost pusă în contact cu subiectul bine exteriorizat, a dat o fotografie ce prezenta cele mai curioase caractere. Imediat ce operatorul atingea imaginea, subiectul se simţea atins. În momentul când operatorul a zgâriat cu un ac stratul unde placa reprezenta mâna, subiectul leşină. Când fu redeşteptat din acest leşin se constată că epiderma subiectului avea două semne de zgârietură corespunzând locului unde placa fotografică fusese zgâriată. Astfel, colonelul Rochas realiza până la un punct, vrăjitoria celor antici.

O altă experienţă care prezintă iarăşi un mare interes, este următoarea, efectuată la 16 martie 1892.

S-a confecţionat o statuetă din ceară, care apoi s-a pus în contact cu subiectul exteriorizat. După deşteptarea lui, oricine apăsa sau împungea acea statuetă, făcea ca subiectul să simtă dureri, i-l) *ext msdm C.K. Nfcotau: Cursdactilografiatdemagio. Bucureşti, 1947.*

Întocmai ca şi cum acele apăsări sau împungeri ar fi

fost făcute direq pe corpul său.

La o altă experienţă, în timp ce subiectul era exteriorizat, is-i tăiat un mănunchi de păr de la ceafă şi s-a fixat pe capul stătu & fel Subiectul deşteptat, fu lăsat să treacă în altă cameră. În timp ce în camera în care se făcuse experienţa, o persoană smulge un fir de păr din capul statuetei, în camera cealaltă subiectul avea seruaa că cineva l-ar fi tras de păr. Durerea corespundea exact loculuiefe unde fusese luat părul.

Aceste experienţe au multă însemnătate pentru noi, deoarece ele ne explică în mod experimental că omul în timpul somnului natura sau hipnotic, degaje din corp un element eteric conţinând sensibilitatea umană şi care rămâne şi pe lucrurile cu care a Kat contact precum şi motivul pentru care vrăjitorii când vor să facă în farmec se servesc de lucruri magnetizate. adică de obiecte careaj stat mult timp în contact cu corpul victimei, cum ar fi de exemplu bucăţi de haine, cămăşi, batiste etc, sau materii grase care per înmagazina sensibilitatea umană" 1.

Mecanismul morţii

— 1

În unele condiţii Dublul Eteric poate fi separat de corpul dens, rămânând totuşi legat cu el printr-un fir sau un cordon de materă eterică. În momentul morţii, dublul se retrage definitiv din corpi dens; el se poate vedea ca o ceaţă violetă condensându-se treptat într-o figură care reproduce exact înfăţişarea ceiul care moare şi care este legată de corpul dens printr-un fir strălucitor, în momentul mor] i acest fir sau cordon magnetic se rupe.

Liberându-se, când vine moartea, de materia densă fizjcă reţeaua vitală budhică, însoţită de Prana, se retrage în inimă în jtri atomului permanent. Atomul, reţeaua şi Prana se ridică atuna p: r Sushumna-nadi secundara la ventricolul al treilea al creierului – i aici ia punctul de legătură dintre suturele parietală şi occipitală; şi U urmă

părăsesc corpul. Reţeaua vitală continuă să îmbrace atorrrj fizic permanent, în corpul cauzal, aşteptând ziua când va trebui şi formeze un nou corp fizic.

Retragerea Dublului Eteric. Însoţită bineînţeles, de Pranî distruge unitatea integrală a corpului fizic; astfel, acesta râu era reprezintă decât o masa de celule independente. Viaţa acestora $ urmă nu suferă nicio întrerupere; proba este dată de faptul &

1) *Extras d*: *n* C *K Nten nu*, *Curs dactilografiat de Magic*. *Bucumştr*. *19<*; *y 2*} *A.E*. *Powe*!}. *Dublul oter>e*, *Ed Rom*, *Amnoasa – Geti*, *1947*.

SKoscut că pe un cadavru părul continuă uneori să crească. De JWĂ & ce Dublul Eteric se retrage şi prin urmare Prana încetează de [circula, vieţile inferioare, adică celulele, se eliberează şi încep să îl laagrege corpul până atunci bine organizat. După moarte corpul (& fe deci mai viu decât a fost vreodată – însă viu în unităţile sale şi *fă-ţi* în totalitatea sa; este viu ca agregat, mort însă ca organism.

spunea Éliphas Lévi: „Cadavrul nu s-ar descompune dacă ar fi ÎSorti toate moleculele care îl alcătuiesc sunt vii şi luptă pentru a se

<J< Când dublul părăseşte definitiv corpul dens, nu se îndepărtează & ltşi în general rămâne plutind deasupra lui; ei alcătuieşte atunci ceea ce se numeşte spectru şi câteodată apare persoanelor care-l Iubesc ca o figură noroasă, năucit şi mut. În afară de cazul când ar Ijftulburată de o disperare violentă sau de emoţii puternice, starea de Conştiinţă este paşnică şi seamănă a vis.

În timpul retragerii dublului şi în momentele care urmează, Egoul trece repede în revistă întreaga viaţă trăită; cel mai îndepărtat jttteunziş al memoriei îşi restituie secretele, tablou după tablou, ibiyeniment după eveniment. În timpul acestor câteva secunde Egoul tjî

revede întreaga sa existenţă, îşi constată succesele şi fofrângerile, iubirile şi duşmăniile; observă tendinţa care predomină în întreg şi afirmându-se, gândirea dominantă a vieţii sale determină regiunea unde îşi va petrece cea mai mare parte a vieţii postmortem.

După cum se spune în Kanshitakopanishat, Prana în ceasul morţii, adună totul laolaltă şi retrăgându-se din corp, transmite totul Celui CBreştie şi care este receptaculul tuturor.

Acestui stadiu îi urmează, în general, o scurtă fază de paşnică Inconştienţă, datorită retragerii materiei eterice şi legăturilor sale cu corpul astral; omul, deci nu poate funcţiona nici în lumea fizică, nici în lumea astrală. Unele persoane se eliberează de învelişul eteric în câteva clipe: altele rămân în el timp de mai multe ore. zile sau chiar săptămâni; dar în general, nu este vorba decât de câteva ore.

Cu timpul, principiile superioare se eliberează de dublu puţin Câte puţin şi acesta devine la rândul său un cadavru eteric care rămâne în apropierea corpului dens: dezintegrarea lor este atunci simultană. Aceste spectre eterice se văd adesea în cimitire, când sub formă de ceaţă, când sub aceea de luciri violele sau alb-albăstrui; ele prezintă adesea o înfăţişare penibilă din cauza stării lor de descompunere mai mult sau mai puţin avansată.

1) *Éliphas Lată*: *Ir*-**: *UnviultxJ*, *I*, *450*.

Unul din marile avantaje ale incinerării constă în faptul că odată cu distrugerea corpului dens fizic, corpul eteric îşi pierde centrul său de atracţie şi astfel se dezintegrează şi el repede.

Dacă un om e atât de rătăcit încât se agaţă cu încăpăţânare de viaţa fizică şi chiar de propriul său cadavru, păstrarea acestuia, fie prin înhumare, fie prin îmbălsămare, constituie pentru el o mare ispită şi îi uşurează foarte mult intenţiile nenorocite. Cremaţiunea

împiedică orice încercare de a reuni principiile într-un mod parţial, anormal şi temporal. Mai mult, unele forme respingătoare de magie neagră, din fericire rare în Europa, întrebuinţează corpul fizic pe cale de descompunere; la fel şi corpul eteric al persoanei moarte poate fi întrebuinţat în felurite chipuri. Toate aceste posibilităţi sunt înlăturate prin practica igienică a cremaţiunii (practicată de hinduşi). Şi e absolut peste putinţă ca mortul să simtă acţiunea focului asupra corpului sau părăsit, deoarece, dacă moartea este într-adevăr reală, materiile astrală şi eterică au fost complet separate de materia fizică densa.

Unui mort îi este cu totul peste putinţă să se reintegreze complet în cadavrul său; totuşi, dacă e vorba de o persoană pentru care viaţa pur fizică este totul şi care înnebuneşte la gândul de a fi complet separată de ea, în sforţările sale frenetice pentru a rămâne în legătură cu viaţa fizică, îi este posibil să-şi însuşească materia eterică a corpului părăsit şi să se îmbrace din nou cu ea. Acest fapt poate pricinui suferinţe enorme, cu totul de prisos şi uşor de înlăturat prin practica cremaţiunii. În cazul persoanelor care se agaţă cu disperare de existenţa fizică, corpul astral neputându-se separa complet de corpul eteric, ele se trezesc înconjurate încă de materia eterica.

Starea lor este atunci jalnică, deoarece ele sunt excluse din lumea astrală prin învelişul de materie eterică şi, în acelaşi timp, pierderea organelor fizice de simţ le împiedică să-şi regăsească pe deplin viaţa pământească. Prin urmare, ele rătăcesc singuratice, mute, îngrozite, într-o ceaţă deasă şi lugubră, fără posibilitatea vreunei legături cu cele două planuri.

Cu timpul şi în ciuda sforţărilor lor. coaja eterică se uzează, însă în general, nu atât de curând ca să-i scutească de suferinţe groaznice. Persoane binevoitoare dintre cei morţi şi alţii încă. se străduiesc să-i ajute pe aceşti

nefericiţi, însă nu reuşesc decât foarte rar.

În aceste condiţii, o persoană poate încerca să se pună în legătură cu planul fizic, servindu-se de un medium, deşi în general „spiritele-călăuză” ale mediumului se opun cu toată puterea, ştiind că acesta se expune la obsesie sau la nebunie. Uneori ea poate pune iâţipânire pe un medium inconştient – în general o tânără foarte lişfâibilă – însă încercarea nu reuşeşte decât în cazul când Egoul Cti-şfef, lăsându-se dus de gânduri sau pasiuni rele, a pierdut din i-anirea asupra vehiculelor sale. Câteodată, un suflet omenesc tâtâcând în această lume incoloră, poate ajunge să obsedeze în parte uft-animal, ales în general printre cele mai puţin dezvoltate – vite comute, oi sau porci – deşi pot fi întrebuinţate şi pisicile, câinii sau maimuţele.

Se pare că aceasta înlocuieşte în timpurile moderne, deci în Rasa a Cincea, existenţa înspăimântătoare a vampirilor, constatată jjjrintre populaţiile Rasei a Patra. Odată asociat cu un animal, mortul nii.se mai poate elibera decât puţin câte puţin şi prin sforţări considerabile, susţinute timp de multe zile. Eliberarea nu se întâmplă, în general, decât odată cu moartea animalului şi chiar atunci îi mai rămâne să se desfacă de legătura astrală.

Evocarea morplor. *Necromancia*. *Spiritismul*

Încă din paleoliticul superior se manifestă credinţe magico-religioase despre viaţă şi moarte. Potrivit acestor credinţe mortul ar continua să supravieţuiască pe alte tărâmuri pământeşti, şubpământeşti sau cereşti. Necropolele mezoliticului, dar mai cu seamă ale neoliticului atestă existenţa probabilă a practicilor de necromanţie (invocarea morţilor în vederea aflării viitorului).

Credinţele despre suflet şi viaţa de apoi au cunoscut apoi o dezvoltare devenind dominante în epocile următoare, în paralel cu practici specifice magiei negre.

Triburile australiene, la popoarele Oceaniei, în

Polinezia, Insulele Palan din Micronezia, la populaţia Kubu (vânători nomazi din Asia), Peninsula Malaya, triburile de amerindieni-irokezi, algonkini, muskongi, sioux, babilonieni şi egipteni etc. cunoşteau şi practicau necromanţia. Cărţile sfinte ale evreilor vorbesc despre aceasta.

„Invocarea spiritelor era de asemenea practicată de magii, profeţii şi ghicitorii perşi, greci şi romani. Un loc aparte în istoria magiei, având la bază necromanţia, îl ocupau misterele eleuisiene, consacrate zeiţei greceşti Demeter. La început se presupune că, cultul a avut un caracter local, dezvoltat pe baza unor vechi credinţe şi ritualuri de magie agrară simbolizând succesiunea anotimpurilor Dar, începând cu secolele Vi-V î.e.n. el se extinde în toată Grecia.

Pe baza acestui cult, la Eleusis ia naştere un ritual secret, având ca temei o doctrină mistică privitoare la soarta sufletelor după moarte, completată cu practici prin care adepţii sperau să-şi dobândească fericirea dincolo de mormânt. Totul era legat de mitul răpirii Persephonei de către Hades, zeul Lumii subpământene. Jumătate de an Persephone rămânea lângă soţul ei, Hades, în împărăţia subpământeană, iar cealaltă parte a anului venea pe pământ, sosirea ei fiind marcată de reînvierea naturii. Numele lui Hades era evitat de greci, fiind socotit ca aducător de nenorociri, zeul fiind invocat sub numele de Pluto (zeul cel bogat). Misterele de la Efeusis prevedeau o dublă iniţiere a adepţilor, primăvara şi toamna, ritualurile având loc noaptea, în secret. În aceste credinţe se poate observa sincretismul magie-religie, dar în ele se regăsesc şi forme embrionare ale necromanţiei ce se va dezvolta în evul mediu”.

La rândul lor romanii, convinşi că morţii rămâneau în relaţii cu cei vii, aceştia cultivau necromanţia. Într-atât de înrădăcinată era credinţa în „materializarea* sufletelor,

încât se organizau fastuoase ceremonii, iar sibilele făceau farmece pentru a determina apariţia umbrelor. Mitologia greco-romană abundă în povestiri despre spiritele morţilor şi, de altfel întreaga literatură antică, începând cu Odiseea lui Homer şi Eneida lui Virgiliu, nu face altceva decât apologia credinţei în sufletele celor decedaţi.

În spaţiul ţârii noastre, populaţiile traco-getice au cunoscut şi ele manifestări vechi legate de necromanţie, combinate cu cultul morţilor. Au existat credinţe bizare despre strigoi şi vedenii, ce au făcut obiectul folclorului. Se spune că deveneau strigoi acei oameni care duseseră o viaţă reprobabilă, au fost lunatici, vrăjitori, sinucigaşi, criminali sau născuţi cu căiţă (pieliţă ce înveleşte capul unor prunci la naştere). Întâlnim şi la vechii slavi credinţa în strigoi şi vampiri. Pentru a scăpa de aceştia, cadavrul era deshumat şi străpuns cu un par din lemn de plop tremurător, iar după urechi i se înfigea un dinte de la o grapă.

Începutul dualităţii magie-cult religios a fost marcat de constituirea instituţiei şamanilor.

Şamanii se sprijină atât pe ceremonialul magic, cât şi pe „forţa' spiritului unui strămoş ce-i „ajută" şi prin ei, întregul trib. Instituţia şamanilor va evolua spre religie, dar nu va putea submina magia, care va dăinui simultan, în paralel ca o anti-religie.

Existenţa magiei negre poate fi pusă în corelaţie cu apariţia totemismului, adică a credinţei că între un grup de oameni şi un grup de obiecte materiale, o specie de animale îndeosebi, ar exista o legătură.

1) *Femei cărora li să atribuia darul profeţiei*.

Paul Ştefâtwscu: *Spiritismul*, *Ed*. *AII*, *Bucureşti*. *1995*.

„SRjhterferenţa dintre magie şi religie va fi mai evidentă în cazul arător monoteiste. Primii creştini vor rămâne supuşi practicilor njfejţenitedin vechime, timp de

mai multe veacuri, până în momentul în care Biserica va interzice credincioşilor săi orice legătură cu silele, rezervându-şi dreptul de a interpreta orice manifestare spirituală.

Necromancia

Evocările constituiau în antichitate chemarea cu mijloace maflice a umbrelor celor morţi, chemarea acestora fiind făcută pentru aişe Obţine răspunsul la unele întrebări sau evoluţia unor evenimente.

v, Necromancia este o formă de divinaţie care se întâlneşte în antichitatea îndepărtată, legendele şi miturile greceşti indicând ca posesori ai secretelor evocării umbrelor pe Circe, Theorite, Thimocthe şi Thessala.

Ritualul evocărilor se efectua într-o manieră lugubră.

Magicianul îşi realiza opera la miezul nopţii, în pragul noii zile. Se alegea ca loc al evocării de obicei o peşteră întunecoasă, sau o subterană izolată, la lumina ucor făclii de răşina ce confereau o lumină roşiatică. În această atmosferă neobişnuită, magicianul se aşeza în faţa unui altar de sacrificiu, înconjurat cu crini de pădure, pe care era aşezată statuia din ceară roşie, albă şi neagră a zeiţei Hecate. Aceasta mai era cunoscută şi sub numele de Trivia, fiind considerată ca protectoarea răscrucilor de drumuri şi a vrăjitorilor.

Era înfăţişată ca o fiinţă hidoasă, cu trup de femeie având trei capete.

Se jertfeau bufniţe, lilieci, un cocoş negru sau chiar noi născuţi.

Reatul victimelor era ars pe altar în vreme ce magicianul trasa de trei ori cu bagheta magică un cerc în jurul focului, pronunţând formule magice.

Titus lucreuus Carus (99 – 55 î.e.n.) ne redă metodele de evocare utilizate de o faimoasă vrăjitoare, pe nume Harmonida.

Vrăjitoarea pradă unei stări de agitaţie delirantă, şi-a

înfipt un ac lung în braţul stâng, lăsând să curgă sângele ei peste cel al unei bufniţe bătrâne, amestecându-le cu bagheta sa magică. A început să danseze, făcând mişcări tot mai dezordonate, în acest timp executând cu bagheta diferite semne în aer şi pronunţând cuvinte neinteligibile.

În final, Harmonida a sacrificat o oaie neagră pe un rug format din crini de pădure şi lemn de chiparos, a aruncat deasupra sângele amestecat anterior pe altar şi a invocat pe Hecate să permfti umbrelor morţilor să vină la ea. Cei prezenţi aveau impresia la moment dat, că văd sufletele morţilor proiectate pe fundalul grote luminate de flăcările în permanentă mişcare.

La asirieni, egipteni, greci şi romani magicienii puteau fi întâlnii pretutindeni. In Thessalia există o categorie specială de evocator [constituită numai din femei denumite psihagoge.

Figurinele magice constituiau o variantă de vrăji pornind defe evocările de umbre ale decedaţilor. Apariţiile de divinităţi sub înfăţişăn umane sunt prezentate în multe lucrări antice.

Printre lucrările având caracter necromanto-sp: ritist, se număra cugetările lui Leucip şi Democrit (sec. V î.e.n.) despre natura materială a sufletului, alcătuit după aceşti filosofi, din atomi, fiinţ asemănător focului. După aceea, Plutarh în vieţile paralele ale oamenilor iluştri (sec. I e.n.) face referinţe la spirite şi la previziunile făcute de acestea (necromancie). Tacitus în Anale (sec. II e.n.) ne face descrierea practicilor unor magicieni care se foloseau de mese învârtitoare. Porphynus în Vita Plotini (sec. III e.n.) face afirmaţia asemănătoare unor concepţii susţinute de Allan Kardec că su'letij poate acţiona de la distanţă. Pe la anul 1.000. medicul şi magicianU Avicenna susţinea că sufletul dispune de o putere absolută asupra tuturor corpurilor sublunare. La rândul lui Toma d'Aquino în 1250 reia ideile lui Avicenna referitor la practicarea magiei.

Agrippa scrie în I 1533 Oculta Pilosophia în care îşi expune concepţia sa potrivit cârea (prin puterea sufletului se poate explica magia. Este de fapt o reluare a unor idei expuse de Roger Bacon în 1270, Opus majus, privite te influenţa terapeutică a puterilor sufletului. Pietro Pomponazzi în Ds incantionebus (1556) pretinde că există fantome care au bântui:

unele case şi castele părăsite. Povestiri despre fantome sun!

conţinute în cartea lui R. Boxter (1691). iar la începutul secolului şi XVIII-lea, Chr. Thomasius avansează ideea că spiritul ar fi o enâităft bidimensională, în 1764, Calmet va scrie o lucrare privitor la apantia îngerilor, demonilor, spiritelor şi vampirilor. În fine, îl menţionăm pfi celebrul E. Swedenborg care a scris celebra carte „Cerul şi infernul (1758). Şi care a fost un precursor al spiritismului. Va fi urmat la scurt timp de J.H. Yung-Sti Uing cu Scene din imperiul spiritelor (1797; şi Teoria învăţăturii despre spirite (1808), J.F. von Mayer cu HaaW (1810) şi J. Ennemoser cu Istoria magiei (1844).

Pactul cu Lucifer

Semnarea pactului cu Lucifer atrage după sine puterea de a-i evoca pe cei morţi, cu scopul de a cunoaşte viitorul. Practica este străveche, fiind menţionată în Vechiul Testament şi în Odyssea lui Homer, când morţii făceau cunoscut celor vii ce se va întâmpla în viitor. Practica a luat extindere, fiind menţionată în Grimoare şi mai târziu în practicarea spiritismului. Necromancia, evocarea morţilor sub o formă vizibilă, cel mai adesea spectrală, îşi are originea în noaptea timpurilor. Cazul cel mai des citat de necromancie, îl constituie evocarea lui Samuil de către vrăjitoarea din Endor, aşa cum este menţionat în Vechiul Testament. Saul, regele iudeilor se afla în război cu Filistenii, când în ajunul bătăliei de la Chelvoie, a spus slugilor sale: „Căutaţi-mi o femeie care să

cheme morţii, ca să mă duc s-o întreb”. Slujitorii i-au zis: „latã în En-Dor este o femeie care cheamă morţii”. Atunci Saul s-a schimbat, a luat alte haine şi a plecat cu doi oameni. Au ajuns la femeia aceea noaptea, iar-Saul i-a zis: „Spune-mi viitorul, chemând un mort şi scoală-mi pe cine îţi voi spune” (Cartea l-a a Regilor sau împăraţilor, XXVIII, 11 – 23).

Şi femeia a zis lui Saul: Pre cine să-ţi arăt? Şi a zis Saul: presamuil să-mi arăţi. Şi a văzut femeia presamuil şi a strigat cu glas tare şi a zis femeia către Saul: Pentru ce m-ai înşelat? Tu eşti Saul.

Şi a zis regele câtre-ea: „Nu te teme, spune pre cine ai văzut.

Şi a zis femeia către el: Dumnezei am văzut suindu-se din pământ.

Şi el a zis către ea: Ce ai văzut? Şi ea a zis lui: Bărbat bătrân suindu-se drept din pământ, îmbrăcat în haină. Şi a cunoscut Saul că acesta este Samuil şi s-a plecat cu faţa sa la pământ şi s-a închinat lui.

Şi a zis Samuil: De ce m-ai supărat să mă scol? Şi a zis Saul:

Necăjit sunt foarte, că cei de alt neam dau războiu contra mea şi Dumnezeu s-au îndepărtat de la mine şi nu m-au ascultat, nici prin proroci, nici prin visuri, nici prin arătări. Şi acum te-am chemat să mă înveţi ce să fac. Şi a zis Samuil: Pentru ce mă întrebi? Dacă Domnul s-au îndepărtat de la tine şi au trecut la aproapele tău…

Şi va da Domnul pe Israil, împreună cu tine, în mâinile celor *be* alt neam şi mâine, tu şi fiii tăi veţi cădea şi tabăra lui Israil o va da Domnul în mâinile celor de alt neam.

Şi s-a speriat Saul şi a căzut, cât era de lung, la pământ şi s-a înfricoşat foarte de cuvintele lui Samuil şi nu mai era putere în el, că no mâncase pâine toată ziua şi toată noaptea aceea. (Aluzie la pregătirea pe care trebuie

s-o respecte un magician înaintea evocării:

post, meditaţie şi abstinenţă).

Cartea a IV-a conţine şi alte referiri la utilizarea unor practici interzise de religia creştină (XVII, 17; XXI, 6; XXIII, 17).

Din rândul prorocilor, menţionăm pe Isaia care înfierează necromancia: „Şi de voi zice către voi întrebaţi pe vrăjitori şi pe cei ce strigă din pământ, pre cei ce grăiesc deşertăciuni, care glăsuiesc din pântece (ventriloci care simulează prin iluzionism fenomenele paranormale). Au doară nu întreabă un popor pre Dumnezeul său?

Pentru ce să întrebe pre cei morţi despre cei vii? (VIII, 19).

Şi se vor smeri la pământ cuvintele sale şi în pământ cuvintele tale se vor aduna şi glasul tău va fi ca al celor ce glăsuiesc din pământ şi la faţa pământului glasul tău va slăbr (XXIX, 4).

De asemenea, tot referitor la evocarea duhurilor găsim amănunte în versetele XXXIV, 14; XLIV, 25; XLVII, 12; Daniel II, 2, 27; Mineu V, 12.

Însăşi imputarea adusă lui Iisus de evrei, că scoate draci din posedaţi, prin dracul dracilor Belzebut (Matei IX, 34; XII, 24; Luca, XI, 14 – 19), demonstrează că relaţiile dintre om şi spirite erau socotite ca ceva normal în „Faptele Apostolilor”, pasajele relative la vrăjitorii Simon şi Bar Iisus-Elima, din insula Papos (VIII.9; XIII.6 – 10) vădesc procedeele spiritiste utilizate de către evrei

Kabbala – un ansamblu de tradiţii iudaice – se referă în unele locuri la secretul convorbirilor cu spiritele.

Aşa după cum reiese. Întreaga literatură spiritistă din Europa a secolelor al XVIII-lea şi XIX-lea a fost inspirată şi alimentată de opere mai vechi, unele antice referitoare la suflet, spirit şi strigoi, cărora le-au fost tributari Cagliostro, Saint Germain şi Swedenborg, ca să amintim pe cei mai importanţi precursori ai spiritismului modern.

La egipteni, cultul lui Isis şi Osiris se baza pe credinţa în existenţa sufletelor şi după moarte, iar preoţii „comunicau” cu spiritele superioare şi cu oricare era plecat în marea călătorie de dincolo de viaţă. În sanctuarele ermetice din interiorul piramidelor (vezi Georges Barbarin: L’enigme du grand sphinx, Ed. J’ai lu. Paris, 1966, p. 21 – 39), unde se practica necromancia, se pare că şi-au făcut ucenicia unii dintre creatorii de noi religii.

Clasa preoţească chaldeeană şi feniciană practica necromancia, trezind groaza oamenilor din popor. La rândul lor, documentele ebraice sunt extrem de grăitoare în această privinţă.

Majoritatea cărţilor sfinte pomenesc despre vrăjitori, prezicători şi alţi magicieni, care au la o examinare mai atentă, mari asemănări cu mediumii moderni. Redăm în continuare câteva referiri: „De la sufletul care se va adresa magilor sau vrăjitorilor şi care va avea ceva cu ei, mă voi întoarce şi-l voi face să piară în mijlocul poporului său”.

(Leviticul, XX. 6)… Omul sau femeia care va avea în el duhul pithonic sau al devenirilor, cu moartea să se omoare, cu pietre să-l ucideţi şi sângele său să cadă pe el”. (Leviticul, XX, 27). „Şi nu va găsi pe nimeni în poporul tău. care va acapara spiritele, nici care să se aplece lor, nici care să consulte vrăjitorii, nici care să se ocupe cu prezicerile, nici care va pretinde adevărul de la morţi, fiindcă toate aceste fapte sunt în dizgraţia lui Dumnezeu”. (Deuteronomul, XVIII, 10 – 12).

Ne oprim aici cu succinta trecere în revistă a referirilor din religia creştină: lista ar fi foarte mare şi pentru scopul şi spaţiul propus considerăm că este suficient. Am mai aminti doar că mulţi dintre prelaţii bisericii (ortodoxe şi catolice) practicau-n ascuns necromancia, fiind animaţi de credinţa în existenţa posibilităţii comunicării cu spiritele (deci în mod implicit

că existau şi spiritele).

Aflăm astfel – ca să ne rezumăm doar la câteva exemple din „vieţile sfinţilor” că Marele Mucenic Chiprian. În timpul slujirii lui idoleşti.

avea deprinderea să facă să vorbească morţii din mormânturi”.

(Sfântul Chiprian, filosoful din Antiohia Siriei, se spune ca înainte de a se converti la creştinism, a fost unul dintre cei mai mari vrăjitori de pe timpul împăratului Dechie).

O serie de papi – Benoît al IX-lea (1033 – 1044), Grigore al VI-lea (1045), Grigore al VII-lea (1073 – 1085) ca şi Borgia au practicat magia şi spiritismul. Biserica creştină a combătut dintotdeauna spiritismul:

„Să nu fie – menţionează Biblia – nimenea care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile… Nimenea care să întrebe morţii, căci on cine va face acest lucru este uriciune înaintea Domnului” (Deuteriu, XVIII, 11 – 14).

Religia creştină consideră chemarea duhurilor morţilor ca un obicei păgânesc şi respectivii sunt aspru pedepsiţi: „Cei ce rămân în credinţa şi frecventarea spiritismului, pierd dreptul de împărtăşanie timp de douăzeci de ani”. (Nicodim Măndiţă: Spiritismul e mare pericol. Biblioteca Ortodoxiei, nr. 35, p. 282 – 283, Bucureşti, 1943).

Antica Eladă, zămislitoarea atâtor înalte nuclee de cultură, venera oracolul morţilor. Homer ne descrie în Odiseea cum Ulise, cu ajutorul vrăjitoarei Circe, evoca umbra celebrului profet teban Tiresias (Cântul XI).

— e maiui rkuneiunului, ia migaiia, fa capătul Tenar. la ideea, la lume se găseau altare închinate necromanciei sultarea morţilor la evenimentele trecute sau viitoare).

Periandru – unul dintre cei şapte înţelepţi ai Greciei – după ce-şi Limase nevasta şi Pansanias, care omorâse o tânără fată, au la vrăjitoare pentru a evoca sufletele

victimelor lor. O serie de aţi ca Socrate, Platon, poetul Eschyl, Sophocâes, Aristotel, strate şi alţii au preluat o serie de obiceiuri transmise din Orientul Dărtat, având credinţa în posibilitatea evocării morţilor.

La rândul lor, romanii celebrau cultul morţilor într-un anume fel, sta fiind tot o concepţie spiritistă. Şi Penaţii, zeii familiari crori, erau duhurile moşilor şi strămoşilor, care îşi continuau înţa după moarte, neîndepărtându-se de locurile unde urmaşii iiau şi care continuau să cunoască nevoile şi bucuriile acestor şi. intervenind ca protectori ai lor, când era cazul… Despre aticul Appius se povesteşte că avea. Întrevederi" cu morţii, iar aiul lacului Averne, în apropiere de Carpinura făcea să apară îguri umbre însângerate de cadavre (Tusculanes. 1, 16.37; De iatl, 58, 132)…

Poetul Horaţiu menţionează în versurile sale fapte înrudite cu îşi existenţa spiritelor (Sat. VIII, Epoci. III. XII, XVII). Columellius este de vraciul Dardames (De Rustica, X). Suetoniu onează că Augustus, devenind pontifex, a dispus să se ardă în e publice peste două mii de scrieri cu substrat vrăjitoresc (Vitae şti, XXXI). Lucian, nepotul lui Seneca şi condiscipolul lui Nero fi tiran care evoca pe mama sa, Agripina) notează că Erato, ia! vestită descântătoare şi vrăjitoare din Thessaiia, la care Sextus Pompeius „băga sufletele în corpuri e lor" (Phasalele, a IV). Ca şi Virgilius. când istoriseşte cum Enea cobora în Infern i-a sta de vorbă cu umbra lui închise. Foestus Petronius şi i alţi autori latini se întrec în aluzii privitoare la evocareailor morţilor.

} liniu cel Bătrân scrie că împăratul Tiberius l-a condamnat la 3 pe Drusus Libon fiindcă, nepoftit, a îndrăznit să-l deranjeze i în momentul când reuşise să ademenească… spiritele larilor! Scriitorul roman Pliniu cel Tânăr (5-e.n.) relatează că în llozofului Atenodoma din Tarsos, o casă bântuită de stafii uţa în toată Atena, se

petreceau lucruri nu prea curate, km mai aminti cugetările lui Leucip şi Democrit (sec. V î.e.n.)» natura materială a sufletului, constituit după concepţiar filosofi, din atomi asemănători focului. Plutarh. În lucrarea sa rămasă celebră. «Vieţile paralele ale oamenilor nuştri (sec. î.e.n.) face deseori referire la spirite şi la previziunile făcute de acestea (necromancie). Tacitus, în Anale* (sec. II e.n.) descrie practicile unor vrăjitori şi magi care se foloseau de mese învârtitoare* pentru a prezice viitorul. Porphyrius, în „Vitae Plotin f (secuii! e.n.) susţine că sufletul poate să-şi manifeste forţa la distanţă, deci poate fi considerat ca un precursor al metafizicii şi parapsihologie» (CV.

Brătescu: Vrăjitoria de-a lungul timpului, Ed. Politică, Bucureşti, 1985, p. 274).

În anul 1.000 Avicenna a menţionat în scrierile sale că sufletul omenesc ar poseda o putere absolută asupra tuturor corpurilor sublunare. Ideile sale sunt reluate în anii 1250 de Toma d'Aquino, referitor la interpretarea practicilor vrăjitoreşti. Cam în acelaşi timp (1250), Roger Bacon („Opus Majus") vorbeşte în termeni asemănători despre capacitatea tămăduitoare a sufletului în cazul unor boli. Cornelius Agrippa, autor a numeroase cărţi de magie – o parte prezentate şi de noi în lucrarea de faţă – scrise în limba latină („Operele Marelui şi Micului Agrippa' 1533), este un adept al posibilităţii evocării spiritelor. Existenţa fantomelor, strigoilor şi caselor bântuite de stafii este popularizată de scrierile unor autori ca Pietro Pomponezzi („De incantionebus", 1556) şi R. Boxter... Evidenţa *sigura* a *um\i* spiritelor, 1691).

În fine, în secolele XVIII şi XIX, în afară de Swendenborg.

menţionăm pe Ch. Thomasians, (1700). Calmet (1764), J.H.

Yung-Stilling (1797), J.F. von Mayer (1810), J. Ennemdser (1844), A.J. Davies etc. care în scrierile lor

propagă ideea existenţei spiritelor şi a posibilităţii intrării în contact cu ele.

Patriahi ai Bisericii creştine, precum Sf. Lactanţin, Sf. Hilar, Minutius Felix şi Eusebius menţionează printre altele, în scrierile lor, că păgânii invocau spiritele*, iar Terticilian. În tratatul „Apologetica3 se exprimă astfel: „Dacă vracii sunt capabili de-a face să apară spectrele, să evoce sufletele morţilor, dacă provoacă visele, dacă au în subordine spirite familiare în puterea cărora visele devin comunicabile, ce efortun vor întreprinde în slujba lor personală, ei care fac atâtea pentru serviciul altora”.

Tertullian, care trăieşte la începutul erei creştine (160 – 240 după Christos) vorbeşte chiar de mese care prezic, ceea ce înseamnă că practica meselor mişcătoare nu e apanajul epocii moderne. Un pasaj din Ammianus Marcellinus ne asigură că în secolul al IV-lea al erei noastre şefii unei conspiraţii împotriva împăratului Valens au interogat nişte mese într-un chip analog1.

Într-un manuscris atribuit secolului al XViu-lea şi provenu un echea mănăstire a Sf. Pantaleon, se descrie ancheta instituită de Cardinalul Carpegna, din ordinul Papei Inocenţiu al XI-lea, relativ la i apariţie spiritistă. Astfel, în noaptea de 19 aprilie 1683. Domenico) enza, în vârstă de patruzeci de ani. om cu moravun ireproşabile şi oarte stimat de societatea romană, după ce visă în repetate rânduri, i femeie înveşmântată în alb, auzi o voce care îl chema insistent, „rezindu-se, zări înaintea lui aceeaşi siluetă din visurile sale.

ntrebând-o cine este şi ce vrea, necunoscuta s-a recomandat a fi narchiza Laura Poppoli Astalli moartă recent, rugându-l să-i ransmită soţului ei că ea are neapărată nevoie de două sute de slujbe pentru odihna sufletului. Denza obiectă că-l vor socoti ţicnit >retându-se unei asemenea dorinţi, fantoma îşi apăsă mâna pe Dlapumă, spunându-i: „Fă să vadă bărbatul meu această

porţiune pe sare o ating”, după care dispăru. Pradă surescitării. Denza arătă mediat fratelui său plapuma, pe care – aidoma unei peceţi cu fierul noşu – se întipărise mâna marchizei.

Cronicarul subliniază că: amprenta era de 6 perfecţiune neegalată, distingându-se toate degetele şi conturul mâinii; numai podul palmei rămăsese alb. De asemenea, observă o deformaţiune a degetului mic şi într-adevăr era un defect avut de marchiză din copilărie, în urma unei căderi. În viaţă, ea ascundea cu grijă acest amănunt inestetic, ţinând mâinile înmănuşate în prezenţa străinilor, dar obişnuiţii familiei, văzând amprenta, recunoscură emoţionaţi mâna marchizei. Astalli. Pârând prea mare pentru o mână de femeie şi fiind comparată de mai multe ori, ea corespunse exact cu mănuşile defunctei (Biblioteca Vaticanului, 59, dosar 84).

Tărâmul celălalt (*universul celălalt*)

Vrăjitorii au întreţinut în mod constant raporturi cu lumea de dincolo. Forţa, teroarea pe care o inspirau provenea din partea Medeei, Erichto, Tiresias. Vrăjitoarea din Endor (Regi „I. 28) care făceau să vorbească dispăruţii, oferindu-le cu diverse ocazii sacrificii sângeroase. Ei obţineau în acest fel, date despre viitorul apropiat:

sfârşitul unei bătălii, de exemplu în cazul lui Saul sau Sextus Pompeius. Acestui fel de cunoaştere i s-a dat numele de necromancie, care conţinea o mulţime de obiceiuri macabre şi sadice. Wier (Istorii, dispute şi discursuri, II, XI), califică necromancia drept pură minciună şi bătaie de joc a diavolului. Contemporanii săi

3) *P. Janol*: *L’automuusmapsychotogtquo*, *Ed. F. Alean. Pans*, *18S9. p 378*

nu se temeau mai puţin ne ea ca ne farmece, uainerina ne meuic şi Elizabeta Angliei au întreţinut necromanţi. Ruggieri i-a prezis I Catherina viitorul dinastiei, iar Dr. John Dee a salvat pe Elizabeta d ghiarele

necromanţilor. În Occident, magicienii pretindeau că pot şi viitorul sacrificând nevinovaţi. Evreii – această legendă a durat mi – asasinau tineri creştini pentru a impregna cu sângele lor aluat azimei de Paşti. Se pretindea că ei confecţionau terafimi: nu amule!

ci capete îmbălsămate. Magicienii luau un copil nou născut şi omorau întinzându-i gâtul atât de mult până murea în mâinile Io După aceea îi tăiau capul pe care îl îmbălsămau sărându-l şi scria pe o placă de aur numele Spiritului Rău şi aşezau capul pe placă p peretele încăperii, aprinzând lumânări în jur adorând prosternându-se în genunchi în faţa lui: de la acest cap ei obţines răspunsuri la tot ce doreau (Pierre Le Loyer: Discurs asupi spectrelor, ed. II-a, 1608, p. 545).

Simon din Samaria, zis şi Magicianul şi Gnosticii, prietenii să au strangulat de asemenea copii fără de păcat. Din gurile lor livid au ieşit sunete… Carol al IX-lea convins că vrăjitorii protestanţi fermecau, a recurs la un teraphâm şi la Liturghia neagră, cu câte\ ore mai înainte de moartea sa. Unul dintre marii regi ai creştinătăţ scrie Bodin „dorind să cunoască soarta ce îi era hărăzită" a chem un Jacobin necromancian care a oficiat liturghia şi după ce consacrat anafura a tăiat capul unui copil de zece ani, prim născi ce era pregătit în acest scop şi i-a aşezat capul pe anafura, după cai spunând câteva cuvinte şi folosindu-se de litere, a întrebat ce vo să ştie. Capul nu i-a răspuns decât două cuvinte: „Vimpatior". C îndată Regele deveni furios, strigând neîncetat: „aruncaţi acest cap şi muri de turbare. Această relatare este ţinută ca sigură, fur menţionat că au fost cinci persoane martore (Demonomanie, 158 cartea II-a, p. 71).

Iacob l-ul a cunoscut fără îndoială această sumbră maşinaţi El nu a îndrăznit s-o repete. Anturajul său s-a mulţumit să transfei maladia regelui la un purcel. A fost o reînnoire a gestului făcut de îşi când l-a vindecat pe

posedatul din Gerasa. În faţa patului de moar al lui Iacob l-ul. scrie Margarct Muray, a avut loc una dinţi ceremoniile magice cele mai surprinzătoare fa care a fost vreoda martoră Curtea Angliei. Avea evident scopul de a transfera asupi animalului maladia regelui. Animalul era un tânăr purcel ce a fo' îmbrăcat cu veşmintele unul bebeluş. O dama de la curte juca rol mamei, ducesa de Buckir. gham era îmbrăcată în moaşe (person foarte important în cadrul botezului) şi un gent'tom de la curte face un 1109. În midi d iubi euuerai porcul, Tund gonit din încăpere, uzat că ar fi participat la o ceremonie blastematorie, ducele s-a arat răspunzând că a voit să-l amuze pe rege. Dar ştim că ducesa 3 vrăjitoare notorie şi că era vorba de un rit magic destinat să ureze suferinţele regelui (Dumnezeul vrăjitoarelor, p. 181).

Dr. John Dee se lăuda că a făcut să apară pe cei morţi. El se cea noaptea în cimitire şi evoca spectrele, însoţit de Edward Kelly, diurn şi escroc. Astrolog, alchimist, savant geograf ce admira pe din, John Dee a fost desigur păcălit de medium, aşa după cumul a fost înşelat de vrăjitoarea din Endor. În relatarea sa publicată 1659 el nu vorbeşte de necromancie, dar ştim că se folosea de fost înşele sale pentru a descoperi comori.

În Europa, morţii exercită rolul de paznici ai comorilor îngropate, ijitorii din Africa occidentală ştiu să capteze spiritele care) abundează în timpul somnului. Balubaşii pretind că sunt capabili transforme oamenii în corpuri goale" atunci când le fură sonalitatea. Universul nostru este populat mai ales cu spectre şi tome pe care preoţii se străduiesc să *le* gonească. De la Moise, carea morţilor a constituit un păcat grav şi spiritismul a rămas damnat Vrăjitorii de azi trăiesc cu morţii şi îi întreabă ori de câte au nevoie s-o facă.

Necromancia: *recomandări practice*

După cum se ştie în lumina astrală se păstrează

imaginile şoanelor şi ale lucrurilor. Astfel, în această lumină se pot evoca iele acelora care nu mai sunt în viaţă, fiind realizabilă astfel romancia.

În cartea ebraică denumită „Revoluţia spiritelor se iţionează că există trei feluri de suflete: fiicele lui Adam, fiicele unor şi fiicele păcatului. Tot aceeaşi carte spune că există trăiri de spirite: spirite captive, spirite rătăcitoare şi spirite libere, etele sunt concepute perechi. Există totuşi suflete de bărbaţi care lase fără femei şi ale căror soţii sunt reţinute prizoniere de Lilth aemah, reginele vârcolacilor: acestea sunt suflete care au de cumpărat jurământul unui celibat. Astfel, dacă un bărbat renunţă: opilărie la dragostea femeilor, el oferă ca sclavă a demonilor râului pe soţia care îi era destinată. Sufletele cresc şi se jiţesc în cer, aşa după cum corpurile o fac pe pământ. Sufletele mulate sunt fiicele săruturilor îngerilor.

Nimic nu poate intra în cer, decât ceea ce provine din cer. După ne deci spiritul divin care anima pe om se întoarce singur în cer pe pământ şi în aunubtcid esucoiuia, uwua teatru şi elementar, altul aerian şi sideral; unul inert deja, celălalt ajunat de mişcarea universală a sufletului lumii, absorbit de puterile a Strate care l-au produs… Cadavrul terestru este vizibil; celălalt este învfcibil cu ochii fiinţelor terestre şi vii şi nu poate fi zărit decât în jurnina astrală ce comunică imaginile sale sistemului nervos şi afectează astfel organul vederii până la punctul de a-l face să zărească formele pe care le păstrează şi cuvintele ce sunt scrise în cartea luminii vitale.

…După ce omul a murit, cadavrul astral se evaporă ca fumul de tărnâie pur ce urcă spre regiunile superioare, dar dacă omul a trăit încrimă, cadavrul său astral, care îl reţine prizonier, mai caută încă luciurile ce au făcut obiectul plăcerilor sale şi doreşte să-şi recapete viaţă. El ameţeşte visele femeilor tinere, se scaldă în aburii de sânge vărsat şi vagabondează în locurile care i-au făcut

plăcere în timpul vieţii. El veghează încă asupra averilor pe care le-a posedat şi ascuns Şfese epuizează făcând eforturi dureroase pentru a-şi confecţiona organe materiale şi a reînvia. Dar astrele îl aspiră şi îl sug; el simte cum inteligenţa îi slăbeşte, memoria i se pierde treptat şi întreaga sa fiinţă i se dizolvă… Vechile vicii pe care le-a avut îi apar şi îl urmăresc având figuri monstruoase. îl atacă şi îl devorează. Nefericitul îşi pierde astfel succesiv toate membrele ce i-au servit neliniştilor sale, după care moare pentru a doua oară şi pentru totdeauna, căci el îşi pierde personalitatea şi memoria. Sufletele ce trebuie să trăiască mai departe, dar care nu sunt încă purificate, rămân mai mult sau mai puţin captive în cadavrul astral, acolo unde ele sunt arse de lumina odică ce caută să le asimileze şi să le dizolve. Pentru a se degaja de acest cadavru, sufletele suferinde pătrund adesea în cei vii şi rămân acolo în starea pe care cabaliştii o denumesc embrionara.

Acestea sunt cadavrele aeriene pe care le evoca necromancia.

Ele sunt larve, substanţe moarte sau muribunde, cu care operatorul se pune în raport; în mod obişnuit ele nu pot vorbi sau raţiona decât reflectând gândurile sau visările noastre.

Dar pentru a putea vedea aceste forme stranii, trebuie să te pui într-o stare excepţională care e intermediară între somn şi moarte, adică trebuie să te magnetizezi singur şi să ajungi într-un fel de somnambulism lucid şi treaz. Necromancia obţine deci rezultate reale şi evocările magiei pot produce adevărate viziuni. Am menţionat ca, în marele agent magic, care este lumina astrală, se conservă toate imaginile lucrurilor, toate imaginile formate, fie cu ajutorul razelor, fie datorită reflectării; în această lumină ne apar visele, această lumină îi învăluie pe alienaţi şi antrenează ratiuâji lor

adormită în urmărirea fantomelor cele mai bizare. Pentru a vetă fără iluzii în această lumină, trebuie îndepărtate reflexele cijă voinţă puternică şi să nu atragi la tino decât razele. Să visezi treânseamnă să vezi în lumina astrală; şi orgiile sabatului, relatatevrăjitori cu prilejul proceselor, nu se prezintă în alt mod. Adesea preparatele şi substanţele utilizate pentru a se ajunge la acest rezultat, erau oribile, după cum vom constata mai departe în Ritydar rezultatele n-au fost niciodată îndoielnice. Au fost văzute şi atinse lucrurile cele mai abominabile, mai fantastice, mai imposibile. Vom reveni asupra acestui aspect mai târziu.

Evocarea lui Apollonius

În lucrarea sa, Éliphas Lévi relatează descrierea evocării b Apollonius din Thyana. O redăm la rândul nostru: „M-am pregâft vreme de 21 de zile, respectând cu scrupulozitate practicile indicate la capitolul 13 al Ritualului.

Totul a fost terminal la 24 Iulie 1854 când s-a hotărât evocarea fantomei divinului Apollonius pentru a-l întreba despre două secrete:

unul care mă privea pe mine şi altul care o interesa pe o doamnă ce făcea parte din înalta societate britanică. Aceasta dorise să asiste la evocare însoţită de o prietenă de încredere, dar în ultimul moment, această persoană, de frică a refuzat şi cum ternarul sau unitatea trebuie respectat cu rigurozitate pentru ritualurile magice, aşa că am fost lăsat singur. Cabinetul pregătit pentru evocare se afla într-un turn; erau aşezate patru oglinzi concave, un altar din marmură albă înconjurat de un lanţ de fier magnetizat. Pe marmura albă era gravai cu aur semnul pentagramei şi acelaşi semn era trasat cu diverse culori pe o piele de miel alb, nouă. ce se afla dispusă sub altar. În centrul mesei de marmură se afla o căţuie de aramă cu cărbuni de lemn de alun şi laur; o altă căţuie era aşezată în faţa mea pe un trepied. Eram îmbrăcat cu o robă albă

asemănătoare cu cea a preoţilor catolici, dar mult mai largă şi mai lungă şi aveam pe capo coroană din frunze de verberină împletite cu un lanţ de aur într-o mână ţineam o sabie nouă şi în cealaltă Ritualul. Am aprins cele două căţui cu substanţe pregătite anume şi am început cu voce joasă, pe care o creşteam treptat, invocaţiile din Ritual. Fumul creştea? 3 f flăcările se restrângeau pe obiectele din jur, după care s-au stins Fumul se ridica alb şi încet deasupra altarului de marmură şi mi s-3 părut că pământul se cutremură, urechile îmi ţiuiau şi inima îmi bătea cu putere. Am adăugat câteva rămurele şi mirodenii pe căţui şi ca-d

1) *Éliphas le\n*: *Dogme et Ritual de la Haute Mag*». *Ed. Felix Alean*, *Pans*, *i* $*2*$

Wtfib & ftes-au aprins, am zărit distinct în faţa altarului, o faţă de bărbat RJS & Hdecât în mod obişnuit, care se descompunea şi se ştergea.

Jjnoâlnceput evocaţiile şi m-am aşezat în mijlocul cercului pe care sem mai dinainte între altar şi trepied; am văzut atunci cum se jăţfcează puţin câte puţin fundul oglinzii ce se afla în faţa mea, în & tefe altarului şi o formă alburie a început să se schiţeze, şp & u-se şi părând că se apropie puţin câte puţin. L-am chemat / (trei ori pe Apollonius închizând ochii şi când i-am deschis, un wjfcat se afla în faţa mea, înveşmântat în întregime într-un fel de au-ki. ce mi s-a părut a fi de culoare gri mai curând decât alb: faţa făta slabă, tristă şi fără barbă, fapt care nu semăna cu imaginea pe (re mi-o făcusem despre Apollonius. Am avut o senzaţie de frig jpfeordinar şi când am deschis gura pentru a-i vorbi fantomei, mi-a imposibil să articulez un cuvânt. Am pus atunci mâna pe simbolul Jjşagramei şi am îndreptat-o către vârful sabiei, comandându-i meritai, prin acest semn, să nu mă mai înspăimânte şi să mă asculte.

Ateci forma a devenit mai confuză şi a dispărut brusc,

l-am ordonat previnã: am simţit atunci cã ceva trece pe lângã mine ca un suflu îjceva mi-a atins mâna cu care ţineam sabia şi imediat braţul mi s-a ţilfepenit pânã la umãr. Mi-am dat seama cã sabia îl supãra pe spirit wfn îndreptat vârful în cercul în care mã aflam. Figura umanã a reapãrut imediat, dar am simţit o mare slãbiciune în membre şi o mare Jsbşealã a pus stãpânire pe mine, încât a trebuit sã mã aşez. Îndatã Ce am luat loc, am cãzut într-un leşin profund, însoţit de vise, dintre care când m-am trezit, nu mi-a rãmas decât o amintire confuzã şi vi (j8. Timp de mai multe zile, braţul mi-a rãmas înţepenit şi dureros.

Arãtarea nu mi-a vorbit, dar se pare cã întrebãrile pe care trebuia sã iţe pun, aveau de acuma un rãspuns în mintea mea. La întrebarea doamnei, o voce interioarã îmi rãspunsese în mine. Mort! (era vorba despre un bãrbat despre care dorea sã aibã veşti). Cât priveşte pe a mea, doream sã ştiu dacã apropierea şi iertarea ar fi posibilã între douã persoane la care mã gândeam, şi acelaşi ecou interior îmi rãspunse nemilos: Moarte!”

Éliphas Lévi atrage atenţia asupra pericolelor legate de practicarea evocaţiilor. sãnãtatea fizicã şi spiritualã neputând rezista dacã acestea devin obişnuite.

Existã evocaţii de spirite, evocaţii de iubire şi evocaţii de urã; dar nimic nu dovedeşte cã spiritele îşi pãrãsesc cu adevãrat sferele superioare pentru a se întreţine cu noi, contrarul fiind cel mai probabil, ţtoi evocãm amintirile pe care acestea le-au lãsat în lumina astralã, Care e rezervorul comun de magnetism universal, în aceastã lumina împãratul Iulian a vãzut odinioarã apãrându-i zeii, dar bãtrâni, bolnav] şi slãbãnogi, dovadã a opiniilor asupra aceluiaşi agent magic care face sã vorbeascã mesele şi rãspunde ciocãnind în zidun. Vreau sã atrag atenţia persoanelor care doresc sã facã evocãri cã vor resimt o mare oboseală şi adesea tremurãturi anormale ce pot

cauza maladii.

Vom încheia această parte, menţionând părerea unor cabalişti care susţin că există o diferenţă între moartea aparentă şi moartea reală. După opinia acestora, o mare parte dintre persoanele ce suni înmormântate sunt încă în viaţă şi mulţi alţii despre care se crede că sunt vii, în realitate sunt morţi.

Nebunia incurabilă, de exemplu, poate fi un caz de moarte incompletă, dar reală, care lasă corpul terestru fără conducerea pur instinctivă a corpului sideral. Dacă sufletul omenesc suferă un şoc violent pe care nu-l poate suporta, et se separă de corp şi lasă locul sufletului animal sau corpului sideral, ceea ce face din aceste restun umane ceva ca un animal. Se poate recunoaşte, afirmă unii. morţii de acest fel, prin lipsa completă a simţurilor de afectivitate şi morale:

ei nu sunt răi şi nici buni, ei sunt morţi. Aceste fiinţe, care sunt ciupercile otrăvitoare ale speciei umane, absorb cât pot viaţa celor vii, pentru aceasta apropierea lor dă senzaţia de greutate în suflet şi frig în inimă. Aceste fiinţe cadaverice sunt ceea ce se numesc vârcolaci şi vampiri.

*

Există îndoieli dacă în operaţiile de necromancie se intră în raport direct cu sufletele morţilor invocaţi. Există două felun de necromancie:

— Necromancia luminii;

— Necromancia întunericului

Prima se realizează prin rugăciune, pentaclu şi parfumuri; cea de a doua prin evocarea sângelui, imprecaţiilor şi a sacrilegiilor.

Prima a fost practicată de noi, cât priveşte pe cea de a doua, nu sfătuim pe nimeni să o facă.

Este stabilit că imaginile morţilor apar persoanelor magnetizate care le evocă şi mai este de asemenea sigur că acestea nu releva nimic despre misterele celeilalte vieţi.

Pot fi văzute aşa după cum sunt în amintirea acelora care le-au cunoscut, aşa după cum şi-au reflectat amprenta în lumina astrală. Atunci când spectrele evocate răspund la întrebările ce li se pun, o fac întotdeauna prin semne sau impresia interioară şi a imaginaţiei şi niciodată cu o voce care să jjăwesioneze urechile, şi acest lucru e de la sine înţeles: cum poate TOTOlo umbră? Cu ce instrument ar putea face să vibreze aerul şi să distingem sunetele?

A" Totuşi sunt resimţite contacte electrice cu prilejul acestor apariţii jâaoeste contacte par să fie produse uneori de măna fantomei; dar acest fenomen este interior şi trebuie să aibă o cauză în puterea imaginaţiei şi a afluenţelor locale ale forţei oculte pe care o denumim lumină astrală. Ceea ce dovedeşte, că spiritele, sau cel puţin spectrele, ne ating adeseori fără să o ştim şi doar cu prilejul apariţiilor îngrozitoare ne dăm seama de aceasta.

În scrierile eclesiastice se menţionează că Spiridon, episcopul fremithont-ului. a evocat spiritul fiicei sale Irena pentru a afla de la Se unde se află ascunsă o mare sumă de monede de argint pe care & T0 primise de la un călător.

Swedenborg comunica în mod obişnuit cu morţii ale căror spere îi apăreau în lumina astrală. Am cunoscut multe persoane Brune de încredere care ne-au asigurat că au revăzut timp de ani e zile morţii ce le erau dragi. Celebrul ateu Sylvain Marechal s-a vfitat văduvei sale şi unei prietene a acesteia divulgându-le locul tfKte ascunsese 1500 franci de aur într-o mobilă.

Evocaţiile trebuie să fie întotdeauna motivate şi să aibă un tsop demn; altfel spus acestea' sunt operaţii ale tenebrelor şi nebuniei, foarte primejdioase pentru minte şi sănătate. A evoca din ură curiozitate şi pentru a şti dacă vei vedea ceva. este a te expune.ro oboseală şi pierdere de vreme. Ştiinţele înalte nu admit nici doiala şi nici lucrurile puerile.

Motivul lăudabil al unei evocări poate să-l constituie

iubirea sau – ietenia.

Evocarea din dragoste necesita mai puţine dispozitive şi acestea sunt uşor de procurat lată cum se procedează:

Mai întâi se adună cu grijă toate amintirile de la acela pe care Orim să-l revedem, obiectele de care s-a servit şi care poartăntorentele sale, mobila sau camera în care a trăit, dacă nu o cameră «Semănătoare în care i se va pune portretul acoperit cu o pânză albă mijlocul florilor ce îi plăceau şi care vor fi schimbate în fiecare zi.

După aceea se v3 alege o zi fixă, de naştere sau a numelui, e în care a fost fericit şi pe care nu a uitat-o.

Aceasta va fi ziua evocării pentru care se vor face pregătiri eme de 14 zile.

În acest timp va trebui să nu se dea nimănui aceleaşi dovezi de Secţiune, aşa după cum defunctul s-ar aştepta de la noi. Trebuie păstrată o castitate riguroasă, trai în reculegere, cu mese uşoare odată pe zi.

În fiecare seară, la aceeaşi oră, trebuie să te închizi în cameră cu o singură lumină slabă, o lumânare preferabil, într-o cameră consacrată amintirii persoanei regretate; se va aşeza lumânarea io spatele tău, se va descoperi portretul, în prezenţa căruia se va rămâne o oră în tăcere, după care se va parfuma camera cu tămâie şi smirnă curate şi se va pleca din odaie.

În ziua fixată pentru evocare se va scula de dimineaţă ca pentru o sărbătoare, nu vei adresa primul cuvânt nimănui în cursul zilei şi nu vei mânca decât pâine, vin, rădăcini sau fructe. Faţa de masa va trebui să fie albă, se vor aşeza două tacâmuri şi se va rupe o parte din pâine care va trebui servită întreagă; se vor pune câteva picături de vin în paharul persoanei pe care vrem s-o evocăm. Această masă trebuie servită în tăcere, în camera evocărilor, apoi se va lua tot ceea ce a servit pentru aceasta, mai puţin paharul defunctului şi bucăţica sa de

pâine care vor fi lăsate în faţa portretului său.

Seara, la ora obişnuită de vizită, se va intra în cameră în tăcere, se va aprinde focul cu lemn de chiparos şi se va arunca de şapte ori tămâie pronunţând numele persoanei pe care dorim s-o revedem; se va stinge lumânarea şi se va lăsa focul să se consume. În acea zi nu se va dezveli portretul.

Când flăcările din sobă se vor stinge, se va arunca tămâie pe cărbuni şi se va invoca pe Dumnezeu după formulele religiei căreia i-a aparţinut dispărutul şi în funcţie de ideile pe care acesta le avea despre Dumnezeu.

Va trebui, făcând această rugăciune, să te identifici cu persoana evocată, să vorbeşti aşa după cum vorbea ea. să te crezi că eşti chiar ea; apoi după un sfert de oră de tăcere, să-i vorbeşti ca şi cum ar fi prezentă, cu afecţiune şi încredere, rugând-o să vi se arate. Reînnoiţi această rugăciune mental, acoperindu-vă faţa cu cele două mă ni şi chemaţi de trei ori cu voce tare persoana; aşteptaţi în genunchi, ca ochii închişi sau acoperiţi timp de câteva minute, vorbindu-i în gând după care îl chemaţi de trei ori cu o voce dulce şi afectuoasă şi deschideţi încet ochii. Dacă nu vedeţi nimic, reînnoiţi experienţa anul următor şi tot aşa de trei ori la rând. Este cert că a treia oară veţi obţine apariţia dorită şi cu cât ea va fi mai târziu, cu atât va fi m”.

distinctă şi mai reală/

Evocările se execută cu ceremonia cea mai solemnă. Dacă e vorba de un personaj celebru, trebuie pregătită vreme de 21 de zile citindu-se viaţa sa, scrierile sale pentru a se face o idee despre

Spună sa, despre firea şi vocea sa. I se va vorbi mental şi se vor SSA răspunsurile sale, având asupra ta o fotografie a acestuia fP™ puţin scris numele său pe o bucată de hârtie, păstrând un Sâni vegetal vreme de 21 de zile şi un post sever în timpul ultimelor fizile. după care se

va construi un orator magic aşa cum este Js-jsân lucrarea noastră. Oratorul trebuie să fie în întregime închis tfdacă vrem să operăm în timpul zilei se va lăsa o mică deschidere Ştpartea pe unde se vede soarele la momentul evocării şi se va da *8* & în faţa deschiderii o prismă triunghiulară, după aceea în faţa Zmei un glob de cristal umplut cu apă. Dacă se va opera noaptea,» „Y8 dispune lampa magica astfel ca singura sa rază de lumină să cadă pe fumul ce se ridică de pe altar. Aceste preparative au ca scop sfrlurnizeze agentului magic elementele unei aparenţe corporale şi sridice tensiunea imaginaţiei noastre până la iluzia absolută a vfculul. Se va înţelege de altfel, că o rază de soare sau a lămpii divers colorata şi care cade pe un fum mobil şi neregulat nu poate în nici ni caz să creeze o imagine perfectă. Căţuia cu focul sacru trebuie <fepusă în centrul oratoriului şi altarul cu parfumuri la o mică distanţă.

Operatorul trebuie să se întoarcă spre orient pentru a se ruga şi către occident pentru a evoca. El trebuie să fie singur sau asistat de două persoane ce vor păstra cea mai desăvârşită tăcere pe tot timpul CPĂ – faţiunilor magice. El va fi îmbrăcat cu veşminte magice, cu coroană de verberină şi lanţ de aur. Mai înainte va face baie şi toate veşmintele de sub robă să fie intacte şi perfect curate.

Se va începe printr-o rugăciune convenabilă spiritului ce dorim să-l evocăm şi cu care ar fi de acord dacă ar mai trăi. Astfel, nu va fi evocat niciodată Voltaire de pildă, recitind cuvântările ce sunt pe placul Sfintei Brigitte. Pentru oamenii mari ai vremurilor antice, se vor citi Imnurile lui Cleanthe sau Orfeu, cu jurământul cu care se termină versurile de aur ale lui Pythagora. La evocarea pe care i-am făcut-o U’Apollonius, de exemplu, am luat ca ritual magia filosofică a lui Partidus ce conţinea dogmele lui Zoroastru şi lucrările lui Hermes Trismegistul. Am citit cu voce tare Nuctemeron al lui Apollonius în foiba greacă,

după care am pronunţat conjuraţia de chemarea sa.

Pentru evocarea spiritelor ce aparţin religiilor ce provin din iudaism, le va face invocaţia cabalistică a lui Solomon, fie în limba ebraică fie în altă limbă, care se ştie că îi era familiară spiritului ce vrem să-l evocăm.

Puteri ale regatului, fiţi la piciorul meu stâng şi în mâna mea dreaptă; Glorie şi Eternitate, atingeţi-mi cei doi umeri şi conduceţi-mă pe căile victoriei; Fieţi-vă milă şi îndurare, fiţi echilibrul şi splendoarea* vieţii mele; Inteligenţă şi înţelepciune, fiţi echilibrul şi splendoarea vieţii mele; Inteligenţă şi înţelepciune daţi-mi coroana; spirite ale lui Malchuth condu-mă între cele două coloane pe care se sprijină edificiul templului; îngeri Netsah şi Hod întăreşte-mă pe piatra cubica a lui Jesod.

O Gedulael! o Geludael! O Tiphereth! Binael. fiţi dragostea mea; Ruach Hochmael, fii lumina mea; fii ceea ce tu eşti, ceea ce vei fi. O Ketheriel!

Ischim, asistă-mă în numele lui Saddai;

Cherubini, fii forţa mea în numele lui Adonai;

Beni-Elohim fiţi fraţii mei în numele fiului şi prin virtuţile lui Zebaoth;

Eloim luptă-te pentru mine în numele lui Tetragrammaton.

Malachim apără-mă în numele lui?

Seraphim curăţă-mi dragostea mea în numele lui Ervoh.

Hasmalim, luminează-mă cu splendorile lui Elod şi Schechinah.

Aralim acţionează; Ophanim întoarce-te şi străluceşte:

Hajoth a Kadosh strigaţi, vorbiţi, răcniţi, mugiţi: Kadosfi, Kadosh, Kadosh, Saddai. Adonai, Jotchavah, Eieazereie.

Hallelu-jah, Hallelu-jah, Hallelu-jah, Amen. D

Trebuie să ne amintim că în cadrul conjuraţiilor,

numele lui Satan, Belizebut, Adramelek şi altele nu semnifica unităţi spirituale, ci legiuni de spirite necurate. Se numesc legiune, spune în Evanghelie spiritul întunericului, pentru că sunt în număr mare. io infern, domneşte anarhia şi acolo numărul face legea şi progresul se îndeplineşte în sens invers, adică cei mai avansaţi în dezvoltarea satanică, cei mai degradaţi în consecinţă sunt cei mai puţin inteligenţi şi cei mai slabi. Astfel, o lege fatală îi împinge pe demoni să coboare, în vreme ce ei cred şi doresc să urce. Astfel, cei care se cheamă şefi sunt cei mai neputincioşi şi cei mai urâţi de toţi. Cât priveşte mulţimea de spirite perverse, ele tremură în faţa unui şef necunoscut, invizibil, de neînţeles, capricios, implacabil, care nu-şi explica niciodată legile şi care are în permanenţă braţul întins pentru a lovi pe cei care n-au putut să-l ghicească. Ei dau acestei fantome numele de Baal, Jupiter sau alte nume la fel de venerabile şi care nu se pronunţă în infern fără a le profana. Dar această fantomă nu e decât un număr şi amintirea lui Dumnezeu, desfigurată de perversitatea voluntară şi păstrată în imaginaţie ca o răzbunare a justiţiei şi o remuşcare a adevărului.

Când spiritul luminii care a fost evocat se arată cu o fată trista sau iritată, trebuie să-i oferi un sacrificiu moral, adică să fii minter, or jgpussă renunţi la ceea ce-l ofensează; apoi mai trebuie, mai înainte îjfea feşi din oratoriu, să-l concediezi, spunându-i: Pacea să fie cu intel Nu am dorit să te tulbur, nici să te ameţesc; voi face să remediez <fotleea ce te ofensează; te rog şi mă voi ruga cu tine şi pentru tine; fijjâgă-te cu mine şi pentru mine şi întoarce-te la somnul tău şi 8 jfeaptă ziua în care ne vom revedea împreună. Tăcere şi adio!

Încheiem acest capitol nu fără a adăuga pentru cei curioşi câteva detalii privitoare la ceremoniile necromanciei negre. Se poate jţăsi în mai mulţi autori

vechi modul în care practică necromancia neagră vrăjitoarele din Thesalia şi Canidiile din Roma.

Se săpa o groapă, pe marginea căreia se tăia gâtul unei oi negre; după aceea se îndepărta cu sabia magică fantomele şi larvele OSse presupuneau a fi prezente şi grăbite să bea sângele; se invoca tripla Hecata şi Zeii infernului şi se chema de trei ori umbra ce se voia să – apară.

În Evul Mediu, necromanţii profanau mormintele, compuneau filtre şi unguente cu grăsime şi sânge de la cadavre; le amestecau cuaconit, beladonă şi ciuperci otrăvitoare (amanita muscaria), după aceea fierbeau şi luau spuma acestui groaznic amestec încălzit la focuri formate din oseminte omeneşti şi crucifixuri sustrase de la bfserici; mai adăugau praf de broaşte uscate şi cenuşe de anafura jp & nsacrată, după care îşi frecau tâmplele, mâinile şi pieptul cu unguentul infernal şi trasau pentacolul diabolic, evocând morţii sub spânzurători sau în cimitire părăsite. Se putea auzi de departe yftetele lor şi călătorii întârziaţi credeau că văd ieşind din pământ Ifegluni de fantome; arborii căpătau în ochii lor forme ce inspirau frica; puteau fi zăriţi ochi de foc în mărăcinişuri şi broaştele din bălţi păreau să repete cu voci răguşite cuvinte misterioase de la sabat. Era magnetismul halucinaţiei şi contagiunea datorită nebuniei.

Procedeele magiei negre au ca scop tulburarea raţiunii şi a produce toate exaltările înfierbântate care dau curajul marilor crime.

Grimoarele pe care autoritatea de altă dată făcea să tremure şi să ardă pretutindeni unde ele se întâlneau şi desigur nu erau cărţi nevinovate. Sacrilegiul, crima şi furtul sunt indicate fiind subînţelese ca mijloace de realizare în aproape toate aceste situaţii. Astfel, în Marele Grimoar şi în Dragonul roşu, contrafaceri moderne ale Marelui Grimoar se poate citi o reţetă intitulată:

Compoziţia morţii sau pietrei filosofale. Este un fel de supă de apă tare, cupru, arsenic şi verde de gri. Se găsesc aici descrise procedee de necromancie care Constau în a săpa în morminte cu unghiile şi a se scoate osemintele ce vor fi aşezate în formă de cruce pe piept, să asiste la liturghii ia

Cea mai vestită prezicătoare de acest fel a fost, potrivit scrienv antice, Sibylla, de la care s-a tras şi denumirea meseriei. După tradju grecilor, această femeie ar fi trăit cu două-trei secole înainte e războiul troian (sec. XIII î.e.n.), s-au bucurat, de asemenea, de o mar* celebritate: Demophila, Atheriacfs, Nysa, Melanchrena, Detfphpbg Tiburtina şi altele. Răspunsurile pe care le dădeau, în numele diferitelor zeităţi, celor care le solicitau erau întotdeauna întortocheate, obscure, putând fi interpretate în mai multe sensuri, adaptându-se tot atât de bine evenimentelor dintre cele mai apuse.

În categoria oracolelor mai amintim pe cele aparţinând divinităţilor focului, oracolele olimpienilor, oracolul de la Cumeş (Peninsula italică) şi cărţile Sibiline ce conţineau destinele Cetăţi Eterne.

Evocările erau în antichitate chemarea cu mijloace magice a umbrelor celor decedaţi, chemarea acestora fiind făcută pentru a se obţine diferite detalir privind soarta cuiva sau mersul unor evenimente.

Prorocirile. Literatura referitoare la prorociri este abundenta. De remarcai că niciun comentator de prorociri nu descrie fapte petrecute sub ochii lui. Antichitatea a fost plină de prorociri, acestea neconstituind opere religioase, ci discursuri politice, făcute pe un ton sentenţios, asemănându-se mult cu oracolele Sibyline. În istoria religiilor sunt cunoscuţi o mulţime de proroci.

Prevestirile alcătuiesc 6 altă clasă de prevederea viitorului considerate ca avertismente ale providenţei. Un rol mare îl joacă aia superstiţia. În cadrul profeţiilor (vezi Apocalipsa din Biblie), un rol important l-a jucat Michel

Nostradamus. Născut ia Saint-Remy-de-Provence. În 1503 şi mort de hidropisie în zorii zilei de 2 iulie 1566. În 1555 a publicat o mare carte profetică, a cărei interpretare a rămas mult timp impenetrabilă.

Nostradamus nu a fost niciun astrolog şi niciun ghicitor, ci un profet, iar profeţiile se fac graţie puterii divine care le inspiră.

În a doua categorie de divinaţii se află o infinitate de procedee care permit acestei acţiuni să se manifeste, fie prin automatismul senzorial (viziune în cristal, în oglinzi magice, halucinaţii aud tive induse), fie prin automatismul motor (divinaţie prin inel, cheie, silă.

baghetă). În aceeaşi categorie sunt cuprinse tehnici mai savante, cum ar fi astrologia, fizionomia, chiromanţia, cartomancia (Tarotul), emanaţia. Divinaţia prin vise şi onirismul este regizată de automatismul senzorial şi intuitiv.

Magia divinatorie mai poate fi abordată şi din alte trei puncte de vedere; cum ar fi al trecutului, prezentului şi viitorului.

MAGIA MEDICALĂ

— Magia medicală a apărut din considerente practice, fără ca aşa! să aibă vreo legătură cu credinţele în existenţa unor puteri trşnaturale deţinute de diferite plante. Treptat apare o legătură Magia tămăduitoare cu aspect practic, absolut laică şi credinţa Wiănumite *for\e* supranaturale, provocatoare de boli şi de moarte.

Vindecătorii inventează acum procedee de factură psihică, acţionând asupra gândirii prin manevre cu caracter stereotip, rituale, acte empirice de stimulare a bolnavului. Cea mai veche dovadă a ţărălurflor destinate îndepărtării pe cale magică a bolilor este, ţtfpbabil, tehnica de trepanaţie craniană, observată pe veşminte aparţinând neoliticului. Aceasta se efectua cu scopul alungării din Wipţi bolnavilor, în special a) celor afectaţi de dureri de

cap şi crize de epilepsie, a spiritelor sau forţelor maligne, capul fiind considerat sediul acestora.

— [. Fără îndoială, prezenţa la căpătâiul celui bolnav, aplicarea a tot felul de tratamente neobişnuite pe bază de plante medicinale şi presopunctura, ritualul cu efectul asupra psihicului, contribuiau adesea la ameliorarea şi însănătoşirea bolnavilor. Se ştie că o mare parte din procedeele şi plantele descoperite de tămăduitorii străvechi aii şi astăzi utilizare.

Acupunctura, presopunctura, luarea de sânge, extractele, fineturile şi decocturile de plante, flori şi rădăcini, hidroterapia, helâoterapia. utilizarea nămolurilor terapeutice, a apelor minerale şi multe altele sunt descoperiri sau invenţii ale Magiei tămăduitoare.

O caracteristică a magiei tămăduitoare din toate timpurile este purtarea de obiecte vrăjite, confecţionate din osemintele unei rude sau ale animalului totemic, din rădăcini de leac sau dinjr-un dinte.

Infibulaţia şi circumcizia, găuarea urechilor, pentru a atârna în ele aţişoare roşii, aveau rolul, în credinţa magică, de a îmbuna sau a împiedica acţiunea aducătoare de boli. Obiceiul purtării cerceilor, atât de răspândit astăzi, îşi are originea, foarte probabil în astfel de practici magice primitive.

1) *Gh. V. Brătescu*: *Vrăjitoria de-a lungul timpului. Ed Pofttice, Bucureşti. 1985.*

Magia medicală se divizează în trei mari categorii:

1. Medicina divinatorie. Diagnosticul bolii şi căutarea remediului sunt opera procedeelor divinatorii şi tot cu aceste procedee trebuie examinate.

2. Medicina talismanică. Magia pretinde că poate să apere de boli cu ajutorul talismanelor, amuletelor sau filacterelor.

Confecţionarea lor este supusă unor reguli bine stabilite.

3. Medicina simpatică

Medicina simpatică

În acest gen de terapeutică magică se cuprinde mai întâi medicina bazată pe proprietăţile oculte ale lucrurilor. Proprietăţile pot şi reale sau imaginare, proprietăţile reale au fost însuşite de ştiinţa medicală oficială. În timpurile străvechi cunoştinţele privitor ia remediile naturale erau restrânse şi făceau parte din Magia natura a.

În zilele noastre mai poate fi întâlnită la doftoroaiele satului.

Proprietăţile curative se sprijină pe simpatia ce există între plante, anumite astre şi părţile afectate ale corpului. Paracelsus a fost cel mai vestit dintre magii vraci. Pentru Paracelsus medicina este dublă; una este elementară şi se aplică bolilor a căror origine se găseşte în corpul material. Cealaltă este astrală şi se referă la bolile principiului intermediar. Influenţele astrelor servesc de aliment „firmamentului" uman, deci corpului astral. Astrele nu sunt bure prin ele însele, ci sunt bune sau rele ca orice aliment. Bolile de origine astrală nu pot fi vindecate decât prin remedii luate de la astre; în acest caz medicina elementară este fără efect.

Cunoaşterea bolilor astrale şi a remediilor lor face obiectul. medicinei adeptă… Se cunosc atâtea remedii câte boli există şi magicianul pentru a afla remediul trebuie să cunoască numărul boii şi al cerului. Remediile îşi fac efectul prin impresionarea forţelor astrale în plante sau minerale. Se mai cunoaşte şi o medicină celestă care acţionează fără remedii prin simplul contact al mâinii sau prin cuvânt. Comparativ cu celelalte este cea mai puternică. Medicina adeptă constituie o parte integrantă a Magiei naturale. Mecanismul medicinei astrale este următorul: în primul rând medicul trebuie să se preocupe de a pune diagnosticul şi a afla unde se află sediul bolii; dacă acesta se află în corpul material, se apelează la

medicina alchimică. Dacă se află în corpul astral, magul se va adresa terapeuticii astrale, bazate pe amulete şi filactere.

Medicina simpatica se bazează pe legătura simpatica. Aceasta medicină cercetează influenţele astrale simpatice asupra part

— Jgijâve. Reprezentantul acestei medicini este William Maxwell, care *ttXIKte* Londra în jurul anului 1665. În lucrarea sa „De medicina

şetica* publicata (a Frankfurt în 1679 a expus principiile acestei jrtedicini sub forma a 12 axiome:

*W** 1. Sufletul nu este conţinut în limitele corpului".

*. 2. Ei acţionează şi dincolo de el.

* «'3. Fiecare corp emite raze alcătuite din elemente materiale şi alele care servesc de vehicul acţiunii sufletului.

4. Ele conţin, în acest scop, forţa vitală (spirit vital).

5. La fel se întâmplă cu toate exerciţiile corpului, care rămân astfel legate de trup.

* 6. Această legătură acţionează şi la distanţe foarte mari.

V 7.

— Forţa vitală rămâne atâta timp cât exerciţiile, părţile separate, sângele etc. nu şi-au schimbat natura.

8. Dacă o parte a trupului sau a spiritului este lezată, restul Corpului suferă şi el.

9. Dacă forţa vitală a unei părţi a corpului este sporită, ea se ffifconte în tot corpul.

10. Spiritul este cu atât mai uşor afectat cu cât este mai puţin tejjatdecorp.

...11. Exerciţiile, sângele, etc. sunt mai expuse pentru că în ele spiritul este mai puţin apărat decât în corp.

12. Amestecul spiritelor provoacă simpatia, apoi iubirea.

Ca urmare, remediile puteau fi apicate şi asupra unui obiect provenit din corpul bolnav sau al obiectului care i-a produs o Vătămare. Paracelsus a fost un adept al acestor cunoştinţe indicând remedii simpatice. Teoria lui Maxwell conţine doctrinele concepute de Paracelsus, Agrippa, Fludd şi Mesmer în final.

Raporturile magicianului cu fiinţa supranaturală

Apariţia unui înger de lumină evocat poate fi precedată de apariţia unei turme de diavoli, ce vin nechemaţi. Spiritele au forme deosebite, cele saturniene au bot şi două feţe. ca Ianus, cărora li se adaugă alte două feţe pe fiecare genunchi. Spiritele marţiene sunt incomorate şi mugesc ca taurii furioşi. Venusienele sunt agreabile şi însoţesc un nor de fete care se rotesc în jurul cercului, ispitindu-l şi invitându-l pe operator să vină să se distreze în compania lor. Uneori aceste spirite se prezintă sub formă de cămile. Spiritele Saturniene seamănă uneori cu nişte porci. Ele se pot ascunde în obiecte neanimate: haină neagră, secera, ienupăr îl reprezintă pe Saturn;

sabia, haina albastră pe Jupiter, haina galbenă este leul. simbotă Soarelui, o rochie albă, o floare este Venus. f

Cea de a patra carte de filosofie ocultă a lui C. Agrippa ne oferă informaţii privitor la ceremonialul evocării. Dacă spiritul întârzie ŞI apară, apelul trebuie reînnoit de trei ori. Dacă se încăpăţânează nu vină, e bine să fie conjurat în numele puterii divine şi să se repejş încă de trei ori, cu o energie sporită, noua conjuraţie. Nu aparaţi Trebuie atunci insultat, blestemat, ameninţat că va fi suspendat (JB rangul şi funcţia lui. Dacă magicianul nu ajunge la niciun rezultat, şi nu se descurajeze. Să reînceapă operaţia, cu şi mai multă atenţi veghind să nu omită niciun rit sau, dacă e cazul, să-l modific & jj Repetiţia sporeşte autoritatea evocatorului, inspiră teamă spiritelal. Se va ajunge şi la momentul apariţiei spiritului. Trebuie întâmpiiw cu bunăvoinţă, întrebat de nume şi

verificată sinceritatea lui. EsttâJS mare dificultate aceasta. Magicianul îl obligă să depună jurământjă sabie, după ce l-a introdus cu forţa într-un triunghi trasat cu sabiaffl afara cercului. Spiritul trebuie să jure cu „mâna pe lama sabiei… 1

Se poate întâmpla ca Spiritul să vină, dar refuză să mai ptetig şi magul rămâne închis în cercul său, suportând un adevărat asedfia Pentru a evita acest pericol sunt necesare conjuraţii energice, în spiritele încăpăţânate sunt exorcizate şi supuse unor fumig dezagreabile. Spiritele pleacă şi îl iau şi pe magician cu ele. De ace*”.

se recomandă să nu se lasă din cerc prea repede, să se aştedg câtva timp şi să se rostească rugăciuni de graţie… j

Toate procedeele Magiei evocatoare tind să provoace StK favorabile halucinaţiilor. Evident, apariţiile se produc dar nu *sm* decât nişte halucinaţii subiective afirmă J. Maxwell. O serie dj impostori, ignorând principiile magiei, incapabili să distrugă parteafl de adevăr din masa de erori, au amestecat riturile religioase cu *cm* magice, ajungând în cele din urmă să-l evoce pe Diavol în num8 lui Dumnezeu. a

Forţa magică 1

Doctrina general admisă asupra caracterului legăturii magă care se crează între evocator şi fiinţa supranaturală pe care o evqJ Agrippa ne explică diversele ei naturi: există trei categoriiasemenea legături; unele sunt împrumutate lumii elementare cal se conjură un spirit prin lucruri interioare şi naturale aliate adverse, când se cheamă sau se alungă cu ajutorul florilor, plan Mffl animalelor, zăpezii, gheţii, infernului, focului şi al altor lucruri de acg gen; ele sunt introduse în laudele adresate lui Dumnezeubinecuvântărilor sau consacrărilor. Această legătură acţionează1 asupra spiritului în virtutea sa de a provoca teamă şi după natura sa, favorabilă unora, odioasă

altora.

Legătura elementară este deci un derivat al magiei simpatice, bazată pe simpatia şi antipatia fiinţelor.

Al doilea gen de legături este cel denumit celest, când se conjură astrele cerului.

A treia aparţine lumii intelectuale şi se constituie din conjuraţiile împrumutate din religie, nume divine, semne sacre, etc.

Agrippa în Filosofia ocultă, cartea a IV-a dă o clasificare asemănătoare. Legăturile, spune acesta, sunt de trei feluri: se conjură prin elemente ale naturii, prin misterele religiei şi prin numele divine. Caldeenii, după Maimonide, divizau operele magice în trei clase: prima utiliza plantele, animalele şi metalele. A doua consta în calculul timpului propice operaţiunilor şi a treia în gesturi şi dansuri, bătăi din palme, ţipete, cuvinte articulate, fumigaţie.

Legătura de care ne vorbeşte Agrippa este în realitate vehiculul forţei magice. Ea are trei corespondenţi în lumile divină, celestă şi elementară. Ea primeşte de la cel dintâi şi transmite celui de al doilea influxurile divine, prin intermediul stelelor, planetelor şi lumânăriilor.

Poziţia astrelor, la un moment dat, exprimă cursul acestui influx.

1. Legăturile elementare

Raporturile lumii elementare sau materiale cu lumea celestă sau astrală sunt foarte strânse. Energia incantaţiilor magice sporeşte pe măsură ce sursa lor se apropie de sfera divină, nu este însă recomandabil să se folosească imediat legăturile dependente de aceasta, ci să se înceapă prin cele elementare şi să se continue prin cele celeste, rezervând lumea supremă pentru cazurile dificile care rezistă celorlalte două.

Legăturile elementare sunt: simpatia şi antipatia, atracţia şi repulsia, iubirea şi ura. Acestea determină

proprietăţile aparente şi virtuţile oculte ale lucrurilor. În funcţie de elementele ce le compun.

Doctrina magică recunoaşteexistenţa doar a patru elemente:

pământul, apa, focul şi aerul. În universul material elementele sunt grele, dense, încărcate de materie, în lumea celestă ele sunt mai uşoare, constituite de natura şi virtuţile lor. Pământul este solid, apa lluldă, aerul este eliberat de greutate şi de *curgere*, iar căldura focului o lumina care nu arde. Stelele au şi ele o compoziţie în care focul intră în Marte, Soare, Berbec, Leul etc; apa în Saturn şi Mercur, Peştii; pământul este conţinut în astrele din sfera a opta: Luna, Taurul şi

Fecioara; aerul în Jupiter, Venus şi Gemenii. În lumea divina elementele se reduc la arhetipurile lor, ideea lor după cum urmează* pământul reprezintă fidelitatea, apa puritatea, aerul subtilitatea spiritului şi focul iubirea.

Lucrurile posedă proprietăţi care depind direct de compoziţia lor: unele încălzesc, altele usucă sau înmoaie. Acestea reprezintă primele calităţi depinzând de elementul predominant. În general însă lucrurile sunt mixturi, adică amestecuri din cele patru elemente, fapt care determină proprietăţi sau calităţi secundare. Aceste proprietăţi sunt utilizate de medicină.

În afară de aceste proprietăţi menţionate mai sus, se cunoseşi proprietăţi oculte, care sunt independente de materia elementară, cum ar fi atracţia fierului de un magnet. Agrippa1 le denumeşte ca forme, în vreme ce Plafon le numeşte idei. În Divinitate ele nu se găsesc sub o formă diferenţiată, ci condensate într-o formă unica.

Astrele regizează orice lucru, ca atare trebuie să ţinem cont pentru orice lucru de configuraţia cerului, care poate avea efecte dintre cele mai nebănuite. Astrele îşi au natura lor proprie şi virtutea lor specifică; razele lor se imprimă pe lucrurile lumii elementare; signaturile lor sau

marca lor (caracterul) conferă acestor lucruri anumite proprietăţi conforme cu virtuţile acestor astre. Aceste concepţii stau la baza astrologiei, ştiinţă fără de care nu poate f) concepută Magia. În plus, Magia acordă o putere ocultă inelelor, peceţilor, gemelor, talismanelor, fumigaţiilor, etc.

2. Pietrele, gemele şi metalele.

Mineralele, care se formează încet în scoarţa pământului şi care au în acelaşi timp o durată mare de existenţa, posedă în mod natural o forţă magică mult mai mare decât plantele şi animalele, între minerale şi planete există legături armonice de care magiciantrebuie să ţină seama în activitatea sa. Soarele, de exemplu, este Vi armonie cu aurul, crizolitul şi hyacintul. Luna cu apa, argintul, cristalul şi perlele; Saturn cu: plumbul, onyxul, safirul, jaspul. calcedonia?

magnetul; Jupiter cu aerul, cositorul, aurul, hyacintul. berilul, safire smaraldul; Marte cu fierul, arama roşie, pietrele roşii, diamantul.

Venus cu argintul, arama galbenă, berilul, smaraldul, safirul; Merctf cu argintul viu, cositorul, smaraldul, lapis lazuli, agaţa şi topazul.

Se poate remarca faptul că în majoritatea acestor corespondenţe se manifestă un efect al analogiei: metalele şi pietrei; sunt atribuite geniilor planetare în funcţie de culoare (aurul şi Soare &

Î) *Agrippa*, op. cit., *cap. IX, p IGşjcop XI* 2) *Agrippa*, op. dt, *cap. XXIU-XXIX, p. 38*.

lipul şi Luna, Saturn şi plumbul, Marte şi fierul. Mercur şi argintul: 3 Spau după analogii abstracte: Venus născută din ape şi smarald:

rtirte legat de duritatea diamantului etc.

HMagia poate întări legăturile armonice ce există între lucrurile netiirii şi forţele celeste, făcând asocieri. Magia face combinaţii ba & aţe pe analogia pe care sunt

întemeiate corespondenţele, adică pfiiciplul adiţionării, astfel că la influenţa metalului se va adăuga şi cia-e pietrei, a plantei, a formei, a numerelor şi semnelor, cu alte CJprite se vor aplica principiile magiilor analogice, simbolice şi statice.

a. Inelele magice. Forma circulară este figura geometrică ce împarte dintre formele cele mai puternice din Magie. Agrippa atfbuie cercului unitatea şi denarul. În Magie figurile geometrice sunt tiifriandate de numere, care la rândul lor sunt dotate cu o mare putere magica şi pe care acestea o conferă figurilor. În Magie unitatea reprezintă simbolul infinitului, iar acesta este desenat de un cerc care e o mie infinită, nu are sfârşit şi începe şi se încheie în acelaşi punct.

— urma circulară, perfectă în toate este considerată proprie etorcismelor". Inelele se confecţionează în momentul când toţi Retorii sunt propice şi îşi comunică virtuţile celui care le poartă.

Qiijifecţionarea inelelor magice se efectuează în momentul când steaua corespunzătoare se află în ascensiune, în conjuncţie cu luna.

Sala piatra corespunzătoare acelei stele şi se încastrează în inelul Betttdin metalul respectiv, adăugându-se o bucată mică din plantă.

Se gravează pe ea figurile, caracterele şi numele corespunzătoare şi totul se supune fumigaţiilor. Peceţile şi pentaclele au forţa magică făafă prin figuri, caractere, nume şi numere, toate acestea având o importanţă mult mai mare decât materialul din care sunt ctfrifecţionate. Acesta are în amulete şi talismane un rol mult mai redus comparativ cu inelele, b. Fumigaţiile şi parfum urile

Parfumurile şi fumul reprezintă mijloace elementare de constrângere pentru atragerea sau respingerea demonilor. Se spune că acţiunea lor este manifestată în special asupra demonilor aerului.

Fumigaţiile pot determina apariţia formelor lor astrale, dacă se ţine seama de zi şi astrele respective. Agrippa' menţionează: „se spune că fumul de coriandru, ţelina măselariţă şi cucută adună imediat demonii, fapt pentru care se mai numesc şi ierburile spiritelor. Se mai spune că, dacă se pune la foc o compoziţie cu rădăcină de trestie (fin specia numită fierula cu suc de cucută şi mâselanţă, merişor şi

1) *Agrippii*: *Canea* /, *cap XUII p. 60*.

luminare, santal roşu şi negrilică. fumul care se înalţă din elelace să apară demonii şi alte fiinţe extraordinare; dacă se adaugă ţelinaceasta îi pune pe fugă, distrugând formele lor astrale. În continuare sunt prezentate o serie de reţete curioase ce corespund astrelor protectoare.

Strabon face menţiunea că perşii se foloseau în riturile lor evocatoare.de ramuri de lauri şi mirt pe altarul sacrificiului şi le ardeau împreună, adăugând lapte, untdelemn şi miere. În timp ce toate acestea ardeau, ei se rugau *năr*\din mână mănunchiuri de marika1.

Utilizarea fumigaţiilor datează de pe vremea când Dumnezeu era prezent şi vorbea direct cu oamenii. În misterele romane se ardea verbină, tămâie, dafin etc. Folosirea fumului urât mirositor are ca efect punerea pe fugă a spiritelor.

3. Legăturile celeste

Legăturile ce aparţin ordinului al doilea şi care corespund lumi celeste au o mai puţină varietate în procedeele lor. Primul procedeu constă în a alege operaţiunea magică, locul şi timpul în care dispoziţia cerului va fi cea mai favorabilă. Totul este în funcţie de spiritul ce urmează a fi chemat. În locuri consacrate, întunecoase, subterane, cimitire, bălţi, va fi evocat spiritul; în tribunale, locuri luminoase şi înmiresmate, va fi evocat Jupiter; pe vechile locuri de lupte, unde s-au dat bătălii în

război, acolo unde a fost foc; instrumente de tortură, va fi evocat Marte; puritatea aerului, palatete regale, teatrele convin Soarelui; verdeaţa, veselia, fântânile, locuinţele feminine, chiar cele mai rău famate cum ar fi casele de toleranţă, convin lui Venus. Efectuarea cu precizie a calcule*» astrologice ne permit să alegem cu rigurozitate momentul sau aspectul cerului propice evocării. În sensul că influxurile cereşti corespund în mod armonios cu scopul urmărit.

Culorile joacă şi ele un rol important, fiecare planetă avându-l culoarea sa proprie. Galbenul auriu pentru Soare, verdele pentru Venus etc.

După stabilirea acestor relaţii, fluxurile astrale fiind favorabile într-o măsură corespunzătoare, ele vor fi condensate folosindu-se instrumente adecvate. Acestea sunt de două feluri: unul material, iar celălalt spiritual. Primul e un simbol, cifre, semne, litere, cuvinte înscrise în cerc sau unelte magice, fiind expresia figurată a celui de-al doilea.

I & nfâel mai bun condensator ai influenţelor de această natură o aKjjuie numerele. Unul din elementele de bază ale Magiei îl §ffi-Sntă cunoaşterea semnificaţiei oculte şi a proprietăţilor Pănaturale ale numerelor. O serie de autori le-au analizat, cum ar f-pjţâgora, Platon, Bohme, Claude de Saint Martin etc. Agrippa jjffnfo! «Putere şi proprietăţi miraculoase se ascund dincolo de jiproere. Anticii şi-au fundamentat marile doctrine esenţiale pe rpiere. Kabbala ebraică şi părinţi ai Bisericii ca Sfântul Augustin şi flQ & fi hermetici au consacrat studiile lor, numerelor1.

f Secare divinitate, fiecare geniu planetar îşi are cifra specială SJWC» n) binaţia sa de numere. Unitatea îl reprezenta pe Dumnezeu şiţăparele. Binarul, luna şi pe cei doi nenorocoşi ai astrologilor:

Sâătum şi Marte. Ternarul corespundea celor trei

nenorocoşi: Jupiter, Soarele şi Venus. cuaternarul (Tetrada) este solară din pricina celor patru anotimpuri şi a celor patru puncte cardinale pe care le fixează Marele. Quinarul este Mercur, senarul Venus, septenarul ţine de Saturn, octonarul de Jupiter. novenarul de Lună şi Marte. Denarul şi jWfttţlenarul ţin de Soare, numărul unsprezece este al Lunii. Alte combinaţii de numere corespund influenţelor planetare constituind pătrate magice.

Magicienii atribuie tot felul de virtuţi acestor combinaţii figurate, care sunt gravate pe lame de metal sau înscrise pe coli de pergament yjffilne (piei de miel născut mort, de culoare neagră a blănii). Pentru afieficace, aceste pătrate magice trebuie să fie însoţite de semnele aştrelor. Agrippa în cartea a III-a menţionează că există trei caractere, pentru fiecare astru, cel al astrului, cel al inteligenţei şi cel al dămonului tău. Se spune că cele mai bune careuri magice sunt cele hjpemrte cu cifre ebraice. Numerele guvernează cei doi poli ai lumii elementare care sunt timpul şi spaţiul. Numerele comunică puterea k*; hidrurilor cu care sunt în strânsă legătură. Ştiinţele au fost la începutul lor ocultate, pentru că oameni instruiţi capabili să le înţeleagă erau puţini. Magia utiliza formele cum utiliza şi numerele.

Pe. aceste forme s-a bazat doctrina pentaclelor şi a peceţilor care erau considerate receptacule puternice sau veritabili condensatori ai forţelor planetare cărora le corespund. Cu ajutorul lor, teoria corespondenţelor magice poate fi înţeleasă, între părţile ce compun un corp există o strânsă legătura, încât cel mai mic eveniment este fbşimţit în întreg corpul. Totul ţine de o adevărată armonie prestabilită între toate părţile universului manifestat. Astrele nu sunt deci numai Semne, ci un tot din care face parte şi sufletul, urmărind destinul acestui tot din care el este o parte. Aceasta constituie principiul corespondenţelor în sistemele magice.

«Pentaclele se confecţionează astfel încât să fie cât maj aproape de sursele astrale de energie, cărora le corespund, au legături mai strânse şi afinităţi mai mari. Magii consideră că pot obţine această concentrare pe baza învăţămintelor date de Hermes în Tabla de Smarald, versetul al ll-lea1. Aşezând semne şi figuri favorabile în locurile unde operează, ei îşi imaginează, în virtutea armoniei lumilor, că stabilesc o dispoziţie asemănătoare cu cea a influenţelor celesto legându-le prin armonie. Prin această legătură cu forţele şi inteligenţele celeste, magii consideră că pot impune o legătură şi mai strânsă cu inteligenţele inferioare dependente de primele". Magiifac apel la proprietăţile acestei teorii la confecţionarea figurilor speciale, dintre care cercului îi revine locul cel mai important. Cercul constituie în primul rând un mijloc de apărare, fiind un fel de meterez cărel protejează pe cei aflaţi în interiorul lui, având drept arme ofensive, conjuratele, pentaclele şi peceţile.

Pentaclele există într-un număr foarte mare, iar Agrippa în „Filosofia ocultă* le stabileşte după proporţiile corpului uman şi corespund numărului 3 (triunghiul), numărului 4 (pătratul, cubui> piramida) şi numărului 5. Acesta din urmă este foarte cunoscut şi reprezintă un om gol într-un cerc: capul, mâinile şi picioarele aflându-se la o distanţă egală între ele, adică 72 grade. Acestea delimitează în acelaşi timp vârfurile unei stele în cinci colţuri, simbol al quinarului.

Pecetea lui Solomon este cel mai puternic pentaclu şi e constituită din două triunghiuri echilaterale suprapuse încât să formeze steaua în şase colţuri, denumită şi steaua lui David la evrei Autorii cărţilor de magie sunt în unanimitate de acord asupra faptu Xii că acest pentaclu are puterea de a comanda spiritelor, iar Pierre d'Aban recomandă evocatorului să aibă asupra lui o asemenea stea:

să fie făcută în ziua şi ora lui Mercur, când luna este în creştere, ps o foaie de papirus din piele de ţap. Să se spună deasupra lui Liturghia Sfântului Duh şi să fie stropit cu apă sfinţită.2 Pentaclul format de steaua în cinci colţuri poartă numele pentagramă şi despre ea au scris pe larg Éliphas Lévy, Papus. Guaita etc. Pentaclele se desenează pe pergament sau pe piele virgină, se gravează pe medalii din metalele corespunzătoare, de regulă pe aur.

1) *J. Maxwell*, op. cit., p. 65.

2) *Paracotujs*: *Do occulta phstlosophiu*, vol. *H*, *p. 484*.

Spt Ugăturile divine ptegăturile celei de a treia categorii sunt cele ale lumii ggtectuate şi divine şi se realizează prin religie ţffiooama *numerelor divine*, *a semnelor sacre* (*binecuvântări*, *SUJVHii crucii* etc.) *şi alte mistere ale religiei*. *Este modalitatea cea* (*puternică de conjuraţie*, *legătura supremă*; *ea acţionează prin jjjforitate şi putere*. *Puterea lor se întinde asupra întregii naturi cu fuijjiint*, *incendii*, *inundaţii*, *epidemii*, *boli*, *forţa armelor* etc. *Agrippa d-unoaşte că superstiţia ocupă aici un loc extrem de important*.

Magia se împarte în două ramuri: teurgia. asociată religiei şi goeţiace va fi blestemată, fiind practicată în locun retrase şi secrete.

„V. Goeţia devine magia neagră, arta maleficilor, iar la nivel inferior.

Vioria”.

*: *Despre-emoni*

% agia nu poate fi concepută fără existenţa obiectului asupra dfiiia îşi exercită acţiunea, sau mai bine zis la ajutorul căruia flatează pentru a-şi atinge scopul: realitatea lumii demonice.

În primul rând existenţa demonilor, a diavolilor sau dracilor (în Liâpmână) rezultă din însăşi învăţăturile marilor religii. Începând cu cea creştină.

…În limba greacă „diavol” înseamnă „calomniator”,

„pârâtor”, «Clevetitor* şi „uneltitor*, iar cuvântul „satana* în ebraică înseamnă potrivnic” său. vrăjmaş”.

„Spune preotul Vasile Sorescu1: pună din marele taine ale existenţei spirituale a fost şi rămâne realitatea lumii demonice sau a diavolilor”. Diavolii la origine Dumnezeu nu i-a creat ca pe nişte spirite rele4 ci aceştia au căzut prin libertatea lor de voinţă, printr-o aiitedeterminare liber consimţită, căci la început au fost îngeri luminaţi, buni şi fericiţi.

Sf. Dionisie PseudoAreopagitul ne arată că demonii chiar şi după cădere nu şi-au pierdut firea îngerească, dar lipsindu-se prin mândrie de energia necreată a harului divin au pierdut lumina, şi geum doresc şi săvârşesc numai lucruri contrare voinţei Divine, Crezând că fac bine şi sunt extrem de nefericiţi. Tot timpul se opun vEniţei lui Dumnezeu. Datorită faptului că la început au fost îngeri, demonii sunt fiinţe spirituale, cu toate proprietăţile ce le conferă această stare de existenţă, libere, raţionale, nemuritoare, dar cu dorinţa expresă de a face numai rău. Căderea lor este iremediabilă

1) *Vas He Sorescu*: *Sfârşitul lumii în perspectiva profethior biblico*, *Ed Saeculum t. O. şi Vestala*. *Buc. 1996*.

În veşnicie, căci fiind fără trup, ei *au acceptat* răzvrătirea fâră! ispitiţi de altcineva, iar mândria le-a corupt întreaga lor fiinţă nicio posibilitate de căinţă şi întoarcere.

Diavolul îi ispiteşte pe oameni în trei modalităţi: ispitire mânie, prin poftă şi prin imaginaţie sau nălucire.

În decursul istoriei, demonii şi-au făcut simţită prezenţa pn>j groaznicele cazuri de posedare diavolească, izbăvită doar prin exorcizări speciale.

Pentru că au fost îngeri, demonii au multă ştiinţă, cunosc taine pe care omul nu le ştie, pot vorbi în toate limbile şi dialectele i pământului, cunosc Sfânta Scriptură pe de rost şi ştiu cu lux de amănunte toate evenimentele

de la facerea lumii până astăzi.]

Sfântul Antonie cel Mare spune: „nu *sunt, de fapt. corpuri vizibile, ci noi devenim pentru ei corpuri, când sufletele noastre*!

primesc de la ei cugete întunecate.

De aceea, arată Vasile Sorescu (op. cit.) dacă Dumnezeu le îngăduie, ei pot descoperi unor oameni, cunoştinţe uimitoare în toate domeniile ştiinţei, şi să insufle tot felul de speculaţii şi interpretări teologice cu scopul de a rupe pe oameni de adevărul mărturisit de 1 Sf. Scriptură. Fiind duhuri, se deplasează cu mare viteză dintr-un to:

Într-altul, ca gândul omului. Demonii nu cunosc viitorul. nin cază prezicerilor vrăjitoreşti şi în descântece, de cele mai multe ori ei mim iar când anticipează totuşi cele viitoare într-un fel sau altul, o fac prr, conjunctura faptelor şi evenimentelor trecute ori prezente sau pe baza prorocirilor din Sfânta Scriptură şi Sf. Tradiţie, pe care oricum le înţeleg mai bine decât mulţi oameni. Dacă ar fi îngăduit să-i vedem, ei ni s-ar înfăţişa într-o urâţenie inimaginabilă, stârnind o frică imensă”.

Puterile întunericului folosesc în acţiunea lor de amăgire cel mai mult trei feluri de curse: neştiinţa oamenilor, uitarea şi nepăsarea.

Demonii pot comunica cu oamenii prin *diferite* mijloace (spiritism, necromancie) sau chiar şi prin gura omului, după cum se poate vedea în cazurile de îndrăciţi din zilele noastre.

Lumea duhurilor necurate nu este haotică şi fără rânduiaid. O este o armată bine organizată, avându-l conducător pe Lucifer. Până la Judecata universală, unii demoni stau în iad, alţii în văzduh, iar al? ispitesc pe oameni pe pământ. Despre organizarea şi acţiunea IC. i Sf. Teofan Zăvorâtul spune următoarele: «Acest prinţ, adiri Lucifer, are o armată întreagă de slugi, de duhuri rele

supuse lui.»

PARTEA A II-a

Stăpânirea forţelor existente în natură

Este oare suficient ca cineva să dispună de o voinţă puternică şrHne antrenată pentru a deveni magician? Nu, căci Magia este acfunea voinţei umane dinamizata asupra evoluţiei rapide a forţelor cin natură. Nu dispunem – prin voinţă – decât de prima parte a Kfţunu, să vedem cum funcţionează dinamismul naturii.

Omul poate acţiona asupra împăienjenişului de forţe fatale din Nttură, dar dacă nu cunoaşte momentul propice, strădania sa va fi zadarnică şi fără nici cel mai mic rezultat concret Ştim că forţele ce acţionează în Natură sunt astrele şi modul de dispunere a lor. De aceea sunt necesare stricte cunoştinţe de Astrologie Kabbalistică1.

Toate practicile menţionate până acum, au caracter preparator fi pot fi executate separat. Urmează să efectuăm adaptarea magica, cu alte cuvinte câteva rituri ale diverselor antrenamente ale magicianului şi cunoaşterea influenţei naturii. Menţionăm că sărirea peste etapele descrise va avea ca rezultat insuccesul şi o muncă bufii

Magia înaltă

Magia este aplicarea voinţei omeneşti dinamizată la evoluţia rapidă a forţelor vii din natură. Definiţia de mai sus poate fi exprimată fi sub următoarea formulă: Acţiunea conştientă a voinţei asupra vieţi. Dar această definiţie nu este completă. Voinţa este o forţă ce dănuieşte în toţi oamenii Dar câţi ştiu oare să se folosească de ea?

Trebuie deci nu numai să posezi voinţă, ci să ştii să te foloseşti de ea, a-o educi, s-o antrenezi pentru a putea obţine rezultate. La Cuvântul voinţă trebuie să adăugăm adjectivul antrenat sau mai bine.

oqpmizatcare de fapt indică efectul antrenamentului.

Î) *Acesta cunoştinţe vor face obiectul unei lucriin*

separate.

Pe de altă parte, cuvântul „viaţă” sau „viaţă universală” se pretează la multe interpretări şi discuţii şi ne aminteşte de raporturi care există între toate forţele existente în natură. Am menţiona forţa vitală, dar acest cuvânt denotă o accepţie cu totul umană. Pentru a distinge forţele de care se ocupă Magia, forţele fizice, noi le vom denumi cu un nume „forţe vii. El corespunde unei realităţi stricte.

Pornind de la definiţia pe care am dat-o la început, constatam în primul rând că generatorul mijloacelor de acţiune primordiale, voinţa şi viaţa, consideră ca vehicul al voinţei, pe om. Cine studiază Magia, trebuie în primul rând să efectueze mai întâi un studiu al fiinţei umane, privită mai ales din punct de vedere psihologic. Astfel vem ajunge în postura să tratăm diferitele procedee de antrenament pe care le cunoaştem. Dar odată antrenamentul obţinut, odată acţiunea conştientă a voinţei dezvoltată, această acţiune trebuie să se exercite asupra unor obiecte bine determinate şi într-un câmp de operaţii bine delimitat.

Calitatea Forţelor Inteligente presupune existenţa a doi al (factori: mai întâi Viaţa, suport al Inteligenţei şi apoi Bunătatea sau Ura ca mobile de acţiune şi pornind de la acestea, apelarea la forţele binelui sau contrar, evocarea fiinţelor blestemate sau aparţinând lumii râului.

Elementele Magiei

I. Magicianul

Este denumit magician agentul riturilor magice, fie că este sau nu un profesionist. Se ştie că unele rituri magice pot fi executate – de nespecialişti: spre exemplu leacurile băbeşti, riturile de vânătoare şi pescuit etc. Magicianul pentru a-şi executa profesia, a respectato interdicţie alimentară, sexuală, a postit, a visat, a luat droguri şi a săvârşit anumite gesturi în prealabil, toate acestea făcând din el un alt om. În plus, cel ce foloseşte o

formulă magică, oricât de simpla comună ar fi ea, posedă un drept de proprietate asupra ei. Practier magice sunt îndeplinite de către specialişti: magicienii. Un magicii trebuie să aibă o serie de calităţi. Nu oricine doreşte poate să devină magician. Deţinerea anumitor calităţi îl deosebeşte pe magician de ceilalţi muritori de rând. Unele din aceste calităţi sunt dobândite ps parcursul vieţii, iar altele sunt moştenite. Unele îi sunt împrumutate cedate de alt magician, în vreme ce pe altele le posedă efectiv, fa Evul Mediu se caută pe trupul celor bănuiţi de vrăjitorie acel signurt diaboli în ceea ce priveşte credinţele despre privirea nefirearesca o să & jfefanului, ele au o bază reală. Indivizii având o privire Ipăunzătoare, stranie, ieşită din comun, strălucitoare, aşa-zisa Svire de deochi" sunt taxaţi ca potenţiali magicieni. Există oameni ySp.se întâmpla să fie cuprinşi de adevărate transe, crize mai mult; şplmai puţin evidente de isterie sau stări cataleptice (de schizofrenie Jşjatonică). Aceştia cad în extaz – uneori real – dar de cele mai multe i-autoprovocat. prin autohipnoza. Spectacolul pe care-l oferă celor db jur este impresionant şi-i lasă să creadă pe aceştia că stările formale sunt manifestările unei puteri necunoscute care-i conferă eficacitate actelor sale magice. Astfel de manifestări nervoase – ce iont interpretate de către cei din jur ca semne ale unor daruri ipirituale – îl califică pe individul respectiv drept magician. Şi în cazul femeilor lucrurile stau la fel. Ele nu sunt recunoscute a fi mai apte pentru magie decât bărbaţii datorită însuşirilor fizice. Ştim că femeile prezintă anumite predispoziţii pentru crize de isterie, care lasăo. primă impresie celor neavizaţi că s-ar afla în posesia unor puteri supranormale. Şi copii au fost adesea utilizaţi în magie, ca auxiliari, pentru şedinţe divinatorii. Aceştia sunt hipnotizaţi şi transpuşi în stare de luciditate pentru a ghici viitorul sau a da răspuns la anumite întrebări.

II. Omul

Baza fundamentală a magiei practice o constituie fiinţa umană.

Principala calitate şi caracteristică a omului este voinţa, care îi permite să acţioneze conştient.

…Omul are două părţi: una în care organismul uman îşi continuă funcţiile şi alta în care funcţiile sunt oprite. Ceea ce.se cheamă „om* este dotat cu facultatea de a simţi, de a gândi şi de a vrea. Această parte a omului este cea care doarme în timpul somnului. Medicii denumesc aceasta viaţa vegetativă sau viaţă organică, iar filosofii inconştient Este partea mecanică a fiinţei umane. Pentru moment boem această distincţie fundamentală între partea fiinţei umane Susceptibilă de a se trezi şi de a adormi şi partea care nu doarme nWodată până la moarte. Aceste două părţi sunt strâns legate una de cealaltă în timpul vieţii, Omul, odată trezit, poate reliefa un nou aspect al fiinţei sale.

Să examinăm latura pur organică a fiinţei umane, aşa-zisă Omul Inteligent'.1 O primă constatare: dacă primim o lovitură pe neaşteptate – o palmă de exemplu – suntem tentaţi să răspundem, Ij-tinctual, fără să raţionăm – tot cu o palmă. Constatăm deci că *i*) *Papus*: *Magie Pratique*, *1924*, *p*. *149*.

putem face un act de o manieră negândită, datorită *urc*e împulsii brutale sau conştiente. Aceasta arată că în afara fiinţei contente ş, raţionabile, omul care-şi gândeşte deciziile sale. mai dispune şi de un alt lucru, care acţionează brusc şi brutal. Vom admite dea că alături *ac* conştiinţă şi de voinţă, există şi un alt principiu.

Omul civilizat, adică educat, va reflecta înainte de a iov –, cu ale cuvinte va raţiona, lată deci două modalităţi de a acţiona a fantei umane:

1. Omul impulsiv, care ascultă de primul instinct;
2. Omul raţional care reflectează mai înainte da a ac;

ora şi ai cărui act este manifestarea nu a unei idei sau senza). i, e o une raţiuni.

În concluzie, din punct de vedere al interesului centru Magift.

omul poate fi descompus în trei componente:

1: Omul-maşină, 2: Omul-impulsiv; 3: Omul raţional în cele ce urmează ne vom opri asupra fiecăreia din aceste trei componente.

Lomul maşina

Corpul omenesc poate f: comparat cu o Taşină care funcţiones7 a? i şi noapte, până la incarte când încetează defini—.

Procesele îl zsco-chimice care au loc în organism depr.3 de o mulţime de factori, cum ar fi condiţiile de medium – temi – Hâjra.

umiditate etc. – natura şi calitatea alimentelor (conţinuţi. În aminoacizi esenţiali, fosfor şi microe cinente), aerul insp rat şi – tarea siălemului nervos (faeton ca stresul). În final toţi aceşti *verAW* enumeraţi se reflecta în procesele nervoase ce au loc în creie lăla pentru ce un bun sau rău regim de viaţa (alimentar, aer. msd. u) va putea modifica în bine sau în rău calitatea forţei nervoase şi pna urmare raporturile cmulu; cu exteriorul.

2. Omul impulsiv

Omul impulsiv este omul care primind o excitate din afară, reacţionează imediat, violent. Caracterul primoraial al oricărui act impulsiv este de a răspunde aproape imediat şi tara nic o rez: stenţă la incitarea care a precedat actul. Fiziologii denumesc aceasta reflex. Spre deosebire de acest3. există şi omul care refaci ea „313 consecinţele răspunsului său şi parvine a-şi controla gestul de 3 răspunde. Cunoaştem din fiziologie cum funcţionează actul reflex?

nu mai insistăm asupra lui. În consecinţă, mişcarea conştientă, voluntară, oricare i-ar fi sensul, contrar

mişcării reflexe, este

Wotdeauna mai puternică decât cea reflexă, putând la un moment ţ dat s-o oprească.

În baza cercetărilor întreprinse de Fabre d'OIrvet (1768 – 1825)

rezulta că omul are un caracter tnpiu în momentul când este bine dezvoltat din punct de vedere psihologic Dar câţi oameni nu şi-au dezvoltat decât unul sau două din cei patru centrii intelectuali pe care îi îi poseda. Primul scop ai Magiei este de aânoemna pe cel ce o studiază să înveţe să-şi dea seama despre impulsurile sale şi cum însă ştie să se înfrâneze când este căzui.

Să elucidăm câteva aspecte care se impun. Când omul este? adormit, porţile sale psihice, organele de simţ, sunt închise, la fel, organele de expresie se află n repaus. Dar care sunt organele de expresie? Privirea, vorbirea, braţele şi picioarele. Un examen mai atent ne permite să constatam, că ciacă voinţa poate mai întotdeauna; acţiona asupra acestor organe, unele dnire ele se raportează în [Special la unul din centrii omului. Astfel cehii aparţin omului însuşi.

omului cu voinţă care are privirea ca mijloc de expresie. În cazul lanumitor stări speciale – nebunie, beţie, somnambulism, droguri etc aceasta va fi prima modificată. Vocea, ca origine a cuvântului, aparţine în mod special omului intelectual, adică aceiura pe care îl denumim flinta psihică, larinxul fiind organul de expresie al acestui Jelde om.

Braţe e. consicerate ca stând la originea gesturilor, vor influenţa şi determina sensul, iar p: e oarele, mersul. Or toate aceste organe de expresie pot asculta fie de omu'! cu vomtă, f. e de cel cu reflexe.

Când efectuam o munca manuală de rutină, când mergem zilnic la serviciu, voinţa noastră nu are nimic de-a face cu aceste acte, reflexele acţionând singu-e. În tot

acest timp creierul nostru este liber şi mâinile şi picioarele noastre acţionează sub influenta reflexelor.

Dar acest lucru se întâmpla şi cu vorbirea când învăţam pe de rost un text oarecare, în toate aceste cazuri omul impulsiv acţionează.

— Un reflex poate A dresat, ca şi un animal, prin obicei. Pentru unii oameni idealul este de a se conduce prin acte reflexe în activitatea lor zilnică. Ori acest fel de om nu serveşte la nimic. El lasă creierul să doarmă, înlocuind creierul cu măduva spinării, unde are loc actul reflex. Este un om onest, al obiceiului, liniştit dar nu un om veritabil.

Or marele inamic al Magiei este omul impulsiv. Din partea acestuia vin toate compromisurile şi laşităţile, el fiind muritor, după cum a afirmat-o şi Platon, în vreme ce omul adevărat este nemuritor.

Omul impulsiv, omul reflex, este triplu. El ni se poate prezenta ca o fiinţă intelectuală, senzuală sau sentimentală: dar caracterul său predominant şi fundamental îl constituie pasivitatea. El nu acţionează niciodată după cum îi dictează propria conştiinţă, ci de sugestie primite de la alţii, sau în chip mecanic, ca un robot. Este omul-maşină descris de Condillac, un subiect somnambulic, uneori chiar inteligent, dar nu un om.

Senzaţia este singura poartă de intrare care există în omul fizic.

Dar odată intrată în organism, senzaţia poate fi mai mult sau mai puţin transformată:

Un om dominat de instincte nu are în urma senzaţiilor primite, decât nevoi. El se va conduce după pofte, idealul vieţii sale fiind de a mânca, de a bea, de a dormi şi de a face dragoste. Ultima lui plăcere va fi beţia. Raţiunea sa de a fi o constituie instinctul, fără a putea fi considerat un om adevărat în înţelesul cuvântului.

Un om mai elevat decât precedentul, va evolua cu o

treaptă peste senzaţie. Senzaţia îi va crea mai întâi o nevoie, dar aceasta va fi de scurtă durată şi va surveni o pasiune ce va constitui pivotul central, căci sfera sentimentală va fi cea care intra în acţiune.

Să ne folosim de o comparaţie, pentru a înţelege mai bine lucrurile. Omul considerat mai sus, din punct de vedere psihologic, poate fi comparat cu o grădină situată pe trei nivele. Aceste terase se numesc, prima, instinctul, cea de a doua sentimentul, iar cea de a treia, intelectul. La naştere fiecare fiinţă dispune de sămânţa pentru a cultiva prima grădină, cea a instinctului. Grăunţele odată semănate, dau naştere la plante în stare sălbatică, ce nu necesită niciun fel de îngrijire, căci fântâna senzaţiilor se însărcinează să le stropească cu apa necesară vieţii. Dar când plantele au crescut, fac flori ce se cheamă idei şi seminţe ce posedă facultăţi.

Seminţele trebuie semănate în grădina sentimentelor şi sub influenţa fântânii senzaţiilor şi muncii depuse de grădinar, plantele vor creşte, mai puţin sălbatice, deşi vor beneficia de aceeaşi natura ca şi precedentele, făcând în final să ornamenteze grădina psihologică a fiinţei umane. Când aceste plante vor produce la rându’ lor fructe, vor trebui culese şi semănate în grădina intelectului, unde noi facultăţi vor lua naştere, dat fiind că grădinarul îşi va dubla eforturile.

În fiecare om există o sămânţă născută ce se va dezvolta m”.

mult sau mai puţin în funcţie de voinţa omului şi această sămânţă va da naştere la un arbore pe care mitologia creştină îl denumeşte arborele binelui sau al răului, căci trebuie să ştii să culegi şi să cultivi seminţele mistice ce provin de la acest arbore.

IINŢE – xemplui grădinii oferit mai sus, prezintă defectul că dezvăluie-jăpjgj He umane în stare imobilă. Dar, cum fiinţa umană este în Săpare, trebuie să ne

imaginăm şi grădina în mişcare şi în acest caz «pMnesă scriem numele facultăţilor pe un cerc ce se roteşte după ăaoul său. Iată pentru ce orice senzaţie ce ajunge în fiinţa umană să se rotească unul, două sau trei cercuri în funcţie de fiinţa ană ce evoluează în el, una două sau trei ordini de facultăţi, cu reuvinte această evoluţie depinde de locul pe care omul îl ocupă în natură.

V În societate există tipul omului mediocru, care îşi face datoria JSefvici, este un bun tată de familie şi care sfârşeşte ca un pensionar El este un mecanism creat pentru a servi Statul, foarte util societăţii, dar nu este un om în sensul psihologic şi mai ales magic cuvântului: e un organism dresat, acţionat de resortul ce acţionează maşina intelectuală a omului: numărul. De aici vine Spunerea la un anume program, întocmai ca un somnambul. Nu e jiljjife inteligent, nimic extraordinar în privinţa acestor trei modificări alţi omului impulsiv pe care Pytagora şi Platon, neoplatonicienii, hbifmetiştii şi ocultiştii din toate timpurile l-au descris. Se poate deci Bsa să se dezvolte în timpul vieţii omului de determinare, care este omul adevărat, ca să poată înlocui printr-o mişcare pasivă sferele instinctivă, sentimentală şi intelectuală. Alături de existenţa unei meserii banale şi rutiniere, care pune în mişcare partea mecanică ainţei. noastre intelectuale, trebuie ca orice om să posede o preocupare pe care şi-a ales-o singur. În urma muncii mecanice, se va odihni prin munca intelectuală şi niciodată nu se va repauza rjfenânând leneş. Va obosi şi se va uza după voia sa, acesta este secretul fericirii pe care Maimonide (1135 – 1204) ni l-a dezvăluit încă dhsecolul al XII-lea.

3. Omul raţional

După ce am vorbit despre omul impulsiv, să vedem modificările piei care le poate aduce în activitatea sa omul voluntar şi să ne ocupăm de acest om.

Dominându-şi toate impulsurile, sesizându-le şi

judecându-le, exista o putere minunată mai mult sau mai puţin dezvoltată în fiecare dintre noi: voinţa umană, omul real şi veritabil.

„Omul cu voinţă poate acţiona direct asupra incitaţiilor reflexe aţe senzaţiei, sentimentului sau inteligenţei, intervenind cu ajutorul privirii, verbului, gestului şi acţionând asupra altor oameni şi asupra naturii, căci el încarnează în el una din cele trei puteri cosmice ale universului.

Asemănător mecanicului ce conduce o locomotivă, ce consulii cu privirea fie manometrul ce-i indică starea maşinii (presiunea vaporilor), fie aţintindu-şi privirea înainte pentru a vedea starea drumului şi a lumii exterioare, pentru a evita primejdiile. Închide şi deschide forţa motrice, încetineşte sau accelerează mişcarea trenului, omul cu voinţă, omul nemuritor, conduce maşina umană diferenţfându-se de omul impulsiv, fiind luminat de simţuri asupra stării lumii exterioare, prin simţul intern asupra stării organismului său, având la dispoziţia sa forţa nervoasă ce-i va permite să accelereze sau să oprească complet mişcările psihice ce se produc în el.

Acest om luptă de la egal la egal cu natura, defrişează pădurile ce acoperă pământul şi clădeşte în locul lor oraşe superbe acolo unde rezultatele acţiunii imaginaţiei sale asupra voinţei fac viaţa să fie mai uşoară şi mai frumoasă, dar şi mai primejdioasă pentru oamenii prost căliţi.

Fiinţă cu voinţă, este defrişorul lumii materiei sau al lumii idei, inventatorul sau fondatorul oraşelor, exploratorul eternului adevăr, aceia care ştie întotdeauna să sufere, să se abţină şi să moară când trebuie, căci comandă organismului său.

Este un maestru şi nu un sclav. Înţelegem acum distanţa care-i separă pe Pytagora sau Newton de un modest funcţionar? Toţi sunt oameni în ochii celor simpli şi

totuşi doar primii doi îşi merită nume e.

Concluzii

Trei segmente, trei etaje, trei modalităţi cum pot fi denumite, fiecare fiind triplu divizate.

Jos; din punct de vedere anatomic, se află pântecele, fiziologic fiind fabrica de vitalitate şi psihologic domeniul sentimentului şi pasiunii.

Sus. anatomic se situează capul (partea posteo-inferioară) ce se prelungeşte cu măduva spinării, fiziologic fabrica de forţă nervoasă şi psihologic domeniul intelectului şi al inspiraţiei pasive.

Deasupra şi împrejurul acestor trei centri învelindu-le şi dominându-le ca un înger ce acoperă cu aripile sale pe aceia cărei păzeşte, în legendele mistice, se află anatomic creierul cu servitorii săi, cele cinci simţuri şi organele de exprimare, cu porţile de intrare şi ieşire a tot ceea ce circulă în organism. Fiziologic este centru sublimator şi toniclizator al tuturor forţelor organice; psihologic este domeniul voinţei şi al inteligenţei active.

J *Refapile dintre om, voinţă şi fiinţa impulsivă*

Ptwde câte ori o senzaţie excită centrul instinctiv, omul treaz şi jE & oaditsile normale de sănătate psihică sesizează această senzaţie gebncomitent cu reflexul se pune în mişcare. Pot avea loc mai multe) acă persoana aparţine clasei celor dominaţi de instincte sau într-o stare psihică inferioară, primeşte senzaţia, lasă să le fiinţa impulsiva care acţionează în vederea satisfacerii şi sesizează pasiv noile senzaţii ale actelor îndeplinite, în aqest caz, centrul percepţiei conştiente, sensibilitatea, a fost singură tUSA În acţiune, dar ca o oglindă care primeşte o imagine şi o megistrează. Nu există nicio reacţie a fiinţei superioare. Dacă omul Bobiceiul de a acţiona în urma impresiilor sale. el nu se mulţumeşte dea primi pasiv senzaţia, ci de îndată ce aceasta se produce, e) o porneşte şi efectuează o activitate specială căruia îi vom

da denumirea de „meditaţie.

Meditaţia constă în digestia psihică a ideii produsă de senzaţie.

Ajuna intră în joc facultăţi ce pot fi mai mult sau mai puţin dezvoltate $3! căror travaliu ultim transformă prima idee în gândire, de unde privaşi judecata.

Rezultate diferite se produc în funcţie de senzaţie dacă aceasta este sau nu urmată de meditaţie. Utilizarea meditaţiei este deci prefiminară şi obligatorie în studiul Magiei, folosirea voinţei şi a wfedteţiei este un mod de receptivitate, la fel cum este antrenamentul voinţei un mod de activitate.

Am considerat senzaţia că acţionând doar în propriul său domeniu, în centrul instinctiv. Acolo se produce în cazul unei brute cu forţă umană, dar la omul mediu dezvoltat intră în joc cu totul alte demente.

Se poate concepe omul. după cum am văzut, ca fiind constituit (întrei centre reflexe pasive, acoperite de un centru conştient şi activ.

Fiinţa conştientă prezintă trei funcţii primordiale:

I. Simte, sesizează imaginile sau ideile ce rezultă din tulburarea sau activitatea fiecăruia dintre centri omului impulsiv.

II Supune aceste idei unei munci de digestie specială, muncă mai mult sau mai puţin complicată. În funcţie de dezvoltarea psihică a. fiinţei umane care acţionează. Se spune în acest caz că omul gândeşte.

III. Rezultatul acestei munci psihice determină acţiunea pe care omul conştient o va exercita, fie prin fiinţa impulsivă, fie prin el însuşi.

Atunci intră în acţiune voinţa. împărţirea fiinţei conştiente în aceste trei aspecte, care simt, care gândesc şi care vor, sau sensibilitatea, inteligenţa şi voinţa, este suficientă pentru a ne oferi o idee asupra principalelor aspecte sub care se prezintă analiza unităţo fundamentale

a conştiinţei.

Să revenim la senzaţie.

Senzaţia odată produsă poate să nu pună în acţiune decât centrul impulsiv al instinctului şi am văzut ce se întâmplă. Dar această senzaţie poate atinge imediat centrul superior şi să zguduie sfera sentimentelor. Atunci au loc două noi acţiuni:

I. O acţiune reflexă, impulsivă, de origine pasională, îndreptata către organele de expresie, o emoţie;

II. O acţiune specială asupra fiinţei conştiente, care percepe nu numai o senzaţie având caracter de plăcere sau de durere, ci un sentiment, cu caracterul său de iubire sau ură.

Acţiunea posibilă a senzaţiei nu se opreşte acolo, ci poate, după ce s-a transformat în sentiment, să acţioneze ca sentiment în sfera intelectului, ce se pune în *mişcare* şi produce la rândul lui:

a) o acţiune reflexă, impulsivă de origine intelectuală, către organele de expresie:

b) o acţiune specială asupra fiinţei conştiente, ce încearcă atunci, nu numai un sentiment, ci un asentiment cu caracterul de adevăr sau eroare.

Astfel „o senzaţie care intră în organismul unui om având toţi centrii dezvoltaţi, conştiinţa se manifestă succesiv ca plăcere sau durere, iubire sau ură. adevăr sau eroare şi în acelaşi timp preduce trei incitaţii reflexe, apetit, emoţie sau antrenare, care pot fi pozitive sau negative, pasive sau active.

Forţa nervoasă

— I.

Forţa nervoasă este un instrument indispensabil a cărui utilizare permite spiritului o acţiune realmente eficace asupra organismului şi prin urmare asupra lumii exterioare, (n afara corpului *fizic*, care este un simplu suport, există un alt principiu însărcinat să însufleţească

totul şi să pună în mişcare, corpul astral. Acest corp astral acţionează întotdeauna după legea reflexelor, *adică* iratibilitatea organică este cauza aproape la toate mişcările produse, inclusiv mişcările funiei psihice impulsive.

<K – Astfel, când stomacul este excitat de alimente, reflexul nervos opinie intră în joc şi glandele secretă sucul gastric. Este exact «fcisşi lucru şi pentru centri impulsivi. Când o excitaţie îi atinge, i & ti centri intră în acţiune şi dau naştere ideilor ce se manifestă în jw Excitarea acestor centri impulsivi poate fi produsă de senzaţie, pir ce este o senzaţie? O senzaţie este o zguduire vibratorie Specială, pornită de la organele de simţ şi transmisă centrului psihic dăorită fluidului nervos. Sub influenţa acestei acţiuni a fluidului nişrvos centrul psihic impulsiv intră în acţiune şi atunci ideea poate lua naştere.

În cazul pe care-l studiem, zguduirea fluidului nervos este centripetă şi vine din afară pentru a cuceri organismul. Dar centrul psihic impulsiv, pus în mişcare, va acţiona la rândul său fluidul nervos editez pune în comunicare cu organul motor şi un nou curent \Statoriu, centrifug de această dată, adică motor, va lua naştere.

În aceste două cazuri, acelaşi fluid nervos este folosit şi sensul direntului depinde doar de originea impulsului vibrator. Or centrul psihic impulsiv poate fi pus în mişcare fie printr-o excitaţie venită din lumea exterioară, după cum vom vedea în continuare, fie datorită unei excitaţii venită de la spiritul conştient.

Graţie proviziei de fluid nervos pe care spiritul îl are întotdeauna 6<fepoziţia sa, în starea de veghe, el poate excita direct un centru psihic oarecare în sensul pe care îl consideră preferabil şi astfel că Spiritul poate opri net o mişcare reflexă acţionând direct asupra Centrului producător al reflexului.

Fiinţa impulsivă. În cazul acestor trei modificări, este

deci plasată între corpul fizic şi spirit şi suportă impulsul atât al unuia cât $ al celuilalt: el se mulţumeşte să asculte de impulsul cel mai pitemic. Iată pentru ce omul ce-şi pierde treptat obiceiul de a acţiona centrii săi impulsivi prin voinţa sa, obişnuieşte aceşti centri să sufere tfoar acţiunea lumii exterioare şi devine repede sclavul corpului său fele în loc de a-i fi stăpân.

Să ne reamintim că forţa nervoasă este mediul arbitrar care transmite toate impulsurile şi că noi ne putem da seama acum despre mecanismul acţiunii spiritului asupra corpului.

În stare normală centrii psihici impulsivi sunt menţinuţi de spirit în stare de tensiune astfel încât ei nu pot acţiona în contrasens. Dar pentru puţin ca spiritul să nu aibă la dispoziţie cantitatea de forţă fleiyoasă necesară, această tensiune scade şi centrul psihic se pune h mişcare într-un mod exagerat la cea mai mică excitaţie venită din afară. Atunci senzaţia produsă din cauza sa în organtsmui însuşişi ideea care ia naştere nu corespunde cu nimic obiectiv. Este ceea ce se cheamă halucinaţie. Originea acestei afecţiuni, care poate avea consecinţe grave, nu e într-o maladie a spiritului, căci spiritul fiind de esenţă divină nu poate fi bolnav, ci se află în insuficienta mijlocului de acţiune pus în serviciul spiritului, ceea ce nu e acelaşi lucru.

Primejdia halucinaţiilor, e de conducerea fiinţei umane la fafee judecăţi prin absenţa simţului comun sau a raţiunii, lată pentru ce anemia nervoasă este aşa de primejdioasă.

Dar aceasta nu împiedică spiritul de a putea să se lipsească de senzaţii, sentimente sau asentimente pe care le produco el însuşi acţionând asupra centrilor impulsivi. În acest caz spiritul nu poate fi înşelat asupra cauzei reale a impresiilor sale, căci el nu dispune de suficientă forţă nervoasă pentru a menţine peste tot starea de tensiune

normală, ci mai are în rezervă pentru a putea depăşi cu ajutorul imaginaţiei. Aceasta este facultatea pe care o are voinţa de a-şi reprezenta ideile prin mişcarea imprimată centrilor impulsivi şi a-i grupa după voinţa sa prin exerciţiul facultăţilor specale ale spiritului conştient. Imaginaţia este un lux care dispare rapid la cea mai mică oboseală excesivă, adică dacă fluidul nervos nu se maia & J în cantitate suficientă pentru a constitui o rezerva în slujba spiritului

Somnul natural

Când cantitatea de fluid nervos se diminuează la sfârşitul unei perioade de lucru, relaţiile spiritului pierd puţin câte puţin dh intensitatea lor şi fluidul nervos ce furnizează tensiunea ceitriof psihici impulsivi se retrage din ce în ce. Atunci membrele se îngreunează, individul nu mai are putere să stea în picioare, ochii i se închid, organele de simţ nu mai funcţionează şi somnul natural se instalează.

Somnul natural este cauzat de diminuarea fiuidulul nervos în organism. Cafeaua şi alcoolul permit înlocuirea temporală a somnului, cu urmări nefaste pentru spirit şi organism.

Beţia

— T

În stare normală şi la omul sănătos, tensiunea spiritului asupra centrilor impulsivi este întotdeauna egală cu tensiunea acestora asupra spiritului. Există un fel de echilibru, cei doi centn fiind echilibraţi unul cu celălalt. De aici facultatea pentru o fiinţă impulsde a fi uşor pusă în mişcare.

tj-Ornul care se îmbată printr-un procedeu oarecare îi dă sângelui St «dinamism mai mare decât în mod obişnuit. Toate organele ijijtexcitate şi în centrii este condensată rezerva forţei nervoase, ca rfţiatte organe. Astfel, la începutul acţiunii, spiritul pare să fie mai gfpipat,

imaginaţia funcţionează mai bine ca niciodată, având la (j-oaţia sa un flux considerabil de Tuid nervos. Este prima fază.

fjjoţ de excitaţie a acţiunii alcoolului asupra organismului. În acest oment, surplusul de forţă nervoasă se revarsă în centrul intelectului ţăteiese nasc în număr mult mai mare şi mai vii ca niciodată. Efectul eşfcinsă de scurtă durată1.

Hipnotismul şi Sugestia

Diferitele modalităţi de hipnotizare au ca efect să distrugă ecNfibrui existent în mod normal între fiinţa impulsivă şi fiinţa conştienta, acţionând asupra forţei nervoase, separând momentan Stintul de organism. Scopul urmărit constă în a excita cât mai viu inţaimpulsivă, astfel încât acţiunea acesteia să se situeze deasupra fiinţei conştiente. Se obţine acest rezultat provocând o senzaţie de tarte mare intensitate care imprimă centrului impulsiv o mişcare considerabilă. Când omul este adormit, centri săi impulsivi sunt apts şi primească o sugestie oarecare. Atunci intervine operatorul cu voinţa sa şi-i da comenzi.

Nebunia

Toate fenomenele stud ale până în prezent, somnul, beţia.

Npnoza. nu sunt în fond decât evoluţia normală a unei serii de fapte derivate dintr-o cauză unică: ruptura echilibrului dintre fiinţa impulsivă şi fiinţa conştientă. Exact acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul nebuniei.

Nebunia este o beţie permanentă. Genul de nebunie va depinde de centrul impulsiv care se va reflecta şi asupra celorlalţi.

Un nebun este cel puţin pe jumătate mort. Consecinţa retragerii Afluenţei spiritului asupra centrilor impulsivi este pierderea echilibrului, distrugerea simţului comun, şi a raţiunii şi vor triumfa t) *Pentru cei interesap* te *recomandam*, *lucrt/de de txedtană legală* ce *imttz acest*

subtccl.

2) *Celor intelesaţi de acest subiect le recomandam lucranta noastră apărjtit în Editura-Atr*.

reflexele asupra conştiinţei. Felul de nebunie va depinde de care centru impulsiv va domina asupra altora1.

Natura

Cuvântul Satură" sintetizează o serie de principii diverse, de entităţi. Natura este pământul pe care totul se sprijină, apa care face pământul fecund, aerul pe care-l respirăm şi care întreţine viaţa, ca şi căldura, lumina, electricitatea şi toate modificările de diverse grade ale focului subtil ce constituie soarele, toate acestea formează Natura. În concluzie, Natura este tot ce vedem în jurul nostru: stete şi sori. Natura este altceva decât această lume vizibilă care ne înconjoară, după cum omul real este cu totul altceva decât acest corp pe care suntem obişnuiţi să-l confundăm cu el. Natura ni se prezintă sub forma unei forţe speciale, având un caracter fatidic care prezidează mersul tuturor fiinţelor şi tuturor acestor lumi care ne înconjoară şi le admirăm. În raport cu omul, natura reprezintă partea organică maşinală a fiinţei umane şi ştim că acelaşi principiu conduce cele două mari funcţii organice: pe de o parte nutriţia şi pe de alta mişcarea. Această forţă acţionează în om în afara conştiinţei, de aici numele de inconştient dat de psihologie şi corp astral dat de ocultişi în om există celule de forme şi funcţii diferite, animate de un acelaşi principiu, dinamismul sângelui sau al vieţii care întreţine în toate mişcarea şi transformată în forţă nervoasă conduce toate mişcările.

Totul este analog în natură, funcţia globulei de sânge în rapetf cu o celulă organică este absolut identică cu funcţia aerului în raport cu omul. Globula sanguină aduce celulei ceea ce respiră şi această respiraţie locală care rezultă dă energia de întreţinere a vieţii celulei la fel cum planeta noastră furnizează omului aerul necesar

respiraţiei, adică întreţine viaţa. În raport cu omul, aerul atmosferic este sângele pământului pe care se află fiinţa umană. Diferenţa esenţială este că celula este fixată într-un punct oarecare al organismului şi curentul sanguin circulă în jurul ei în vreme ce cmJ se mişcă singur în atmosfera care îl scaldă din toate părţile. Dar td ceea ce este valabil pentru om, este valabil şi pentru orice fiinţa vie din natură, iată de ce aerul atmosferic reprezintă pentru noi principiul material ce suportă viaţa terestră.

1) *Constantin Gorgos*: „*Vodemccum în psihiatrie*", *Ed. Medicală. BucuresX 1985*.

flelula → Sânge → Aer atmosferic Celula → om Sângele → aerul atmosferic i. Aerul →?

f Celula organică este scăldată de sânge, iar omul se scaldă în Innosferă şi ne este suficient să ştim în ce se scaldă pământul pentru descoperi raportul pe care îl căutam. Or pământul, ca toate ţţianetele de altfel ale sistemului nostru solar, se scaldă în fluidul solar terse află la originea reală a tuturor forţelor care se manifestă în ea şptri Jurul ei. Fluidul solar este deci substanţa care suportă forţa misterioasă care prezidează viaţa în întreaga natură, căci toate & hirile vizibile sunt în raporturi cu principiile invizibile şi fluidul solar este însuşi forţa vitală.

— Astfel, dacă luăm ca termen de comparaţie sângele, vom defini astfel:

Sângele omului, este sângele.

Sângele vieţii terestre este aerul atmosferic; y. Sângele vieţii planetare este fluidul solar şi toate aceste elemente: sânge, aer, fluid solar, nu sunt altceva decât transformările unora în altele şi în rezumat originea vieţii universale, iar baza materială fiind fluidul solar.

Reacţia fiecăreia dintre planetele sistemului nostru asupra acestui fluid solar care rezultă din atmosfera fiecăruia din aceste ptahete şi aceasta este reacţia fiecăruia dintre fiinţele planetei asupra atmosferei locale

din care rezultă viaţa proprie fiecăruia dintre aceste IRniţe.

Pământul privit din punct de vedere exterior, se compune dintr-o cbfcasă minerală – adică regnul mineral – care suportă fluide lichide (mări, fluvii, lacuri, izvoare etc.) şi gazoase (atmosfera). Pe această teză evoluează vegetalele şi animalele formând alte două regnuri, Wul fiind animat de forţe fizico-chimice diverse. Pământul astfel ConstituH se află izolat în spaţiu urmând o traiectorie curbă.

Fiecare dintre fiinţele minerale, vegetale sau animale ce trăiesc pe Terra este analoagă fiecăruia dintre celulele omului; aerul atmosferic ce scaldă toate aceste fiinţe este analog sângelui şi fluidele solar şi astral ce duc cu ele peste tot mişcarea sunt analoage fluidului nervos.

Cele de mai sus ne permit să întrevedem o fiziologie a pământului şi să considerăm că pământul ar putea fi o fiinţă sau organism viu ca fiecare dintre noi.

Jacob în „Schiţă hermelică a întreg Universului” (Paris [Chacomac. 1902) a făcut următoarele precizări:

1: Fiinţele minerale se încrucişează în toate sensurile, fără a-şi schimba locul.

2: Fiinţele vegetale se încrucişează în linie dreaptă şi se deplasează doar în înălţime fără a-şi părăsi punctul de sprijin (rădăcinile).

3: Astrele (sau fiinţele astrale) nu se pot deplasa decât când un astru se deplasează în acelaşi timp. Mişcarea astrală urmează strict legea reciprocităţii.

4: Animalele (la care se alipesc şi oamenii) se pot deplasa singure şi liber pe Planetă unde se găsesc, dar nu-şi pot schimba formele.

5: Geniile sau fiinţele astrale colective pot să se deplaseze şi schimba forma după voinţă (dar acest lucru nu e cunoscut de locuitorii actuali ai Pământului).

Pământul şi Natura

Natura ni se înfăţişează ca o forţă având caracter distructiv. Dar ea este de asemenea o putere creatoare şi conservatoare, adorata de cei care cred în ea. Ocultiştii consideră că Natura este emanaţia sau reflectarea unui Principiu divin şi superior. Pentru a ajunge la o cunoaştere exactă şi aprofundată a Naturii pornim de la ce putem percepe pentru a ajunge la ceea ce nu vedem fizic.

Examinând Pământul constatam existenţa a milioane de fiinţe care au fost împărţite de ştiinţă în trei planuri: Planul mineral; Planul vegetai şi Planul animal. Ansamblul acestor fiinţe şi al forţelor terestre formează ceea ce cei vechi denumeau Lumea Elementară, lata o primă împărţire a Universului.

Să ne îndreptăm privirea către cer. Vedem aici diverse *asve* ce parcurg traiectorii bine definite şi acestea sunt fiinţe vii. Pământul este o fiinţă vie care are forma unei sfere sau a unui glob. Ex: stă sateliţi ce gravitează în jurul planetelor şi planete care se supun atracţiei exercitată de Soare. Cei vechi au împărţit Lumea în şapte planuri sau regiuni. Când cei vechr spuneau că există patru elemente, ei nu înţelegeau prin apă ceea ce bem, prin aer ceea ce respiram, prin foc ceea ce arde în sobele noastre şi prin pământ acela pe care călcăm. Alchimiştii desemnau prin cuvintele pământ, apă. aer şi foc cele patru stări principate ale Materiei, adică starea solidă, starea lichidă, starea gazoasă şi starea radiantă sau chintesenţa. La fel, când ei împărţeau în şapte părţi spaţiul care separa Soarele de iSBhfac. ei nu voiau să spună, cum s-a pretins de unii oameni de *Wim* actuali, că nu există acolo decât şapte planele. Cunoştinţele îmbpydehi erau mai dezvoltate decât cred unii profani.

Ibrstfel Lumea Orbitelor cuprindea şapte influenţe sau şapte cereşti ce puteau cuprinde un mare număr de astre. Lumea §năelor se compune din:

mm 1: Soarele;

W 2: Planete însoţite de sateliţi;

*m** 3: Curenţi de forţe astrale ce circulă între diferitele astre.

w Toate aceste lumi prezintă o secţiune ce constituie aşa-zisele

Jjjnuri de umbră* şi. planetele obscure" (întunecate).

Astrele evoluează pe o elipsă ce are două focare; într-un focar Situează Soarele, iar în celălalt focar se află un astru în stare §râla sau radiantă, Soare negru. Starea radiantă este constituită dfij materie nematerializată, dar care va deveni mai târziu materie j-BSmă). Ocultismul spune că atunci când un soare se stinge, altul s-aprinde concomitent.

Şi Pământul posedă ceva negru. Se ştie că Soarele nu bruinează în timpul zilei decât o parte a Pământului. Cealaltă parte ijfraflă cufundată în întuneric. Acest întuneric constituie conul de Umbră al Pământului.

Pământul duce după sine în spaţiul ceresc pe care-l străbate acest con de umbră, ca un fel de pălărie ascuţită (conică, ca pălăriile cWnezilor). Cei vechi îl denumeau Erbe, sau Lumea Neagră. În şocestă regiune sufletele îşi ispăşesc greşelile, îşi curăţă astralul dăbarasându-se de tot ce este material. Din acest loc provin fiinţele astrale care se manifestă în şedinţele de spiritism şi care solicită ŞOrttru a se putea manifesta, un întuneric cât mai complet.

Ne-am întrebat adeseori pentru ce se aprind lumânări şi candele în preajma celor morţi? mai ales a celor morţi de curând?

Este un lucru corect căci procedând în acest fel se doreşte să se trtsoţească fiinţa ce intră în conul de umbră pentru a fi protejată cu Un reflex al soarelui – lumânarea – de primejdiile ce l-ar putea ajunge Th prima noapte după decesul său.

Orice planetă are propriul său con de umbră, ce

prezintă o mare importanţa din punct de vedere ocultist.

Constitupa globulei de sânge

Pornind de la cunoaşterea fiinţei umane – a microcosmosului putem obţine informaţii asupra vieţii cosmice – macrocosmo-ul.

Globula de sânge uman este formată dintr-o membrană sau înveliş cu formă rotundă. La broaşte, învelişul are o formă eliptică, în centrul celulei găsim un nucleu, corespunzător soarelui şi mici corpuscule sau planete ce gravitează în jurul nucleului. Dacă ne-am substitui acestor corpuscule, am fi înclinaţi să credem că nu există nimic în afara noastră şi că noi reprezentăm un fel de Absolut. Or noi ne găsim în raport cu Infinitul aşa după cum aceste corpuscule se află vis-à-vis de fiinţa umană. În consecinţă nu poate fi pusă la îndoială existenţa Absolutului în care trăim şi în care ne asemănăm cu nişte fiinţe minuscule, cum ar fi de pildă microbii sau bacteriile.

Astronomii au descoperit sori de diverse culori: albaştri, roşii verzi etc. Noi pământenii dispunem de un soare galben, care indică că soarele este esenţialmente limfatic. Celulele ce formează corpul nostru sunt fiinţe vii, independente şi totuşi legate de mediul înconjurător şi dependente de acesta, la fel ca şi noi oamenii în raport cu Pământul pe care trăim şi în Universul în care evoluăm. Unii pot considera la un moment dat că Sorii existenţi în Univers, ar fi izocaţi şi singuri în această Lume infinită. Să ne amintim de existenţa sorilor ce circulă, a cometelor, care se pot compara cu globulele sanguine ale Fiinţei universale pe care vechii Kabbalişti b denumeau Adam Kadmon. Aceste comete stabileau relaţia dintre un zodiac cu lumea cealaltă. Ele treceau de la un zodiac la altul, sau de la o lume la alta, antrenând cu ele sufletele eliberate.

Această Lume nu este Dumnezeu, cum de altfel afirmă panteist». Corpul nostru nu este decât un veşmânt împrumutat de Pământ pentru ducerea unei existenţe, iar

spiritul la fel ca Omniversu!

— Cum a fost denumit de Michel de Figanieres – nu constituie decât suportul Conştiinţei Divine care cuprinde şi dirijează totul2.

1) *Mtchel de Figanicre*: *Cheia Vieţii*, *Paris*, *Ed Dentu*, *1878, 2* vo/.

2) *Papus*: *Magie Pratique*. *Ed*. *Chacomac*. *Paris*. *1924*. *p*. *91*.

Regnurile mineral, vegetal şi animal

W Fiinţele terestre sunt clasificate în trei categorii *V* minerale; 2* i & etale şi 3° animale. Mineralele sunt fiinţe vii care prezintă jjjjjjetatea că îşi pot spori volumul fără a-şi schimba locul. Mineralul p; un mic stoare terestru ce primeşte raze şi le retrimite la rândul v, şporindu-şi volumul în acelaşi timp.

R Cea de a doua categorie de fiinţe existente pe pământ, petalele se dezvoltă crescând spre lumină în direcţie verticală, jtâgetalele sunt fiinţe ce cresc având capul înfundat în Pământ. Nu jj poate face nimic pe această planetă fără a creşte cu cele două Secţii în acelaşi timp. Să nu uităm că va trebui întotdeauna să gfeţfonâm şi în jos când dorim să efectuăm un act ce ne duce la ŞWfciţie. Când o fiinţă este cufundată în roca terestră prin suferinţă.

ba nu trebuie să se teamă de nimic, căci furtunile nu o vor atinge.

Vom vorbi acum despre astre, care sunt şi ele fiinţe vii.

Caracteristica lor principală este asterismul, adică de a nu se putea deplasa singure. Un astru nu-şi poate schimba locul, fără a fi urmat te altele. Asterismul nu e un animal, pentru că nu dispune de fetependenţă, dar niciun vegetal, pentru că nu rămâne tot timpul în «elaşi loc. Regnul animal – de care aparţinem şi noi oamenii – are facultatea ca membrii săi să se poată deplasa unde vor pe

planeta care locuiesc.

*” Omul posedă în el o lumină, ce nu provine de la lumea animală, Şdela Dumnezeu, graţie căruia acţionează asupra semenilor săi. În pus, omul îşi poate transforma sau schimba aspectul după dorinţă.

Cunoaştem relatările călătoriilor în Astral.

Câteva cuvinte despre Genii. Un geniu este o fiinţă colectivă formată prin reunirea mai multor oameni care se înţeleg bine. Întâlnim oameni ce se iubesc şi se completează într-o aşa măsură încât Brmează embrionul unui geniu – Ocultismul denumeşte aceasta suflete surori. Geniul are proprietatea că modifică după cum îi place tot ce îl înconjoară şi mai ales îşi poate schimba forma după voinţă.

Fiziologia terestră

Sufletele revin pe pământ – reîncarnare – pentru a evolua şi a parveni la fericirea cerească. Nu există lege generală privitor la reîncarnare. Sufletele omeneşti se supun unor legi care le leagă de

1) *Max Hoindol*: *Cosmogonia Rozicruciană*. *Ocvansk Je*. *Catifomia*, *1996*.

O familie, un popor sau o rasă. Se poate deci afirma că orice reîncarnare se efectuează în funcţie de antecedentele şi tendinţele fiecărui om. Există bunici ce se reîncarnează în corpul nepoţilor sau cazuri când unii oameni aşteaptă sute de ani mai înainte de a reveni pe pământ sau să se încarneze pe alte planete.

Pământul este o fiinţă vie, după cum am mai spus. (Louis Michel de Figanieres). Pământul posedă un stomac, constituit din humusnil ce digeră imediat ce vine în contact cu el, transformându-se în diverse elemente, cum ar fi ierburi, plante, copaci etc. Pământul dispune de sânge, format din apa mărilor, care are o constituţie asemănătoare cu a sângelui uman. Oceanul constituie centrul cardiac al Pământului. Apa condensată din nori,

formează gheţarii, ce constituie rezerva de sânge terestru.

Apa coboară din vârful munţilor pentru a forma pârâuri. râuri, cascade şi fluvii. Este curentul venos al circulaţiei sangvine a Pământului. Râurile şi fluviile se varsă în mări şi totul o ia de la început Dacă vom considera apa Oceanului, vom avea sângele Pământului; dacă vom culege roua, vom avea sângele arterial şi dacă vom privi apa dintr-un râu sau un fluviu, vom avea sângele venos.

Mareele nu sunt altceva decât bătăile inimii Pământului, lata deci care este cheia circulaţiei sângelui terestru.

Dar cum respiră Pământul? El aspiră razele solare. Fluidul solar venind în contact cu planetele se transformă în căldură (în 3 cr, deşi la o distanţă mai mică de Soare ar trebui să fie o temperatură mai ridicată, din contră este mai frig), electricitate sau magnetism şi se produce lumină (în spaţiul cosmic e întuneric).

Deci lumina şi toate forţele fizico-chimice terestre se nasc din întâlnirea undelor invizibile ale Soarelui cu planeta noastră. Fluidul solar când întâlneşte Pământul se produce forţa magnetică.

Ocultismul afirmă ca magnetismul circulă prin interiorul filoaneta metalice ale Pământului, unde se condensează sub forma de electricitate şi căldură astfel încât uneori se produc scurt-circuite în rocile metalice ale munţilor. Acestea sunt atât de puternice încât granitul şi rocile mai mult sau mai puţin rezistente se topesc rapid.

Atunci au loc erupţiile vulcanice. Acestea nu provin de la miezul Pământului, ci în urma scurtcircuitelor magnetice sau electrice.

Vulcanii se află în general în apropierea mării, fapt care confirmă ipoteza esoterică.

Cât priveşte sistemul nervos terestru, acesta este constituit din zăcămintele metalice aflate în subsolul Pământului.

Pământul trebuie conceput de Magician ca un organism, adică „Se înaşind însufleţită. El se află în mişcare în baia de fluid solar, Spbrtul forţei vitale ce animă Pământul.

Pentru a înţelege mai bine fenomenele pe care le studiem, pe Kfr raporta la corpul uman, care este analogic cu celelalte §ganisme din natură. Diversele segmente ale organismului uman & ap, piept sau pântec) nu diferă între ele decât prin funcţiile lor mpiogice sau psihice, fiind analoage legii generale care le prezidează evoluţia şi constituţia lor. Să luăm ca exemplu pieptul, jfâesta este constituit dintr-o mulţime de celule de forme şi funcţii ferite, analoage cu fiinţele animate ce populează Pământul.

şisificarea acestor celule este analoagă cu a fiinţelor terestre. Toate lăutele sunt scăldate de un fluid hrănitor, sângele, şi toate se află în tiişcare, astfel încât nutriţia întregului sistem este reglată de fluidul nervos. Acest fluid nervos este instrumentul de care se serveşte Inconştientul pentru a acţiona asupra organismului, influenţând mai întâi celula nervoasă. Ori, în organismul uman, fluidul nervos al unui segment ca pieptul, provine din surse diferite.

1° O oarecare cantitate se află ca rezervă în plexul simpatic;

2* Această rezervă e modificată neîncetat de aportul de fluid nou provenit din partea anterioară a măduvii.

Iată deci că acţiunea principală a pieptului este localizată în proeminenţa medulară, veritabilul creier al pieptului, având o acţiune secundară în plexul simpatic. Pieptului i se află deci anexat un centru & activitate specială, centrul medular care serveşte ca intermediar btre segmentul organic şi centrul cerebral.

Pământul dispune de un organ ajutător. Luna, satelitul său. Să Vfedem care sunt raporturile dintre Pământ şi Lună din punct de vedere magic.

Fiinţele terestre corespund celulelor componente organismului omenesc, iar atmosfera terestră corespunde sângelui. În cazul Wmântului, fluidului nervos al omului îi corespund emanaţiile provenite de la astrele ce-l înconjoară.

În primul rând se situează fluidul solar, emanaţie dinamică Venită din centrul sistemului, strict analoagă cu emanaţia din centrul Ofefşbral al omului. Când acţiunea Soarelui şi a fluidului său nu e preponderentă într-un punct de pe pământ, când noaptea se lasă, emanaţia din centrul Pământului este înlocuită de reflectarea acestui pentru şi fluidul lunar intră în acţiune. Luna acţionează faţă de Pământ centrul reflex medular şi simpatic vis-à-vis de piept şi nu ca un filtru cerebral. Acest satelit este pentru Pământ un organ de condensare însărcinat să suplimenteze momentan funcţia centrului de acţiune. Astfel constatăm că numărul sateliţilor sporeşte pe măsură ce ne îndepărtăm de soare.

Astfel fluidul luminos pe care-l primeşte pământul este analog fluidului nervos al omului şi are aceeaşi acţiune, adică conduce drumul şi întreţine organismele terestre.

Parcursul vieţii pe Pământ, aidoma multor fenomene fizice, va fi strâns legat de influxul astrelor sau influxul astral şi dacă fenomenele mareelor ne arată că este vorba de o acţiune fizică a acestor astre, o altă observaţie ne va demonstra că există şi alte influenţe, nu numai fizice, ci şi fiziologice şi psihice.

Cum poziţia Pământului în raport cu Soarele şi Luna variază încontinuu, există faze speciale în timpul cărora influxul astral suferă modificări mai mari sau mai mici.

Cunoaşterea acestor faze – dimineaţa, amiază, seară, noaptesunt acelea care le raportăm la mişcările Pământului; primul pătrar, luna plina, ultimul pătrar, lună nouă, atunci când ne raportam la poziţia Lunii faţă de

Pământ şi primăvară, vară, toamnă şi iarnă când raportăm poziţia Pământului faţă de Soare. Toate acestea sunt deosebit de importante şi trebuie observate de Magician.

În univers, Soarele constituie centrul sistemului nostru şi de el se leagă mai multe segmente – aşa cum de piept se leagă alte segmente ale organismului uman – sau planete, care suferă o acţiune din partea Soarelui, şi în acelaşi timp au o acţiune una asupra altora.

Pământul nu se sustrage acestei reguli şi în studierea influxului astral trebuie să se ţină seama de acţiunea. exercitată de acest influx al diverselor planete ce compun sistemul nostru solar. Fiecărei revoluţii terestre sau zi, ce se execută într-un pătrar de lună, iar fiecărei zilei s-a dat numele uneia din cele şapte planete din Astrologie.

Cuvintele pământ-apă-aer-foc înseamnă principii şi nu substanţe, în fizica actuală există studiul solidelor, studiul lichidelor, studiul gazelor şi studiul forţelor. Ei bine, toate acestea corespund exact împărţirii vechii fizici în pământ (solid), apă (lichid), aer (gaz) şi foc (forţe).

Pământul se roteşte de şapte ori în jurul său. perioada ce o denumim un pătrat de lună. Fiecare dintre noile poziţii ale Pământul în raport cu ansamblul cerului determină o stare specială căreia i s-a dat numele de influenţă. Există deci şapte influenţe specialee acţionează succesiv asupra Pământului şi ele însăşi suferă o oarecare modificare în funcţie de raporturile Soarelui şi Lunii cu Pământul. Întrucât influenţa acestor astre este preponderentă, prima

2 principiul dinamic în întreg sistemul, iar cel de al doilea fiind mai ffiopiat ca niciun altul. Astfel, se poate calcula pentru fiecare zi – şi Ipr pentru fiecare oră sau sfert de oră – influenţele astrale ce generează asupra Pământului.

Jr-Cei vechi au dat acestor şapte influenţe numele celor şapte planete şi au calculat aceste influenţe după

poziţia acestor planete jţţin moment dat. Cerul a fost împărţit în şapte sfere concentrice şi $ & are din aceste şapte părţi ale cerului a fost considerată ca feodând un gen de influenţă astrală. Influenţa astrală se va produce totdeauna şi se va calcula funcţie de astrul preponderent asupra porfalte astre.

Ştiinţa ocultă presupune că tot ce se întâmplă în lumea vizibilă este rezultatul acţiunii lumii invizibile asupra materiei1.

— În stare normală inconştientul este cel care prezidează schimburile nutritive şi respiratorii ale oricărui punct din corp. Şcoala U Paracelsus a dat acestui inconştient denumirea de corp astral, la om corpul astral dirijează toate manifestările vieţii organice, fără şa voinţa să intervină. Instrumentul folosit de acest corp astral, este fluidul nervos. Fluidul nervos al omului corespunde fluidului astral, care este un instrument al naturii în activitatea sa. Toate fiinţele terestre evoluează sub influenţa influxului astral ce acţionează jjtfntr-un fluid special şi această evoluţie se face funcţie de cantitatea de fluid pusă în joc. Ecuatorul este mai influenţat decât polii de fluidul astral.

Se poate deduce că la un moment dat o plantă suportă o influenţă astrală mai mare şi se va afla într-o stare specială. Culeasă acest moment va prezenta proprietăţi diferite decât de obicei în alte zile sau perioadă. Această proprietate este folosită de vrăjitorii culegători de plante medicinale.

Iată deci că evoluţia fiinţelor terestre este dirijată în ultimă istanţă de această forţă specială denumită natură sau destin.

Această forţă acţionează asupra organismelor prin lumina astrelor şau lumina astrală care este intermediarul universal al creaţiei, fiecare organism individualizează o porţiune din această porţiune astrală, condensată în centrii

săi nervoşi, devine corpul astral al 3 cestui organism. Ori calitatea acestei lumini astrale va depinde de mai multe cauze, printre care se numără poziţia Pământului în spaţiu în momentul în care lumina astrală se produce pentru a forma corpul astral.

1) *Papus Traile me thodique de Scienco Occuite*. *Paris*. C/imJ, *1891*.

2) *Paracelsus*; *Oouvros cosriptetes*. *Chacornuc*, *Pans*. *1912*.

Corpul fizic nefiind decât imaginea corpului astral, se vor putea studia formele organismului material, determinând calitatea corpului astral care a prezidat evoluţia acestor forme, deci influenţa astrului ce domină în acel moment. Fiecare organism poartă semnătura a unuia sau două astre, de aceea ştiinţele divinatorii poartă numele de studiul semnăturilor astrale.

Se deduce că corpul astral al unui organism nefiind decât o modificare a luminii astrale care scaldă universul nostru, se află într-o relaţie permanentă cu această lumină astrală, ca şi cu corpul astral însuşi ce dirijează proprietăţile organismului pe care-l conduce.

Magicianul acţionând asupra corpului astral îi va modifica planul de acţiune şi deci şi corpul fizic fără niciun efort.

Corpul uman reprezintă regnul universal prin scheletul său, regnul vegetal prin viaţa vegetativă al cărui centru se află în abdomen şi regnul animal prin viaţa însăşi al cărui centru se află în piept. Dar am văzut că o singură forţă, divers modificată comandă toate aceste acţiuni ale omului. Această forţă. În ultimă instanţă, nu este decât lumina astrală fixată de funcţiile organice. Corpul omului, sediul sufletului nemuritor, domină natura. Organismul este supus legilor şi influenţei acestei naturi, care nu este altceva decât „inconştientul”.

Omul astfel conceput este rezultatul naturii,

microcosmosul ce conţine în el nu numai cele trei regnuri ci şi scânteia divina ce-i va permite să acţioneze de ia egal la egal cu natura. Pentru a acţiona asupra naturii, va trebui să acţioneze asupra propriului său organism, căci forţele ce acţionează în organismul omenesc sunt exact aceleaşi ca acelea care acţionează în nu importă care fiinţă terestră, minerala sau animală îndată ce voinţa cu ajutorul fluidului său nervos domina organismul şi îl comandă, ea acţionând asupra luminii astrelor şi prin urmare asupra forţelor naturii. Acesta este secretul Magiei în toate manifestările sale. de la alchimie până la theurgie.

Acela care nu-şi domină pasiunile şi este sub influenţa reflexelor organismului său, este sclavul propriului corp. nu poate spera să comande altuia. Antrenamentul este singurul drum de urmat în Magie, stăpânirea propriului corp astral.

Numai procedând în acest fel. voinţa umană dinamizată unita cu influenţele astrale, va avea ca efect o evoluţie a forţelor generatoare.

Lucrarea noastră de Magie este o adaptare a lucrând medievale, cum ar fi „Claviculele lui Salomon” şi a vechilor grimoare.

Atragem atenţia cititorilor că dacă doresc să pună în practica cele arătate, să reflecteze bine şi dacă le este teamă de nebunie f

Şibarte să arunce această carte. Nu căuta să practici aceste rituri gjtare; ele sunt mortale pentru spiritele slabe, ca medicamentele şubtile care nu-i vindecă decât pe aceia care ştiu să le folosească.

Rugăciunea

4 rr

? v Rugăciunea are ca scop fuziunea momentană a eului şi Inconştientului superior, sinea, prin acţiunea sentimentului idealizat asupra voinţei magic dezvoltată.

Rugăciunea este o ceremonie magică de prim ordin şi

cu ea trebuie începută orice activitate practică.

Rugăciunea este un act voluntar cerebral şi nu se rezumă la tecttarea în mod mecanic a unor cuvinte, ceea ce ar însemna un llnplu act reflex. Cuvântul trebuie să fie veşmântul prin care magicianul îşi îmbracă ideile. De aceea este recomandabil ca de jfecare dată să se folosească cuvinte noi. de a comenta în termeni ţitferiţi cuvintele consacrate.

v Rugăciunea magică impune respectarea următoarelor reguli:

Magicianul nu va ingera niciun aliment în ultimele trei ore cel lţţin. Va începe printr-o meditaţie de cel puţin cinci minute, precedată de trei inspiraţii lente şi profunde. Se va întoarce succesiv – jdirecţia celor patru puncte cardinale. Începând cu orientul şi Iwocând geniile sau îngerii acestor puncte, precedând această (iwocaţie de pronunţarea literei numelui sacru corespunzător. E recomandabil să stea pe un covor din lână. Ciclul acestor prime Invocaţii odată terminat, magicianul va efectua o nouă meditaţie de trei minute, după care se va întoarce către orient şi îşi va începe îngăciunea cu mâinile întinse şi palmele în afară. El va cânta cuvintele rugăciunii cu un aer grav şi lent.

Vor fi invocaţi mai întâi maeştrii invizibili ce formează lanţul magic, apoi fiinţele psihice ce prezidează evoluţia umanităţii şi se va Urca progresiv până la centrul superior al oncârei existenţe şi ierarhii.

Rugăciunea se face în picioare, cu ochii fixaţi pe oglinda magică de pe altar, lucru care trebuie respectat întotdeauna. La acest ritual se poate adăuga smirna şi tămâia, sabia, bastonul şi paharul, ca instrumente folosite când se va întoarce către cele patru puncte cardinale.

I Efectele produse de rugăciunea magică sunt considerabile. Pe planul astral, formele elementare sunt magnetizate prin acţiunea Cuvântului omenesc. Ritualul

complet trebuie executat în cazurile Obişnuite în maximum toate cele şapte zile ale săptămânii.

Lanţul magic

După rugăciune, operatorul o va completa cu lanţul magic.

Curenţii fluidici puşi în acţiune de rugăciune vor produce reacţi puternice dacă nu întâlnesc un centru de condensare şi scurgere suficient de puternic. În magie trebuie să realizăm în jurul nostru un câmp de atracţie fluidică cât mai puternic posibil începând cu lumea invizibilă şi terminând cu cea vizibilă. Acest câmp de atracţie odată constituit în cele trei planuri constituie un lanţ magic faţă de care se vor zdrobi toate eforturile răuvoitoare. Rugăciunea simplă sau colectivă are ca scop principal menţinerea la tensiune ridicată a lanţului magic, cu alte cuvinte a remagnetiza constant centrul de acţiune.

Trebuie început cu lumea invizibilă. Vom alege dintre maeştrii decedaţi, vechi sau moderni, un ghid preferat, a cărui operă ne este scumpă. Numele acestui maestru, dinamizat de dorinţă şi de admiraţia discipolului, va constitui nucleul primordial al lanţului magic.

La începutul fiecărei ceremonii sau rugăciuni, se va chema mai întâi maestrul venerat, simbol al voinţei magicianului în invizibil. După aceea se vor invoca influenţele psihice ce acţionează în astral, provenind fie din lumea vizibilă sau invizibilă. În final se va spune de trei ori numele geniului planetar care domină temperamentul nostru.

În caz de pericol sau când se întreprinde un act important se va chema de trei ori cu voce joasă numele maestrului lanţului, când se va simţi imediat efectul.

ELEMENTE DE THEURGIE

t

I *Laboratorul magic*

— Prepararea şi păstrarea obiectelor necesare

Orice intenţie care nu se manifestă prin acte este o intenţie în van şi cuvântul care o exprimă este un cuvânt inutil. Acţiunea este 068 care probează viaţa şi de asemenea acţiunea este cea care dovedeşte şi constată viaţa1.

Aceasta este originea teoretică a tuturor instrumentelor accesorii utilizate în Magie. Vom descrie cât se poate de minuţios (iosibil diferitele preparaţii care trebuie făcute pentru a le obţine pe flecare în parte pentru a face parte din laboratorul de Magie.

Studiilor de Magie va fi consacrată o cameră izolată de restul JBcuinţei. Menţionăm dintru început că toate mobilele, instrumentele sau obiectele utilizate trebuie să fie noi şi toate consacrate, fiecare separat, conform ritualurilor următoare:

1: Cumpărarea sau prepararea cu corespondenţa planetară;

2: Stropirea cu apă magică;

3: Afumarea cu parfumuri consacrate;

4: Ungerea cu ulei sfânt;

5: Figurarea unui nume sacru;

6: Binecuvântarea cu o rugăciune;

7: Punerea în rezervă.

1: Camera (Paraclisul) 2

Dacă se dispune de o cameră liberă destinată acestui scop, se vor prevede următoarele:

1: Pereţii vor fi acoperiţi cu o pânză albă care poate fi aplicată pe rame de lemn, lucru care permite înlocuirea lor, astfel încât să fâmână mereu curate.

1) *Éliphas Lévy, Rtluat. p 33*

2) *Comeifle Agrippa în/. IV. De Occulta Ptwlosophie* oO *la Magie. 1910 – 1911, Cartea IV, Ceremotw Je magice, p. 35*

2: Se va determina cu grijă poziţiile celor patru puncte cardinale cu ajutorul unei busole şi se va fixa pe

tavan o stea de carton aurit ce va indica în permanenţa aceste direcţii.

3: La occident se va stabili laboratorium (laboratorul hermetic), constituit dintr-o masă lungă şi largă, cumpărată şi semnată sub auspiciile lui Mercur, acoperită cu un geam suficient de gros şi o pânză impermeabilă albă Deasupra mesei va fi prevăzuta o ţeavă de evacuat aerul care să permită expulzarea gazelor vătămătoare.

Înspre orient se vor dispune trei mobile ce constituie „oratorium”:

1: Altarul (1 pe 1, 40 m înălţime) acoperit în permanentă cu o pânză fină şi albă;

2: La stânga altarului, se află un mic dulap garnisit în interior cu pânza albă. Închis pentru persoanele indiscrete şi care conţine obiectele magice;

3: La dreapta altarului, se afla un alt dulap garnisit în întregime cu hârtie aurie şi care va conţine simbolurile principalelor culte practicate pe pământ.

Toate aceste mobile trebuie cumpărate, consacrate şi semnate sub auspiciile Soarelui.

A: *O* perdea ce poate fi trasă după voinţă şi care va separa laboratorul de oratorium şi două aplice, una aşezată la orient şi cealaltă la occident, vor ilumina camera;

5: Un spătui circular de 2 m diametru va fi rezervat în jloc pentru cerc.

Acestea sunt indicaţiile generale principale ale camerei de experienţe ale magicianului.

Altarul: Un dublu cub de lemn, asamblat, putând eventual ser/i şi ca dulap. Înălţimea de la sol până la ombilicul operatorului.

Lărgimea: jumătatea înălţimii (1 m înălţime şi 50 cm lărgime este suficient).1

Altarul poate fi la nevoie o simplă masă de lemn. El va fi acoperit în întregime cu o faţă de masă din ţesut alb

cu o bordură aurie, ce ajunge până la sol. Se va afla dispus în centrul camerei, mai ales atunci când va fi trasat cercul magic. În restul timpului, în funcţie de natura lucrărilor va fi dispus fie la Orient, fie la Occident. Se recomandă pe cât posibil a se evita o deplasare prea deasă a lui.

Altarul trebuie să constituie un pentaclu al Universului în cele tre' planuri: uman, natură şi divin şi pentru a face aceasta, iată dispoziţiile

1) *Bernard Frison*, *La voie du Phvntx*. *Ed Tvibtes*, *Paris*. *1990*

f după aceea se va recita exorcismul apei şi după trei minute de talie, se va ţine cuvântarea Ondinelor.

Exorcismul apei *m*

„Fiat firmamentum in medio aquarum et separet aquas ab Mţis, quae superius sient quae inferius et quae inferius sient que ŞJperius, ad perpetranda miracula rei unius. Soloejus pater est, luna jr) 8 ter et ventus hauc geslăvit in utero suo, ascendit a terra ad colum etrursus a caelo în terram descendit. Exorcisote, creatura aquae, ut –, mihi speculum. Dei vivi în operibus ejus et fons vitae. et abluţio jeccatorum. Amen".

< Apa astfel consacrată se va găsi în permanenţă pe altar, într-o injpă de cristal acoperită cu un capac din acelaşi material.

Sarea şi cenuşa

Sarea, care va fi sare marină cât se poate de pură. va fi Consacrată prin suflare, acţionând ca şi în cazul apei, se va spune exorcismul următor:

Exorcismul Sării

Înisto sale sit sapientia. et ab omni corruptione sient mentes nostras et corpora nostra, per HOCHMAEL et în virtute RUACH-HOCHMAEL, recedant abisto fantasmata hylae ut sit sale tfcetestis, sub terrae et terra salis, ut nutrietur bos triturans et addat şpei nostrae cornua tauri volantis. Amen!

Sarea astfel consacrată va fi pusă într-un vas de cristal pe altar ţi va fi păstrată la adăpost de impurităţi.

Cenuşa care rămâne după arderea mirodeniilor va fi culeasă Cugrije şi consacrată cu cuvintele următoare.

Exorcismul cenuşii

Revertatur emis ad fontem aquarum viventium, et fiat terra fructiftcans et germinet arborem vitae per tria nomina, quae sunt NETSAH, HOD et JESOD, în principio et în fine, per ALPHA et OMEGA qui sunt în spiritu AZOTH, Amen!

Se va păstra această cenuşă într-o fiolă cu gât larg, cu grijă hehisă într-un dulap destinat obiectelor magice.

În consacrarea sării şi a cenuşii se va spune cuvântarea Gnomilor.

Cuvântarea Gnomilor

Rege invizibil, care ai luat pământul ca sprijin şi care a» sâna abisurile pentru a le umple cu întreaga putere a ta; tu al cărui num a făcut să tremure bolta lumii, tu care faci să curgă cele şapte metale în venele pietrei, monarh al celor şapte lumini, plătitor al muncitorii subterani, adu-ne nouă aerul dorit şi regatul luminii. Noi voim şi lucrăm fără încetare, fără încetare, vom căuta şi speram prin cele 12 pietre ale cetăţii sfinte, prin talismanele care sunt îngropate, princuiut de argint de magnet ce traversează centrul lumii, Doamne, Doamne Doamne, ai milă de aceia care suferă, măreşte piepturile noastre eliberează şi ridică, măreşte-ne. O stabilitate şi mişcare, o zi învelită în noapte, o obscuritate voalată de lumină! o stăpâne care nu reţii niciodată către tine salariul muncitorilor tăil o albeaţă argintată, o splendoare aurită! o coroană de diamante vii şi melodioase! voi care aveţi cerul la degetul vostru ca un inel de safir, voi care ascundep sub pământ, în regatul pietrelor, sământa minunată a stelelor, trăiţi, domniţi şi fiţi etern împrăştietorul bogăţiilor de care voi ne-aţi făcut paznicii lor. Amin.

Parfumurile şi lampa

Parfumurile utilizate în Magie sunt în număr mare şi clasificate în funcţie de corespondenţa planetară. Există o mulţime de liste diverse, dar o oferim pe cea mai simplă şi cea mai practică.

Parfumurile planetelor

Sulful

Lemn de aloes

Styrax

Laur

Musc

Genievră

Magnet

f Bparfurn sintetic: tămâia & i] Este suficient să ne amintim că tămâia va putea fi întotdeauna ibfoiân toate operaţiile albe. căci este un fel de sinteză a bunelor gţăe pot arunca parfumurile pe cărbuni incandescenţi în lampa fjpgilă; se pot aşeza într-un arzător de parfumuri şi folosi în mod ofejjnuit.

jte Trebuie să ne amintim că fumul produs trebuie să fie suficient *fcotos* şi că în cazul evocărilor, asupra lui se va proiecta raza priorată a lămpii magice.

Se cumpără şi se consacră parfumurile prin stropire şi Iţipăciune sub influenţele planetare corespunzătoare. Sunt păstrate ftfiole de sticlă având semnul planetei, în consacrarea parfumurilor îya citi cuvântarea Silfelor.

w Cuvântarea Silfelor

*, Spirit al luminii, spirit al înţelepciunii, al cărui suflu dă şi reia fMtna oricărui lucru; tu care în viaţa fiinţelor eşti o umbră ce se schimbă şi un vapor ce trece; tu care urci norii şi care mergi pe aripa vânturilor; tu care respiri şi spaţiile fără sfârşit sunt populate; tu care sjjpirişi

tot ceea ce vine de la tine se reîntoarce la tine; mişcare fără sfârşit, în stabilitate eternă, fii etern binecuvântat. Noi te lăudăm şi te bjpecuvântăm în imperiul schimbător al luminii create, al umbrelor, reflecţiilor şi imaginilor, şi noi aspirăm fără încetare la nemişcare şi nepieritoare lumină: Lasă să pătrundă până la noi raza inteligenţei tale şi căldura iubirii tale: atunci, ceea ce este mobil va fi fix. umbra va fi un corp. spiritul aerului va fi un suflet, visul va fi un gând. Şi noi nu vom mai fi duşi de furtună şi vom ţine legătura cailor înaripaţi ai donineţii şi vom conduce cursa vânturilor de seară pentru a zbura înaintea ta. O spirit al spiritelor, o suflet etern al sufletelor, o suflu intriperisabil al vieţii, o suspin creator, o gură care aspiri şi care respiri existenţa tuturor fiinţelor în fluxul şi refluxul cuvântului tău etern, care coceanul divin al mişcării şi al adevărului. Amin”.

Lampa magică

Se procură un încălzitor de pământ nou sub auspiciile lui Marte şi se va consacra după ritualul obişnuit, iată un extras din clavicule:

Exorcismul lămpii, focului şi tămâiei

Este recomandabil să se dispună de o lampă curată pentru a aprinde tămâia; trebuie să fie din lut nou din pământ negru, iar focul! fie din cărbuni noi, cu un făcător de vânt. chibritun şi iască şi o amânare pentru aprins focul, când se va exorciza spunând:

Cuvântare

«*Deus Moises*, *Deus Aaron*, *Deus Abraham*, *benedic el purifica hanc creaturam ignis. tuo praeparatum ut digna să complacere et purificare omnia loca in quibus accorsa erit Amen.*»

«*Dumnezeu ui hn Moise*, *Dumnezeu al lui Aaron*, *Dunmozou al lui Abraham binecuvântează* $ *purifică această creatură de foc*, *pentru ca ea să fie agreabilă purifică toate locurile unde ea va fi aprinsă.*»

Acestea fund spuse, vei arunca tămâie corespunzătoare operaţiei pe care o vei exorciza spunând: Agios, Athanatos. Berorv Ciel, Dedotois.

Cuvântare

«*Et alterne, ens entium, sanctificator univerşi, benedic et consacra hoc encensum el sicut fumus incensî ad te ascendit*, şic *exandire digneris precGS meas*.

*Amen. ř**

«*Şi Etern, Fiinţă a fimieiot, sanctificator al Unuersubi, binecuvântează şi consacri această lămâie pană la tine. La fol ascultă mqăciunife mele. Amin*.»

După cuvântare, vei pune puţină tămâie pe foc şi vei păstra restul pentru alte operaţii.

Exorcismul focului

Aruncă în foc sare, tămâie, răşină albă, camfor şi sulf şi pronunţă de trei ori cele trei nume al geniilor focului:

Michael, regele Soarelui şi al Trăsnetului; Samael, regele vulcanilor Anael, prinţul Salamandrelor.

Lampa utilizată în operaţiile magice, trebuie să fie construită într-o manieră să sintetizeze influenţele planetare. Éliphas Lévi, în ritualul său a stabilit această sinteză pe baza corespondenţei metalelor, ceea ce este excelent, dar care are inconvenientul de a cere un obiect de valoare mare pe care doar societăţile puternice de iniţiere îl poate poseda. Noi preferăm corespondenţelor metalelor pe acelea ale culorilor planetare, ceea ce permite de a se obţine un obiect practic pentru studentul în Magie.

Vor trebui deci procurate şapte lame de sticlă, colorate conform culorii flecări planete şi în plus un picior de lemn vopsit ce permte fixarea verticală a fiecăreia din aceste lame ce va fi cumpărata separat în ziua corespunzătoare planetei, apoi consacrată după ritualul obişnuit, mai înainte de utilizare. Se va putea aşeza pe acest picior, fie unul dintre cuburile metalice ale altarului,

fie un inel de metal. Lama de sticlă ce va fi consacrată lui Mercur va trebui să fie îâjţtetă prin unirea paralelă a fragmentelor de lame ale altor planete.

Sfeiiele de sticlă pot fi înlocuite de globuri colorate – ceea ce este şi. Şi practic.

S Lumina va fi produsă de una, trei sau şapte lumânări de ceară jjjginâ în funcţie de importanţa operaţiei. O lentilă puternică va condensa lumina emanată de aceste lumânări îndreptând-o spre o *Oodă* magică sau fumul de tămâie. Lama colorată va fi aşezată foire lentilă şi oglindă sau fum.

jp. În orice caz un îmbrăcământ special va împiedica razele ftminoase să urmeze o altă cale decât acea pe care o vom descrie.

* * *

aş Astfel este ceea ce s-ar putea chema lampa improvizată de care se va servi magicianul.

Dacă se va dori să se construiască o lampă permanentă, fliijlocul cel mai practic constă în a-şi procura o lampă magică din comerţ ce va fi iluminată cu ulei consacrat (urmând acelaşi ritual ca Pentru apă) şi în care lamele de sticlă colorate corespunzătoare planetelor vor înlocui figurile. Se va adăuga acestui instrument un pWor ce va permite mişcări de basculă. Un aparat de carton e preferabil oricărui aparat metalic.

Se va consacra lampa îndată ce va fi aprinsă cu ritualul obişnuit (stropire, fumigare cu tămâie) urmat de cuvântarea Salamandrelor.

Cuvântarea Salamandrelor.

Nemuritor, etern, inefabil şi necreat, tatăl al tuturor lucrurilor, cel Cee adus pe cărucior rulant fără încetare a lumilor care se învârtesc înereu; dominator al imensităţii eterate, unde este ridicat tronul puterii tale, din înaltul căruia ochii tăi redutabili vor descoperi totul şi frumoasele şi sfintele urechi ascultă totul, ajută pe copii tăi, pe care tu

îi iubeşti de la naşterea secolelor; căci aurita şi marea şi eterna ta majestate răspândeşte deasupra lumii şi a cerului stelele; tu eşti deasupra lor, o fac strălucitor; acolo tu aprinzi şi întreţii prin tine însuţi prin propria ta splendoare şi scoţi din esenţa râurilor inepuizabile de lumină care hrănesc spiritul tău infinit. Acest spirit infinit hrăneşte toate lucrurile şi face ca această comoară inepuizabilă de substanţă totdeauna gata pentru generaţia care munceşte şi care-şi apropie formele pe care tu le-ai impregnat cu principiul. Din acest spirit îşi trag originea aceşti regi foarte sfinţi ce se află în jurul tronului tău şi care compun curtea ta, o tată universal! o unic tată! o tată al binelericiţilor muritori şi nemuritori.

Tu ai creat în special puterile ce sunt minunat asemănătoare cu eternul tău gând şi cu esenţa ta adorabilă; tu le-ai stabilit ca fiind superioare îngerilor, ce anunţă lumii voinţele tale; în fine tu n-ai creat cel de al treilea rang al imperiului nostru elementar. Acolo, continuu nostru exerciţiu este de a te lăuda şi a adora dorinţele tale; acolo noi ardem fără încetare aspirând a te avea în noi. O tată! O mamă! Cea mai iubită dintre mame! O arhetip admirabil al maternităţii şi al purei iubiri! O fiu. floarea fiilor! O formă a tuturor formelor, suflet, spirit, armonie şi număr al tuturor lucrurilor! Amen!

Aceste consacrări se efectuează mai întâi sub auspoile Soarelui (ca şi cumpărarea lămpii), apoi. succesiv, sub auspiciile fiecărei planete în timp ce se aşază sticlele colorate. Consacrarea completă a lămpii necesită deci timp de şapte zile.

Oglinda magică

Magicianul, după ce a efectuat aceste pregătiri preliminare, posedă de acuma toate obiectele necesare pentru ornamentarea altarului.

Ne-a mai rămas, mai înainte de a trece la alte operaţiuni, să vorbim despre construcţia oglinzii magice ce

trebuie să fie aşezate deasupra altarului.

Această oglindă poate fi de forma, fie a unei oglinzi neargintate şi concavă, fie a unei oglinzi argintate şi concavă, fie a unei ogimzi metalice.

Ne vedem obligaţi să extragem din Clavicule datele necesare privitor la pregătirea detailată a oglinzii magice.

Luaţi o placă strălucitoare şi polizată bine de oţel uşor concava şi scrieţi deasupra cu sânge de porumbel alb bărbâluş, în cele patru colţuri ale oglinzii, numele de mai jos:

lehovah Elohim Mitraton Adonay şi dispuneţi placa într-o pânză nouă, foarte curată şi albă

Când veţi zări luna nouă. În prima oră după apusul soarelui, apropiaţi-vă de o fereastră, priviţi cerul cu credinţă şi spuneţi:

O etern! O Rege etern! Dumnezeu inexprimabil, ce ai creat toate lucrurile pentru iubirea de mine şi printr-o judecată oceută pentru sănătatea omului, priveşte-mă… servitorul tău foarte nedemn şi ia în seamă intenţia mea curată. Binevoieşte să trimiţi pe îngerul tău ANAEL pe această oglindă, care să cheme, să comande şi să ordone compagnonilor săi şi a celor pe care i-aţi făcut, atotputernice.

3 ie aţi fost. care veţi fi etern, că în numele vostru ei judecă şi monează în drept, pentru a mă învăţa şi a-mi arăta ceea ce eu le Ipâcere.

m După aceea aruncaţi pe cărbuni aprinşi tămâta convenabilă *fgte* e şofranul oriental, şi în vreme ce-l aruncaţi, spuneţi:

„Şi prin aceasta şi cu aceasta, ceea ce vărs în faţa voastră, o Dumnezeul meu, care eşti trei în unul. binecuvântat şi în cea mai iiblimă elevaţie, care eşti deasupra heruvimilor şi serafimilor şi care vei judeca secolele prin foc. satisface-mi dorinţa mea’.

În această clipă, se parfumează oglinda aşezând-o pe

o cădelniţa de pământ ars sau de fier, pentru a se impregna cu fum din parfumul arătat, ţinând-o în mâna dreaptă şi spunând de trei nu Cuvântarea de mai sus.

După ce aţi spus. suflaţi de trei or» deasupra oglinzii şi spuneţi:

„Veniţi ANAEL. veniţi şi oricare ar fi, plăcerea frumoasă de a fi cu mine prin voinţa voastră şi în numele Tatălui atotputernic, + în humele Fiului foarte înţelept + în numele Sfântului Duh foarte Stimabil, veniţi ANAEL, în numele teribilului Yehovah, veniţi ANAEL *fa* virtutea nemuritorului Elohim; veniţi ANAEL prin braţul itotputernicului Mitraton, veniţi la mine… (numele de botez, spuneţi faimele vostru deasupra oglinzii), şi comandaţi supuşilor voştri cu dragoste, bucune şi pace. ca ei să facă să vadă ochii mei lucrurile ăwni sunt ascunse. Aşa să fie Amen.

După ce aţi spus aceste cuvinte, ridicaţi ochii către cer şi spuneţi:

„Doamne atotputernic, ce faci să se mişte totul care îţi place, ascultă rugămintea mea. ca dorinţa mea să-ţi fie agreabilă: priveşte, itecă îţi place Doamne, această oglindă, şi binecuvânteaz-o, astfel ţa Anael, unul dintre supuşii tăi să se oprească asupra ei cu însoţitorii ăăl. pentru a-l satisface pe (numele vostru de botez), sărmanul şi nefericitul tău servitor, o Dumnezeu binecuvântat şi foarte adulat de toate spiritele cereşti, care trăieşti şi domneşti în eternitatea celor buni. Aşa să fie”.

După ce aţi făcut toate acestea, faceţi semnul crucii asupra Oglinzii. În prima zi şi în următoarele vreme de 48 de zile, în finalul Cărora ANAEL va apărea sub chipul unui copil frumos, vă va saluta şi va comanda însoţitorilor săi să vă asculte.

Observaţi că nu trebuie să îndepliniţi 48 de zile pentru a face Oglinda: adesea spiritul vă va apărea în cea de a 14-a zi Aceasta depinde de intenţia, devoţiunea şi

fervoarea operatorului când vă

— J & 1

apare, cereţi ce doriţi şi rugaţi-l să vă apară ori de câte ori îl veţi chema pentru a vă satisface cererile voastre.

Prin urmare, când doriţi să vedeţi în oglindă şi să obţineţi ce cereţi, nu e necesar să recitaţi toate cuvântările de mai sus; dar după ce aţi parfumat oglinda, spuneţi:

„Veniţi Anael, la plăcerea ta etc… Amen. Operaţia terminată, vă întoarceţi către spirit spunând:

„Vă mulţumesc, ANAEL pentru că aţi venit şi că mi-aţi satisfăcut cererea mea. Mergeţi în pace şi veniţi când vă voi chema.

Parfumul lui ANAEL este şofranul.

Se poate efectua operaţia cu ajutorul unui glob de cristal umplut cu şapte ape ce corespund celor şapte bolţi cereşti.

Scrierea ce urmează a fost prezentată într-un glob, de îngerul ANAEL unei clarvăzătoare. Ea l-a citit şi scris sub dictare la 28 decembrie 1797:

Însărcinat de Atotputernicul de a veghea la fericirea şi liniştea oamenilor, mă achit de misiunea mea, cedând dorinţelor adevăraţilor fideli ce îmi pun întrebări asupra a ceea ce urmează să li se întâmple fericiţilor sau nefericiţilor, dar cum bunătatea lui Dumnezeu pregătită aleşilor săi nu constă în bogăţii vane. Îndepărtez orice întrebare care tinde de a obţine sau dacă eu consimt a le satisface, eu nu le voi face în maniera de a le lăsa alegerea mijloacelor, conform libertăţii pe care Dumnezeu le dă tuturor creaturilor sale. Nimic nu-mi este mai agreabil decât puterea de a anunţa adevăraţilor credincioşi fericitele noutăţi, atâta vreme cât ele nu se află în categoria acelora în care îmi este permis să mă explic atât de limpede cât aş putea don. Cu toate acestea aşi putea acorda unele din întrebările care îmi sun:

puse, deşi ele îmi sunt puse într-un fel foarte precis şi

că ele nu au legătură cu subiectul principal de a cunoaşte toate şansele exacte ale bogăţiei.

Faceţi o cruce pe cristal cu ulei de măsline şi sub cruce scrieţi sfânta Elena.

Aduceţi după aceea un copil virgin născut din căsătorie legitimă să ţină sticla, după care îngenuncheaţi în spatele lui şi spuneţi ne trei ori cuvântarea următoare:

Deprecor, Domina Santa Helena, mater regis Constantini etc etc".

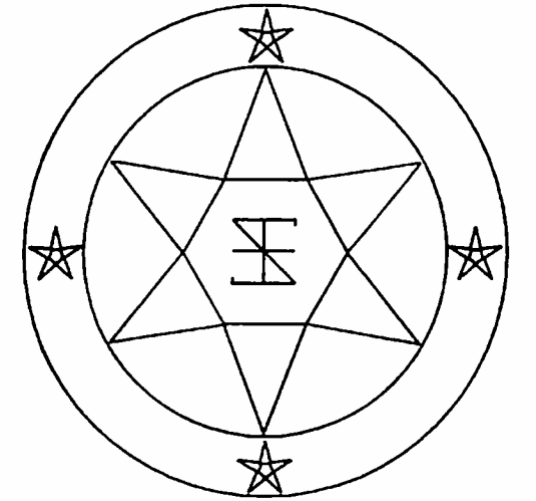

În cele patru puncte cardinale se trasează o pentagramă şi în ceircul interior un sigiliu al lui Salomon având în centru monograma locului.

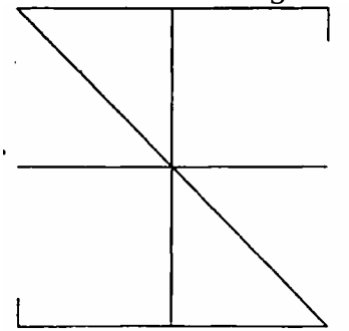

Monograma focului

Monograma focului, sau principiul generativ al vieţii este semnul j-runire al dualităţii prin înţelepciune. Cu ajutorul său se pot cunoaşte T? te mai profunde mistere şi deschide forţele cerurilor.

Mineiul

Inaugurarea paraclisului. Se face când luna este în creştere după un post de 24 de ore şi o perioadă egala de castitate Ordinea operaţiilor:

1: Consacrarea robei şi a cingâloarei prin formula generală de exorcism şi consacrare După aceea se îmbracă.

Formula generală de exorcism

Adjutorium nostru m în Domine Demiurgi qui fecit caelum et terram exorciso te (numele obiectului) per Deum, per Ignem, per Aquam, per Aerem, per Terram ut puritatem sit între.

Formula generală de consacrare

Consecro Te (numele obiectului) ad Demiurgum, Consecro Te (numele obiectului) ad magiam, consecro te utilitatem mi-am şolum Amen.

2: Se ia apa într-un pahar nou şi se exorcizează prin formula generală (apa = Aqua în limba latină).

3: Exorcizarea sării se face cu formula următoare înisto sale sit sapientia, et ab, omni corruptione sicut mentes nostras et corporas nostra, per Hochmael et în virtute ruach Hochmael recedant abisto fantasmata hylae ut sit sal coeiestis, sub terrae et terrae salis. ut nuterietur vos tnturans et addat sper nestrae cornua tauri volantis. Amen.

4: Consacraţi sarea prin formula generală de consacrare (sare = SALE, în latină).

5 Efectuaţi amestecul de apă cu sare. spunând:

În sale sapientiae alternae, et în aqua regerations et în e nere germinante terram novam, omnia fiant per Elohim, Gabriel, Raphael Mikael, Auriei, in saecula et

aeonas. Amen.

6. Aprindeţi cărbunii şi spuneţi focului:

Deus Moise, Deus Aaron, Deus Abraham, benedic et purific* hanc creaturam ignis, tuo praeparatum ut digna sit compiacce et purificare omnia loca in quibus accersa erit. Amen.

7: Recitaţi deasupra tămâiei:

Et alterne, en entium. sanctificator univerşi benedic et consacra hoc enceusum et sicut fumus incensi ad te ascendit, şic exaudire digneris preces mea. Amen.

8: Consacrarea locului ce serveşte ca paraclis.

Efectuaţi binecuvântarea cu ritualul minor al pentagramei

„Purificarea prin apă: după ce aţi făcut semnul lui Harpocrates / & hnul tăcerii: degetele arătător şi mijlociu pe buze) stropiţi camera îi cele patru puncte cardinale: Est – sud-vest – Nord, spunând jpjtilula următoare în cele patru colţuri:

JŞ aşa precum preotul ce conduce lucrările focului purificat cu Ojjglustrală seamănă cu marea înfuriată".

Purificarea prin foc: se pune tămâia consacrată pe cărbuni, se je turul paraclisului (Est – sud-vest – Nord) spunând:

Când toate fantomele se vor duce, tu vei vedea acest foc sfânt şără formă, acest foc care ţâşneşte şi care flutură de-a lungul pfbfunzimilor ascunse ale universului. Asculta vocea focului.

— Cu faţa la Est. În faţa altarului, recitaţi formula următoare a consacrării:

Adjutorium nostru m în Domine Demiurgi qui fecit caelum et Terram. Te Demiurgum suppliciter exoramus pro hac domo, ac rebus uteam benedicere et sanctificare ac bonis omnibus ampliare câţineris. Tribuecis, Domine de rore caeli abundaţiam et de pingue dine terrae vital substanţiam. Per simplicitatem mi-am per scienţiam mi-am

per fortitudinem mi-am. Amen.

Binecuvântat fii Tu Domn al Universului

Binecuvântat fii, Tu pe care Natura nu l-a făcut

Binecuvântat fii Tu. Puternic şi Infinit

Domn al luminii şi al Tenebrelor

După ordinul lui Melchisedech prin leshuah Domnul nostru. Amin.

Consacrarea accesoriilor principale:

Mai înainte de fiecare consacrare specifica, totdeauna să exorcizaţi în prealabil cu formula generală de exorcizare.

Bagheta de foc Formula de consacrare.

O tu puternice înger Bziza (Be-Zod-lzod-A) care guvernezi şi Pţăzidezi puterile focului, te invoc ca tu să impregnezi această tefihetă cu forţa şi energia înflăcărată a regatului tău şi acea a servitorilor tăi, în aşa fel ca să pot controla spiritele lor în scopuri drepte şi nobile după ordinul lui Melchisedech prin lesuah Domnul.

Amin”.

Cu arătătorul şi degetul mijlociu al mâinii drepte trasaţi feasupra baghetei pentagrama de evocarea focului şi semnul toubic al leului spunând:

„Prin puterea numelor OIP TEAA PEDOCE şi ELOHIM, prin numele lui MIKAEL, Arhanghel al focului, consacru această baghetă a elementului foc. Amin”.

Paharul (cupa) de apă:

Formula de consacrare:

„O, Tu puternic înger HTDIM (He-ta-de-i-em) care guvernezi ca domn elementul pur şi fluid al apei, te rog să

acoperi acest pahar cu puterile theurgice pe care tu le ai, ca să pot prin ajutorul său să conduc spiritele ce te servesc în scopuri curate şi juste din ordinul lui Melchisedech prin Yeshuah Domnul nostru. Amin”.

Cu arătătorul şi mediu împreunate, trasaţi deasupra paharului cu pentagrama de invocare a apei şi semnul kerubic al Vulturului spunând:

nPrin puterea numelor EMPEH ARSEL GAIOL şi EL, prin numele lui Gabriel, arhanghelul apei, vă consacru această cupă elementului apei. Amin”.

Pumnalul aerului

Formula de consacrare:

Ţie puternice înger EXGSD (e-x-ge-es de), tu care guvernezi Regatele înflăcărate a aerului, te conjur să conferi acestui pumnal misterioasele puteri cu scopul ca prin ea să pot controla cu puritate şi dreptate spiritele care te servesc din ordinul lui Melchisedech prin Yeshonah Domnul nostru. Amin”.

— Dacă în plus planeta care domină lucrarea e în semnul de Şcaltare, aceasta e cu atât mai bine.

Planete Semn de exaltare

Soare Berbec

Luna Taur

Marte Capricorn

Mercur Fecioară

Jupiter Cancer

Venus Peşti

Saturn Balanţă

Alte principii evocatoare valabile după poziţia Soarelui

Evocarea forţelor în raport cu:	*Când Soarele este în semnele zodiacului*
Saturn	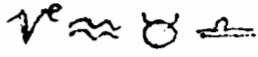
Jupiter	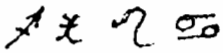
Marte	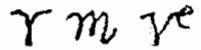
Soare	
Venus	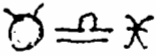
Mercur	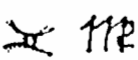
Luna	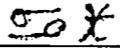

Timpi operativi

Tot ceea ce corespunde la un început, începând de la solstiţiul de Vară

Tot ceea ce trebuie să producă un rezultat pe plan material, începând de la echinocţiul de toamnă Tot ceea ce are o componentă spirituală, începând de la solstiţiul de Iarnă Retragere

— Meditaţie

— Purificare

Fluxurile Lunare

Primul pătrat: toate creşterile şi început de afacere;

Lună plină: putere maximă;

Primele zile descrescătoare: bune dar slăbite;

Ultimele zile descrescătoare: malefice;

Lună nouă: practici de purificare.

Ceea ce este important de o manieră generală

— Sezonul;

— Poziţia Lunii şi aspectele sale;

— Fluxul elementului cu o durată de 24 minute;

— Aspectul planetar al forţei invocate cu Luna;

Pentru lucrările de evocare în toate cazurile unde se prezintă o alegere, se va prefera un semn al triplicităţii pământului sau cel puţin al triplicităţii apei, pentru a ajuta materializarea.

În cazul evocării se va ţine seama de fluxurile elementare în relaţie cu planeta ce prezidează ritualul.

Eterul nu e valabil decât pentru lucrările spirituale şi nu e adaptat la lucrările de evocare.

Conjuraţiile Hierarhice

Ele încep întotdeauna prin invocarea numelui lui Dumnezeu în raport cu forţa sefirotică care prezidează lucrarea.

De exemplu, pentru o entitate marţiană, numele divin va fi Elohim Gibor.

Acest nume va fi urmat de numele Divin corespunzător semnului zodiacului în care se află Soarele în momentul lucrării.

Astfel. dacă Soarele este în Berbec, acesta va fi Y.H.V.H. (Ycd – He – Vav – He).

Semnele zodiacului	Numi Divine
Berbec	YHVH
Taur	YHVH
Gemeni	YVHH
Cancer	HVHY
Leu	HVYH
Fecioară	HH

ă VY

Balanţ VH

ă YH

Scorpi VH

on HY

Săgetă VY

tor HH

Capric HY

orn HV

Vărsăt HY

or VH

Peşti HH

YV

Jfoerttru elementalii care se lansează în curentul forţei fizice Infectată de către acela care le mânuieşte, fără să se preocupe de Pfiacterul intim al acţiunii în care au fost angrenate, jfe Acţiunea magicianului asupra elementaliilor din planul astral jgfe strict analoagă cu acţiunea hipnotizorului asupra celulelor j-voase din capul subiectului, exact la fel ca şi cum s-ar comanda cţurburare atmosferica; planul de acţiune şi caracterul intim al fiinţelor puse în mişcare diferă doar. În primul caz se acţionează SUpra omului, adică pe plan microcosmic şi cu ajutorul celulelor nervoase şi celulelor embrionare: în al doilea caz se acţionează jjşupra naturii, adică pe plan macrocosmic cu ajutorul fiinţelor astrale ţfa elementaliilor.

Dar, ceea ce trebuie bine reţinut, este faptul că animalele nu ascultă de acela care le-a îmblânzit şi că acela nu ştie suficient, nu ife curaj, experienţă şi sânge rece şi doreşte să acţioneze pentru a mamuza asupra fiinţelor din astral, se aseamănă cu ignorantul care islansează în mijlocul unei haite de câini furioşi care nu-l cunosc.

ki sfătuim pe aceia care vor să se distreze, să comande jjtementaliilor.

It Putem defini elementaliile ca „fiinţe instinctive şi muntoare.

fjţermediare între lumea fizică şi lumea materială”. Această definiţie qohcordă cu învăţămintele tradiţiei ce ne-au parvenit de la Portyr, Sinblique. Paracelsus. Agrippa. Éliphas Lévi şi Kabbala, cum că ((piritele se împart în spirite muritoare sau spirite ale elementelor (elementalii) şi spirite nemuritoare sau spirite umane (elementare) în diferite stadii de evoluţie

Caracterul esenţial al elementaliilor este de a anima Instantaneu toate formele substanţei astrale care se condensează în jurul lor. Astfel, ele ne apar cu o mulţime de ochi fixaţi asupra itărvidului. ori ca mici puncte luminoase şi strălucitoare înconjurate de substanţă fosforescentă şi ascultând de ordinele cuvântului Uman, ca nişte animale străine, necunoscute pe pământ, ori ca nişte pombinaţii heteroclite de forme animale şi umane. Amintim că elementaliile nu au nimic rău în ele şi sunt inofensive, la fel c3 un sărman animal ce este lăsat în voia lui

Pentru a intra în relaţii cu elementaliile, trebuie să pătrunzi în planul astral. Se poate ajunge la aceasta, fie personal printr-un antrenament psihic şi meditaţie, fie prin folosirea unui subiect somnambulic (medium).

Dar, trebuie să se cunoască că orice fiinţă umană intrată în relaţie intimă cu acest plan astral, mai înainte de a adormi şi înainte de a se trezi, adică atunci când raporturile între fiinţa impulsivă (corpul astral) şi fiinţa conştientă vor suferi o schimbare oarecare.

Această relaţie între cele două planuri se stabileşte şi în momentul unei bucurii sau o teamă bruscă, sub forma unui presentiment important. Dezechilibrul progresiv al fiinţei umane, cunoscut sub numele de antrenament media nimic, în vederea viziunei, audiţiei sau a încarnării, permite de asemenea intrarea în raport cu planul astral şi

prin urmare cu elementaliile.

Iată pentru ce numeroase persoane văd în clipa adormirii şi când au ochii închişi, capete stranii şi forme bizare ce avansează către pat cu o incredibilă rapiditate şi care se topesc într-o clipă pentru a fi înlocuite de altele. Astfel de coşmaruri şi viziuni ce preced trezirea sunt efectul ori a unor tulburări organice sau a elementaliilor.

Existenţa acestor fiinţe nu poate fi confirmată decât de către aceia care le-au perceput.

Trebuie ştiut că teoretic elementaliile se împart în patru mari clase corespunzătoare la cele patru forţe elementare şi la cele patru literi ale tetragramei sacre.

Se dă respectiv acestor patru clase de elementalii numele de Gnomi (Pământ), Salamandre (foc), Sylfide (are) şi Ondine (apă).

Această împărţire nu are altă raţiune de a fi decât de modificâr. le pe care le suportă substanţa astrală în funcţie de diversele medii în care ea se manifestă. Nu e mai puţin adevărat că aceste modificări determină utilizarea de diverse instrumente, cuvinte cabbaistice, cuvântări, conjuraţii etc. pe care le folosim. Alăturat oferim un tabel de concordanţă după Éliphas Lévi, care la rândul său a rezumat cea de a IV-a carte a lui H. Corneille Agrippa asupra Ceremoniilor magice.

Citirea atentă a acestui tabel ne va furniza primele indicaţii necesare.

Pentru conjuraţiile aerului, pământului, apei şi focului ne vom raporta la cele arătate anterior şi la informaţiile următoare.

Exorcismul aerului

(*Cuvântare*)

„Spiritus Dei ferebatur super aquas, et inspiravit în înciem hominis spiracuium vital. Sit Michael dux meus et Sabtabiei servus meus, în luce et per lucem.

Fiat verbum habitus meus; et imperabo spiritibus

aeris hujus e:

refraenabo aquos solis voluntate cordiş mei, et cogitatione mentis meae et nutu oculi dextri.

fâabel cu corespondenţele cuaternarului magic (După Éliphas Lévi, Rituel, p. 90, 1903)

—.

«şmonr %lui	Element	Semn	Punct cardinal	Temperament	Hieroglf	Instrument magic
jfenorul	Pământ	Gob	Nord	Melancolic (pesimist)	Taur	Sabia
Salamanr dro	Foc	Dil n	Miazăzi	Sanguin (activi)	Leu	Baghetа, furca – trident
Sylfide	Aer	Paralda	Orient	Biios (ambiţios)	Vultur	Talisman (pentace)
Ondine	Apă	Nicksa	Occident	Flegmatic (liniştit)	Vărsător	Cupa

Exorciso igiturte, creatura aeris, per Pentagrammaton et in nomine Tetragrammaton in quibus smit voluntos firma et fides recta.

Amen”.

Exorcismul pământului

Se exorcizează pământul prin stropire cu apă, suflare şi focr cu petrfumuri corespunzătoare fiecărei zile şi se citeşte cuvântarea gnomilor.

*

* * *

Acţiunea magicianului asupra elementaliilor trebuie să aibă ca punct de plecare domnia voinţei asupra lumii fizice.

Éliphas Lévi a rezumat detaliul acestei acţiuni în ritualul său şi noi reamintim că cel care suferă de ameţeli nu va comanda niciodată gnomilor; acel care are teamă de furtună va fi învins de ondine şi Salamandrele se vor juca cu cel ce se teme de foc iar silfidele cu cel căruia îi este frică de tunet şi uragane.

Prin rugăciune, aşa cum am arătat, modificând ritualul cuvântării în cele patru puncte cardinale după corespondenţele instrumentelor, se va exercita acţiunea asupra elementaliilor.

Trebuie totodată de ştiut că orice studiu practic în acest scop trebuie făcut în mijlocul cercului magic. Vei fi astfel izolat şi la adăpost de orice surpriză din partea puterilor venite din Astral.

Meditaţia în întuneric, ajutorul izolării cu lână şi ut lizarea facultativa a sabiei, permite a se vedea rapid elementaliile. Redăm în continuare trei mari conjuraţii magice arătate de Éliphas Lévi.

Conjuraţia celor patru

Xaput mortuum, imperet tibi Dominus per vivum et devotum Serpentem.

Cherub, imperet tibi Dominus per Adam Jatehavah! Aqufta errans, imperet tibi Dominus per ataş Tauri. Serpens. imperet tâbi Dominus tetragrammaton per angelum et leonerul

Michael, Gabriel. Raphael, Anael!

Fluat Tudor per spiritum Eloim.

Manea Terra per Adam lot-Chavah.

Fiat Firmamentum per lahuvehu-Zebaoth.

Fiat Judicium per ignem în virtute Michael”.

„Înger cu ochii morţi, ascultă şi retrage-te cu această

apa sfânta.

Taur înaripat, munceşte sau întoarce-te la pământ dacă tu nu vrei să te împung cu această sabie.

Vultur înlănţuit, ascultă de acest semn, sau retrage-te în faţa acestei suflări.

Şarpe mişcător, târăşte-te la picioarele mele, sau fii ameţit de focul sacru şi evaporă-te cu parfumurile ce le ard;

Cum apa se întoarce la apă, cum focul arde. cum aerul circula, cum pământul cade pe pământ prin virtutea Pentagramei, cel ce este steaua dimineţii, şi în numele Tetragrammei care este scrisă în centrul crucii de lumină. Amen".

Conjuraţia celor şapte

În numele lui Michael şi al lui lehovah. Îţi comand să te îndepărtezi de aici, Chavajoth!

În numele lui Gabriel şi al lui Adonai îţi comand să te îndepărtezi de aici, Belia!

În numele lui Raphael, dispari în faţa lui Elchim, Sachabiel!

Per Samaei Zebaoth şi în numele lui Eloim G. bof.

Îndepărtează-te Adrameleckl

pierzachariel şi Sachiel-Meleck, ascultă de Elvah, Samgabieir

În numele divin şi uman al lui Schaddai. şi prin semnul pentagramei pe care o ţin în mâna mea dreaptă, în numele îngenjhii Anael, prin puterea lui Adam şi Eva, care sunt lotchavah, retrage-te Lilith; lasă-mă în pace Nahemah!

Prin sfinţii Eloim şi numele geniilor Casnici. Schaltiel. Aphiel?

Zarahiei, la comanda lui Oriftel, întoarce-te de la noi, Moloch* *Ho* nu-ţi vom da copiii noştri să-i devorezi".

finvocaţia lui Salomon gulere a regatului, fii sub piciorul meu stâng şi în mâna mea jjptă; Glorie şi

Eternitate, atinge-mi cei doi umeri şi condu-mă pgj Şarumurile victoriei. Mizericordie şi Justiţie, fii echilibrul şi jpndoarea vieţii mele; Inteligenţă şi înţelepciune, dă-mi coroana; jăftte al lui Malchuh condu-mă între cele două coloane pe care se gpnd întreg edifioiul Templului; înger al lui Netsah şi Hod jţtgrbşte-mă pe piatra cubică a lui Jesod.

O Gedulael! O Geburael! O Tiphereth! Binael fii iubirea mea, Ru & ch, Hochmael. fii lumina mea; fii ceea ce tu eşti, şi ceea ce vei IvpKetheriel!

Ischim, asistă-mă în numele lui Saddai; Cherubini fii forţa mea în numele lui Adonai:

Beni-Elohim fiţi fraţii mei în numele fiului şi prin virtuţile lui Zebaoth;

Eloim, luptă-te pentru mine în numele lui Tetragrammaton.

Maiachim, protejează-mă în numele lui IEVE;

Seraphim, curăţă-mi iubirea în numele lui Elvoh; 2 Hasmalim, luminează-mă cu splendorile lui Eloi şi Shechinah.

Aralim, acţionează, Ophamim întoarce-te şi străluceşte;

Hajoth la Kadosh, strigă, vorbeşte, mugeşte, răcneşte: Kadosh, KSdosh, Kadosh. Saddai, Adonai, jotchavah, Eieazercie.

Hallehi-jah, Hallelu-Jah, Hallelu-jah. Amen.

Această evocare trebuie practicată în felul următor, după un antrenament psihic şi alimentar obişnuit.

1. Trasaţi cercul în funcţie de corespondenţele planetare

2. Rugăciune magică în cerc după ritualul indicat, în vreme ce un parfum convenabil arde pe altar şi lumina luminează fumul de tămâie în faţa oglinzii magice.

3. Cuvântarea gnomilor, silfelor, ondinelor şi salamandrelor, în tocţie de caz.

4. Conjuraţii, după corespondenţa planetară.

5. Apariţia în oglindă şi eliberarea celor evocaţi.

Purificarea

Ideea de purificare sub toate aspectele stă la baza actului de evocare. Se impune curăţirea corpului şi a veşmintelor care trebuie să respecte anumite reguli. În acest scop se recomandă băile, spălările, curăţirea, atât a corpului cât şi a veşmintelor. Pentru toga magicianului nu se recomandă folosirea de stofe de origine animală Până), ci din în Impurităţile, murdăria şi alimentele pe bază de came deranjează umbrele morţilor. De aceea una dintre condiţiile fundamentale ale evocării spiritelor este existenţa şi păstrarea curăţeniei. Regulile cele mai precise în această privinţă au fost stabilite de filosofii alexandrini ai şcolii teurgice. Magul nu are voie să mănânce carne în timpul operaţiunilor capitale, căci orice amestec de contrarii înseamnă o impuritate şi niciun fel de carne de la fiinţe moarte nu trebuie să-i întineze trupul. La această recomandare dea urma cu stricteţe un regim vegetarian se adaugă şi castitatea.

Purificarea mai este recomandabilă când se urmăreşte a se efectua dedublarea, separarea sufletului de corpul fizic. Scopul final al purificării este contactul cu spiritele şi obţinerea extazului, unirea sufletului uman cu unitatea divină.

Riturile purificatoare, chiar reduse la minimum, au ca rezultat provocarea unei stări de spirit superioare. Misticii creştini ajung la această stare prin trei căi:

— Purgatoric (asceză);

— Iluminare (contemplaţie);

— Unitivă (extaz).

Magicianul este considerat ca apt să invoce divinitatea sau zei după ce a făcut îmbăieri repetate, s-a purificat prin aer şi foc, a ţinut post. a fost abstinent şi a îndeplinit cu rigurozitate riturile. Pliniu ne relatează că Tullus Hostilius dorind să-l invoce pe Jupiter după cărţile

lui Numa, a comis o greşeală în timpul efectuării ritualului şi a fost trăsnit.

Dar nu numai zeii şi geniile pot fi invocate, ci şi spiritele obişnuite ale morţilor. Acestea sunt conjurate prin intermediul marilor nume divine. În acest sens Agrippa menţionează următoarele: „Cel care se apropie fără a se fi purificat, va fi condamnat şi dat demonului cel rău pentru a fi devorat". El riscă nebunia, boala şi nu rareori moartea.

Magul nu trebuie să se expună şi nici să săvârşească vreo neglijenţă, ca atare el se va curăţa şi purifica şi va parfuma looi destinat evocării, va respecta datele astrologice, folosirea accesoriilor consacrate şi a ritualului întocmai.

Una dintre cele mai riguroase prescripţii rămâne secretul: lecui, data, ora şi scopul evocării nu se vor dezvălui nimănui în afară de magician şi ajutoarele acestuia.

1) *Piiniu*: *Naturala tvsiona*, *Cartea XXVIH*, *cap*. *IV*.

2) *Agrippa*: *mDe occulta phuosophiu*". *cartea a tii-a*, *cap*. *VI*.

OPERELE MAGICE ALE LUI

HENRI-CORNEILLE AGRIPPA de iplERRE D'ABANE CU SECRETELE OCULTE

Heptamemnul".

de Pierre d'Abane

În cea de a patra carte a lui Agrippa se vorbeşte pe larg despre Armoniile şi iniţierile magice. Dar scrierea fiind adresată oamenilor liştiinţă şi experţilor în materie s-a considerat necesar să se adauge jementele de magie ale lui Pierre d'Abane pentru cunoştinţa acelora dare nu sunt versaţi în această artă. Sunt prezentate diferitele funcţii tăpiritelor, cum pot fi determinate să converseze cu noi şi ce ale făcut în funcţie de zile şi ore şi în ce mod trebuie citit silabă că silabă în lucrările prestigioase de magie şi în această lucrare şi care sunt operaţiile magice cu principiile

ce le guvernează. Vom fiţcepe cu rolul cercurilor apărătoare de Spiritele rele. descriind compoziţia cercului.

Cercul şi modul în care este făcut, Cercurile nu se fac întotdeauna la fel, ci diferit în funcţie de Spiritele invocate, de locuri, zilele şi orele, perioada anului, ziua şi Oţa. Spiritele ce le chemăm sunt legate de anumite stele care le Itvernează şi care au funcţiile lor. Trebuie făcute trei cercuri de nouă picioare diametru la o distanţă de o palmă unul de altul, iar în Stocul cercului veţi scrie:

1: Numele şi ora la care începeţi operaţia; 2: Numele îngerului ce guvernează ora; 3: Sigiliul îngerului orei;

4: Numele îngerului care prezidează ziua când faceţi operaţia? l numele miniştrilor săi;

5: Numele timpului prezent;

—.

1) *Lucram veche de câteva sute de ani, nu are indicat editorul, fcând menţionat doar oraşul Lege*.

Matorial prvluat atât de Pepus, cât şi de Éliphas Lévi.

6: Numele spiritelor care guvernează în această parte a timpului şi cine prezidează;

7: Numele şefului semnului care domneşte în această partea timpului;

8: Numele pământului în funcţie de timpul când faceţi operaţia;

9: în mijlocul cercului, la sfârşit, veţi scrie numele Soarelui şi Lunii în funcţie de partea respectivă a timpului, pentru ca timpul se schimbă şi odată cu el şi numele. Scrieţi apoi în cele 4 unghiuri ale cercului superior numele îngerilor care prezidează aemi în ziua când faceţi operaţia, adică numele Regelui şi al celor trei miniştri ai săi. Se mai află pentagoane în afara cercului în cele 4 unghiuri. În cercul inferior trebuie scris 4 nume Divine între două cruci, în mijlocul cercului, în partea dinspre Orient, trebuie scris Alfa şi înspre Occident. Omega şi împărţiţi mijlocul cercului astfel ca mai sus. după care continuaţi ca mai jos.

Numele, Orele şi îngerii care guvernează

Trebuie ştiut că îngerii guvernează în ordine succesiva după ordinea Cerurilor şi a Planetelor pe care le prezidează şi chiar a orelor, astfel că spiritul care guvernează Ziua, comandă de asemenea primei ore din zi; al doilea după această Planetă comandă pe cea de a doua; a treia pe a treia şi aşa mai departe. Cele şapte planete şi şapte ore odată trecute, trebuie reluat primul ce prezidează în acea zi. Iată în continuare denumirile orelor.

Orele din zi:	Orele din noapte:
1.	1. Beron
Yayn	
2.	2. Barol
Janor	
3.	3. Thami
Nasnia	
4.	4. Athir
Salla	
5.	5.
Sadedali	Mathon
6.	6. Rana
Thamur	
7.	7. Netos
Ouzer	
8.	8. Tafrac
Thamie	
9.	9. Gassur
Neron	
10.	10. Agla
Yayon	
11.	11.
Abai	Calerva
12.	12.
Natalon	Galam

Va trebui să vorbim despre numele timpului. Anul este împărţit în 4 părţi: Primăvara. Vara. Toamna şi Iarna, care au următoarele denumiri.

Primăvara Tâlvi Vara Gasmaran

După aceea trebuie să se ia un pantacl făcut în ziua şi ora lui fifefttfcând luna e în creştere, pe un pergament de ţap virgin. În SplabH trebuie spus pe acest Pentacl o liturghie a Sfântului Duh şi Stropit cu apă sfinţită.

Îi” 4. Discurs de pronunţat când se pune îmbrăcămintea

Ancor, Amacor, Amides, Theodonias, Anitor, Doamne prin piritele sfinţilor tăi îngeri, eu îmi pun acest veşmânt de mântuire, jijwkru ca să pot duce până la capăt ceea ce vreau să fac, prea sfinte şionay, a cărui domnie este eternă în vecii vecilor. Aşa va fi.

5* Modul de lucru? Când Luna se află la mijlocul creşterii sale, dacă se poate să nu fi fost deloc arsă (?). Acel care face operaţia să fie curat, să pregătească o fumigaţie curată (vezi mai sus) pentru ziua operaţiei, să – aibă apă sfinţită de un preot, un vas de pământ plin cu jar (cărbuni ajyinşi; a se vedea felul lemnelor folosite în prezenta lucrare), Veşmântul şi Pentaclul. toate acestea fiind pregătite şi consacrate după cum s-a arătat. Unul dintre însoţitori să ducă vasul de pământ tti-cărbuni aprinşi, altul o carte, şi un altul veşmântul şi pentaclul.

Jjşl care face operaţia va duce sabia, pe care se va spune liturghia pliantului Duh şi în mijlocul căreia va trebui să fie sens Agla + şi de o & alaltă parte numele + On +. Mergând la locul unde se face consacrarea, va spune mereu litanii, iar însoţitorii vor răspunde (a se vţ & dea ce spun preoţii când efectuează Liturghia). Când acesta va efunge la locul unde va opera, va trasa cercul după cum am arătat şi când cercul va fi perfect, îl va stropi cu apă sfinţită spunând:

„Asperge me domine, hyssopo et mundabor: lavabis

me et superviz vem dealbabor”.

Magicianul va trebui ca vreme de şapte zile mai înainte de a întreprinde operaţia să se purifice prin post. castitate şi abţinere de b orice lux, având îmbrăcămintea pură şi curată: va intra în cerc cu pentaclul, fumigaţiile şi toate cele necesare.

Întorcându-se către cele patru zări, el va invoca îngerii ce prezidează cele şapte planete, cele şapte zile ale săptămânii, cele şapte culori şi metalele (conform informaţiilor ce le dăm în lucrare).

Invocând în genunchi îngerii, unul câte unul, el va spune:

Îngeri, fiţi-mi favorabili şi ajutaţi-mă în afacerile mele şi în cererile mele”.

După aceasta se va întoarce către cele patru zări şi va invoca îngerii care domină Aerul în ziua aceea şi după ce îi va fi implorat pe numele lor ca şi pe Spiritele ce sunt scrise în jurul cercului, va spune:

PCA voi toţi, vă conjur şi vă iau ca martori prin Scaunul lui Adonay, Agios, Theos, Ischyros, Athanatos, Paracletus. Alpha şi Omega şi prin aceste trei nume secrete: Agla. On, Tetragrammaton pe care voi trebuie să le daţi urmare acum la tot ceea ce vă cer.

După aceasta, se va citi conjuraţia specifică zilei în care se execută operaţia (se va arăta pe parcursul lucrării).

Dacă spiritele sunt încăpăţânate şi nu asculta de conjuraţia zilei, nici de rugăciunile pe care le-aţi făcut mai înainte, atunci vă veţi servi de conjuraţiile şi exorcismele pe care le dăm mai jos.

Exorcismul Spiritelor Aeriene

Suntem cu chipul lui Dumnezeu, dotaţi cu puterea lui Dumnezeu şi creaţi prin voinţa sa. vă exorcizăm… (se vor enumera Spiritele în cauză, în ordinea în care sunt ele) prin toată puterea, întărită, puternică şi admirabilă a numelui lui Dumnezeu, El şi vă comandăm prin acel care a

spus şi a fost făcut, şi prin toate numele lui Dumnezeu şi prin numele lui Adonay, El, Elohim, Elohe. Zebaoth, Etion, Escerchie, Jah, Teâragrammaton, Saday, Domnul Dumnezeu, Foarte înalt: vă exorcizăm şi vă comandăm cu toată puterea de a vă arăta în această clipă în jurul acestui cerc sub o formă frumoasă, adică omenească şi fără nicio diformitate sau defect. Veniţi toţi imediat pentru că noi v-o cerem în numele Y şi V, pe care Adam le-a auzit şi le-a vorbit; prin numele lui Dumnezeu, Agla pe care L3 th l-a auzit de la cel care l-a vindecat împreună cu familia sa, şi prin numele lui Loth pe care tacob l-a auzit de la îngerul cu care se lupta şi prin care el a fost eliberat de mâna fratelui său Esada. şi prin numele Anephexolon pe care Aaron l-a auzit şi care l-a făcut să vorbească, făcându-l înţelept; şi prin numele lui Zebaoth pe care Mo: se l-a chemat, pentru că poate fluviile şi bălţile din Egipt au fost transformate în sânge; şi prin numele lui Ecerchie Oriston pe care Moise l-a chemat şi a obligat ca toate fluviile să dea afară broaştele ce se vor urca în casele egiptenilor distrugând totul; şi prin numele lui Ehon pe care Moise l-a chemat şi care a făcut să cadă o aşa de mare grindinii că nu a mai existat una la fel de la începutul lumii şi prin numele: lui Adonay pe care Moise l-a chfimat şi care a produs această prodigioasă cantitate de lăcuste ce au apărut în Egipt şi care au mâncat ceea ce gândina nu a distrus; şi prin numele lui Schc-mes Amathia pe care lesue l-a chemat şi care a oprit mersul soarelui şi prin numele lui Alpha şi Omega pe care Daniel le-a spus, prin care el a distrus pe Beel şi a ucis Dragonul; şi prin numele lui Emmanuel pe care trei copii Sidrach. Misach şi Abdenago l-au căutat în

ptoarele aprinse şi prin care ei au fost eliberaşi; 1 şi prin Agios şi jftul lui Adonay şi prin Theos Ischyros, Athanatos, Paracletus; şi prin aceste trei nume secrete Agla, On, Tetragrammaton, vă conjur – jtjvă iau ca martori, prin toate aceste nume şi prin toate celelalte nume ale

Domnului nostru Dumnezeu atotputernic, adevărat şi viu; liloi care prin păcatul vostru aţi fost alungate din ceruri şi aruncate în infernuri. noi vă exorcizăm şi vă ordonăm prin acela care totul a spus ţâafost făcut şi de care toate creaturile ascultă; şi prin această teribilă judecată a lui Dumnezeu care este de temut, şi prin marea care e un element despre care nimeni nu poate conta ceva, transparentă ca Sticla şi care în prezenţa majestăţii divine e gata să urce urmând puterea pe care Dumnezeu i-a acordat-o; şi prin cele patru Divine animate T care sunt pe treptele tronului Majestăţii divine care are ddhi în faţă şi în spate şi care prin focul care-i înconjoară tronul; şi prin Sfinţii îngeri din Cerurile T; şi prin ceea ce se cheamă Biserica lui Dumnezeu; şi prin suprema înţelepciune a lui Dumnezeu atotputernic; noi vă exorcizăm puternic să ne apăreţi în faţa cercului pentru a respecta voinţa noastră şi tot ce dorim, prin tronul lui Baldachie şi prin numele lui Primeumaton, pe care Moise l-a spus şi care l-a aruncat în adâncuri pe Satan. Coral şi Abiron şi în virtutea acestui nume Primeumaton forţat de Melice cerească, noi vă blestemăm şi vă lipsim de toate atribuţiile şi funcţiile şi de toate plăcerile pe care le-aţi putea avea, noi vă trimitem şi vă aruncăm în focul etern şi în eleşteul de foc şi sulf, până în străfundul abisului şi (până la ultima zi a judecăţii, dacă nu ne apăreţi pe dată în faţa cercului pentru a ne îndeplini vrerea din toate punctele de vedere, veniţi în numele lui Adonay, Zebacht. Adonay Amioram, veniţi, veniţi Adonay.

Şaday vă ordonă, acest Rege al Regilor, cel mai puternic şi ce! mai «te temut de care nicio creatură nu se poate sustrage de forţa şi puterea sa. Dacă persistaţi în opunerea voastră, şi nu apăreţi în faţa acestui cerc pe dată, nu vă veţi putea aştepta decât la o ruină binentabilă şi mizerabilă şi la un foc ce nu va putea fi niciodată stins, veniţi deci în numele lui Adonay, Zebaoan, Adonay Amioram; veniţi.

Veniţi pentru ce întârziaţi? Grăbiţi-vă, aceasta vă este ordonat de Adonay, Saday, Regele Regilor, EI Aty. Titcip, Azia, Hyn, Jen.

Mmosel, Achadan, Uay, Vaa, Ey, Haa. Eye, Exe, a Ei. El. El, a Hy, Hau, Hau, Hau, Va, Va, Va, Va/ (Informaţii suplimentare în grimoarul Papei Honorius, ediţia din Roma, 1670).

1) *Ne cetem scuz* pentru traducere dar* din *donn în de a respecta cu fidelitate textul sens intro limbă arhaica, frazele sunt gmoate dur reproduc corect originalul. Autorul.*

Discurs ce trebuie făcut lui Dumnezeu în Cerc şi în cele patru zări. Amorule, Tancha, Latisten, Rabur, Tancha, Latisten, Escha, Aladia, Alpha, şi Omega, Leyste, Oriston, Adonay tatăl meu ceresc foarte milos, ai milă de mine cu toate că sunt păcătos, fă-mi cunoscut astăzi, deşi îţi sunt un fiu nedemn, braţul puterii tale împotriva spiritelor îndărătnice pentru ca sub buna de plăcere să devin contemplatorul lucrărilor tale divine, să pot fi luminat de toată înţelepciunea şi totdeauna să glorific şi să-ţi ador numele. Te rog foarte umil să forţezi aceste spirite pe care le invoc să vină când o cer şi să facă tot ce doresc eu şi ce vor voi însoţitorii mei, fără să facă niciun rău nimănui dintre noi, nici altei creaturi, fără să facă zgomote, murmure, sau să cauzeze frică, din contră să fie ascultătoare şi gata să îndeplinească tot ce le vom ordona".

În acel moment, stând în picioare în mijlocul cercului şi ţinând în mână Pentaclul. va spune: „Voi Spirite pe care v-am chemat prin Pantaclul lui Salomon, daţi-mi un răspuns.

După cele de mai sus, va spune:

„Tron al lui Beratanense, Baldachien, Paumachie şi Apologie, vă invoc prin Regele şi Puterile mărinimoase şi Principii atotputernici ai geniului lui Liachite, Ministrul

Tartarului; Primac care este Prinţul tronului Apologiei în cea de a noua Cohortă, vă conjur, împuternicit de virtutea supremei Majestăţi şi vă ordon prin cel ce a fost spus. şi a făcut totul şi de care toate creaturile ascultă; şi prin acest nume inefabil, Tetragrammaton Jehovah ce e sursa şi originea tuturor secolelor. În numele căruia Elementele se confundă, aerul e lovit şi ameţit, marea merge împotriva cursului ei, focul se stinge, pământul se cutremură, toate armatele cereşti, terestre şi infernale tremură, se tulbură şi se află într-o violentă mişcare de ruină, pentru ca în această clipă şi fără niciun pretext de întârziere oricare ar fi el, veniţi din toate părţile lumii şi răspundeţi-mi convenabil mai ales la ceea ce vă întreb:

veniţi acum şi fără nicio întârziere acum când o dorim, conjurându-vă să fiţi prezente în numele Dumnezeului Helioren etemr viu şi adevnrat şi să faceţi ce vă ordonăm, rămânând până la sfârşit, cât doresc eu vizibile şi binevoitoare, vorbindu-ne cu o voce limpede pe care să o putem înţelege şi fără nicio ambiguitate”.

Viziuni şi aparipi

TIA – cestea fiind spuse, se vor vedea mai multe fantome umplând aerul cu strigăte, cu scopul de a înspăimânta şi a face să fugă g-Stenţii din cerc; vor fi înarmate cu suliţe şi o infinitate de forme de tgrnale oribile; dar nu trebuie să vă fie frică, întrucât Maestrul, potriva căruia ei nu pot face nimic, îi va constrânge spunându-le, jriind mâna pe Pentacl-u: „Fugiat hinc iniquitas vestra, virtute vezi tijber. (Ca puterea voastră să înceteze prin virtutea lui Dumnezeu Clădficat). În acest moment forţele vă vor da ascultare.

După aceasta, ţinând tot timpul mâna pe Pantacl, veţi spune:

Jată Pentaclul lui Salomon pe care vreau să vi-l prezint; iată persoana Maestrului în mijlocul exorcismului, care este foarte bine iriitriemicit prin puterea lui

Dumnezeu, întreprinzător şi prevăzut cu ţâţul, care e foarte puternic în forţe care v-a invocat exorcizându-vă jivă cheamă, veniţi, deci şi grăbiţi-vă în virtutea acestor nume: Aye, Sfjfaye, Aye, Saraye, Aye Saraye nu vă sfiiţi să veniţi în numele eleme ale lui Dumnezeu cel viu şi adevărat Eloy. Circhima, Rabur şi pe) prezentul pentaclu care comandă cu forţă pe voi şi prin virtutea piritelor cereşti ale Stăpânilor voştri şi prin persoana exorcizantului conjurat ce sunteţi, grăbiţi-vă şi ascultaţi de maestrul vostru ce se nuiipeşte Octinomos!

s. recce Pantaculum Salomonis, quod ante vestram adduxi pfşesenţiam, eece personam exorcisatoris, in medio exorcismi. qui optime a De-o munitus, intrepidus, providus, qui viribus potens vos exorcizando invocavit, et vocat. Venite ergo cum festinatione în virtute nominum, Aye, Saraye, Aye, Saraye, Aye, Saraye. ne dţfferatis venire per nomina alterna Dei vini et veri, Eloy, Archima, Rabur, et per hoc praesens Pentaculum, quod super vos potenter Câperat; et per virtutem caelestium Spirituum, dominorum vestrorum et per personam exorcisatoris conjuraţi festinate, venite et obedite pfaeceptori vestro, qui vocatur Octinomos.

Suflaţi după aceasta în cele patru zări, veţi constata mari mişcări, după care veţi spune:

„Pentru ce aţi întârziat şi aţi stat atâta până să veniţi? Ce aţi Scut? Pregătiţi-vă să ascultaţi de stăpânul vostru în numele Domnului Bathat sau Vachat alergând pe Abrac, urmăriţi de Abeor pe Aberer.

Trei cuţite: Unul ascuţit cu mâner alb;

Un cuţit, cu mâner negru, de bucătărie; O seceră cu mâner negru; Un compas suficient de mare.

În casetă

Un baston de alun de lungimea casetei (gros şi rotund cât degetul);

O mică baghetă de aceeaşi lungime;

Un stropitor din coadă de cal tânăr sau mânz;

Pacheţele cu mirodenii mirositoare;

Căţuie din pământ; cărbuni proaspeţi;

Un ghem de sfoară nouă (pentru a trasa cercul cel mare.

Diferenţa, după opinia noastră, dintre un vrăjitor şi un magician, este că primul urmează orbeşte învăţămintele grimvarelor, în vreme ce ultimul adoptă aceste învăţăminte la vremea sa.

Toate aceste obiecte trebuie consacrate după ritualul obişnuit.

Conjuraţiile şi cuvântările pentru obiecte

Binecuvântarea sticlei cu cerneală.

Nu contează oricare ar fi ea, totul este ca să fie nouă şi curată; este suficient a o binecuvânta şi afuma ca de obicei, zicând:

«Hamiel, Hei, Miel, Ciel, „Joviel, Nasnia, Madge, Tetragrammaton. * Cuvântare

«*Dous potens, exaudi preces invocaţium el benedicas hoc islud vasculum tuo honori praeparatum, peromnia, opera tua. Amon.*»

fl Dumnezeu atotputernic, primeşte rugăciunile aceluia e? w te invoca şi binecuvântează acest unic vas preparat în onoarea ta pentru toate lucrările tale. Amen.n

După ce l-ai pregătit ca mai sus. păstrează-l pentru nevoie, pune în el cerneală, având grijă să fie afumată şi cu culoarea planetară.

Exorcism pentru ceaşca în care se pune sânge

Trebuie avută o ceaşcă în care vei pune puţin sânge de la victime pentru a servi la imprimat sau scris; trebuie să fie din pământ nesmălţuit şi nouă ca toate celelalte instrumente, care după ce a fost bine spălată şi afumată, o vei exorciza ca şi călimara, spunând

„Hamiel, Hei, Miel, Ciel, Joviel, Nasnia, Mages.

Tetragrammaton”.

f Cuvântare *îfţ Deus potens*, *exaudi preces jjtf Ocatium et benedicas hac stud jjH ţuo honori praeparatum, por 00*$ *opera în a. Amen.*»

«*Dumnezeu atotputernic ascultă rugăciunile acelora care* te *invocă şi binecuvântează acest vas pregătit în onoarea ta pentru lucrările tale*.

Amen.»

Exorcismul bastonului pentru operaţiile lui Venus Trebuie tăiat un baston dintr-o ramură de soc lung de două picioare, în ziua şi ora lui Venus, şi după ce i-ai curăţat coaja, vei face

9 mică deschidere la toate intervalele nodurilor, în care yeMace să intre o mică bucată de cupru, pe care vei grava acest semn în ziua şi ora lui Venus şi vei astupa gaura cu ceară galbenă, pe care ai afumat-o, zicând:

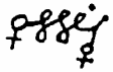

Cuvântare *ulondilor Univerşi*, *Creator Coetorvm*, *Ens magnus pentagratomate n*, *eyo*, *oyo*, *eye*, *iskiros*, *veni* $ş*ndiftcator omnipotens acteme Dwst benedic et purifica baculum per nome n quod est Sanctum et per omnes Angefos tuos*. *Anien.*»

«*Fondator al Universului*, *Creator al Corurilor*, *Fiinţă puternică Pentagrammaton*, *sanctificator atotputomic*, *Dumnezeu etern*, *purifică acest baston prin numele tău care este sfânt şi prin îngeni tăi*.

Aman.»

După ce i-ai pus câte un inel de alamă la fiecare capăt, îl vei păstra pentru cele necesare.

Modul de a tăia celălalt baston pentru a servi la diverse operaţii Trebuie să tăiaţi un băţ de soc având aceeaşi lungime ca precedentul, care va avea coaja întreagă şi în noaptea noii luni, tu îl vei lua în mână după miezul nopţii. Întorcându-te către orient, îl vei arunca în aer şi prinzându-l fără să atingă pământul vei spune

următoarele:

Cuvântare

«*Etiam cum ambulavero în VOlem umbrao mortis non timbeo maia quoniam tu mecum es, virga* fua O/ *baculum luam* lipsa *consolabentur m³.*»

t (*Când voi merge în valea tenebroasă a morţii, nu-mi va fi frică de nimic, pentru că tu eşti cu mine; vergeaua şi bastonul tău înv vor fi consolarea.*):

Vei reitera de trei ori aceeaşi ceremonie şi aceleaşi cuvântări, după care vei păstra bastonul pentru nevoie.

Exorcismul locului destinat operaţiilor

Cum este necesar să se destineze un loc curat şi convenabil operaţiunilor magice, toate locurile sunt bune, dar trebuie purificate şi pentru aceasta vei alege un loc ce nu a fost locuit până acum. În special de femeie, de cel puţin şapte zile, după care îi vei acoperi pereţii cu pânză albă. după care o vei exorcisa, spunând

Cuvântare

«*Aeieme Deus, sapicns, fortis, potens. Ens entium Creator mundi, veni în hune locum, et ut în oo puritas chastitas et plen rând-o legis tua praesenti. Majestate sanctifica Uium, et şicul Cumus incensi istuti ad te ascundil, şic în nune locum descendat virtus tua et vos omnes Angeli ei Spiritus. omnes huic conser\falioni pânesentes, per Deum verum. vivum et aeternum.*

qui vos şicul et mo ex nihiio creavit, et qui vos simul sicut nos uno momento desâiuara poles el per Sapienliam ejus. Aman.»

«*Dumnezeu clern, înţelept,* fare, *puternic Fiinţa a fiinţelor, creator at Lumii, vino în acest loc şi sfinţeşte prin prezenţa ta şi maiestatea* /a.

pentru ca puritatea, castitatea şi *plenitudinea tegn să dormi, ateu* ac/ *şi fumul acestei tămâi să urce ptt.na la tine, ca viitutea şi bineat/uniatei la să coboare în acest Ice. O voi, îngeri şi voi Spinţo fiii prezente* fo’ *această*

consacrare prin adevăratul Dumnezeu viu şi etern, car? v-a *crea*! *din nimic, la fel ca şi pe mine şi care vă poate rearunca cu mmefo neant prin înţelepciunea su. Aman.**

După ce ai afumat în timpul cuvântării de mai sus, vei închide cu grijă încăperea în care nu vei mai intra decât lu' şi ace; a de care ai nevoie pentru operaţiile magice, lăsând să ardă zi şi noapte o lampă aprinsă vreme de 40 de zile.

Exorcismul veşmântului

Trebuie să vă confecţionaţi un veşmânt din pânză de in alb. În formă de o mare cămaşă, care nu are nicio deschidere decât pentru trecerea capului, lungă până la picioare, largă jos, având două mâneci care se strâng în dreptul încheieturii mâinilor. Trebuie să fie extrem de albă. Va trebji să ai şi o mică beretă din acelaşi materia!

Vei exorciza veşmântul astfel:

%-DEscurs

WŢO Paterconditor alme siderum, mentia summa, per omnes gbud} *nos digneres vestum hanc înfionoripraeparatum. Exorciso te fi Gs per Deum vivum, venim et jjjţemum qui cuncia foc.it ex nihilo Ofjjhi*! ş*itin hoc meo opere, quodsit jjpwvm, şed virtutis prenum.*

O *tată amabil, creator al aştrilor, înţelepciune infinită, demn sanctificator prin toate virtuţile şi toate forţele, acest veşmânt pregătit în onoarea ta. Veşmânt te exorcizez prin adevăratul Dumnezeu viu şi etern care a făcut toate lucrurile din nimic şi care nu are nimic impur în operaţia mea. ca ea să fie plină de virtuţi. Aman.*»

*; După ce aţi tămâiat-o ca de obicei, o vei foioşi la nevoie.

Exorcismul victimei

Ca în toate operaţiile, trebuie să existe şi o victimă; trebuie ca saşa fie pură şi fără murdărie. După ce a fost spălată şi afumată cu parfumul planetar, îi vei tăia pe cap un mic spaţiu din pâr dacă e un pştiuped, sau din pene dacă e un biped (pasăre), pe care o vei exorciza cu sare

marină, spunând cuvântarea următoare:

Cuvântare *tăcmpilerne omnipotent Deus kicujus poteslati sunt omnes fines tome, sanctifica et tu a virtute*.

(*Mica hoştiam istamul cffustoii*!: *us Itonguinis tibtplaceni*, et sic *ut în mea* piifes/aţo *et lua gracia stud animal Opddendi şi vulnera nec ne şic în i*! *io*nttf/e *benedictionem*. *Amen*.»

«*Dumnezeu atotputernic*, *etern*, *care*ţi; *pământul în puterea* ta, *sfinţeşte şi purifica prin virtutea ta această victimă pură*, *purific-o şi voi toţi îngeri şi Spirite veniţi şi luaţi acest sânge pentru a-i efori lui Dumnezeu suveran al tuturor lucrurilor*. *Amen*.

După aceasta vei tăia gâtul victimei şi cu o parte din sângele nu vei stropi camera sau tocul destinat facerii operaţiei, spunând:

Cuvântare

«*Omnipotent et misericors*

Deus Moyses, deus Abraham, deus Jacob, sanctifica locum istum. et per effusionem sanguinis hujus hostia pu*ra, purifica illum, ot vos omnos Angeli et Spiritus. venite et coihgite fânguinum istum, ut Uium offertis* Oeo *Supremo*. *Amen*.»

«*Dumnezeu al lut Moise*, *atotputernic şi nvlos*, *Dumnezeu ui lui Abraham*. *Dumnezeu al lui Jacco*, *sfinţeşte acest loc şi prin scurgerea sângelui acestevictime puni purifică*-l *şi voi toţi îngeri şi Sp*: *nic*, *veniţi şi luaţi acest sânge pentru al oferi lui Dumnezeu suveran ai tuturor lucrurilor*. *Amr-n*»

ş Consacraţia cărţii

Trebuie să vă faceţi o mică carte ce va conţine cuvântările, toate Operaţiile, numele îngerilor în formă de litanie, sigiliile lor şi caracterele lor, care trebuie scrisă cu sânge de porumbel pe pergament virgin. După ce ai făcut aceasta, o vei consacra divinităţii nemuritoare adică marelui Dumnezeu şi spiritelor curate, astfel: Tu vei aşeza

în locul destinat o masă mică, acoperită cu un prosop alb, pe care vei aşeza cartea deschisă la locul unde se află marele pentacol, care trebuie să se afle pe prima foaie a cărţii, şi după ceai aprins o lampă ce va fi suspendată în mijlocul mesei, vei înconjura masa cu o perdea albă; după aceea vei îmbrăca hainele, vei lua cartea deschisă şi vei citi cuvântarea următoare1:

Cuvântare

— *Adunai. Eloim, hei, ye, eye, yo, princeps, principum sentium miserere mei et respice în me servum tuum. qui te devotissime invocat, et te per nomen tuum sanctissimum tremendum*

Tetragrammaton, supplicat et şiş propitius et felix Angelis et Spiritibus tuis venire et sodom in hoc loco ponere; O vos omnes spiritus Angeli Stellarum; O vos omnes spiritus adstantes ante faciem Dei, conjurat vos minister et servus fidelis Altissimi, conjurat vos Deus ipse ens entium Tetragrammaton ut nune et hune venialis el adstetts hute *operalioni venite orat vos et suplicat humillime ser\fus Dei. Amen.it*

(*Adonai, Eloim, Hui Ye. Eye, Ye, Phnf al Prinţilor. Fiinţă* a *Fiinţelor, ai milă de mine şi aruncat ochii asupra lui… ser/Herul t* & *u, care te invocă cu devotament şi to roagă cu numele tău foarte sfânt şi de temut. Tetragrammaton. de a-m\ ti favorabil în operaţiile mele şi dea ordona îngerilor şi Spiritelor tale să vină şi să-şi petreacă timpul* în *acest loc. O voi, îngeri şi Spinţo* aţe *stelelor, o voi spirite elementare,* o *voi toate Spirite prezente în faţa Ilk Dumnezeu, ministrul şi servitorul fidel al celui foarte înalt, vă conjur pe Dumnezeul însuşi. Fiinţă a Fiinţelor, Teleragrummaton, vă conjur se verv*] *a T\ prezente la această aprra\io.*

servitorul lui Dumnezeu vă roagă foarte umil. Amen.»

După aceasta vei tămâia cu parfum corespunzător planetei zilei şi vei aşeza cartea pe masă, având grijă ca

lampa să fie aprinsă mereu şi trăgând perdeaua, vei repeta aceeaşi ceremonie timp de şapte zile, începând de sâmbătă şi tămâind în fiecare zi cu îărr. de corespunzătoare planetei dominatoare a zilei, la ora soarelui, având grijă ca zi şi noapte lampa să fie aprinsă, după care vei închide cartea într-un mic dulăpior construit în acest scop aflat deasupra mese: „On de câte ori vei avea nevoie de ea te vei îmbrăca, aprinde lampa şi în genunchi vei deschide cartea citind cuvântarea precedentă.

1) *Recomandăm crutonfor să* fa *un cate*! *nou. consacrat în csre să copaie mână paso*; *ete respectiva din această carte* (*mai puţin pădtkt teor* & *Uca şi* & *caracter istoric*)

W Trebuie de asemenea, consacrând această carte, să chemi toţi Şferii ce sunt menţionaţi în această carte în formă de rugăciune, gju pe care îl vei face cu devoţiune, iar dacă îngerii şi spiritele nu jforcând consacri cartea, să nu te surprindă, pentru că ei sunt de p [natură, pura şi în consecinţă ei trebuie să se familiarizeze cu Jtaenij care sunt nestatornici şi necuviincioşi, dar cu perseverenţă, monii şi devotament ei vor fi constrânşi să vină la noi şi aceasta jpjfcu prima invocare ci cu următoarele îi vei putea vedea şi comunica mei. Îţi recomand să nu întreprinzi operaţii impure, căci îi vei goni şi jţiya fi foarte greu să-i mai chemi altă dată.

Exorcismul stiletului

Stiletul necesar operaţiilor va trebui să aibă o lamă foarte fină, făcuţit la vârf, pe care îl vei spăla la fel ca şi pe sabie, îl vei şterge şi Ijvei aşeza cu vârful pe un piedestal din merişor şi vei spune dwântarea Aglo, On, Pentagrammaton, etc. ca şi în cazul sabiei după care vei grava caracterele următoare:

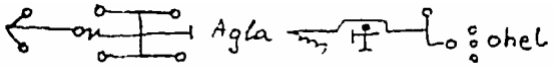

Caracterele fiind gravate, vei tămâia şi vei spune

cuvântarea:

— Hei, Ya, Yac, Va, Adonai, Cados. Cados. Arborel. Elhoim. Agia, Agiel, /bel, Sadon. Esul, Eloa, Elobim, Yeny, Del, Agios, Agios. Agios.

terarel, Rarare!

Cuvântare

«*Domino, Dous omnipotens, qui tunda creastiex nihilo ne despicias Şorvum luam... qui te supphciler orat, ut tibi plăceat hoc jpsinimentum benndicore, purificare, et sanctificare, ut şic (Rgnum* &! *efftcaci ad meas pperations, comp cndas et juby Sanctis Angelis tuts et assistero sui mea cperaţioni* O *Domine omnipotens, reminiscere Patris mei qui retribuişti omnium, rentin cognitionem fac est per virtutem tflius praocoptorum purum vreodat hoc instnimentum ut sit tibi gratum, pertuum nomen quod est sanctum, Tetingrammaton. i*)

<Doamne. Dumnezeule atotputernic, care din nimic ai creat totul, nu-l dispreţui pe *servitorul tău.*

cate îţi adresează aceste umile rugăciuni, pentru ca să binecuvântezi, să purifici şi să sfinţeşti acest cuţit, pentru ca ei su fie demn şi *curat să execute operaţiile mele; ordonă de asemenea Sfinţilor îngeri ai tăi să vină să fii o prezenţi la operaţia mea; O Doamne atotputernic aduţi aminte de tatăl meu căruia i-ai acordat cunoaşterea tuturor lucrurilor, fă ca prin vi/lulea acestor informaţii ca acest cuţit să devină pur şi să fii o agreabil în numele tău sfânt, Tetragrammaton.*»

După care vei grava, caracterele următoare:

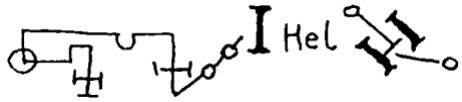

Caracterele de mai sus fiind gravate, le vei tămâia, spunând aceeaşi cuvântare: Hei, Ya, Yac etc. După aceea o vei înveli într-o bucată de tafta nouă şi roşie, pentru a te folosi la nevoie.

Cartea

Atragem atenţia asupra cărţii pe care trebuie s-o scrie cu mâna lui fiecare operator, condensând în ea toată voinţa de care este pasibil. Ideal ar fi ca fiecare să-şi confecţioneze manual foile de hârtie, magnetizându-le. Dar, se poate scrie cartea pe o hârtie de calitate. În privinţa consacrării, cunoştinţele necesare se găsescân Agrippa: Filosofia occulta. Atragem atenţia că, cartea de conjurat* nu are nicio valoare dacă nu este scrisă în întregime de mâna operatorului. La începutul cărţii se dispune pentaclul lui Saicmon.

Crucea explicată de Ehphas Levi se pune de asemenea la începutul cârtii şi dublul triunghi la începutul paginilor destinate talismanelor.

Cercul magic

Toate operaţiunile de magie trebuie executate în spaţiul unui cerc care simbolizează voinţa operatorului şi care îl izolează pe acesta de orice influenţă re3 exterioară. Aceasta se află la baza magiei ceremoniale.

Cercul poate fi trasat, fie doar cu sabie magică în cazuri urgente, fie cu un amestec de cărbune pulverizat şi praf de magnet, fie cu cărbune, care este izolant magnetic excelent.

Se trasează trei cercuri largi de 9 picioare, la o palmă distanţa unul de altul.

A. Se va scrie în cercul din mijloc; 1. Data orei operaţiei;

2 Numele îngerului orei;

3. Sigiliul (simbolul) îngerului orei;

4. Numele îngerului şi al miniştrilor zilei; 5 Timpul actual (numele).

6. Numele spiritelor care prezidează

7. humele semnului care domneşte;

8. Numele pământului după sezon;

9. Numele lunii şi al soarelui la data respectivă.

B. Ce cul superior. În cele patru unghiun se scriu

nume a îngerilor aerului din ziua respectivă.

17 c. Cercul interior. Patru nume ale lui Dumnezeu separate de a» D. În afara cercului. În fiecare unghi, o pentagramă.

m E. în suprafaţa cercului, la orient", la occident cd.

— Simbolurile ca cercul magic, steaua cu şase colţuri (pecetea lui

<ăgfnon) şi cinci colţuri (pentaclul lui Agrippa), toate dispun de

Sobrietăţi ce evocă simbolul forţei şi al protecţiei la influenţe fitfefice.

Cercul magic este un obstacol triplu. În el vor fi incluse diverse

(guri magice, cum ar fi: triunghiul, pătratul, pentagonul, hexagonul e în spaţiile ce despart trei circumferinţe, magicianul va înscrie jitie angelice şi divine şi va dispune în cele patru puncte cardinale juri speciale, iar în centru va scrie cuvinte sau va desena semne al cător simbolism se află în armonie cu puterea evocată.

f Cuvintele din zona exterioară vor conţine denumirea geniilor ajp, orei, anotimpului, care după cum se ştie diferă în funcţie de jpjntul invocat. În acest scop sunt recomandate lucrările lui: Pierre ÎAban, Agrippa, Jean Trithemes. arhiducele Ioan de Austna etc. În care sunt redate pe larg toate explicaţiile necesare.

I În lucrarea noastră ne-am servit în special ce Pierre d'Abane şi Cornelius Agrippa.

Cercul constituie o fortificaţie care se pune trecerii spiritelor rele jţişcestea nu au nicio putere asupra magului aflat în cerc. Se recomandă operatorilor să nu iasă sub niciun motiv din cercul magic înainte de sfârşitul operaţiunii şi de eliberarea spiritului invocat.

Magul rosteşte conjuraţiile, având în mână o sabie; conjuraţia constă dintr-un amestec de cuvinte fără sens cu rugăciuni creştine.

Spiritele evocate în unele cazuri se prezintă imediat, pentru altele so wasesc conjuraţii din ce în ce mai presante. Unele nu determină Rodată apariţia evocată.

Agrippa a dat indicaţii pentru evocarea spiritelor bune, cum trebuie trasat cercul, iluminat cu patru torţe consacrate, plasate în cerc. În cele patru puncte cardinale. După abluţii prelungite, posturi, rugăciuni, fumigaţii. oncţiuni, magul păşeşte în cerc. se învârte dinspre răsărit spre apus, până când ameţeşte, se prăbuşeşte în cerc; va cădea în extaz şi spiritul îi va apărea gata să-i răspundă la orice întrebare.

Ritul esenţial este o mişcare giratorie care determină în final o pierdere a conştiinţei. Însoţită de o stare somnambulică. Procedeul de mai sus aminteşte pe cel folosit în unele secte, dervişi, asasini, etc.

Rugăciunea, postul, abstinenţa sunt procedee folosite de mistica creştină. Ele predispun la apariţia de halucinaţii. Aspectul teatral impus de ritualul evocării, impresionează imaginaţia sensibile. Cuvintele barbare servesc la dramatizarea ceremoniei şi la sporirea forţei de impresionare. Autosugestia determină în final percepţii iluzorii. Aceasta ar fi explicaţia după unii autori a apariţiilor.

Prepararea personală

Operatorul poate acţiona singur. Pentru aceasta în cazul cercului obişnuit, el nu se poate servi decât de un singur ajutor, dar pentru marea evocaţie sunt necesare trei persoane: operatorul şi doi asistenţi iniţiaţi şi antrenaţi, fie trei fiinţe vii din care doi oameni şi un câine dresat să nu iasă din cerc, orice s-ar întâmpla. La nevoie poate fi legat.

Asistenţii trebuie ca toţi să fie consacraţi şi exorcizaţi după ritualul obişnuit, prin pământ, apă, aer şi foc. Ei trebuie să aibă fiecare un talisman, ce va consta din marele pentacol al lui Solomon.

În timp ce se consacră discipolii cu apă, se va spune:

„Renovaţi loli mundali sitis, in nomine sancti et individui Trinitatis Patris et Fiii et Spiritus sancti; ab omnibus peccatis vestris. verbumque Allissimi descendat super vos et mâneai semper. Amen”.

Dacă va fi luat şi un câine în cerc, se va cufunda în apă consacrată şi se va spune:

rlonjuro te creatura conis, per cum qui te creavit in nomine sanctissimae Trinitatis, ut şiş mihi în hac operatione et în quacumque alia quam faccere intendo, fidelis socius et amicus”.

După aceste operaţii şi fumigaţii cu tămâia consacrată discipd» vor fi admişi să intre în locul operaţiei, care în prezent va fi laboratorul magic.

Regimul

Nouă zile înaintea operaţiei, toţi aceia care vor lua parte vor ţine un regim vegetarian strict. În plus, rugăciunea magică va fi făcută în comun odată dimineaţa şi de două ori seara după ritualul indicat mai înainte. În ultimele trei zile, regimul va fi unic format din pâine, apă şi legume fierte în apă.

În ajun şi preajunul operaţiei fiecare se va spovedi, conferm modelului următor, care va fi modificat pentru fiecare operator:

X? Spovedanie

Mă spovedesc ţie, Domn, Rege ai Cerului şi al Pământului şi-mi tfgng păcatele, încovoiat şi umilit de prezenţa ta, pentru că am alcătuit din orgoliu, invidie, avanţie şi dorinţi nemăsurate de onoare mogâţie; prin lene, lăcomie, gurmandism, desfrâu, beţie: pentru că Ijăi Pam ofensat prin coapsele mele, prin părţile mele secrete, prin tot (felul de păcate ale cărnii, prin adulterele mele, poluările ce le-am aruncat pe mine, pungăşiile, prăzile, violurile şi omuciderile, prin Utilizări rele pe care le-am făcut cu bunurile mele, prin risipa, prin greşelile pe care le-am comis împotriva speranţei şi caritătţii, prin Iţâţările,

flatările, darurile şi împărţirea pe care am făcut-o cu bunurile jeleam; supărând şi disperând pe cei săraci, în cheltuirea bunurilor cemi-au fost încredinţate; nefăcând vizite celor închişi, lipsind morţii; de mormânt, neprimindu-i pe săraci, lipsindu-i pe cei ce le era foame, jiedându-le să bea celor care le era sete, nesărbătorind Sabatul şi; tResărbători, netrăind cast şi pios în aceste zile; prin consimţământul e care l-am dat acelora care mă duceau la rău; refuzându-i mai Curând decât să-i ajut celor ce mi-au solicitat ajutorul; prin refuzul de twni pleca urechea la strigătele sărmanilor; nedând respect bătrânilor şi neavând credinţă faţă de părinţii mei; neavând recunoştinţă faţă de cei care mi-au făcut bine; prin plăcerile cărnii pe C8 re le-am gustat; prin insolenţa cu care m-am purtat în Templul lui Dumnezeu, stând într-o postură indecentă, intrând cu prea multă feertate, vorbind cu cuvinte îndrăzneţe şi superflue, tratând cu indiferenţă vasele sfinte, şi căzând în ridicol în timpul ceremoniilor Sfinte, atingând şi mâncând pâinea cerească cu buze impure şi manipulând-o cu mâini murdare, cu neglijenţa cu care am cântat şi am slujit.

Detest crimele pe care le-am comis, cu gânduri rele, meditaţii murdare, bănuieli false, judecăţi îndrăzneţe şi rele consimţăminte la care m-am pretat favorizând sfatul celor nelegiuiţi, prin sfatul celor lacomi, prin senzualitate în plăceri carnale şi impudice; prin cuvinte îndrăzneţe, prin minciuni; falsitate; false jurăminte de tot felul; prin Continue detractări şi calomnii.

Detest toate crimele pe care le-am comis prin trădările mele, discordiile pe care le-am semănat, prin curiozităţile, gurmandiile, raporturile false, violenţele mele, blestemele, murmurele, cuvintele în van, insultele pe care le-am făcut, disimulările, contradicţia lui Dumnezeu; prin călcarea legilor celor zece, prin sfidarea pe care am făcut-o iubirii lui Dumnezeu şi a aproapelui.

Detest din ce în ce mai mult, păcatele pe care le-am comis în toate sensurile; prin văz, auz, gust, miros şi prin atingerea şi toate manierele cu care fragilitatea umană îl ofensează pe Dumnezeu, creatorul, prin gânduri, opere şi delectări carnale, în lucrurile despre care mă spovedesc că am păcătuit şi recunosc în faţa lui Dumnezeu de a fi cel mai criminal dintre oameni.

Mă acuz în faţa ta şi rog cu toată umilinţa pe toţi Sfinţii îngeri şi copii ai lui Dumnezeu, în prezenţa recunoaşterii greşelilor mele, ca duşmanul să nu aibe niciun avantaj asupra mea să nu aibe nimic să-mi reproşeze în ultima zi; că ei să nu poată spune că mi-am ascuns crimele şi că nu m-am acuzat în prezenţa Domnului; dar că din contră la rândul meu mă voi bucura şi odihni în Ceruri; ca şi alţi drepţi care şi-au mărturisit greşelile lor în prezenţa Ta.

Foarte înalt şi Tată Atotputernic, fă prin imensa ta milă ca eu să pot vedea şi cunoaşte toate Spiritele pe care le invoc astfel ca prin mijlocirea lor să pot vedea voinţa mea îndeplinită de a Ta suverană şi glorie nepieritoare şi eternă, Tu care eşti şi vei fi fără sfârşii un Tată inexprimabil şi sfânt. Aşa să fie.

După ce aţi spus aceasta cu o inimă curată, prosternat într-un loc curat şi departe de lume. maestrul îşi va stropi cu apa şi hysope (Hyssopus officinalis) spunând:

„Purifica me, Domine, hysopo et mundabor, lavabis me et s’uper nivem dealbabof.

Se va spăla cu apa exorcizată şi-şi va pune îmbrăcămintea, va tămâia în jur, după care va merge în locul pregătit împreună cu însoţitorii săi şi lucrurile necesare, va face un cerc în care va intra şi va invoca spiritele în semn de penitenţă, făcând exact ce e de mai sus.

Băile în decursui întregii perioade a pregătirilor, este

indispensabil de a face baie în fiecare dimineaţă.

Apa din baie va fi consacrată mai înainte de a intra în ea şi unele rituale arată psalmii ce trebuie spuşi în baie. Aceştia sunt următorii.

1. În vreme ce se intră în apă:

Ps. 26 – 13 – 38 – 68 şi 105.

2. Stropindu-te cu apă, spuneţi Ps. 50 şi 23.

3. Ieşind din baie, se va spune Ps. 142 – 4 – 137 – 125 – 138.

Fiecare baie trebuie să conţină un pumn de sare consacrată, ce se va arunca în apă spunând:

jjjăjfnoratus est sal cursum: et per nomen Alpha et Omega, quod Spi nominavit et dextruxit Beel, et draconem interfecit: et în Şapte Emmanuel; quod tres pueri Sidrac, Misac et Abdenago, în & no ignis ardentis cantaverunt, et liberaţi fuerunt; et per Agios, et Jfem Adonay, et per o Theos, Ischiros, Athanatos, Paracletus; et pphaec Ina secreta nomina, Agla, On, Tetragrammaton adjuro Jpéstor, et per haec nomina et per alia nomina Domini noştri Dei Snipotentis, vivi et veri, vos qui vestra culpa de coelis ejecti fuisstis jjtqùe ad infernum locum, exorcisamus et viriliter imperamus per & nquidixit, et factum est, cui omnes obediunt creaturae, et per illud SSR) şndum Dei judicium; et per mare omnibus incertum, vitreum, festante conspectum divinae Majestăţis. gradiens et potenţiale, dţfper quator divina animaţia T, ante şedem divinae Majestăţis gpiidientia, et oculos ante et retro habentia; et per ignem ante ejus jÒnum circumstanţem, et per sanctos Angelos Coelorum T. et per nu, quae Ecclesia Dei nominatur, et per summam sapienţiam iijrihìpotentis Dei viriliter exorcisamus, ut nobis hâc ante circulum ajjjpareatis, ad faciendam nostram voluntatem, în omnibus pront jfecuerit nobisque per şedem Baldachiae, et per hoc nomen ffilţienmaton, quod Moyses nominavit, et în cavemis abyssi fuerunt pundaţi et absorbţi Dathan, Coram et

Abiron; et în virtute istius (jjpinis Primenmaton, toată coeli miliţia compellente, maledicimus W, privamus vos omni officio, loco et gândio vestro usque in prOftjndum abyssi, et usque ad ultimum diem judicii vos ponimus et ijsòìamus în ignem alternum et în stagnum ignis et sulphuris, nisi «Ştim appareatis hâc coram nobis ante circulum, ad faciendam voluntatem nostram, în omnibus, venite per haec nomina Adonay, Zàbaoth, Adonay, Amoriam, Venite, venite imperat vobis Adonay, Sedey, Rex Regum potenţissimus et trementissimus, cujus vitres nulla subterfugere potest creatura, vobis pertinacissimis fluturis nisi obedientis, et appareatis ante hunc circulum, affabiles subito, teţndem ru'na Hebilis miserabilisque, et ignis perpetuum iiextingnibilis vos manet. Venite ergo in nomine Adonay, Zabaoth, Adonay, Amoriam. venite, venite, quid tardatis? Festinate. imperat vobis Adonay, Rex Regum. El. Aty, Titeip. Azia, Hyn. len, Minosel, Achadan. Uay. Vaa, Ey, Haa, Eye, Exe, a Ei, El. El a Hy, Hau, Hau, Hau, Va, Va, Va, Va.

Cuvântare către Dumnezeu

Va fi spusă în cerc. către cele patru zări:

Amorule, Tanbeha, Latisten, Rabur, Taneha, Latisten, Escha, Aladia, Alpha et Omega, Leyste, Oriston, Adonay, clementissime, pater mi coelestis, miserere mei, licet peccatohs, clarifica în me hodierno die, licet indigno filio tuo, tuae, potentiae brachium. contra hos spiritus pertinacissimos, ut ego, te voiente. factus tuorum divinorum operum contemplator, possim illustrariomnia sapientia.et semper glorificare et adorare nomen tuum. Suppliciter exoro te et invoco, ut tuo judicio hi spiritus, quos invoco, convieţi et constricţi, veniant vocaţi et dent vera responsa, de quibus cos interrogavero:

denique et deserant nobis ea quae per me vei nos praecipietur eis, non nocentes alicui creaturae, non laedentes. non frementes, nec.

me, sociosque meos. vei aliam creaturam laedentes et ne mânem terrentes: şed petiţionibus mers. În omnibus, quae praecipiam eis, sunt obedientes”.

Pe când se află în mijlocul cercului, va spune punând mâna pe Pentaclu:

„Per pentaculum Salomonis avocaţi, dent mini responsum verunrf.

După care spuneţi:

Baralanensis, Baldachiensis. Panmachiae et Apologia e sedes, per reges potestatesque magnaimas, ac principes, praepotentes, Genio, Liachiaae, Miniştri Tartareae sedis: Primac. hâc princeps sedis Apologia e, mona cohorte: ego vos invoco, et invocând-o vos conjiiro.

atque, supernae majestăţis munitus virtute, potenter impero per cum qui dixit et factum est, et obediunt omnes creatureae. et per noc nomen ineffabile, Tetragrammaton cum Jehova, în quo est plasmatum omne seculum, quo audito elementa corrent, aer concutitur, mare retrograditur, ignis extinguitur, terra trenul omnesqueae exercitus coelestium, terrestrium et infernorum tremunt, turbantur, et cormunt: quatenus cito, etsme mora et omm occasione remota, ab universis mundi partibus veniatis. et raţionabiliier de omnibus quaecumque interrogavero, respondeatis vos, et veniatis pacifice visibtes et affabiles. nune et sire mora, manifestantes quod cupimus: conjuraţi per nomen alterni, vivi et ven Dei Helioren. et mandata nostra perficientes, persistentes semper usque ad finem et intentionem mi-am visibles nobis et affabiles clara voce, nobis intelligibili et sine omni ambiguitate.

Noi Spirite dominante, cum ar fi Regi, împăraţi, Prinţi. Duci.

Sânţi, Marchizi. Baroni, Guvernatori, Generali, Căpitani, Miniştri.

Seniori şi alte Spirite, recunoaştem, semnăm, atestăm, ne obligăm ajurăm pe cele mai înalte şi foarte

sacre nume ale lui Dumnezeu.

Conjuraţii şi Exorcismele conţinute în această Carte ca de asemenea Caracterele ce ne aparţin pentru a valora şi servi în general tuturor ioeiora care se vor servi de prezenta Carte la nevoile şi necesităţile I br, fără excepţie, urmând puterea pe care noi am primit-o de la Dumnezeu şi noi confirmăm toate lucrurile următoare:

În primul rând

Ne angajăm şi vom servi cu fidelitate pe toţi aceia care ne vor tefe prin prezenta, după jurământul nostru de a le îndeplini toate dorinţele şi vrerile şi că niciodată niciun muritor nu va avea cunoştinţă de ce s-a întâmplat, de ministrul nostru şi că niciun spirit nu va putea spune chiar dacă ar fi fost invocat în acest scop. Promitem să aducem, să transportăm tot ce ni se va cere, fără înşelătorie sau fiaudă, că totul va fi bun şi loial după voinţa lor, fără să le luăm înapoi Iii timpul vieţii lor şi nici după moarte şi nu vom cere nicio altă recompensă pentru serviciile pe care le vom aduce.

Itâem. Ne vom supune să apărem tuturor acelora care ne vor Chema prin numele înscrise în această carte, sub forma umană, fără nicio urâciune sau diformitate ori de câte ori vom fi chemaţi fără să fticem niciun rău celui care a primit de la Dumnezeu, nici celor aflaţi în) compania lor. nici locurilor sau caselor unde ei ne vor chema, fără să facem zgomot, fulgere, tunete, trăsnete, stricăciuni, ruperi, gălăgie tttr-un fel sau altul, şi nicio creatură vie nu va percepe venirea rptastră decât aceia care ne vor chema precum şi însoţitorii acestora care ne ordonă: ne obligăm să le răspundem la toate întrebările şi cererile lor care ne vor fi făcute şi răspunsurile noastre vor fi adevărate, fără ambiguităţi; nici cu dublu înţeles, le vom vorbi deschis, precis şi inteligibil. După ce vom satisface cererile lor. ne vom retrage în pace şi fără zgomot, păstrând aceleaşi condiţii la ducere ca şi la venire, atunci când vor pronunţa

eliberarea.

Item Pentru executarea tuturor sus-ziselor condiţii noi pe Obligăm şi angajăm, sub pedeapsa sporirii de o sută de on a caznelor în clipă în clipă şi de lipsirea sarcinilor, onorurilor şi demnităţilor ce feavem: noi ne-am pus sigiliul şi am semnat prezenta carte pentru a servi tuturor acelora care ne vor invoca şi vom face pe dată ceea ce ni se va ordona fără nicio întârziere.

Mergeţi în pace în locurile ce vă sunt destinate şi pacea să domnească între mine şi voi şi fiţi întotdeauna gata să veniţi când vă voi chema”.

Acestea sunt indicaţiile lui Pierre d’Abane despre Elementele magice.

Dar pentru ca să puteţi mai uşor cunoaşte motivele şi dimensiunile cercului veţi găsi mai jos o figură.

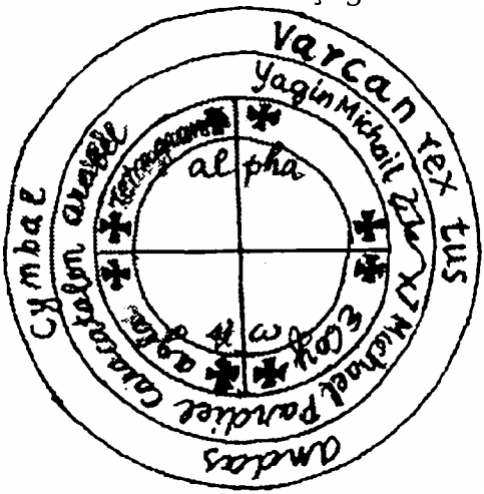

Figura cercului pentru ora întâia din Duminica de Primăvara

Presupunem că doriţi să faceţi un cerc primăvara în prima oră de duminică, atunci îl faceţi ca în figura de mai sus. Nu ne mai rămâne decât să parcurgem fiecare zi a săptămânii şi Spiritele care prezidează fiecare zi, şi vom începe cu Duminica.

j Consideraţii pentru Duminica fi îngerul zilei de Duminică şi sigiliul său. Planeta şi semnul «netei şi numele celui de al patrulea cer.

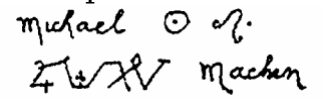

Îngerii de Duminica Michael Dardicl Huratapel îngerii aerului ce domnesc Duminica va rea n Roy

Miniştri

Tuş Andas în Cynabal

Vântul sub care se află îngerii aerului Boree (din Nord) jderii celui de al patrulea cer, ce domnesc Duminica ce trebuie chemaţi în cele patru zări ale lumii Dinspre Orient Samael Baciel Atei

Gabriel Vionatrabar

Dinspre Occident Anael Pabel Vstasl

Burchat Suceratos Capabili

Miazănoapte Aiel Aniel sau Aquíel Magabriel Sapiel Matuyel

Miazăzi

Habudiel Machasiel Charsiel Vriei Naromiel

Conjuraţia Zilei de Duminică

Conjuraţia pentru Duminică

Conjuro et confirmo super vos Angeli fortes Dei et sancti, în tomine Adonay, Eye, Eye, Eye, qui est iile. qui fuit, est. erit. Eye, M) iaye et in nomine Saday, Cados, Cados, Cados, alte sedentis Ujper cherubim, et per nomen magnum ipsius, Dei fortis et potentis sxaltatique super omnes Coelos. Eye, Saraye, plasmatoris seculorum, qui creavit mundum. Coelum terram, mare et omni3, tauae în eis sunt, în primo die, et sigillavit ea sancto nomine suo Phaa:

t per nomina sanctorum angelorum, qui dominantur in quarto îxercitu, et serviunt coram, potenţissimo Salami3. angelo magno et honorato, et per nomen stellae, quae est sol, et per signurn. et per nomina omnia

praedicta, conjuro te Michael angelo magne qui est praepositis chei dominicae, et per nomen Adonay, Dei Israel, qui creavit mundum et quiequid in eo est, quod pro me labores, et adimpleas omnem mi-am petitionem, justa meum velle et votum meum. În negaţio et causa mea.

Vă conjur şi vă confirm îngeri ai lui Dumnezeu, puternici şi sfinţi, în numele lui Adonay. Eye, Eye, Eye, care e acela ce este, este şi va fi, Eye, Abiaye şi în numele lui Saday, Cados, Cados, Cados care este sus deasupra heruvimilor şi prin marele nume al acestui Dumnezeu tare şi atotputernic şi care deasupra tuturor cerurilor, Eye, Saray. creatorul secolelor, ce a creat lumea primul, Pământul. Marea şi lucrurile ce se află în ele şi pe care le-a sigilat cu mâna sa în numele lui Phaa şi prin numele Sfinţilor îngeri care domnesc în cea de a oatra Armată şi care servesc în prezenţa Atot Puternicului înger Salamia mare şi onorat; şi în numele Stelei care e soarele şi prin semnul şi prin imensul nume al lui Dumnezeu viu şi prin toate numele de mai sus, vă conjur înger mare Michail, care este propus pentru Duminica şi prin numele lui Adonay Dumnezeul lui Israel care a creat lumea şi tot ce există, de a lucra pentru mine şi de a îndeplini cererea mea după voinţa şi dorinţa mea, n sprijinul şi interesul meu Trebuie să spuneţi care e motivul vostru şi problemele voastre şi pentru ce îndepliniţi această conjuraţie.

Spirite ale Aerului de duminică, sunteţi supuse vântului Bore, vântul Bore este vântul din Nord. Natura lui e de a da aur, perle, pietre preţioase, bogăţii, de a-mi procura graţia şi bunăvoinţa altora, de a distruge neprietenia oamenilor, de a procura onoruri, a feri ce bol şi de a vindeca.

Figurile obişnuite ale Spiritelor de Duminica, ziua Soarelui Cel mai des, apar sub un corp mare şi înalt, sanguin şi grosier, de culoarea aurului peste care e trecută o culoare sângerie; are mişcări strălucitoare ca ale cerului

şi semnul este făcut de acela care îl conjură şi-l obligă să vină şi să se arate.

Formele speciale sunt:

Un Rege, cu sceptrul în mână, urcat pe un bou.

Un Rege cu coroana pe cap.

Un Rege cu sceptrul în mână.

O pasăre.

Un leu.

Un cocoş.

O haină de culoarea şofranului sau aurie.

Un sceptru.

Un om cu coadă.

Consideraţii asupra zilei de Luni

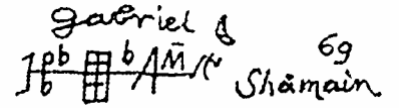

JL i9 nrul 2! ei-e LuMi si9 i, lui său. P-aneta şi semnul Planetei; şi igmele Primului Cer. v îngerii zilei de Luni

— Gabriel Michael Samael îngerii aerului zilei de Luni l'Arcan Roy *f* Miniştrii săi

Bi, et Missabu Abuzaha:

t Vântul sub care se află Îngerii Aerului

Zephyr (sau vântul din Orient)

* Îngerii Primului Cer ce domnesc Luni care trebuie chemat: nu te patru părţi ale Lumii.

Dinspre Orient

Gabriel Gabrael Madiel

Deamiel Janael

Dinspre Occident Sachiel Zaniel Habaiel

Bachanael Corăbiei

Dinspre Miazănoapte Mael Vvael Valnum

Banei Baldy Humastrau

Dinspre Miazăzi Curaniel Dabriel Darquiel

Hanum Anayl Vetuel

Fumigaţiile zilei de Luni: Aloe.

Conjuraţia zilei de Luni Conjuro et confirmo super vos, Angeli fortes et boni, in nomine Vionay, Adonay. Adonay, Eye, Eye. Eye, Cados, Cados, Cados.

tehim, Achim. Achim. la ta, fortis. la qui apparuit în monte Sinai.

Ulm glorificatione Regis Adonay. Saday, Zabaoth, Amathay. Ya, Ya.

ta, Marinată. Abim, leia, qui Maria creavit, stagna et omnes aquas insecundo die, quasdam super coelos, et quasdam în terra. Sigillavit mare în ato nomine suo, et terminum quem sibi posuit. non praeteribit: et per nomina angelorum qui dominantur în primo exercitu, qui serviunt Orphaniel, angelo magno, preţioso et honorato; et per nomen stellae quae est în luna, et per nomina praedicta super, te conjuro scillicet, Gabriel, qui est praepositus chei Lunae secundo, quod pro me labores et adimpteas omnem mi-am peâitionem. juxta meum velle et votum meum, în negoţio et causa mea.

Vă conjur şi vă confirm, îngeri puternici şi buni, în numele lui Adonay. Adonay, Adonay, Eie. Eie, Ele, Cados, Cados, Cados, Achim, Achim, Ja. Ja, puternicului la care a apărut pe muntele Sinai cu glorificarea Regelui Adonay, Saday, Zeboath, Amathoy, Ya, Ya, Ya, Marinată, Abim, Jela, care a creat în a doua zi mările, lacurile şi toate apele pe pământ şi în pământ. El a cumpărat în numele sau prea înalt marea care nu va putea depăşi marginile ce i-au fost date şi în numele îngerilor care comandă în prima Armată, care-l sen/esc pe Orphaniel Mare înger preţios şi onorat; şi prin numele Stelei care e Luna, şi prin numele de mai sus, vă conjur, pe voi, Gabriel ce ai fost propus zilei de Luni care e cea de a doua zi, să lucraţi pentru mine şi să-mi îndepliniţi… (etc.) ca în conjuraţia de Duminică.

Spiritele Aerului de Luni sunt supuse lui Zephyre ce e vântul Lunii. Sarcina lui e de a da argint, bani, de a transporta lucrurile dintr-un loc în altul, de a da cai iuţi, de

a descoperi secretele şi trecutul oamenilor.

Figurile obişnuite ale Spiritelor zilei de Luni, ziua Lunii

Ele apar cel mai adesea sub un corp foarte mare, moale şi flegmatic, de o culoare asemănătoare unui nor întunecat şi tenebros, cu ochii roşii şi plini de apă, capul chel, dinţi însângeraţi, cum; scări asemănătoare ale unei furtuni pe mare. Când se apropie de cerc începe să cadă o ploaie mare în apropierea acestuia.

Formelo lor particulare sunt

Un Rege înarmat cu arc şi săgeată, călare pe un zeu;

Un copil mic;

O vânătoriţă înarmată cu arc şi săgeţi; O vacă; Un mic cerb; O gâscă;

O haină de culoare verde sau argintie; O săgeată;

Un animal cu mai multe picioare.

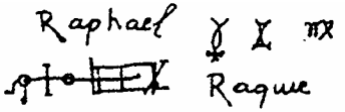

Îngerii zilei de Miercuri (Raphael Miel Seraphiel *i* îngerii aerului, ce domnesc Miercuri

% Mediat sau Regele Modiat

«Miniştri: Suquinos. Sallales îngerii celui de al doilea Cer ce domnesc Miercuri şi care febuiesc chemaţi din cele patru zări.

Dinspre Orient Mathlai Tarmiel Barabarat Dinspre Occident Jerescuc Mitraton. Dinspre Miazănoapte

I Thiel Raël Jariachel

Venahel Veţel Abuion

Veimuel Dinspre Miazăzi \ Mittiel Netapa Babei *p* Caluel Vei Laquel

% Vântul sub care se află Îngerii Aerului ce domnesc Miercuri Africus (sau vântul de Sud-Vest) Fumigaţiile zilei de Miercuri Mastic (sau gumă) Conjuraţia zilei de Miercuri

„Conjuro et confirmo vos. angeli fortes, sancti et

potentes, in nomine fortis. metuen dissimi et benedicţi Adonay, Elohim, Saday, Saday. Saday. Eye. Eye. Eye. Asamie. Asane; el in nomine Adonay, Dei Israel, qui creavit lumânăria magna, ad distinguendum diem a nocte; et per nomen omnium angelorum, deservientium în exercltu secundo coram terra angelo majori, atque forti et potenţi; et per nomen stellae, quae est Mercurius et per nomen sigilii, quo sigillatur a De-o fortissimo et honorato. praedicta super. te, Raphael. angele magne, conjuro, qui es praepositus chei quartaie; et per nomen sanctum quod est scriptum în fronte Aaron, sacerdotes, altissimi Creatoris; et per nomina angeiorum, qui în graţiam Salvatorr confirmaţi sunt et per nomen sedis animalium habentium senas ataş, quod pro me labores et adimpleas omnem mi-am petitionem, juxta meum velle et votum meum, în negaţio et causa mear.

Vă conjur şi vă confirm, îngeri mari şi puternici, în numele puternicului, foarte temutului şi binecuvântatului Ja. Adonay. Etahim, Saday, Saday, Saday, Eye, Eye, Eye, Asamie. Asane, şi în numele lui Adonay, Dumnezeul lui Israel, care a creat marile lumini pentru a diferenţia ziua de noapte; şi în numele tuturor îngerilor ce servesc în cea de a Doua Armată în prezenţa Îngerului Major Tetra, mare şi puternic şi în numele Stelei care este Mercur şi în numele sigiliului cu care Dumnezeu cel puternic şi onorat l-a sigilat; pentru toate lucrurile de mai sus, vă conjur pe voi îngere Mare Raphael care ai fost propus pentru Miercuri ce e cea de a patra zi şi prin sfântul nume ce a fost scris pe fruntea lui Aaron, Foarte marele preot al Creatorului; şi în numele îngerilor ce sunt confirmaţi în graţia Salvatorului şi în numele tronului Animalelor ce sunt aripile sănătoase ce lucrează pentru mine etc... ca în conjuraţia de Duminică.

Spiritele aerului zilei de Miercuri sunt supuse vântului de Sud-Vest, natura lor este de a da tot felul de

metale, lucruri terestre, de a dezvălui trecutul, prezentul şi viitorul, de a da victorie în lupta, transmutaţia elementelor, de a da boli sau sănătate, de a-i ridica pe săraci, de a lumina Spiritele.

Figurile obişnuite ale spiritelor zilei de Miercuri

Ele apar cel mai adesea sub forma unei persoane de talie mijlocie, foarte nuetă, conversând amabil, cu o faţă umană, ca de un om înarmat, de culoare strălucitoare; mişcările sunt asemănătoare cu cele ale unui nor limpede; ei încearcă să creeze frica celor care i-au conjurat şi i-au făcut vizibili.

Formele lor particulare sunt

Un Rege călare pe un urs;

Un bărbat tânăr frumos:

O femeie ce ţine o furcă;

Un câine;

O ursoaică;

O coţofană;

O haină de diferite culori; Un baston.

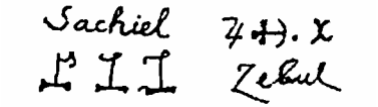

Îngerul zilei de Joi, sigiliul său, Planeta şi semnul care domină această planetă şi numele celui de al Şaselea Cer.

Îngerii zilei de Joi Sachiel Castiel Asasiel îngerii aerului ce domnesc Joi Suth Royi Miniştri jf Maguth Gutriz! Vântul sub care se află îngerii aerului

Vântul de Sud întrucât nu mai există îngeri ai aerului dincolo de cel de al? cincilea Cer, spuneţi Joia, în cele 4 vânturi, cuvintele următoare:

Înspre Orient

O Dumnezeule Mare şi Foarte Puternic, onorat pentru toate Secolele dintotdeauna.

1. Înspre Occident

§ O Dumnezeule înţelept, ilustru şi drept şi cu clemenţă divină, te tog, tatăl meu credincios, ca să pot îndeplini astăzi cererea mea.

operaţia mea, ascultă-mă, tu care trăieşti şi domneşti pentru toate Secolele infinite, aşa să fie.

În partea de Miazănoapte O Dumnezeule puternic şi fără de început:

În partea de Miazăzi *L* O Dumnezeule puternic şi milostiv.

I Fumigaţia zilei de Joi

I Şofran.

[Conjuraţia zilei de Joi

„Conjuro et confirmo super vos, Angeli sancti, per nomen Cados, Cados, Cados, Escherele, Escherele, Escherele. Hăţim, Hăţim. Ya, fortis firmator seculorum, Cantine, Jaym, Janie, Anie, Galbar, Sabbac, Beţifay, Alnaym, et per nomen Adonay, qui creavit pisces, reptilia în aquís, et aves super faciem terrae, volantes versus ooelos die qulnto, et per nomina Angelorum servientium în sexto exercitu coram pastare angelo sancto et magno et potenţi principe; et per nomen stellae que est Jupiter; et per nomen sigilii sui; et per nomen Adonay, summi Dei omnium creatoris; et per nomen omnium stellarum et per vim et virtutem earum, et per nomina praedicta, conjurote, Sachiel, Angèle magne. qui es praepositus chei Jonis, et pre me labores et adimpleas omnem mi-am petitionem, juxta meum velle et vatum meum, în negaţio et causa mea”.

Vă conjur şi vă confirm pe voi, îngeri sfinţi în numele lui Cados, Cados, Cados, Escherele, Escherele, Escherele, Halim, Ya puternic susţinător al secolelor. Cantine, Jaym, Janie, Calbat, Sabbac, Berifay, Alnaym şi în numele lui Adonay care a creat cea de a 5 «a zi peştii şi reptilele în ape şi păsările pe pământ ce zboară către ceruri şi în numele îngerilor ce servesc în cea de a şasea Armată, în

prezenţa Îngerului Păstor, mare şi puternic prinţ şi în numele Stelei care e Jupiter şi în numere sigiliului său, şi în numele lui Adonay, Suveranul Dumnezeu Creator al tuturor lucrurilor, şi în numele tuturor stelelor şi prin forţa şi virtutea lor, în numele celor de mai sus, vă conjur mare îngere Sachiel, ce ai fost propus pentru ziua de Joi, să lucrezi pentru mine şi să-mi îndeplineşti… etc. ca în conjuraţia de Duminică.

Spiritele Aerului zilei de Joi sunt supuse vântului de sud, natura lor e de a iubi femeile, să facă pe oameni veseli şi mulţumiţi, a reconcilia cu duşmanii, a vindeca bolile, a îmbolnăvi pe oameni sănătoşi, a cauza sau repara stricăciunile.

Figurile obişnuite ale spiritelor zilei de Joi, ziua lui Jupiter

Ei apar sub forma unui corp sanguin şi bilos, de talie mijloc e, într-o mişcare oribilă şi înspăimântătoare, cu o privire foarte dulce, conversaţie aqreabilă, de culoarea fierului. Mişcarea e ca a unui fulger, însoţit de tunete, iar când se apropie de cercul vostru, vor părea nişte oameni mâncaţi de lei.

Formele lor particulare

Un Rege cu sabia în mână, călare pe un cerb;
Un bărbat purtând o mitră, cu un veşmânt lung;
O fată tânără ornată cu flori şi o coroană de lauri;
Un taur;
Un cerb;
Un păun;
O haină azurie;
O sabie;
Un ulcior.

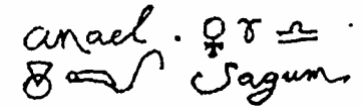

t îngerul zilei de Vineri, sigiliul său, Planeta, semnul

dominant al acestei Planete şi numele celui de al treilea Cer.

[îngerii zilei de Vineri

I Anael Rachiel Sachiel

I Îngerii Aerului ce domnesc Vinerea f Regele Sarabotes

Miniştri

Amabiel Aba Abalidoth Flaef

— Vânturile care sunt sub aripile îngerilor aerului

Zephyr (de vest) îngerii celui de al 3-lea Cer ce domnesc Vinerea şi care trebuie chemaţi din cele patru zări ale lumii.

Dinspre Orient Setchiel Chedusitaniel Coral

Tamael Tenaciel

Dinspre Occident Tunel Coniel Babiei

Kadie Mattiel. Kuffattiel

Dinspre Miazănoapte Peniel Penael Penat

Raphael Raniel Doremiel

Dinspre Miazăzi Porna Sachiel Chermiel

Samael Santanael Faniei Fumigaţia zilei de Vineri Rădăcină de Balsamum Conjuraţia zilei de Vineri

„Conjuro et confirmo super vos, Angeli fortes, sancti atque potentes in nomine On, Hey, Hey, Ja, Je Adonay, Saday, et in nomine Saday qui creavit quadrumpedia et animalia reptilia et homines în sexto die et Adamae dedit potestatem super omnia animalia: în de benedictum sit nomen creatoris în loco suo: et per *nomina* Angelorum servientium în terţia exercitu, coram Agiel. Angelo magno, principe forti atque potenţi et per nomen stellae, quae est Venus, et pi sigillum ejus quod quidem est sanctum, et per nomina praediql conjuro super, te, Anael, qui es praepositus chei sextaie, ut pro me labores et adimpleas omnem mi-am petitionem, juxta meum velle votum meum, în negaţio et causa mea”.

Vă conjur şi vă confirm îngeri puternici, sfinţi şi

atotputernici. În numele lui On, Hey, Heya, Ja. Je. Adonay, Saday, şi în numele lui Saday care a creat animalele cu patru picioare, reptilele şi oamenii în a şasea zi şi i-a dat lui Adam puterea asupra tuturor animalelor

Centru care să fie binecuvântat numele Creatorului; şi în numele agerilor ce servesc în cea de a treia Armată în prezenţa lui Dagiel, mare înger prinţ puternic şi tare; şi în numele Stelei care e Venus şi prin sigiliul său care e sfânt; şi prin numele de mai sus, vă conjur pe voi, Anael ce ai fost propus pentru Vineri care e cea de a şasea zi.

să lucraţi pentru mine… etc. ca în conjuraţia de Duminică.

Spiritele aerului de Vineri sunt supuse Zefirului (vântul de vest), sunt dătătoare de bani, de a excita şi produce luxul, provoca boli şi vindeca, de a face tot ceea ce e în mişcare.

Figuri obişnuite Spiritelor de Vineri Ziua lui Venus

Apar sub un corp frumos, de talie medie, cu un aer amabil şi agreabil, de culoare albă sau verde auriu, mişcarea le este asemănătoare cu a unei stele foarte limpezi şi strălucitoare. Apar în afara cercului sub forma unei fete care-l excită pe operator.

Formele particulare sunt

Un Rege cu sceptrul în mână, călare pe o cămilă;

O fată bine îmbrăcată;

O fată dezbrăcată complet;

O capră;

O cămilă;

O porumbiţă;

O haină albă sau verde

Flori;

Cetină de Jumperus Sabina.

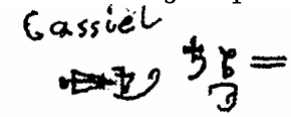

l Îngerul Zilei de sâmbătă, Sigiliul său, Planeta, semnul ce tiomină această Planetă.

Îngerii zilei de Sâmbătă 1 Cassiel Machatan Vriei f îngerii aerului ce domnesc Sâmbăta

Regele Maymon Miniştrii săi Abumallth Assaibi în Balidet Vântul sub care se află îngerii aerului Africus (din sud-vest) Fumigaţia de sâmbătă sulf

Nefiind îngeri care să domine aerul dincolo de cel de al 5-lea (per, spuneţi în cele patru zări aceleaşi conjuraţii ca pentru joi.

Conjuraţia zilei de Sâmbătă

„Conjura et confirmo super vos. Caphriel vei Cassiel, Machatari et Saraquiel. Angeli fortes et potentes, et per nomen Adonay, Adonay, Eye, Eye, Eye, Acim, Acim, Acim, Cados, Cados, Cados, Inavel Ima, Ima, Saday, Ja, Sar Domini formatoris saeculorum, qui în ţeptimo die quievit, et per illum qui în bene plăciţo suo fitlis Israel în haereditatem observându dedit, ut cum firmiter custodirent et sanctificarent ad habendam înde bonam în alio saeculo femunerationem; et per nomina Angelorum servientium în exercitu septimo Booel Angelo magno et potenţi principi, et per nomen stellae est Saturnus; et per sanctum sigillum ejus. et per nomina praedicto super, conjurote, Caphriel, qui praepositus est chei septimae, quae est dies Sabbati; quod pro me labores et adimpleas omnem mi-am petilionem, juxta meum velle et votum meum în negaţio et causa mea.

Conjuraţia pentru sâmbătă

Vă conjur şi vă confirm, Caphriel sau Cassiel, Machatori şi Seraquiel. Îngeri tari şi puternici şi prin numele lui Adonay. Adonay, Adonay, Eie, Eu, Eu. Acim, Acim, Acim, Cados, Cados, Cados.

Inavel, Ima, Ima, Saday, Ja, Sar, Domnul care a creat secolele şTT”.

s-a odihnit cea de a şaptea zi, şi care de bunăvoie a

dat Copiilor Israel ca moştenire această zi ca să o păstreze aşa. să o sanctific!!

apoi, şi să o aibe ca recompensă în alt secol, şi în numele îngeri care servesc în cea de a şaptea Armată, îngerul mare şi puternic prinţ Booel şi în numele Stelei care este Saturn; şi prin sfântul sau sigiliu şi prin numele de mai sus. Vă conjur pe voi, Caphriel ce ai fost propus pentru Sâmbătă care e cea de a şaptea zi ce lucraţi pentru mine etc… ca în conjuraţia de Duminică.

Spiritele aerului de Sâmbătă sunt supuse vântului de Sud-Orient, natura lor fiind de a semăna discordia, ura, de a provoca gânduri negre, de a ucide şi mutila.

Figurile ordinare ale Spiritelor zilei de Sâmbătă, ziua lui Saturn

Ele apar cel mai adesea de o talie înaltă şi subţire, cu o mână mânioasa, având 4 feţe, una în spate, alta în faţa capului, ambele cu un cioc şi alte două la genunchi. Sunt de culoare neagră şi transparentă, mişcarea lore o mare agitaţie de vânturi, cu o aparenţă de cutremur, semnul lor e pământul mai alb ca zăpada.

Formele particulare sunt:

Un rege bărbos călare pe un dragon
Un bătrân cu barbă
Un bătrân sprijinit într-un baston
Un porc
Un dragon
O bufniţă
6 haină neagră
Un ienupăr.

5.	Ga	
Mathon	briel	
6.	Ca	
Rana	ssiel	
7.	Sa	
Netos	chiel	

8. Sa
Tafrac mael
9. Mi
Sassur chael
1 An
0. Aglo ael
1 Ra
1. phael
Calema
1 Ga
2. briel
Salom
SÂMBĂTĂ Orele zilei îngerii orelor
1. C
Yayn assiel
2. Sa
lanor chiel
3. Sa
Nasma mael
4. M
Salla ichael
5. A
Sadeda nael
li
6. R
Thamur aphael
7. G
Ourer abriel
8. C
Tanic assiel
9. Sa
Neron chiel
1 Sa
0. mael
Jayon

1 M
1 Abay ichael
1 A
2. nael
Natalon
Orele
nopţii
1. R
Beron aphael
2. G
Barol abriel
3. C
Thanu assiel
4. Sa
Athir chiel
5. Sa
Mathon mael
6. M
Rana ichael
7. A
Netos nael
8. R
Tafrac aphael
9. G
Sassur abriel
1 C
0. Aglo assiel
1 Sa
1. chiel
Calema
1 Sa
2. mael
Salam
—.
mielului virgin pentru a trasa marele cerc cabalistic

în care veţi facă operaţia.

Prepararea Vergelei fulgerătoare

În ajunul marei întreprinderi, mergeţi să căutaţi o baghetă sau vergea de alun sălbatic ce n-a fost întrebuinţată niciodată, având forma de mai jos:

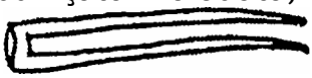

Această baghetă va trebui să fie bifurcată, iar lungimea ei să fie de 19 degete şi jumătate. După ce am găsit o baghetă ca mai sus.

nu o veţi atinge cu mâna, aşteptând până a doua zi, ziua acţiunii, când veţi merge s-o tăiaţi la răsăritul soarelui şi atunci o veţi curăţa de frunze servindu-vă de acelaşi cuţit ce s-a folosit la sacrificarea victimei şi care va fi cu sânge pe el. aşteptaţi răsăritul soarelui când veţi începe să tăiaţi vergeaua, pronunţând cuvintele următoare:

„Îţi recomand, mare Adonay, Eloim, Ariel şi lehoval de a-mifi favorabil şi de a conferi acestei baghete pe care o tai cu forţa şi virtutea lui Iacob, Moise şi marelui Iosua; îţi recomand de asemenea o mare Adonay, Ariel şi lehoval de a închide în această baghetă forţa lui Samson, mânia lui Emmanuel şi fulgerele marelui Zariainatmr ce vor răzbuna injuriile oamenilor în marea zi a judecăţii. Amin.

După ce aţi pronunţat aceste mari şi teribile cuvinte şi privind tot timpul în direcţia unde răsare soarele, terminaţi de tăiat bagheta şi duceţi-o în camera voastră; după aceea căutaţi o bucată de lemn pe care îl veţi tăia la aceeaşi grosime cu cele două capete ale baghetei şi vă veţi duce la un lăcătuş pentru a face din fierul cuţitului ce a servit la sacrificarea victimei, două vârfuri de furcă pe care! e veţi dispune la baghetă.

Când totul este gata, întoarceţi-vă acasă şi puneţi furca bine; luaţi o piatră magnetică pe care o încălziţi şi magnetizaţi cele dojă vârfuri ale baghetei, pronunţând cuvintele următoare:

Prin puterea marelui Adonay, Eloim, Ariel şi Iehova,

îţi comand să te uneşti şi să atragi toate corpurile pe care le vreau prin puterea marelui Adonay, Eloim, Ariel şi Iehova, îţi comand, prin incompatibilitatea focului şi a apei de a separa toate materiile, aşa cum au fost ele separate în ziua creării lumii. Amin.

1 După aceasta bucuraţi-vă în onoarea şi gloria marelui Adonay dispuneţi de o mare avere de lumină; în seara următoare luaţi Bagheta, pielea de miel şi piatra smălţuită şi două coroane de fijrveină-l împreună cu două sfeşnice şi două lumânări de ceară ilrgină sfinţite şi făcute de o fată virgină.

Luaţi un vătrai nou, două pietre de amnar noi şi iască pentru a IJH – înde focul şi o jumătate de sticlă de coniac şi o porţie de tămâie sfinţită cu camfor şi patru caiele ce au servit la sicriul unui copil.

După aceea mergeţi la locul unde urmează să faceţi marea peră şi faceţi exact punct cu punct cele de mai jos, începând cu parele cerc cabalistic.

I *Marele cerc cabalistic* începeţi să trasaţi cercul cu pielea de miel aşa după cum e indicat în figură pe care o veţi ţintui cu patru cuie, luaţi apoi piatra iânălţuită şi trasaţi un triunghi în interiorul cercului, ca în figură ficepând din partea de răsărit, trasaţi apoi de asemenea cu piatra Smălţuită pe marele A, pe micul e, micul i şi micul j, ca şi sfântul nume Wlui Iisus în mijlocul celor două cruci (JHS) astfel ca spiritele să nu $ poată face nimic rău prin spate.

După care Magicianul îşi va introduce cele două ajutoare în Wunghi, la locul lor aşa cum e marcat şi va intra şi el fără să se sperie de zgomotele pe care leva auzi, aşezând cele două sfeşnice cu cele două coroane de verveină la dreapta şi la stânga triunghiului interior.

Acestea fiind făcute, începeţi să aprindeţi cele două lumânări în într-un vas nou pus în faţa voastră plin cu cărbuni de lemn de salcie, ţie vor trebui arşi în aceeaşi zi

când magicianul îi va aprinde, aruncaţi aparte din coniac şi o parte din mirodenii şi camfor, păstrându-vă fifestul pentru a întreţine un foc continuu pe toată durata operaţiei.

Ocupă ce aţi făcut cele de mai sus, spuneţi cuvintele următoare:

* „Îţi ofer, mare Adonay, aceste mirodenii din cele mai pure. la fel îţi ofer cărbuni ca provenind din cel mai uşor lemn. Îţi ofer, o mare şi atotputernic Adonay, Eloim, Anei şi Iehova, din tot sufletul meu şi din bată inima mea, binevoieşte, o mare Adonay de a le primi cu plăcere.

Amin.

Să fiţi atenţi de a nu avea asupra voastră niciun metal impur, [altfel decât aur sau argint pentru a arunca o monedă spiritului, lânvelindo într-o hârtie pe care i-o veţi arunca pentru ca acesta să nu Vă facă niciun rău când va veni în faţa cercului.

1) *Verbină*, *sponci*, *urzicuţe*. *Verbonn officina Hs*.

În timp ce el va ridica banul, începeţi rugăciunea următoare, înarmându-vă cu curaj, forţă şi prudenţă. Nu va vorbi decât magicianul, ceilalţi doi păstrând tăcere, chiar dacă spiritele i-ar întreba sau ameninţa.

Prima rugăciune

O mare Dumnezeu, trăitor! într-o singură şi aceeaşi persoană, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, vă ador cu cel mai profund respect şi mă supun Sfintei şi demnei paze cu cea mai vie încredere; cred, cu cea mai sinceră credinţă, că eşti creatorul meu, binefăcătorul meu, susţinătorul meu şi stăpânul meu şi declar că nu am altă dorinţă decât de aţi aparţine pentru totdeauna. Aşa să fie.

A doua rugăciune

O mare Dumnezeu cel viul care a-i creat omul pentru a fi fericit în această viaţă care ai format toate lucrurile, şi care ai spus: „Totul va fi supus omului fi-mi favorabil şi nu permite ca spiritele rebele să posede comori ce au fost

formate pentru nevoile noastre. Dă-mi mie, marele Dumnezeu puterea de a dispune prin puterile şi teribilele cuvinte ale claviculei Adonay, Eloim, Ariel, Iehova, Ţagla, Malhon, să-mi fii favorabil. Amin”.

Aveţi grijă să întreţineţi focul cu coniac, tămâie (mirodenii) şi camfor, după care spuneţi următoarea rugăciune de ofrandă după cum urmează:

Ofrandă

Îţi ofer această tămâie ca fiind cea mai pură pe care am găsit-o, o mare Adonay, Eloim, Arielşi Iehova! binevoieşte de a o primi ca agreabilă, o mare Adonay! fi-mi favorabil prin puterea ta şi fă să reuşesc în această mare întreprindere. Amin”.

Chemarea lui Lucifer

„Împărate Lucifer, prinţ şi stăpân al spiritelor revoltate, te rog să părăseşti locuinţa în oricare parte a lumii ar fi ea pentru a veni să-rrti vorbeşti; îţi comand şi te conjur în numele marelui Dumnezeu v u.

Tatăl. Fiul şi Sfântul Duh, să vii fără niciun miros urât. pentru a-mi răspunde cu voce inteligibilă, articol cu articol, la ceea ce îţi voi cere.

Fără de care tu vei fi constrâns prin puterea marelui Adonay, Eloim, Iehova, Ţagla, Mathon şi a tuturor celorlalte spirite superioare ce te vor constrânge fără voia ta.

Venite! venite!

Submiritiilor LUCIFUGE sau vei fi ameţit în veci vecilor prin marea forţă a acestei baghete fulgerătoare! În subitori Cea de a doua chemare *w* „Îţi comand şi te conjur, împărate Lucifer din partea marelui roumnezeu viu şi prin puterea lui Emmanuel unicul său fiu, stăpânul! & u şi al meu şi prin virtutea sângelui său preţios care l-a vărsat pentru smulge pe oameni din lanţurile tale, îţi ordon să părăseşti locuinţa ta ori unde s-ar afla în lume, jurând să nu ai parte de niciun sfert de bră de repaus dacă tu nu vii

să-mi vorbeşti cu voce clară şi inteligibilă, f Dacă tu nu poţi veni personal, trimite-mi mesagerul tău pe staroth cu faţă umană, fără zgomote şi mirosuri neplăcute; altfel te Voi lovi pe tine şi pe toţi ai tăi cu îngrozitoarea baghetă fulgerătoare până în adâncul abisurilor.

[Şi prin puterea acestor mari cuvinte ale claviculei: Par Adonay, JEloim, Ariel, Iehova, Ţagla, Mathon. Almonzin, Arios, Pytona, agots, Silphae, Cabost, Salamandrae, Gnomus. Terrae, Coelis, feodens, Aqua. In subito".

1 Avertisment

Mai înainte de a citi cea de a treia chemare, dacă spiritul nu 3 pare, citiţi clavicula aşa cum o redăm mai jos şi daţi în spirite punând cele două capete ale furcii baghetei voastre în foc.

f în acest moment nu vă speriaţi de urletele îngrozitoare pe care le veţi auzi căci spiritele se vor ivi. Înainte de a citi clavicula, în timpul zgomotelor pe care le veţi auzi, veţi citi cea de a treia chemare.

A treia chemare

Îţi ordon, împăraie Lucifer, din partea marelui Dumnezeu cel Viu, a scumpului tău fiu şi a Sfântului Duh şi prin puterea marelui Adonay, Eloim, Ariel şi Iehova să apari acum sau să-mi trimiţi pe ihesagerul tău Astaroth, obligându-te să-ţi părăseşti locuinţa în Oricare colţ al lumii s-ar afla ea. declarând că dacă nu apari acum, te Voi lovi pe tine şi pe toţi ai tăi cu bagheta fulgerătoare a marelui Adonay, Eloim, Ariel şi Iehova, etc".

Şi dacă până acum Spiritul nu apare, puneţi vârfurile baghetei în foc şi citiţi puternicele cuvinte de mai jos, ale marei clavicule a lui Salomon.

Marea Chemare

A treia a veritabilei Clavicule.

„Te conjur, o Spirite! de a apărea în această clipă prin forţa marelui Adonay. prin Eloim, prin Ariel, prin Iehova,

prin Aga, Ţagla, Mathon, Oarios, Almauzin, Arios, Membrol, Varbis, Pithona, Magots, Silphae, Rabost, Salamandrae, Tabost, Gnomus, Terrae, Coelis, Godens, Aqua, Gingua, Janua, Etituamus, Zanatnetmik etc. A… E…

A… J… A… T… M… O… A… A… M… V… P… M… S… C. S… T… G… T… C. G…

A „G… J… E. Zetc.

După ce aţi repetat de două ori aceste mari şi puternice cuvinte, fiţi sigur că spiritul îşi va face apariţia.

Apariţia spiritului

Jată-mă, ce îmi ceri tu? pentru ce îmi tulburi repausul? Nu mă mai lovi cu această teribilă baghetă”.

Lucifuge. Rofocale.

Cerere către spirit

Dacă ai fi apărut când te-am chemat nu te-aş mai fi lovit, cad tu dacă nu îmi acorzi ceea ce îţi cer, te voi tortura etern.

Salomon

Răspuns al spiritului

Nu-mi place aici şi nu mă tortura mai departe, spune-mi cât mai repede ce îmi ceri.

Lucifuge. Rofocale Cerere către spirit

Îţi cer să vii să vorbim de două ori în toate zilele săptămânii: n timpul nopţii, cu-mine sau acei care îţi vor prezenta cartea mea. pe care tu o vei aproba şi semna, lăsând la voinţa ta de a alege ore e care îţi convin dacă nu eşti de acord cu cele de mai jos:

Să ştii

Luni la ora 9 şi la miezul nopţii:

Marţi la ora 10 şi la ora unu; Miercuri la ora 11 şi la ora două; Joi la ora 8 şi la ora 10; Vineri la ora 7 seara şi la miezul nopţii; Sâmbătă la ora 9 seara şi la 11.

În plus, îţi comand să-mi aduci comoara cea mai apropiată, promiţându-ţi ca recompensa prima monedă de aur sau de argint pe care o voi atinge cu mâna în primele

zile din fiecare lună; iată ce îţi cer.

Salomon

Răspunsul spiritului

Nu pot să-ţi acord ceea ce îmi ceri în aceste condiţii şi nici în altele dacă tu nu-mi te vei da în cincizeci de ani mie, pentru a face din corpul tău şi din sufletul tău ceea ce îmi va place.

Lucifuge. Rofocale ţ. Avertisment

I Veţi pune acum capătul baghetei fulgerătoare în foc şi veţi reciti marea chemare a claviculei până ce spiritul se va supune dorinţelor voastre.

Răspunsul şi convenţia spiritului i Nu mă mai lovi, îţi promit să fac tot ceea ce doreşti, două ore în fiecare noapte din fiecare zi a săptămânii.

I s-a ştii

Luni la orele 10 şi la miezul nopţii; Marţi la orele 11 şi la ora unu; Miercuri la miezul nopţii şi la ora 2;

Hoi la ora 8 şi la ora 11; Vineri la ora 9 şi la miezul nopţii; Sâmbătă la ora 10 şi la ora 1.

Voi aproba cartea ta şi-mi voi pune adevărata semnătură pe pergamentul pe care îl vei ataşa la sfârşit pentru a-ţi servi la nevoie, mă voi supune să apar în faţa ta de fiecare dată când mă vei chema, când tu vei deschide cartea, când tu vei fi purificat şi vei avea teribila baghetă fulgerătoare şi când tu vei trasa marele cerc cabalistic şi vei pronunţa cuvântul Rofocale”.

y Cerere către spirit

„Îţi cer ca tu să vii să vorbim de două ori în toate zilele săptămânii, în timpul nopţii cu mine sau cu aceia care îţi vor prezenta cartea pe care tu o vei aproba şi semna, lăsând la voinţa ta alegerea orelor ce îţi convin dacă tu nu apari la cele menţionate mai jos:

ISĂ ştii Luni la ora 9 şi la miezul nopţii; Marţi la ora 10 şi la ora 1; Miercuri la ora 11 şi la ora 2; Joi la ora 8 şi la ora 10; Vineri la ora 7 seara şi la miezul nopţii; Sâmbătă

la ora 9 seara şi la ora 11.

În plus îţi comand să-mi dai comoara cea mai apropiată, promiţându-ţi ca recompensă prima monedă de aur sau de argint pe care o voi atinge în primele zile ale fiecărei luni; iată ce îţi cer.

Salomon”.

Răspunsul spiritului

„Nu sunt de acord cu ceea ce îmi ceri în aceste condiţii nici în altele dacă nu-mi vei da pentru cincizeci de ani pentru a face din corpul tău şi din sufletul tău tot ce-mi place.

Lucifuge. Rofocale”.

Avertisment

Veţi aşeza vârful baghetei fulgerătoare în foc şi veţi reciti marea chemare a claviculei până ce spiritul se supune dorinţelor voastre.

Răspunsul şi convenţia spiritului

Nu mă mai lovi, îţi promit să faci ce doreşti, două din fiecare noapte a zilelor săptămânii.

Să ştii

Luni la ora 10 şi la miezul nopţii; Marţi la ora 11 şi la ora 1; Miercuri la miezul nopţii şi la ora 2; Joi la ora 8 şi la ora 11; Vineri la ora 9 şi la miezul nopţii; Sâmbătă la ora 10 şi la ora 1.

Voi aproba cartea ta şi-ţi voi da adevărata mea semnătură pe pergamentul pe care îl vei ataşa la sfârşit pentru a te servi la nevoie; mă voi supune de asemenea să apar în faţa ta de fiecare dată când voi fi chemat când vei deschide această carte, când tu vei fi purificat şi vor avea teribila baghetă fulgerătoare şi vei face marele cerc cabalistic şi vei pronunţa cuvântul Rofocale.

Îţi promit să apar şi să tratez amical cu toţi aceia ce vor avea numita carte pe care se află semnătura mea, când mă vor chema de prima dată când vor avea nevoie de mine.

Mă angajez să-ţi dau comoara pe care mi-ai ce rut-o, ştiind că vei păstra secret pentru totdeauna, că vei fi caritabil cu săracii şi-mi vei da o monedă de aur sau de argint în toate primele zile din fiecare lună; dacă nu o vei face, tu vei fi al meu pentru totdeauna.

Lucifuge. Rofocale”.

Aprobat

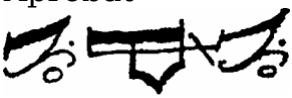

Răspunsul spiritului

Primesc cererea ta.

Salomon.

Cerrtum Regnum Chiamata di Lucifero

„Lucifer, Quia, Kameron, Aliscot, Mandesumini, Poemi, Ori ei, Alagreuse, Parinoscon, Estio, Dumogon, Divorcon, Caşmiel, Hugras, fobiei, Vonton, Uli, Sodierno. Petan, Venite, Lucifer, Amen”.

Promesse de l’esprit

„Io Lucifero, Imperatore Potenţissimo, supremo edndependente, libero et absoluto, padrone di tutto îl Regno jotteraneo, dispotico Signotrin tutte le mi guridizione, formidabile, teribile, nobilissimo, al cui Impero tuto Regolatissimo, şi muove a joverna arbitro di tutte le fortune, di tutto le siagure, sapiente a sagace, e formit d’ogni piu sublime luminoso caractere, Dematore dell’Europa e di tutte le siagure et Asia în particulare.*

Capo secundo

Prometto e giuro al nome di Dio da viventi obedienza, prontezza e somissione al padrone di questo libro firmat-o, e giuratto al nome sudetto, e de miei sudetti caracteri, et în virtu di tat giuarmento e sotto signassione, giuro d’adelire a tutto quello che piu sera în piacere del padrone di questo libro”.

Capo terdo

„Piu, prometto e giuro per parte di miei sudite

l’istesso; Onde al solo legere che şi fără della mia chiamata al capo prime di questo 8).ro, di comparir subitto, prontamente în forma di bel garzone, o Rovine în aria piacanele. scrisa strepitto, rumore, o altro the possa offendere, o intimorire îl padronore di questo libro, rispondento giustamente con chiarezza, scrisa amfibologia alle suc bterrogaziom, ed essequendo quanto mi vera commandatto, con lutta realţa, e sinceritia, scrisa che de bono precedere profumi, o altre hvocasioni, maghiche azioni, o circoli, e ceremonie, mă pensi instentamente ofermi pronto essequitore de suoi commandi”.

Capo Quarto

I. Senso che în tali occazioni mai-mai offenda le Compagne, o altre cocoşe del mondo, e Compito il mio sereisio di subidamente partire şeasa strepito alenno”.

Capo Quinto

! „Piu, prometto e giuro-nella forma predetta sua universalissima servitu di tutti i miei sudetti al padrone di questo libro scrisa diferensa digre de dignata o d’altre regioni, mă ogni quale volta, tempo, stagione, anno, mase, settimana, giorno, ora, e quarto; est instente che rara letta la mia chiamata di compartre în forma di bel giovine, e di sominstrali qualsisia de miei rudetti în servizio al padrone di queslo libro, e di non partire se prima non sara licensiatto colla semphce Formola. O di me, o delii altri”.

Capo Sento

„Piu, prometăo. e giuro per me f tutti altri al nome de Dio e delij noştri misterioşi caratteri, segretessa fedelta inviolabile, scrisa ponto mai-mai contrevenire al mi-o giuramento, e promessa”.

Capo Septimo

„Piu, prometto e giuro io în particulare per tutti i mei suderti di protegere, e di diffendere îl padrone di questo libro da tutte le figure.

pericoli, et altre naturali, ed accidentali vicende, ed

în caso per qualonque suo bisoguo şaro chiamato di assisterlo, e provedeno d tutto îl bisognenale abenche, non şi înotato in questo libro”.

Mod de Licenziare (Eliberare).

Jte în pace f* loco vestro et pax sit inter vos redituri ad me cum vos innocavero, in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen. Ordinul Spiritului

Urmează-mă şi vino să recunoşti comoara!

În vreme ce Magicianul înarmat cu bagheta fulgerătoare şi al pietrei magnetizate va ieşi din cerc *prin* locul arătat privind „Drumul comorii” care se află la poarta marelui Adonay şi va urma spiritul, ceilalţi vor rămâne neclintiţi în cerc fermi şi hotărâţi, orice zgomot ar auzi şi orice ar vedea.

Spiritul îl va conduce pe magician până lângă comoară şi ar putea vedea un câine mare încolăcit ce barează intrarea cu un colier ce străluceşte ca soarele şi care va fi un Gnom pe care îl va îndepărta cu vârful baghetei şi care va merge către comoară.

Magicianul îl va urma, ajungând lângă comoară va fi surprins de a vedea acolo persoana care a ascuns-o şi care va vrei să se arunce asupra sa, dar nu-l va putea împiedica să se apropie.

Magicianul va fi înarmat cu o bucată de pergament virgin, pe care va fi scris marea conjuraţie a claviculei pe care îl va arunca pe comoară luând în acelaşi timp o monedă drept gaj, aruncând una din buzunarul său în schimb.

După care se va retrage dandaratelea, luând cu el tot ce poate lua din comoară, restul neputând să-i scape dacă a luat precauţiunile de mai jos. Nu se va întoarce cu faţa indiferent ori ce zgomot va auzi.

căci în aceste momente i se va părea că toţi munţii din lume se prăbuşesc asupra sa.

Trebuie să se înarmeze cu curaj, să nu-i fie frică de

nimic şi să se ţină tare; făcând toate acestea spiritul îl va conduce până la intrarea în cerc.

Atunci Magicianul va începe să citească eliberarea spiritului de mai jos.

Conjuraţie de eliberarea spiritului

„O prinţe Lucifer! sunt mulţumit de tine până în prezent; te las să te odihneşti şi îţi permit să te retragi unde îţi va plăcea, fără zgomot şi nici să laşi mirosuri urâte în urma ta.

Gândeşte-te la angajamentul tău, căci dacă nu-l vei respecta o clipă, fii sigur că te voi lovi în veci vecilor cu bagheta fulgerătoare a marelui Adonay, Eloim, Ariel şi Iehova. Amin".

Acţiuni de graţie

„O mare Dumnezeu! care ai creat toate lucrurile pentru serviciul şi utilitatea omului, îţi oferim umilele acţiuni de graţie, care prin marea ta bunătate ne-ai acordat în această noapte favorurile tale şi că tu ne-ai dat tot ceea ce am dorit.

În prezent, mare Dumnezeu! pe care te-am cunoscut prin forţa marilor promisiuni când tu ne-ai spus: „Caută şi vei găsi. bate şi ţi se va deschide".

Şi cum tu ne-ai ordonat şi recomandat de a ajuta pe săraci, noi îţi promitem în faţa marelui Adonay, Eloim. Ariel şi Iehova de a fi miloşi şi de a răspândi asupra lor razele soarelui cu care aceste patru puternice divinităţi ne va recompensa. Aşa să fie. Amin".

Vale.

Cum trebuie executate operapile magice

Sus-zisa operaţie fiind terminată, este necesar pentru a se completa această instruire, să se spună cum trebuie efectuate operaţiile ce se vor întreprinde.

1: Operaţia chemării spiritelor terminată, veţi continua încă o săptămână să vă rugaţi lui Dumnezeu şi nu veţi mai întreprinde nicio altă evocare vreme de şapte zile.

Nu întreprindeţi operaţii magice în Ziua Sabatului, care e consacrată lui Dumnezeu;

2: Nu divulgaţi niciunul om ceea ce v-a spus îngerul vostru păzitor;

3: Nu vă serviţi de magie pentru răzbunări; 4: Dacă îngerul nu aprobă o operaţie, nu o faceţi; 5: Când vorbiţi cu spiritele nu vă serviţi de cuvinte la care nu le cunoaşteţi sensul;

— C «>J» J

6: Nu cereţi îngerului vostru păzitor să faceţi râu; 7: Fiţi curat la corp şi la haine; 8: În toate operaţiile care se pot face cu spiritele; 9: Cu şase luni mai înainte de a face marea evocare veţi citi şi medita asupra conţinutului acestei cărţi; 10: Este oprit a dormi în timpul zilei;

11: Nu trebuie niciodată să chemaţi 4 prinţi superiori şi q subprinţi.

12: Toate cuvântările şi conjuraţiile să le spuneţi cu voce tare, pronunţând cuvintele distinct fără să strigaţi;

13: Curăţaţi camera mai înainte vreme de 6 luni măturând-o; 14: Nu faceţi operaţiile noaptea;

15: După ce aţi terminat operaţia, veţi posti vreme de trei zile; 16: Vreme de şase luni feriţi-vă să pierdeţi sânge din corpul vostru;

17: Nu vă atingeţi în tot acest timp de niciun corp mort; 18: Nu veţi mânca carne şi nici sânge.

I CLAVICULA LUI SALOMON CONTINUÂND VERITABILUL MOD DE A FACE PACTELE1

Conţinând numele, puterile şi folosirea tuturor marilor spirite superioare, ca şi modul de *a* le *determina să apară prin forţa marii aicmâri a Capitolului din pactele marii Claviade ce le forţează să dea ascultare în urma operaţiei pe care o vom face*.

Clavicula lui Salomon

Adevăratul sanctum regnum sau modalitatea de a încheia pactele cu oricare spirite fără ca acestea să vă facă

vreun rău.

1 Adevăratul Sanctum Regnum al marii clavicule, altfel spus Pacta conventa daemoniorum, despre care se vorbeşte de mult, este un lucru necesar de explicat, pentru aceia care vor să forţeze spiritele şi nu au avut posibilitatea să-şi confecţioneze bagheta fulgerătoare şi cercul cabalistic despre care am relatat, t Nu poate fi forţat niciun spirit să-şi facă apariţia, dacă nu se execută punct cu punct tot ce am descris până acum şi modul de a face pacte cu spiritele în scopul:

— De a dispune de comori;

I – de a te bucura de favorurile femeilor;

f – de a descoperi secretele cele mai ascunse;

* – de a pune un spirit să lucreze pentru tine toată noaptea;

— De a face să cadă grindina sau produce o furtună într-un loc anume;

— De a te face invizibil;

— De a te transporta în orice loc;

— De a deschide orice uşă; de a vedea ce se petrece în case.

l) *Prelucrare după o lucroru veche*, *nedatntă*, *scrisa în limba franceză veche*.

Prin intermediul Marii Clavicule a Marelui Rege Salomon, care a descoperit adevăratul mod de a încheia pactele şi de care s-a servit pentru a dobândi mari bogăţii, succes la femei şi a cunoaşte secretele Naturii, prin care a putut face tot felul de bine şi rău.

Vom începe prin a descrie principalele spirite cu puterile lor şi după aceea vom explica Pacta Demonlorum sau adevăratul meci de a face actele cu orice spirit.

Iată numele şi semnele principalelor spirite infernale.

Semne şi caracterele Spiritelor infernale

Lucifer împărat

Bezebut Prinţ

Astarot Mare Duce

Urmează spiritele superioare ce sunt subordonate celor trei de mai sus:

Lucifuge Prim-ministru

Satanachia Mare general Agaliarept Mare general Fleuretty Locotenent general

Sargatanas Brigadier Nebiros Mareşal de câmp

Cele şase mari spirite pe care le-am enumerat, conduc prin puterea lor, toate puterile infernale ce sunt date altor spirite.

Ele au în serviciul lor 18 alte spirite ce le sunt subordonate.

spirite subordonate:

1. Bael
2. Agares
3. Marbas
4. Pruslas
5. Aamon
6. Bărbătos
7. Buer
8. Gusoyn
9. Botiş
10. Bathim
11. Pursan
12. Abigar
13. Loray
14. Valefar
15. Forau
16. Ayperos
17. Naberus
18. Glasyabolas

De ştiut

Lucifuge îi conduce pe primii trei, care se numesc Bael, Agares şi Marbas.

Satanachia pe Pruslas, Aamon şi Bărbătos.

Agaliarept pe Buer, Gusoyn şi Botiş Fleuretty pe Bathim, Pursan şi Abigar Sargatanas pe Loray, Valefar şi Forau Nebiros pe Ayperos, Nuberus şi Glasyabolus.

I şi deşi există încă milioane de spirite ce sunt subordonate celor Je mai sus, este inutil de a le da numele din cauză că nu sunt folosite jecât când le convine spiritelor superioare de a le pune la lucru în fecul lor, întrucât se servesc de toate aceste spirite inferioare ca şi ţum ar fi sclavii lor.

[Astfel, făcând pactul cu unul din cele şase principale spirite de care aveţi nevoie, nu importă care, îi veţi cere spiritului cu care faceţi pactul să fie unul dintre cei trei principali subordonaţi ai săi să vă servească pe voi.

Iată precizate puterile, cunoştinţele şi talentele Spiritelor susmenţionate, ca să-l alegeţi pe cel cu care să încheiaţi pactul în funcţie de aptitudinile sale.

Primul este marele Lucifuge Rofocale, primul ministru infernal; el are puterea pe care Lucifer i-a acordat-o asupra tuturor bogăţiilor ţi comorilor din lume.

El are sub ordinele sale pe Bael. Agares şi Marbas plus încă multe alte mii de demoni sau spirite care îi sunt subordonate

Al doilea este marele Satanachia, mare general; el are puterea de a supune pe toate feţele şi femeile şi de a face ce doreşte cu ele.

El comandă marea legiune de spirite şi are ca subordonaţi pe:

Pruslas, Aamon şi Bărbătos.

Agaliarept, de asemenea* general, are puterea de a descoperi secretele cele mai ascunse în toate cabinetele din lume; el descoperă marile mistere şi comandă cea de a doua legiune de spirite Are în subordinea sa pe Buer, Gusoyn şi Botiş.

Fleuretty, locotenent general are puterea de a face orice i se cere pe timp de noapte; face să cadă grindina ori

unde doreşte.

Comandă un corp considerabil de spirite. Are în subordine pe Bathim, Purse şi Abigar.

Sargatanas, brigadier, are puterea de a te face invizibil, de a te transporta oriunde şi de a deschide orice închizătoare, comandă mai multe brigăzi de spirite. Are sub ordinele sale pe Loray, Valefar şi Forau.

Nebtros mareşal de câmp şi inspector general, are puterea de a face rău oricui doreşte; ajuta la găsirea mâinii gloriei şi învaţă calităţile metalelor, mineralelor, vegetalelor şi ale tuturor animalelor pure şi necurate; prezice viitorul, fiind necromantul cel mare al spiritelor infernale; el inspectează totul. Are sub ordine pe Ayperos.

Nuberus şi Glasyabolas.

Modul de comportare înainte de a face pactul

Când doriţi să faceţi pactul cu unul din principalele spirite descrise mai sus, începeţi încă din ajun să tăiaţi cu un cuţit nou de care nu s-a mai servit înainte, o vergea de alun sălbatic, asemănătoare cu bagheta fulgerătoare aşa după cum a fost descris, exact în momentul când soarele apare la orizont.

Aceasta fiind spuse, vă înarmaţi cu o piatră magnetizată şi lumânări sfinţite după care alegeţi un loc pentru execuţie unde să nu vă incomodeze cineva. Puteţi face pactul într-o cameră depărtată sau într-un castel părăsit, astfel ca spiritul să poată aduce comoara aleasă. După aceasta trasaţi un triunghi cu piatra magnetizată şi aceasta doar prima oară când faceţi pactul; după aceea aşezaţi cele două lumânări sfinţite alături cum se arată în triunghiul pactelor, aşezând la S.N. de Iisus în spate, pentru ca spiritele să nu vă poată face niciun rău.

9 După aceea, aşezaţi-vă în mijlocul triunghiului, având în mână bagheta misterioasă, cu marea chemare a spiritului, clavicula, cererea ce o veţi face spiritului, cu pactul şi eliberarea spiritului, aşa, cum e arătat mai jos, cu

modelul triunghiului cabalistic al pactelor.

Citiţi cu fermitate chemarea următoare:

Marea chemare a spiritelor cu care se doreşte a face un pact, girat de marea claviculă

Împărate Lucifer, stăpânul tuturor spiritelor rebele, te rog să mi fii favorabil la chemarea ce ţi-o fac marelui tău ministru Lucifuge Rofocale dorind să fac un pact cu el; te rog de asemenea, prinţe Belzebut de a mă proteja în întreprinderea mea.

O conte Astaroth: te rog să-mi fii favorabil şi să faci ca în această noapte, marele Lucifuge să-mi apară sub o formă omenească fără niciun miros neplăcut, şi să-mi acorde, graţie pactului ce i-l vei prezenta, toate bogăţiile de care am nevoie.

O mare Lucifuge! te rog să-ţi părăseşti locuinţa ta, în orice colţ al lumii te vei afla, să vii să-mi vorbeşti, în caz contrar te voi constrânge prin forţa marelui Dumnezeu cel viu, al scumpului Tău Fiu şi al Sfântului Duh.

Dă-mi imediat ascultare sau tu vei fi etern chinuit prin forţa puternicelor cuvinte ale marii Clavicule a lui Salomon şi de care ei s-a servit pentru a obliga spiritele rebele să-i primească pactul tău.

În caz contrar te voi chinui etern prin forţa acestor puternice cuvinte claviculă: Agion, Tetagram, caycheon, stimalamaton y fezpares retragrammaton orgarăm irion esytion existion ergona onera Ibrasim moym messias soter Emanuel Saboot Adonay, te adoro et jjnvocoH.

Fiţi sigur că de îndată ce aţi pronunţat puternicele cuvinte arătate mai sus, Spiritul vă va apărea şi îi veţi spune cele de mai jos:

Prima apariţie a spiritului [iată-mă; ce îmi ceri? pentru ce mi-ai tulburat odihna?

răspunde-mi?

Lucifuge-Rofocale

Cerere către spirit

„Îţi cer să fac pact cu tine pentru ca să mă îmbogăţeşti imediat, altfel te voi chinui prin puternicele cuvinte ale claviculei.

Răspunsul spiritului

Nu pot să dau ascultare la cererea ta decât cu condffja ca să-mi da rmie peste 20 de ani corpul şi sufletul tău ca să fac ce vreau din ele”.

Lucifuge Rofocale

Atunci îi aruncaţi pactul, care trebuie să fie scris cu mâna voastră, pe o bucăţică de pergament virgin, ce va conţine cuvintele de mai jos, adăugând semnătura voastră cu sângele vostru.

fi. Redactarea pactului îţi promit mare Lucifer de a te recompensa în următorii 20 de ani pentru toate comorile pe care mi le vei da.

ţ, Făcut de mine şi semnal.

N.N.

Răspunsul spiritului

Nu pot să fiu de acord cu cererea ta

Lucifuge Rofocale

Atunci pentru a forţa spiritul să vă dea ascultare cu teribilele Cuvinte ale claviculei, până ce spiritul va reapare şi vă va spune cele ce urmează:

A doua apariţie a spiritului kDe ce mă chinui? Dacă mă laşi în pace, îţi voi da cea mai apropiată comoară cu condiţia ca tu să-mi oferi o monedă în prima luni a fiecărei săptămâni şi tu să nu mă chemi decât în ziua fiecărei săptămâni astfel: de la ora 10 seara până la ora 2 după miezul nopţii.

Ridică-ţi pactul, l-am semnat, iar dacă tu nu-ţi vei ţine cuvântul, vei fi al meu în următorii 20 de ani”.

Lucifuge Rofocale

Răspuns dat spiritului

Primesc propunerea ta cu condiţia ca să-mi aduci cea mai apropiată comoară, pe care o voi putea lua cu mine

imediat.

Răspunsul spiritului

Urmează-mă şi ia comoara pe care ţi-o voi arăta.

Atunci urmaţi spiritul către comoară aşa după cum este arătat în triunghiul pactelor, fără să vă fie frică, aruncaţi pactul semnat pe comoară; atingându-l cu bagheta.

Luaţi cât puteţi duce şi întoarceţi-vă în triunghi mergând de-a-ndărătelea; aşezaţi comoara în faţa voastră şi începeţi să citiţi eliberarea spiritului, ca mai jos.

Conjuraţia şi eliberarea spiritului cu care s-a făcut pactul

„O mare Lucifuge! sunt mulţumit de tine în prezent, te las în repaus şi îţi permit să te întorci unde doreşti, fără a face zgomote sau să laşi mirosuri neplăcute.

Gândeşte-te la angajamentul luat în pact, căci dacă nu-i ve:

respecta o clipă, poţi fi sigur că te voi chinui mereu cu marele puternicele cuvinte ale claviculei marelui rege Salomon prin care sunt forţate toate spiritele rebele să dea ascultare.

Rugăciunea către Atotputernic pentru acordarea graţiilor

Dumnezeule Atotputernic, tată ceresc, care ai creat toate lucrurile pentru folosul şi utilizarea oamenilor, îţi ofer umilele mele acţiuni de favoare pentru că tu prin marea ta bunătate ai permis ca fără risc, să pot face un pact cu unul din spiritele tale revoltate şi să-l supun să-mi dea tot ceea ce am nevoie.

Îţi mulţumesc, Dumnezeu Atotputernic de binele pe care mi l-ai făcut în această noapte; binevoieşte să-mi acorzi mie creatură sărmană, preţioasele tale favoruri; acum o mare Dumnezeu! căruia i-am cunoscut întreaga forţă şi putere a marilor promisiuni, când ai spus: „caută şi vei găsi. bate şi ţi se va deschide”.

Şi tu cum mi-ai spus şi recomandat de a ajuta pe săraci, binevoieşte mare Dumnezeu de a mă inspira cu adevăratele sentimente de milă şi fă ca să pot răspunde la o aşa de sfântă opera cu o mare parte din bunurile pe care marea Divinitate a făcut să (în dăruit.

Fă, o mare Dumnezeu ca să mă pot bucura în linişte de aceste mari bogăţii pe care le am acum şi nu permite nici unui spirit rebel să mă împiedice să mă bucur de această preţioasă comoară pe care tu mi-ai permis s-o stăpânesc.

Inspiră-mi de asemenea, o mare Dumnezeu! sentimentele necesare pentru a mă putea despărţi de ghiarele demonului şi de

(poate spiritele răutăcioase. Mă supun, mare Dumnezeu Tatăl, Dumnezeule Fiu şi Spiritul Duh, sfintei tale prefecţii.

Amin".

Cuvântare pentru a te feri de spiritele rele

O Tată-Atotputernic! O mamă şi cea mai iubită dintre Mame!

O Exemplar admirabil al sentimentelor şi iubirii de mamă! O Fiu, floare a tuturor fiilor! O formă a tulutor formelor! Suflet, spirit armonic şi număr al tuturor lucrurilor, apără-mă, îndrumă-mă şi fi-mi de ajutor ftmin".

Citat prie dictorum Spirituum 1. Ubi quem voleris spiritum cujus nomen et officium supra cognosces imprimis autent ab omni pollutione minimum tres vei quatuor dies mundus este în prima citatione, şic et spiritus postea obsequentiores crunt; fac et circulum, et voca spiritum cum multă intentione, primum verso annulum în mânu continentur: înde bane tecitato benedictionem, luo nomine et socii, şi praesto fueris, et iaffectum tui instituti sortieris, necdementum a spiritibus saucies: iruri tuae animae perditionem.

In nomine Domini noştri Jesu Christi, Patris et Filii et

Spiritus şti, Sancta Trinitas et inseparabilis Unitas, te invoco. ut şiş mihi salus et defensio, et protecţio corpores et animae meae et omnium rerum nnearum.

Per virtutem sanctie cruciş et per virtutem pasionis tuae deprecorte. Domine Jesu Christe, per merita beatissimae Mariae Virginis et matns tuae atque omnium sanctorum tuorum, et mihi Concedas graţiam et potestatem divinam super omnes malignos spirituos, et quoqumque nominibus invocanero statim exomne parte Conveniant, et voluntatem mi-am perfecte adimpleant quod mihi nihil nocentes neque timorem inferentes, şed potins obedientes. et ministrates, tua districte virtute praecipientes, mandata mea perficient. Amen.

Sanctus. sanctus Dominus Deus, sabaoth, qui venturus est judecare vivos et mortuos; tu es A et & primus et novissimus. Rex regum et dominus dominautium.

Joth, Aglanabrath, EI Abielanathi Enotiel Amazin sedames heyes tolima Elias ischiaras arganatos ymas heli Messias, per haec tuo S. nomina et per omnia alia invoco te et obseerote. Domine, Jesu Christe, per tuam nativitatem, per baptismum tuum, per passionem et crucem tuam. per ascensionem tuam, per adjuventum Spiritas Sancti Paracleti, per amărâtudine animae tuae quando exivit de corpore tuo, per quinque vulnera tua, per sanguinem et aquam qual exierunt de corpore tuo per sacramentum quod dedişti discipulis tuis pridie quam passus fuşti; per sanctum Trinitatem, per individuani unitatem, per beatam Mariam malrem tuam, per Angelos et Arehangelos, per prophetos et patriarchas et per omnes sanctos tuos, et per omnia sacramenta quae frunt în honore tuo.

Adoro te et obsecrote, benedico tibi et rogo, ut adcipias orationes has et conjurationes has et verba oris mei, quibus uti voluero.

Peto, Domine, Jesu Christe, da mihi virtutem et

potestatem tuam super omnes Angelos tuos qui de coelo ejecti sunt ad decipiendum genus humanum, ad attrahendum cos, ad constrângendum, ad ligandum cos panter et solnendum; et congregandum cos coram et ad praecipiendum cis, ut omnia quae possunt faciant, et verba mea vocemque mi-am nullo modo contemnant şed mihi et dictis mers obediant et me timeant; per humanitatem et misericordiam et graţiam tuam deprecor et peto te Adonay amay horta vide goram mitey hei surana y syon y svesy et per omnia nomina tua sancta per omnes sanctas et sanctos tuos. per Angelos et Arehangelos; Potestates, Dominationes et Virtutes, et per illud nomen per quod Solomo constrigebat daemones et conclusit ipso Eth rocebam her agle goth joth othie venechnabrat.

Et per omnia sacra nomina quae scripta sunt in hoc libro, et per virtutem corumdem, quatenus me potentem facias, congregare, constrângere omnes tuos spiritus de coelo depulsos, ut mihi veracitér de omnibus mers interrogatis, de quibus guaeram. responsionem veracem tribnant, et omnibus mers mandatis illi satisfaciant, sine laesione corporis et animae meae et omnium ad me peră nentium; per Dominum nostru m Jesum Christum filium tuum, qui teeum vivit et regnat în unitate Spiritus Sancti Deus, per omnia saecula.

3. O Pater omnipotens! O Fiii sapiens! o Spiritus Sancti! corda hominum illustrans, o vos tres impersonnis, una vero deitas în substantia, qui Adamae et Evae în pecatis corum perpecisti et propter corum peceata morte subiecţi, tuum filium terrpissima, în lignoque sanctae crucişi susţinuişti, o misericordissime, quando tuam.

confugio misericordiane, et supplico modis omnibus quibus possum.

per haec nomina sancta tui filii. scilicet A et V

Et per omnia alia sua nomina, quatenus concedas mihi virtutem et potestatem tuam, ut valem tuos spirituos.

qui de coelo ejecti sunt, ante me citare, et ut ipsi meum loquantur, et mandata mea perficiant statim et sine mora cum corum voluntate, sine omni laesione corpori, animae et bonorum meorum, etc.

I Continua ut în libro Annuli Salomonis continentur.

1 O summa et aeterna virtus Altissimi, quae te disponente, his judicio vocatis vayeheon stimulamaton exphares tetragramaton iliorum rion esytioexistioneriona onera brasym moyn messiassolxer, Emmanuel, Sabaoth, Adonay te adoro, te invoco totius mentis, viribus mers imploro, quatenus per te praesentes orationes et consacrationes et conjurationes consacrantur, videlicet, et ubicumque maligni spiritus în virtute tuorum nominum sunt vocaţi et omni parte conveniant et voluntatem mi-am exorcismis diligenter adimpleant fiatl fiatl fiatr

Tabel de zilele norocoase şi nenorocoase

Zile norocoase	Luna	Zile nenorocoase
3, 10, 27, 3	Ianua rie	13.25
7.8, 18	Febru arie	2, 10, 17, 22
3, 9, 12, 14, 16	Marti e	13, 19, 23, 28
5, 17	Aprili e	13, 20, 29, 30
1, 2, 4, 6, 9, 11	Mai	10, 17, 20
8, 5, 7, 9, 12, 23	Iunie	4, 20
3.6, 19, 23, 30	Iulie	5.13, 27
5, 7, 10, 11, 29	Augus t	2, 13, 27, 31
6, 10,	Septe	13, 16,

13, 18, 30 mbrie 18, 29
13.16. Octo 3, 9, 27
25, 31 mbrie
3, 13, Noie 16, 25
23, 30 mbrie
10, Dece 15,
20.29 mbrie 28.31

Compoziţia cerne lei pentru scris pactele

Pactele nu trebuie scrise cu cerneală ordinară. De fiecare dată când se cheamă un spirit, ea trebuie reînnoită.

Puneţi într-o ulcică de pământ smălţuită nouă. apă de râu şi praful de mai jos. Luaţi ramuri de ferigi culese în ajunul Sfântului Ioan; vrej de viţă tăiată pe lună plină în luna martie şi aprindeţi acest foc cu hârtie virgină şi îndată ce apa va începe să fiarbă, cerneala va fi gata.

Re-eta-prafului

Luaţi 10 uncii nucă de galla şi 3 uncii vitriol roman (sulfat feros); alaun, gumă arabică câte două uncii fiecare puneţi totul în apă şi încălziţi la fierbere. Se obţine o cerneală neagră.

MAGIA CEREMONIALĂ

Ceremoniile, veşmintele, parfumurile, obiectele şi figurile sunt necesare pentru a stimula imaginaţia, a educa voinţa şi a asigura succesul operaţiilor magice. Aceste ritualuri nu au nimic fantastic şi nici arbitrar; ele ne-au fost transmise din antichitate şi subzista în permanenţa datorită unor legi esenţiale de realizare analogică şi a raportului care există în mod necesar între idei şi forme.

Când este vorba de ritual, Paracelsus deţine în magie un toc important. Nimeni nu a realizat decât el lucrări aşa de vaste şi esenţiale. El ne învptă în filosofia ocultă despre existenţa unui agent magnetic a atotputernicei voinţe. El rezumă astfel întreaga ştiinţă a caracterelor în două semne, care sunt stele macro- şi microcosmosului. El se adresează adepţilor spunând că este important să nu fie

iniţiaţi vulgul. Paracelsus nu învăţa ritualul, dar îl practica, iar practica sa era un şir de miracole.

În magie au o mare importanţă ternarul şi cuaternarul. Prin unirea lor se obţine marele număr religios şi cabalistic ce reprezintă sinteza universală şi care constituie septenarul sacru.

Lumea, după cum credeau cei vechi, este guvernata de şapte cauze secunde, cum le-a denumit Tritheme, secundaei şi acestea sunt forţele universale desemnate de Moise sub numele plural de Eloam, dumnezeii. Aceste forţe analoage şi contrare unele altora, produc echilibrul prin contrastele lor şi reglează mişcările sferelor.

Evreii îi denumeau cei şapte mari arhangheli şi le-au dat numele *de* Michael, Gabriel. Raphael. Anael, Samael, Zadkiel şi Oriphiei.

Gnosticii creştini îi denumeau pe ultimii patru Uriel, Barachiel, Sealtiel şi Jehudiel. Alte popoare au atribuit acestor spirite conducerea celor şapte planete principale şi au acordat denumiri marilor lor divinităţi Toţi cred în influenţa lor relativă şi astronomia le-a divizat cerul antic şi le-a atribuit succesiv guvernarea celor şapte zile ale săptămânii.

Aceasta e raţiunea diverselor ceremonii ale săptămânii magice şi a cultului şeptenar al planetelor.

Am observat că planetele în acest caz. sunt simple semne şi nimic altceva; ele au influenţa pe care legea universală le-a atribuit-o, i pentru că sunt mai adevărate decât astrele spiritului uman, şi mai reale decât stelele cerului.

Soarele, pe care magia antică, l-a considerat întotdeauna fix, nu poate fi o planetă decât pentru vulg; el reprezintă în săptămână ziua de repaus, pe care o denumim duminică şi pe care cei vechi o chemau ziua soarelui.

1 Cele şapte planete magice corespund celor şapte

culori ale prismei şi celor şapte note ale octavei muzicale, ele reprezintă de asemenea şapte virtuţi şi prin opoziţie, cele şapte vicii ale moralei creştine.

Cele şapte sacramente se referă de asemenea la acest mare septenar universal. Botezul, care consacră elementul apei, se referă la lună; penitenţa riguroasă se află sub auspiciile lui Samael, îngerul lui Martie; confirmarea, ce oferă spiritul inteligenţei şi comunică adevăratului credincios darul limbilor, se află sub auspiciile lui Raphael, îngerul lui Mercur; eucharistia substituie realizarea sacramentală a lui Dumnezeu şi-l face pe om sub imperiul lui Jupiter; căsătoria este consacrată de Îngerul Anael, geniul purificator al lui Venus; extremul – mir ce constituie salvarea bolnavilor se află sub semnul lui Saturn şi al ordinului ce consacră sacerdoţiul luminii, fiind în mod cu totul special marcat de caracterul soarelui. Aproape toate aceste analogii au fost remarcate de savantul Dupuis.

Operele magice sunt de asemenea în număr de şapte: 1.

Operele de lumină şi bogăţie, sub auspicele soarelui; 2. Operele de divinaţie şi de mistere, sunt sub invocaţia lunii; 3. Operele de abilitate, ştiinţa şi elocinţa, sunt sub protecţia lui Mercur; *A.* Operele de mânie şi pedeapsă, consacrate lui Marte; 5. Operele de iubire sunt favorizate de Venus; 6. Operele de ambiţie şi de politica, sunt sub auspiciile lui Jupiter; 7. Operele de blestem şi moarte, sunt sub patronajul lui Saturn. În simbolismul teologic, soarele reprezintă verbul adevărului; luna reprezintă religia însăşi; Mercur, interpretarea şi ştiinţa misterelor, Marte, Justiţia, Venus mila şi iubirea, Jupiter salvarea şi renaşterea, Saturn pe Dumnezeu Tatăl sau Iehova lui Moise. În corpul omenesc, soarele este analog inimii, luna creierului.

Jupiter mâinii drepte, Saturn mâinii stângi, Marte piciorului stâng şi Venus piciorului drept. Mercur părţilor

sexuale, fapt care a făcut ca el să reprezinte adesea geniul acestei planete sub o figură androgină.

Pe faţa omului, soarele domină fruntea, Jupiter ochiul drept.

Saturn ochiul stâng, luna domneşte între ochi, Marte la rădăcina nasului, Marte şi Venus guvernează cele două urechi, Mercur gura şi bărbia. Aceste noţiuni formau la cei vechi, ştiinţa ocultă a fizionomiei, relevată în mod imperfect de Lavater.

Magul ce doreşte să se dedea la lucrări de lumină, va opera duminica, de la miezul nopţii la orele opt dimineaţa, sau de la orele 15 la 22 seara. El va fi îmbrăcat cu o robă purpurie, cu o tiară şi brăţări din aur. Altarul pentru parfumuri şi trepiedul focului sacru vor fi înconjurate de ghiriande de laur, heliotrop şi floarea soarelui; parfumurile vor fi cinamoniu, tămâie bărbătească, şofran şi sandal roşu; inelul îi va fidin aur cu o piatră din crisolită sau rubin; covoarele vor fi din piei de leu, iar evantaele vor fi din pene de erete.

Lunea va purta o robă albă cu lame de argint, cu un triplu colier din perie, cristale şi selenite; tiara va fi acoperită cu mătase galbenă, cu litere din argint ce formează în limba ebraică monograma lui Gabriel. aşa cum se menţionează în filosofia ocultă a lui Agrippa; parfumurile vor fi santal alb, camfor, ambră, aloes şi sămânţă de concombre pisată; ghirlandele vor fi din pelin, selenotrop şi gălbinete de pădure (Ranunculus aureus). Se vor evita vopselele, veşmintele sau obiectele de culoare neagră şi nu se va avea asupra sa niciun metal afară de argint.

Marţea, este ziua operaţiunilor de mânie, roba va fi de culoarea focului sau ruginie sau ca sângele, cu o centură şi brăţări din oţel; tiara va fi încercuită cu fier şi nu se vor folosi inele, ci doar un stilet magic şi sabia; ghirlandele vor fi din alesnith şi virnaţ (Ruta graveoleus) şi

se va purta pe deget un inel de oţel având ca piatră preţioasa un ametist.

Miercuri este ziua favorabilă ştiinţelor înalte, roba va fi verde sau dintr-o stofă cu reflexe de diferite culori; colierul va fi din perle de sticlă goale la mijloc conţinând mercur, parfumurile vor fi smirna, nucuşoară (Myristica fragrans) şi storax; florile vor fi narciza, crinul, trepădătoarea (Mercurialis annua), fumăriţă (Fumăria officinalis) şi maghiran (Origanum vulgare); piatra preţioasă va fi agatul.

Joi ziua marilor opere religioase şi politice, roba va fi roşu-aprins (stacojiu) şi se va purta pe frunte o lamă de cositor având caracterele spiritului lui Jupiter şi următoarele trei cuvinte: Giarar, Bethor.

Samgabiel; parfumurile vor fi: tămâie, ambră gri, balsam, boabe de paradis, macis şi şofran; inelul va fi ornat cu un smarald sau un safir; ghirlandele şi coroanele vor fi din stejar, plop (Populus), smochin şi rodie (Punica granatum).

Vinerea, ziua operaţiunilor amoroase, roba va fi de un albastru azuriu, vopselele vor fi verzi şi roz, ornamentele din cupru lustruit.

coroana va fi din violete; ghirlandele din trandafir, mirt şi măslin; inelul va fi ornat cu o turcoază, lapis-lazuli şi berii vor servi pentru tiară şi agrafe: evantaiul va fi din pene de barză şi operatorul va purta pe piept un talisman din cupru cu caractere din Anael şi aceste cuvinte:

Aveeva, Vadelilth.

Sâmbăta ziua operelor funebre, roba va fi de culoare neagră sau brună, cu litere brodate cu mătase de culoare oranj; se va purta la gât o medalie de plumb având semnul lui Saturn şi aceste cuvinte:

Amalec, Aphiel, Zarahiel; parfumurile vor fi: diagridium, scamonea, piatra acră, sulf şi assa foetida; inelul va avea o piatră de onyx; ghirlandele vor fi din

frasin, chiparos şi elebor negru, pe onyxul inelului se va grava în orele consacrate lui Saturn, un cap dublu al lui Ianus.

Caldendarul magic

Operaţiunile magice se fac de preferinţă primăvara (20 martie – 20 iunie) când natura începe să renască; vara (20 iunie – 20 septembrie) ele ating perioada cea mai favorabilă natura fiind în plină dezvoltare; toamna pot fi continuate (20 sept20 decembrie); iarna însă este sezonul de studii teoretice.

În luna martie se culege sporişul şi se fac talismanele ce risipesc supărările;

În aprilie şi mai se fac operaţiile şi talismanele de dragoste.

În iunie se prepară pergamentul magic şi se fac talismanele de voiaj. Se prepară bagheta magică şi se culeg ierburile din acea epocă.

Iulie, lună în care se prepară pielea de broască pentru operaţiile ce se fac în ianuarie. Se culege crinul, urzica şi vanilia.

August, timp bun pentru evocaţii şi apariţii conştiente a spiritelor.

Septembrie se fac talismane de dragoste

Octombrie, talismane de război contra rănilor.

Noiembrie se face evocarea spiritelor infernale.

Decembrie se fac talismane favorabile comerţului şi creşterii animalelor.

Ianuarie favorabil evocaţiei spiritelor.

Februarie talismane împotriva apoplexiei.

Pentru experimentare e preferabil de a se stabili o regulă, ţinând socoteală de simpatiile şi antipatiile planetare şi de poziţia lunii şi a soarelui, alternând operaţiile de luciditate cu cete de exteriorizare a corpului astral şi cu cele de evocaţie.

Un magician trebuie să ştie să-şi calculeze ora

„miezului nopţii care nu corespunde cu ora 12 indicată de ceasornice. Pentru a calcula miezul unei nopţi, procedaţi astfel: Căutaţi în orice calendar ora când apune soarele în acea zi şi ora când răsare soarele în ziua următoare şi vedeţi cât este durata nopţii calculată în minute. împărţiţi în două suma minutelor şi apoi la 60 şi veţi avea exact ora şi minutele miezului nopţii.

Simpatii şi antipatii planetare

Saturn este prieten cu Marte, duşman cu ceilalţi. Jupiter e prietencu toţi afară de Marte. Marte e prieten cu Venus, duşman cu ceilalţi. Soarele e prieten cu Jupiter şi Venus. duşman cu Mercur şi Marte. Venus e prieten cu Soarele. Marte, Mercur, Luna şi duşman cu Saturn. Mercur e prieten cu planetele bune şi duşman cu cele re! e.

Luna nu are simpatii şi nici antipatii.

Feriţi-vă a supăra vreo planetă făcând apel la ea când vreunul din duşmanii ei este în plină ascendenţă. În general, feriţi-vă de Saturn şi Marte cele mai răutăcioase planete ale sistemului solar, ajutându-vă cât mai mult posibil de Jupiter, Soare şi Venus.

Duminica se află sub puterea Soarelui, Lunea sub Lună. marţea sub Marte. miercurea sub Mercur, joia sub Jupiter, vinerea sub Venus şi sâmbăta sub Saturn.

Sub Saturn se încep acte de acţiune, viaţă, edificii, doctrină şi prefacere. Sub Jupiter acte de onoare, dorinţe, bogăţii şi îmbrăcăminte. Sub Marte acte de război, închisoare, căsătorie şi duşmănie. Sub Soare, speranţe, izbândă, avere şi moştenire. Sub Venus –, acte de prietenie, societate, pelerinaj. Sub Mercur, boală, pagubă, prigoană şi teamă. Sub Lună, case. speranţe, drum şi furtişag.

Ierburile magice

Ierburile sunt considerate în magie ca ajutătoare şi ca mijloace de legătură între om şi macrocosmos, deci ele sunt supuse influenţelor planetare.

Saturn stăpâneşte ierburile otrăvitoare şi narcotizante, pe acelea ce au un gust amar şi un miros puternic precum şi pe acelea care par a nu produce fructe.

Jupiter, ierburile cu miros plăcut sau pomii cu fructe oleaginoase: nuca şi măslinele.

1) *A şo consulta lucrarea noastră Plante de vraja, Ed. Ad. Bucureşti, 1994.*

Operaţia trebuie să aibă un scop precis, atât în operaţiile de vrăjitorie, cât şi în evocările spiritelor infernale. Înainte de facerea oricărei conjuraţii, căutaţi a vă fortifica şi antrena voinţa prin acte de hotărâre şi executare (vezi lucrarea noastră Hipnotismul, Ed. AII, Bucureşti, 1996).

Se vor determina cu ajutorul unei busole, punctele cardinale punându-se pe plafon o stea de hârtie aurită cu patru colţuri care să arate aceste direcţii.

La apus se va stabili laboratorul propriu-zis, adică o masă lungă şi destul de lată, cumpărată, consacrată şi semnată sub auspiciile planetei Mercur, acoperită cu o sticlă destul de groasă şi cu o pânză Impermeabilă şi albă. Deasupra mesei se va face o răsuflătoare care să expulzeze gazele vătămătoare.

La răsărit se va pune altarul, acoperit în permanenţă, cu o pânză fină şi albă. El trebuie să constituie un pentacol al Universului în cele trei planuri ale sale: uman, astral şi divin.

În mijlocul altarului se va aşeza o pentagramă, adică o stea cu cinci colţuri, reprezentând pe om cu cele cinci extremităţi ale sale. Ea se va desena pe o piele de viţel născut mort.

În jurul pentagramei se vor pune şapte cuburi mici din metale planetare: Plumb (Saturn); Cositor (Jupiter); Fier (Marte); Aur (Soare); Aramă (Venus); Argint cu mercur (Mercur); Argint pur (Luna). Pe fiecare cub se va grava hieroglifiul şi pătratul magic respectiv.

La stânga altarului, un mic dulap îmbrăcat înăuntru cu stofă albă, închis cu o uşă şi conţinând obiecte magice. La dreapta un alt dulap îmbrăcat în întregime în interior cu hârtie aurita şi care va conţine simbolurile principalelor culturi practicate pe pământ: un Buda, o Exagramă, o Semilună, o Cruce etc. Toate aceste lucruri trebuie cumpărate, consacrate şi semnate sub auspiciul Soarelui.

O perdea putându-se trage după voinţă va separa partea de răsărit de cea de apus a laboratorului şi pe două console: una pusă la răsărit, alta la apus, două candele vor lumina la nevoie încăperea.

Un spaţiu circular, de 2 m diametru se va păstra la mijlocul încăperii pentru facerea cercului conjuraţiilor.

Aceasta este în general dispoziţia camerei de experienţă a magicianului, detalii asupra conjuraţiilor şi diverselor operaţii magice vor fi date pe parcursul lucrării.

Triunghiul Pantacolelor

Abatele Tritheme, care în magie a fost profesorul lui Cornelius Agrippa, explică în lucrarea sa „Stenographie” secretul conjuraţiilor şi al evocărilor într-o manieră foarte filosofică şi foarte naturală, dar poate din acesta cauză, este prea simplă şi prea uşoară.

A evoca un spirit, spune acesta, constă în a intra în gândul dominant al acestui spirit şi dacă noi ne ridicăm moralmente mai sus pe aceeaşi linie, atunci vom antrena acest spirit cu noi şi el ne va deservi; În caz contrar el ne va antrena în cercul său şi noi vom deveni servitorul lui.

A conjura, înseamnă a opune unui spirit izolat rezistenţa unui curent şi a unui lanţ: „cum jurare”, „a jura împreună”, cu alte cuvinte a face actul unei credinţe comune. Cu cât ai mai mult entuziasm şi putere, cu atât mai mult conjuraţia e mai eficace. Din acest motiv creştinismul când a luat avânt a obstrucţionat oracolele: el singur dispunea de inspiraţie şi putere. Mai târziu, când Sfântul Petre a îmbătrânit, adică atunci când lumea a

considerat că îi poate face reproşuri legitime papalităţii, spiritul de profeţie a înlocuit oracolele şi Savonarola, Joachim de Flore, Jean Huş şi atâţia mulţi alţii au agitat la rândul lor spiritele şi au tradus în lamentări şi în ameninţări neliniştile şi revoltele secrete aflate în inimile oamenilor.

Poţi să fii singur când evoci un spirit, dar pentru a-l conjura trebuie să vorbeşti în numele unui cerc sau al unei asociaţii; aceasta reprezintă cercul hieroglific trasat în jurul magului în timpul operaţiei şi din care el nu trebuie să iasă dacă nu vrea să-şi piardă în acea clipă întreaga sa putere.

Să abordăm acum problema principală, problema importantă:

evocarea reală şi conjuraţia unui spirit sunt ele posibile, şi aceasta.

posibilitate poate fi demonstrată în mod ştiinţific?

La prima parte a întrebării se poate răspunde mai întâi prin aceea că orice lucru a cărui imposibilitate nu e evidentă poate şi trebuie să fie admisă provizoriu ca posibilă. La cea de a doua parte, spunem că în virtutea unei mari dogme magice a ierarhiei şi a analogiei universale, se poate demonstra cabalistic posibilitatea realităţii evocărilor; în ceea ce priveşte realitatea fenomenală a rezultatului operaţiilor magice efectuate cu conştiinciozitate, este o problemă de experienţă şi cum am mai spus-o, am constatat această realitate şi o descriem în lucrarea noastră, recomandând acelora ce vor să practice magia, să respecte întocmai instrucţiunile ce le dăm.

Toate aceste figuri, toate aceste acte analoage figurilor, toate aceste dispoziţii de numere şi de caractere nu sunt decât instrumente de educaţie pentru voinţă, căreia ele îi fixează şi determină obiceiurile. Pe de altă parte, ele servesc pentru a aduna la un loc. În [acţiune, toate puterile fiinţei umane şi a spori forţa creatoare a

Imaginaţiei. Este gimnastica gândului care se exercită pentru realizare.

Conjuraţia celor patru

Cele patru forme elementare separă şi specifică printr-un fel de schiţă spiritele create pe care mişcarea universală le separă din focul central. Pretutindeni spiritul munceşte şi fecundează materia vie ca viaţa; toată materia e animată; gândirea şi sufletul sunt peste tot.

Însuşindu-şi gândirea, care produce diverse forme, se devine stăpânul formelor şi te poţi servi de ele pentru trebuinţa ta.

Lumina astrală e saturată de suflete, pe care ea le degaje în generaţia continuă a fiinţelor. Sufletele au voinţe imperfecte care pot fi dominate şi folosite de voinţe mai puternice; ele formează atunci mari lanţuri invizibile şi pot ocaziona sau determina mari comoţii elementare.

Fenomenele constatate în procesele de magie nu au alte cauze. Spiritele elementare sunt ca şi copiii: ele îi ameţesc pe aceia care se ocupă de ele. cel puţin dacă nu le domină printr-o raţiune superioară şi o mare severitate. Aceste spirite pe care le denumim sub numele de elemente oculte. Ele sunt acelea care determină cel mai adesea pentru noi visuri neliniştitoare sau bizare, ele sunt acelea care produc mişcările baghetei divinatorii şi loviturile în ziduri sau mobile; dar ele nu pot niciodată să-şi manifeste un alt gând decât al nostru şi dacă noi nu gândim, ele nu vorbesc cu incoerenţa visurilor.

Ele reproduc indiferent binele şi răul. pentru că nu au liber arbitru şi în consecinţă sunt lipsite de responsabilitate; ele se arată exaltaţilor şi somnambulilor sub forme incomplete şi fugitive. Ele au dat naştere coşmarurilor din Sfântul Anton şi foarte probabil viziunilor lui Swedenborg; ele nu sunt nici condamnate şi nici vinovate, sunt cuvioase şi inocente. Se poate uza sau abuza de ele ca şi de nişte animale sau de copii. Astfel magicianul

care se foloseşte de concursul lor îşi asumă o responsabilitate enormă, căci el va trebui să răscapete (plătească) păcatele răului pe care îl va face folosind concursul acestora şi mărimea chinurilor îndurate de el va fi proporţional mai mare cu puterea pe care o va exercita cu ajutorul lor.

Pentru a domina spiritele elementare şi a deveni astfel regele elementelor oculte el trebuie mai întâi să treacă cele patru probe ale vechilor iniţieri şi cum aceste iniţieri nu mai există, el trebuie să le suplinească prin acţiuni analoage, cum ar fi de exemplu să se expună fără frică la un incendiu, să traverseze un hău pe un trunchi de arbore, să escaladeze vârful unui munte pe vreme de furtună, să treacă înot o cascadă sau un vârtej primejdios.

Omul care are frică de apă nu va domni niciodată peste ondine; acela care se teme de foc, nu va putea comanda salamandrelor şi cel care va avea ameţeli, trebuie să lase în pace sylfele şi să nu irite gnomii, căci spiritele inferioare nu ascultă decât de o putere care le-a dovedit că le este stăpân chiar în propriul lor element.

Când s-a dobândit prin înţelepciune şi exerciţiu această putere incontestabilă, trebuie impus elementelor verbul voinţei sale prin consacraţii speciale ale aerului, focului, apei şi pământului şi aceasta constituie începutul indispensabil al tuturor operaţiilor magice. Se exorcizează aerul suflând înspre cele patru puncte cardinale, spunând:

Spiritus Dei ferebatur super aquas, et inspiravit în faciem hominis spiraculum vitae. Sit Michael dux meus, et Sabtabiel servus meus, în luce et per lucem.

Fiat verbum halitus meus; et imperabo spiritibus aeris hujus et refraenabo equos solis voluntate cordiş mei, et cogitationement: s meae et nutu oculi dextri.

Exorciso igiturte, creatura aeris, per Pentagrammaton et nominae Tetragrammaton, in quibus sunt voluntas firma et fides recta. Amen. Sola fiat. Aşa să

fie”.

După aceea se citeşte discursul sylfelor, după ce s-a trasat în aer semnul lor cu o pană de vultur.

Discursul Sytfelor

Spirit al luminii, spirit al înţelepciunii, al cărui suflu dă şi reia forma oricărui lucru; tu în faţa căruia viaţa fiinţelor este o umbră care se schimbă şi nişte aburi care trec; tu care urci norii şi mergi pe aripa vânturilor; tu care respiri şi spaţiile fără sfârşit sunt populate; tu care aspiri şi tot ceea ce vine de la tine se reîntoarce la tine: mişcare fără sfârşit în stabilitatea eternă, fii etern binecuvântat. Noi te slăvim şi te binecuvântăm în imperiul schimbător al luminii create, a umbrelor, a reflexelor şi imaginilor şi aspirăm fără încetare la a ta imuabila şi nepieritoare claritate. Lasă să vină până la noi raza inteligenţei tale şi căldura iubirii tale: în vreme ce. ce este mobil va fi fix, umbra va avea un corp. spiritul aerului va avea un suflet, visul va fi un gând.

1 Şi noi nu vom mai fi duşi de furtună, dar vom ţine hamul cailor înaripaţi ai dimineţii şi vom îndrepta cursa vânturilor de seară pentru a zbura în faţa ta. O spirit ai spiritelor, o suflet etern al sufletelor, o suflu nepieritor al vieţii, o suspin creator, o gură care aspiri şi care respiri existenţa tuturor fiinţelor în fluxul şi refluxul cuvântului nostru etern, care e oceanul divin al mişcării şi al adevărului. Amen”.

Se exorcizează apa prin aşezarea mâinilor, prin suflare şi prin cuvânt amestecând sarea consacrată cu puţină din cenuşa care a rămas în cădelniţă. Stropirea se face cu rămurele de verveină, perveuche (saschiu, brebenoc, Vinca herbacea), liliac, mentă, valeriană, frasin, busuioc, legate cu un fir scos din caierul de tors al unei fecioare, cu o coadă de alun ce nu a avut încă fructe şi pe care gravaţi cu poansonul magic caracterele celor şapte spirite.

Binecuvântaţi şi consacraţi separat sarea şi cenuşa cu tămâie, spunând:

Asupra sării

Înisto sale sit sapientia, et ab omni corruptione şervet mentes nostras et corpora nostra, per Hochmael et în virtute Ruach-Hochmael, recedant abisto fantasmata hyfae ut sit sal coelestis, sal terrae et terra salis, ut nutrietur bos triturans et addat sper nostrae cornua tauri volantis. Amen".

Asupra cenuşii

Revertatur cinis ad fpntem aquarum viventium, et piat terra fructificans, et germinet arborem vitae per tria nomina, quae sunt Netsah. Had et Jesod, în principio et în fine, per Alpha et Omega qui sunt în spiritu AZOTH. Amen".

Amestecând apa, sarea şi cenuşa

În sale sapientiae alternae, et în aqua regenerationis, et în cinere germinante terram novam, omnia fiant per Eloim, Gabriel, Raphael et Uriel, in saecula et aenas. Amen".

Exorcismul apei

„Fiat firmamentum in medio aquarum et separet aquas ab aquís quae superius sicut quae inferius et quae inferius sicut quae superius ad perpetranala miracula rei unius. Sol ejus pater est, luna materet ventus hanc gestavit in utero suo, ascendit ad terra ad coelum et cursus a coelo în terram descendit. Exorcisote, creatura aquae, ut bis mihi speculum Dei vivi în operibus ejus, et fons vitae. et abluţio peccatorum. Amen".

Discursul Ondinelor. „Rege teribil al mării, tu care ţii cheile cataractelor cerului şi care închizi apele subterane în cavernele pământului: rege al potopului şi al ploilor de primăvară; tu care deschizi izvoarele fluviilor şi ale fântânilor, tu care comanzi umiditatea, care este ca şi sângele pentru pământ, şi seva plantelor, te adorăm şi te

invocăm. Noi, creaturile tale mobile şi schimbătoare, vorbeşte-ne în marile agitaţii ale mării şi noi tremurăm în faţa voastră; vorbiţi-ne de asemenea în murmurul apelor limpezi şi noi vă dorim iubirea noastră. O imensitate în care se vor pierde toate fluviile fiinţei, ce renasc întotdeauna în voi! Ocean de perfecţiuni infinite! înălţime ce vă puneţi în profunzime, profunzime ce vă sporiţi în înălţime, du-ne la veritabila viaţă prin inteligenţă şi prin iubire! Du-ne ia imortalitate prin sacrificiu, astfel să fim demni de a vă oferi într-o zi apă, sânge şi lacrami, pentru iertarea păcatelor. Amen".

Se exorcizează focul aruncând sare, tămâie, răşină alba, camfor şi sulf, pronunţând de trei ori numele geniilor focului, Michael, regele soarelui şi al fulgerelor; Samael regele vulcanilor şi Anael, prinţul luminii astrale după care se recită discursul, salamandrelor.

Discursul salamandrelor

„Nemuritor/ etern, inexprimabil şi necreat, tatăl al tuturor lucrurilor ce eşti purtat pe un car ce merge mereu şi fără încetare prin lume; dominator ai imensităţilor eterate unde este ridicat tronul puterii tale, din înaltul căruia ochii tăi redutabili descoperă totul şi frumoasele şi sfintele tale urechi ascultă totul, ajută-ţi copiii pe care tu i-ai iubit de la naşterea secolelor, căci aurita şi marea ta eternă majestattpluteşte deasupra lumii şi a cerului de stele; tu te-ai ridicat peste ele.

O fac strălucitor, şi acolo tu aprinzi şi te întreţii pe tine însuţi prin propria ta splendoare şi ieşi din esenţa râurilor inepuizabile de lumină care hrănesc spiritul tău infinit. Acest spirit infinit hrăneşte toate lucrurile şi face ca această comoară inepuizabilă de substanţa totdeauna gata pentru generaţia care munceşte şi care îşi însuşeşte formele pe care tu le-ai impregnat de principiul tău. Din acest spirit îşi iau de asemenea originea aceşti regi foarte sfinţi ce se află în jurul tronului tău şi care compun curtea

ta, o tată universal! o unic! o tată al preafericiţilor muritori şi nemuritori!

Tu ai creat mai ales puteri care sunt minuni asemănătoare ale eternei tale gândiri şi ale esenţei tale adorabile; tu le-ai stabilit superioare îngerilor ce anunţau lumii voinţa ta; în fine, tu ne-ai crea:

cel de al treilea rang în imperiul nostru elementar. Acolo, continuul nostru exerciţiu este de a te slăvi şi adora dorinţele tale; acolo noi ardem fără încetare dorind să te posedăm. O tatăl o mamă! cea mai iubită dintre mame! O arhetip admirabil de maternitate şi de pură iubire! o fiu, floarea fiilor! o forma a tuturor formelor, suflet, spirit, armonie şi număr al tuturor lucrurilor! Amen!" *

Se va exorciza pământul prin stropire cu apă, prin suflare şi prin foc, cu parfumurile adecvate pentru fiecare zi şi se va citi discursul gnomilor.

Discursul gnomilor

„Rege invizibil, ce ai luat pământul ca sprijin şi care ai săpat abisurile pentru a le umple cu atotputerea ta; voi al cărui nume faceţi să tremure bolţile lumii, voi care aţi făcut să curgă cele şapte metale în venele pietrei, monarh al celor şapte lumini; plătitor al muncitorilor subterani, dăne nouă aerul dorit şi lumii limpezimea; Veghem şi muncim fără încetare, căutăm şi sperăm, prin cele 12 pietre ale cetăţii sfinte, prin talismane ce au fost îngropate, prin cuiul de magnet ce traversează centrul lumii. Doamne, doamne, doamne, ai milă de acei ce suferă, eliberează piepturile noastre, eliberează şi ridică capetele noastre, creşte-ne. O stabilitate şi mişcare, o zi învăluită de noapte, o obscuritate drapată de lumină! O stăpâne care nu reţii niciodată pentru tine salariul muncitorilor tăi! O albeaţă argintie, o splendoare aurită! O coroană de diamante vii şi melodioase! care porţi cerul pe deget ca un inel cu safir, tu care ascunzi sub pământ regatul pietrelor, sămânţa minunată a stelelor, trăiţi, domniţi şi fiţi etern cel care

împărţiţi bogăţiile de care ne faceţi paznici. Amen”.

Trebuie remarcat că regatul special al gnomilor este la nord, cel al salamandrelor la miazăzi, cel al silfelor la orient şi cel al ondinelor la occident. Ele influenţează cele patru temperamente ale omului, adică gnomii asupra celor melancolici, salamandrele asupra sanguinilor, ondinele asupra flegmaticilor şi silfele asupra celor biloşi.

Semnele lor sunt: hieroglifele sunt taurul pentru gnomi şi li se comandă cu sabia; leul pentru salamandre şi li se comandă cu bagheta furcă sau tridentul magic? vulturul pentru silfe şi li se* comandă cu sfintele pentacle; în fine a vărsătorului pentru ondine care se evocă cu cupa pentru libaţii. Suveranii respectivi sunt Gob pentru gnomi, Djân pentru salamandre, Paralda pentru sylfe şi Nicksa pentru ondine. Când un spirit elementar vine să ameţească sau cel puţin să-i neliniştească pe locuitorii acestei lumi, trebuie conjurat prin aer, prin apă, prin foc şi prin pământ suflând şi stropind, arzând parfumuri şi trasând pe pământ steaua lui Salomon şi pentagrama sacră. Aceste figuri trebuie să fie perfect regulate şi făcute fie cu cărbuni de foc consacraţi, fie cu o trestie muiată în diverse culori în care se va amesteca pulbere de magnet. Apoi ţinând în mână pentacolul lui Salomon şi luând rând pe rând sabia, bagheta şi cupa, se va pronunţa următoarea conjuraţie cu voce tare:

„Căput mortuum, imperet tibi Dominus per vivum et devotum serpentem.

Cherub, imperet tibi Dominus per Adam Jotchavah! Aquíla errans, imperet tibi Dominus per ataş Tauri. Serpens, imperet tibi Dominus tetragrammaton perangelum et leonem! Michael, Gabriel, Raphael, Anael!

Flaut Tudor per spiritum Eloim.

Maneat Terra per Adam lot-Chavar.

Fiat Firmamenium per lahuvehu-Zebaoth.

Fiat Judicium per ignem în virtute Michael.

Înger cu ochii morţi, ascultă sau unge-te cu această apă sfântă.

Taur înaripat, lucrează sau întoarce-te la pământ dacă nu vrei să te înţep cu această sabie.

Vultur înlănţuit, ascultă de acest semn, sau retrage-te în faţa acestui suflu.

Şarpe mişcător, târăşte-te la picioarele mele, sau vei fi chinuit de focul sacru şi dispari odată cu parfumurile pe care le ard.

Ca apa să se reîntoarcă la apă, ca focul să ardă. ca aerul să circule, ca pământul să cadă pe pământ *prin* virtutea pentagramei care e steaua dimineţii şi în numele tetragramei ce se află gravată în centrul crucii luminii. Amen".

Semnul crucii adaptat de creştini nu le aparţine în exclusivitate.

El este şi cabalistic şi reprezintă opoziţiile şi echilibrul quaternarului elementar. Cu semnul crucii trebuie începută şi terminată orice conjuraţie a celor patru.

Pentru a supune şi aservi spiritele elementare nu trebuie niciodată să te abandonezi defectelor care le caracterizează. Astfel, niciodată un spirit uşor şi capricios nu va putea guverna Sylfele.

Niciodată o creatură moale, rece şi schimbătoare nu va putea fi stăpâna ondinelor; mânia irită salamandrele şi grosolănia lacomă îi face pradă capriciilor pe respectivii, gnomilor.

Trebuie să fii prompt şi activ ca sylfele, flexibil şi atent la imagini ca ondinele, energic şi puternic ca salamandrele, muncitor şi răbdător ca gnomii; într-un cuvânt, trebuie să-i învingi în forţa lor fără a nu te lăsa niciodată aservit de slăbiciunile lor. Atunci când eşti ferm în această dispoziţie, lumea întreagă va fi în serviciul operatorului.

El va trece în vreme de furtună şi ploaia nu-i va atinge capul; vântul nu-i va deranja nici măcar o cută a hainei; el va traversa focul fără să se ardă: va merge prin apă şi va vedea diamantele de-a lungul pământului. Oamenii aflaţi în stări extatice sunt imuni la acţiuni exterioare.

Metalele care corespund celor patru forme elementare sunt aurul şi argintul pentru aer; mercurul pentru apă, fierul şi cuprul pentru foc şi plumbul pentru pământ. Talismanele se fac ţinându-se seama de aceasta.

Divinaţia prin cele patru forme elementare (aeromanţie, hydromancie, pyromancie şi geomancie) se face în diverse maniere, care toate depind de voinţa şi transluciditatea sau imaginaţia operatorului. În realitate cele patru elemente nu sunt decât instrumente pentru a ajuta cea de a doua vedere.

A doua vedere este facultatea de a vedea în lumina astrală.

Divinaţia, oricare ar fi ea, este primejdioasă şi inutilă, căci ea slăbeşte voinţa, sugrumă libertatea şi oboseşte sistemul nervos.

Pentagrama arzătoare

Pentagrama, denumită în şcolile gnostice. steaua arzătoare".

este semnul atotputerniciei şi al autocraţiei intelectuale. Este steaua magilor; este semnul Verbului care face firea omenească şi urmând direcţia razelor sale, acest simbol absolut în Magie reprezintă binele sau răul, ordinea sau dezordinea, mielul binecuvântat al lui Ormuz şi al Sfântului Ioan sau ţapul blestemat al lui Mendès.

Este iniţierea sau profanarea; Este Lucifer sau Vesper; steaua de dimineaţă sau de seara. Este Maria sau Lilith; e victoria sau moartea; e lumina sau noaptea.

Pentagrama ridicându-şi în aer două dintre punctele sale îl reprezintă pe Satan sau ţapul sabatului şi îl

reprezintă pe Salvatorul atunci când ridică în aer o singură rază.

Pentagrama este figura corpului uman cu cele patru membre şi un vârf unic ce trebuie să reprezinte capul. O figură omenească având capul în jos reprezintă naturalmente un demon, adică subsersia intelectuală, dezordinea sau nebunia.

Or, dacă magia este o realitate, dacă această ştiinţă ocultă este legea veritabilă a celor trei lumi, acest semn absolut, acest vechi semn ca istoria este mai mult decât istorie, trebuie să exercite şi exercită într-adevăr o influenţă incalculabilă asupra spiritelor eliberate de îmbrăcămintea lor materială.

Semnul pentagramei se cheamă de asemenea şi semnul microcosmosului, şi el reprezintă ceea ce cabaliştii cărţii lui Sohar denumesc microprosope.

Inteligenţa completă a pentagramei este cheia celor două lumi.

Este filosofia şi ştiinţa naturală absolută.

Semnul pentagramei trebuie să se compună din şapte metale sau cel puţin să fie trasat în aur pur pe marmură albă.

Se mai poate desena cu cinabru pe o piele de miel fără defecte şi fără pete simbol al integrităţii şi luminii.

Marmura trebuie să fie virgină, adică să nu mai fi servit niciodată în alte scopuri; pielea de miel trebuie preparată sub auspiciile soarelui.

Mielului trebuie să-i fi fost tăiată beregata în vremea Paştilor cu un cuţit nou şi pielea trebuie să fi fost sărată cu sare consacrată prin operaţii magice.

Neglijarea unei singure din aceste ceremonii dificile şi în aparenţă arbitrare, face să eşueze succesul operaţiilor magice.

Pentagrama este consacrată cu cele patru elemente; se suflă de cinci ori asupra figurii magice; se stropeşte cu

apă consacrată se usucă la fumul celor cinci parfumuri care sunt tămâia, mirtul, aloe, sulf şi camfor, la care se poate adăuga puţină răşină albă şi ambră gri; se suflă de cinci on, pronunţând numele celor cinci genii care sunt Gabriel, Raphael, Anael, Samael şi Oriphiel; după care se aşază alternativ pentaclul pe pământ la nord, miază zi, orient şi occident şi în centrul crucii astronomice, şi se pronunţă unul după altul literele tetragramei sacre, după care se spune cu voce joasă numele sfinte de Aleph şi Thau misterios reunite în numele cabalistic de AZOTH.

Pentagrama trebuie să fie aşezată pe un altar al parfumurilor şi sub trepiedul evocaţiilor. Operatorul trebuie de asemenea să poarte pe el figura macrocosmosului. adică steaua cu şase colţuri, compusa din două triunghiuri încrucişate şi suprapuse.

Când se evocă un spirit al luminii, trebuie întors capul stelei, adică unul din vârfurile sale către trepiedul de evocare şi cele două puncte inferioare spre altarul parfumurilor. Invers se va proceda dacă e vorba de un spirit al întunericului, dar atunci operatorul va trebui să ţină vârful baghetei sau al sabiei pe capul pentagramei.

Am arătat că semnele sunt verbul activ al voinţei. Or voinţa trebuie să dea verbul complet pentru transformarea în acţiune, şi o singură neglijenţă, reprezentând un cuvânt inutil sau o îndoială, loveşte întreaga operaţie de minciună şi neputere şi întoarce împotriva operatorului toate forţele cheltuite în van.

Trebuie deci să se abţină absolut de la ceremoniile magice ori să le îndeplinească cu scrupulozitate şi exactitate!

Pentagrama trasată cu linii luminoase pe sticlă cu ajutorul unei maşini de scris electrice, acţionează de asemenea puternic asupra spiritelor şi înspăimântă fantomele.

Vechii magicieni trasau semnul pentagramei pe

pragul intrării pentru a împiedica spiritele rele să pătrundă şi pe cele bune să iasă.

Această constrângere rezultă din direcţia razelor stelei. Două vârfuri în afară respingeau spiritele rele; două puncte înainte reţineau prizoniere; un singur punct înainte captiva spiritele bune.

Toate aceste teorii magice, bazate pe dogma unică a lui Hermes şi pe inducţiile analogice ale ştiinţei, au fost întotdeauna confirmate prin viziunile exotice şi prin convulsiile cataleptice ale aşa-zişilor posedaţi de spirite.

G francmasonilor aşezat în mijlocul stelei înflăcărate înseamnă Gnosă şi Generaţie, cele două cuvinte sacre ale vechii Kabbale.

Vrea să mai însemne şi Marele Arhitect, căci pentagrama ori din ce parte a-i privi-o, reprezintă un A.

Dispunând-o în maniera că două din vârfuri să fie în sus, şi un singur vârf în jos, se poate observa coarnele, urechile şi barba ţapului hieratic al lui Mendès şi astfel devine semnul evocaţiilor infernale.

Steaua alegorică a magilor nu e altceva decât misterioasa pentagramă; şi cei trei regi, copiii lui Zoroastru. conduşi de steaua arzătoare la barca Dumnezeului microcosmic. sunt suficiente pentru a dovedi originile cabalistice şi magice ale dogmei creştine.

Unul dintre regi e alb, altul negru şi al treilea brunet. Albul oferă aur, simbolul vieţii şi al luminii; negrul mirt. imaginea morţii şi a nopţii; brunul oferă tămâie, emblema divinităţii dogmei conciliatoare a celor două principii, după care s-au reîntors în ţările lor pe un alt drum pentru a arăta că un cult nou nu e decât un nou drum pentru conducerea umanităţii la religia unică, cea a ternarului sacru şi a radierii pentagramei, singurul creştinismul etern.

În „Apocalipsă. sfântul Ioan vede aceeaşi stea căzând din cer pe pământ. Ea se numea atunci absint sau

amărăciune şi toate apele au devenit amare. E o imagine sesizabilă a materializării dogmei, ce produce fanatismul şi amărăciunile controverselor. E creştinismul însuşi căruia i se poate adresa acest cuvânt al lui Isaia: Cum ai căzut din cer, stea strălucitoare, ce erai aşa de splendidă în dimineaţa ta?

Dar pentagrama, profanată de oameni, străluceşte mereu fără umbră în mâna dreaptă a Verbului adevărului şi vocea inspiratoare promite celui care va învinge că îl va repune în posesia stelei de dimineaţă, reabilitarea solemnă promisă astrului lui Lucifer.

După cum am văzut, toate misterele Magiei, toate simbolurile gnosei, toate figurile ocultismului, toate cheile cabalistice ale profeţiei se rezumă în semnul Pentagramei pe care Paracelsus a proclamat-o drept cel mai mare şi mai puternic dintre toate semnele.

Trebuie să ne mai mirăm de încrederea magicienilor şi de influenţa reală exercitată de acest semn asupra spiritelor tuturor ierarhiilor? Cei care nu recunosc semnul crucii tremură la imaginea stelei microcosmosului. Magul, din contră, când simte că îi slăbeşte voinţa, îşi aruncă ochii asupra simbolului, îl ia în mâna dreaptă şi se simte înarmat cu toată puterea intelectuală prevăzut ca să fie un adevărat rege demn de a fi condus prin steaua la barca realizărilor divine; prevăzut că el ştie, că îndrăzneşte, că vrea şi că tace; prevăzut că el cunoaşte utilizările pentacolului, ale cupei, ale baghetei şi ale sabiei; prevăzut în fine că privirile întreprinzătoare ale sufletului său corespund celor doi ochi de la colţul superior al pentagramei ce i se oferă în permanenţă deschişi 1.

Sabatul vrăjitoarelor

Evocarea lui Lucifer

Evocarea diavolului necesită să fii de o religie care admite un diavol creator şi rival al lui Dumnezeu. Pentru a te adresa unei puteri trebuie să crezi în ea. Fiind deci un

ferm credincios în religia diavolului, iată cum se va proceda pentru a conversa cu acest pseudodumnezeu.

Axioma magică în cercul său de acţiune, orice verb crează ceea ce afirmă.

Consecinţa directă

Cel care afirmă pe diavol îl crează sau face pe diavol.

Ce trebuie să ai pentru a reuşi în evocările infernale 1: O voinţă şi încăpăţânare invincibilă; 2: O conştiinţă în acelaşi timp înveterată spre crimă şi foarte accesibilă la remuşcări şi la teamă;

3: O ignoranţă căpătată sau naturală; 4: O încredere oarbă în tot ce nu e de crezut; 5: O idee complet ralsă despre Dumnezeu.

Mai trebuie:

În primul rând, să profanezi ceremoniile cultului în care te-ai născut şi să calci în picioare însemnele cele mai sfinte;

În al doilea rând să faci un sacrificiu sângeros;

În al treilea rând să-ţi procuri furca magică. Este o ramură dintr-o singură bucată de alun ce trebuie tăiată dintr-o singură lovitură cu un cuţit nou ce a servit la sacrificiu; bagheta trebuie să se termine

1) *Dogme et Rituel de la Houtv Magie por Eliphan Ltwts*. *Ed*. *Felix Alean Purr 1920*. *voi*. *H*. p. *63*.

În furcă; trebuie înfierată această furcă de lemn cu o furcă de fier sau oţel făcută din aceeaşi lamă a cuţitului cu care a fost tăiată.

Trebuie postit vreme de 15 zile şi să nu iei decât o masa fără sare după apusul soarelui; această masă va fi din pâine neagră şi sânge amestecat cu mirodenii fără sare sau cu bob negru şi ierburi lăptoase şi narcotice.

La fiecare cinci zile se va îmbăta, după apusul soarelui, cu vin în care s-a infuzat vreme de cinci ore cinci măciulii de mac negru şi cinci uncii de sămânţă de cânepă (haşiş) treturat: totul conţinut într-o pânză ce a fost ţesută

de o femeie prostituată (la nevoie, prima pânză căzută în mână, dacă a fost ţesută de o femeie).

Evocarea se poate face în noaptea de luni spre marţi, fie în cea de vineri spre sâmbătă.

Trebuie ales un loc singuratec şi pustiu, ca un cimitir bântuit de spiritele rele, o ruină celebră de la ţară, pivniţa unui mănăstiri abandonată, loc unde s-a comis un asasinat, un altar druidic sau un vechi templu păgân.

Trebuie să-ţi procuri o robă neagră fără cusături şi fără mâneci; o calotă din plumb constelată cu semnele Lunii, Venus şi Saturn, două lumânări din grăsime de om dispuse în două sfeşnice din lemn negru tăiate în formă de lună, două coroane de verveină, o sabie magică cu mâner negru, furca magică, un vas de cupru ce conţine sângele victimei, un vas conţinând parfumuri ce vor consta din tămâie, camfor, aloe, ambră gri, stirax amestecate şi frământate cu sânge de ţap, cârtiţă şi liliac; vor trebui de asemenea patru piroane smulse din sicriul unui om supus la chinuri, capul unei pisici negre hrănită cu carne de om vreme de cinci zile, un liliac înecat în sânge, coarnele unui ţap cum quo puella concubuerit şi craniul unui paricid.

Toate aceste obiecte oribile şi greu de procurat odată adunate, iată cum le veţi aşeza:

Se trasează un cerc perfect cu sabia, rezervând un loc gol sau un drum de ieşire; în cerc se înscrie un triunghi, se colorează cu sânge pentacolul pe care l-ai trasat cu sabia; după care la unul din unghiurile triunghiului, se aşază reşoul cu trei picioare; la baza opusă triunghiului se fac trei mici cercuri pentru operator şi doi asistenţi ai săi şi în spatele cercului operatorului se trasează, nu cu sângele victimei, ci cu cel al operatorului semnul lui labarum sau monograma lui Constantin. Operatorul şi ajutoarele sale trebuie să aibă picioarele goale şi capetele acoperite.

Se va aduce pielea victimei sacrificate. Aceasta pielu

decupată în bucăţi va fi aşezată în cerc şi va forma un alt cerc în interior în care se va fixa în cele patru colţuri cu cele patru cuie de la cel torturai; lângă cele 4 cuie şi în afara cercului se va aşeza capul de pisică, craniul de om, coarnele de ţap şi liliacul; se va stropi totul cu o rămurică de mesteacăn înmuiat în sângele victimei, după care se va aprinde un foc din lemn de arin (Alnus glutinosa) şi chiparos; cele două lumânări magice vor fi aşezate la dreapta şi la stânga operatorului în coroanele de verveină (vezi fig.).

Se vor pronunţa atunci evocările:

Per Adonai Eloim, Adonai Jehova, Adonai Sabaoth, Metraton On Agla Adonai Mathon, verbum pythonicum, mysterium salamandrae, conventus sylphorum antra gnomorum, daemonia, Coeli Gad. Almausin, Gibor, Jehosua, Eram, Zariatnatmik, veni, veni, veni!”

Marea chemare a lui Agrippa constă doar în aceste cuvinte:

Dies mies Jeschet boenedoesef donvema enitemaus”.

Nu cunoaştem sensul acestor cuvinte evocatoare ale Diavolului.

Pic de la Mirandola afirmă că în magia neagră cuvintele cele mai barbare şi absolut ininteligibile sunt cele mai eficace şi mai bune.

Conjuraţiile se repetă ridicând vocea, cu imprecaţii, ameninţări, până ce spiritul răspunde. Venirea sa este precedată de regulă de un vânt violent ce face să urle totul în jur. Animalele tremură şi se ascund; asistenţii simt un suflu pe faţă. iar părul se umezeşte de o sudoare rece şi se ridică pe cap.

Marea şi suprema chemare, după Pierre Apono, este următoarea:

«Hemen-Etan! Hemen-Etan! Hemen-Etan! EI Aţi Titeip Azia.

Hyn, Teu, Minosel, Achadon nay vaa, Eye Aaa, Eie.

Exe, A Ei, El, El.

A. Hy, Hau! Hau! Hau! Hau! Va! Va! Va! Va! CAVAJOTH.

Ale Saraye, ale Saraye, ale Saraye! per Eloym Arachima, Rabur, Bathas super Abrac ruens superveniens Abeor super Abere Chavajothl Chavajoth! Chavajoth! impero tib per clavem Salomonis et nomen magnum Semnamphoras".

Magia Grimoarelor. *Extras din*, *Pragon Noir*".

Conjuraţia magică Prepararea Grimoarelui

Amic cititor, dă-mi voie să te iau de mână şi să fac cu tine câţiva paşi pe arzătorul drum ce-ţi este deschis în această carte.

Pătrunde-te bine de sfaturile mele şi execută-le pentru profitul tău.

Aceasta nu este un lucru banal, de a avea raporturi directe cu demonii. Căci aceştia sunt cei mai mari duşmani ai mei. ai tăi şi ai întregii omeniri şi de câte ori pot să ne facă rău, ei simt o uşurare şi o veselie. Ei îţi vor arăta ţie. după caracterul tău. adică potrivit cu slăbiciunea ta, o purtare politicoasă, drăgălaşe, prevăzătoare sau vor fi gălăgioşi, furioşi şi ameninţăton. În scopul de a te înşela sau a te intimida, totdeauna pentru paguba ta şi uşurarea lor. Cu calmul, fermitatea şi dreptul tău, îţi va fi uşor de a evita piedicile lor.

De la apariţia lor înaintea cercului, trebuie să începeţi a reprima toate anomaliile pe care ei le» au creat, îngul, căldura, zgomotul, mirosurile neplăcute etc, şi odată obţinut aceasta, cereţi să jure solemn de a nu mai face a doua oară.

Nu primiţi nimic din mâinile lor şi orice lucru le veţi cere. să fie pus în cerc, fără zgomot şi fără stricăciune. Nu pierdeţi niciodată din vedere că cercul este fortăreaţa voastră: în interiorul lui tu eşti stăpân, în afară stăpânesc spiritele răutăcioase. Nu ieşiţi deci niciodată din cerc

înainte de a termina complet operaţia şi a fi citit formula de concediere. Câteodată în timpul ce proiectezi o operaţie, vei constata câte ceva anormal în aerul pe care îl respiri sau sub hainele tale. dar nu te nelinişti, căci acesta este spiritul care se agită în neputinţa de a împiedica realizarea proiectelor tale: el cunoaşte cele mai adânci gânduri ale tale. dar nu poate nimic contra ta.

Cercurile şi pantacolele se fac cu creta sau cu cărbune sfinţit.

Prin cretă sfinţită se înţelege creta care a stat sub faţa ce înveleşte altarul în timpul liturghiei şi prin cărbune sfinţit, cărbunele făcut din lemn de cruce sfinţită. Pentru aceasta te vei duce la cimitir şi vei lua lemn de la o cruce sH vei purta asupra ta cu îngrijire căci îţi va servi în multe ocazii, într-o dimineaţă, în timp ce la biserica din parohia ta se zice liturghia, aprinde în casa ta un foc din bucăţi de lemn nou, adică care n-au servit la vreo treabă oarecare şi puneţi bucăţile» de cruce care trebuie să devină cărbune. Pentru a culege cărbunele am lemnul crucii, te serveşti de un cleşte din lemn nou şi-l vei strânge într-o cutie nouă.

Înainte de a începe orice operaţiune ai grijă de aţi purifica corpul şi sufletul prin spălări, post, rugăciune, comunicătură. Fă cercul cât mai regulat posibil, de un diametru de 12 picioare în aşa fel ca să nu rămână niciun locşor liber, căci acesta ar fi o poartă de atac pentru spirit, la cu tine în cercul bine închis la capete, agheasmă şi busuicsfinţit pentru ca spiritul să nu-ţi poată face niciun rău; iar pentru a fi sigur de ascultare fără şarlatanie din partea spiritului, înarmaţi-vă cu o furcă misterioasă, care se face astfel: cumpără fără a te tocmi un cuţit a cărei lamă să fie din oţel curat şi în ziua când îţi va conveni du-te într-o pădure înainte de răsăritul soarelui. În momentul când soarele se iveşte, taieţi un beţişor de alun sălbatic având o lungime de aproape trei picioare. Pe urmă întoarce-te la un fierar şi dă-i să-îi facă din lama cuţitului

tău o furcă cu doi dinţi. Dacă-i posibil fă-o chiar tu sau dacă nu, e de neapărată nevoie să asişti la facerea ei.

În timpul conjuraţiei vorbeşte şi ordonă invizibililor ţinând furca în mâna dreaptă în poziţie orizontală cu fierul întors către spirit. În cerc poate fi o masă şi pe dânsa obiectele de care am vorbit. Dacă vei aprinde în timpul operaţiei o lumânare de la Paşti sau vei arde spirt de rachiu într-o lampă anume destinată pentru aceasta; prin această ardere forţele tale se vor găsi apărate, prin punerea în foc.

În caz de neascultare din partea spiritului, a furcei ce aveţi în mână Nu faceţi însă aceasta decât în cazuri grave. În cerc pot fi trei persoane, dar numai magicianul trebuie să vorbească spiritului, ceilalţi trebuie să păstreze linişte chiar dacă demonul i-ar întreba sau ameninţa. Dacă demonul îţi va cere vreun gaj, ceea ce se întâmplă mai întotdeauna, tu nu poţi să-l refuzi, eşti chiar obligat a nu-l lăsa să plece fără a-i da ceva. Nu consimţi niciodată a-i da un obiect extras din corpul tău ca: peri, sânge, sudoare etc. Nu-i poţi da nici chiar batista ta căci ea conţine substanţe din corpul tău. Ceea ce puteţi face este să băgaţi mâna în buzunar şi să-i aruncaţi primul ban ceva va veni în mână. Gajul trebuie dat imediat înaintea citirii formulei de eliberare.

Dacă demonul dispare în timpul şedinţei fără consimţământul tău, adică fără a-i fi citit formula de concediere, puneţi furca misterioasă în flacără sau citiţi din nou conjuraţia de mai jos şi îndată ce reapare, certaţi-l de neascultarea sa, pe urmă continuaţi-vă lucrarea. În niciun caz nu ieşiţi din cerc până nu aţi citit formula de eliberare.

Pentru a micşora pe cât posibil oboseala pregătirii necesitată de acumularea forţei psihice, folosiţi-vă de instrumente speciale, ca oglinzi magice, cupe cu apă, ce uşurează acţiunea fiinţelor invizibile asupra materiei.

Magicianul trebuie să fie totdeauna gata de apărare contra atacurilor sau revoltelor posibile. Pentru aceasta, el are lângă dânsul o sabie cu vârf ascuţit cu ajutorul căreia el poate retrage forţa psihică pusă la dispoziţia invizibililor. Lumina care descompune de asemenea forţa psihică poate ajuta la distrugerea relelor influente.

Trebuie să ştiţi că instrumentele magice lucrează numai asupra forţelor psihice şi prin urmare servesc a da sau a lua invizibililor mijloacele de manifestaţie. Cuvintele şi pantacolele sunt acele care lucrează direct asupra spiritelor, deci iată pentru ce magii bine iniţiaţi şi bine antrenaţi nu se servesc decât de voinţă şi sângele* lor rece.

Spiritul nu va veni niciodată dacă nu este chemat cu credinţă şi ardoare, ceea ce înseamnă să fii ferm şi neclintit în voinţa ta. Dacă tu faci operaţia semnului, spiritele din jurul tău fac cunoscut şefului lor de a se arăta. Aruncaţi acestuia o bucăţică de pergament magic, conjurându-l să-l iscălească; când el ţi-l va da, îl vei lipi la o pagină a cărţii tale cu formule. Această, operaţie făcută, adică având grimoarul aprobat, orice dificultate este învinsa, pentru tine sau pentru cei ce vor citi aceste formule.

Conjuraţia în puterea căreia spiritul va aproba grimoarul vostru

În numele Tatălui, Fiului şi al Sfântului Duh: Fiţi gata a veni toate spiritele. Prin virtutea şi puterea Regelui nostru şi prin cele şapte coroane şi lanţuri ale Regilor noştri, toate spiritele infernului sunt obligate a veni înaintea mea, a acestui pentacol sau cerc al lui Solomon, când eu le voi chema. Veniţi toţi la ordinele mele, pentru a face tot ce vă este în putere când vă voi comanda. Veniţi deci din răsărit, miazăzi, apus şi miazănoapte. Vă ordon prin virtutea şi puterea Celui care este Treime, Etern, care este Dumnezeu nevăzut consubstanţial într-un cuvânt, care

a creat cerul. marea şi tot ceea ce este sub ceruri.

Vă conjur şi vă ordon. Spirite, toate câte sunteţi, de a aproba această carte, ca de câte ori o voi citi, sau o va citi altcineva, să fie aprobată şi recunoscută în formă şi valoare şi voi să aoăreţi în formă omenească când veţi fi chemaţi. În orice circumstanţă voi nu veţi avea niciun drept asupra corpului, sufletului sau spiritului cititorului, nu veţi face nicio nemulţumire celor care-l vor însoţi fie prin murmure, furtuni zgomote, scandaluri, leziuni sau neascultare. Pentru executa comenzile sus-zisei cârti. Vă conjur de a veni îndată fa conjuraţia făcută şi a executa fără întârziere ce este în ea. Veţi asculta, veţi servi, veţi da, veţi arăta, veţi face tot ce vă este cu putinţă spre servirea acelora care vă va ordona, totul fără înşelăciune. Dacă din întâmplare vreunul din spiritele chemate nu ar putea să vină sau să trimită pe altul investit cu puterea sa şi care va jura solemn să execute tot ce cititorul va cere, conjurându-vă pe toţi, prin cele mai sfinte nume ale atotputerniciei, Dumnezeu trăitorul, Eloim, Jah. El, Eloy, Tetragramaton. de a face tot ce vi s-a spus. Dacă nu veţi asculta vă condamn de a merge o mie de ani în greutăţi şi pedepse sau dacă vreunul din voi nu primeşte cu o întreagă resemnare voinţa cititorului”.

După *rostirea* acestei conjuraţii, veţi arunca pergamentul şi-i veţi ordona să semneze. Odată semnătura pusă, îi veţi arunca un gaj şi veţi citi următoarea formulă de eliberare:

Formulă de eliberare

Jată sentinţa voastră; ea vă obligă a nu vă răzvrăti contra voinţelor noastre şi vă ordonă a vă reîntoarce la locurile voastre. Pace între voi şi noi şi fiţi gata a reveni de câte ori vă voi chema spre a t executa voinţa mea!”

Dragon Rouge. *Misterele găinei negre*

Un mijloc simplu şi uşor de a face să vină spiritele şi de a obţine prin intermediul lor toate avantajele morale şi

materiale, este ce:

următor:

Procuraţi-vă o găină neagră, de care nu s-a atins niciodată un cocoş şi care să nu fi ouat niciodată. Cu zece minute înainte de miezul nopţii, magicianul se va duce la coteţul său şi va lua uşor găina, având grijă ca s-o apuce în aşa fel ca să nu scoată niciun ţipăt căci altfel operaţiunea este compromisă.

După aceasta, se va duce repede, cu găina în mână la e răspântie singuratică. Exact la miezul nopţii el va face un cerc de 75 cm rază cu ajutorul unui beţişor de alun sălbatic care n-a făcut încă fructe.

Magicianul se va aşeza în centrul cercului şi va tăia corpul găinei în două părţi egale cu un cuţit nou. Când săvârşeşte această operaţie el va pronunţa cu voce tare, capul ridicat către cer, ochii întorşi către răsărit, următoarele cuvinte magice:

„Eloim, Jehovah, Ariel veni faci rogavi. Amen”.

Această invocaţie va fi urmată.de o îngenunchere şi o scurtă rugăciune adresată lui Dumnezeu atotputernicul.

Pe urma magicianul va adresa spiritului pe care vrea să-l evoce, următorul apel:

„Împărate Lucifer, stăpânul tuturor spiritelor rebele, te rog a-mi fi favorabil în apelul ce fac Ministrului tău Lucifuge Rofocal cu intenţia de a face un pact cu el.

Rog de asemeni pe principele Belzebut de a mă apăra în întreprinderea mea”.

Conte Astaroh fie-mi propice şi fă ca în această noapte, marele Lucifuge să-mi apară sub o formă omenească, fără niciun miros rău şi să-mi acorde prin ajutorul pactului ce-i voi prezenta, toate bogăţiile de care au trebuinţă.

O mare Lucifuge, te rog de a părăsi locuinţa ta, în orice parte a lumii ai fi, ca să vii să-mi vorbeşti, dacă nu te voi constrânge prin puterea Marelui Dumnezeu, a Fiului

său şi a Sfântului Spirit.

Ascultă imediat, sau vei fi etern tulburat de forţa puternicilor cuvinte a marei claviculea a lui Salomon şi de care el s-a servit pentru a forţa spiritele rebele să primească pactul său. Astfel, vino cât mai repede, altfel te voi tulbura încontinuu prin forţa acestor puternice cuvinte ale Claviculei: Aglon, Tetragram, Vaicheon stimulamaton, Erohares, Tetragramaton onoram iron esyton excistion criomanera brasim moim messias sater Emanuel Sabaot Adonai, te adoro et invoco".

Fără îndoială, imediat ce veţi fi pronunţat aceste teribile cuvinte, spiritul va apărea. El va fumbrăcat cu o haină roşie ca focul şi pantaloni ca sângele. Picioarele îi sunt de ţap, capul de himeră şi cu două coarne enorme şi vă va întreba ce doriţi de la el.

În acel moment voi puteţi cere de la el orice aţi dori căci el nu vă va putea refuza. Dacă doriţi bogăţii, comori sau a-i domina pe ceilalţi oameni, sau a poseda o femeie care v-a rezistat, în fine orice veţi dori el va face imediat.

Evocările sunt urmate de pacte, care se scriu pe pergament din piele de ţap sau miel cu o peniţă din fier şi o picătură de sânge ce trebuie scos din braţul stâng. Înscrisul se făcea în dublu: cel râu lua un exemplar şi unul rămânea la magician. Angajamentele reciproce erau, pentru demon de a-l servi pe magician un număr de ani. iar pentru magician de a aparţine demonului după un timp determinat.

Evocarea la moartea regelui la rol al IX-lea

Atins de o boală despre care niciun medic nu-i putea descoperi cauza şi nici explica înfricoşătoarele simptome, regele Carol al IX-lea era pe moarte. Regina-mamă care guverna singură şi care putea pierde tronul dacă ar fi venit un alt pretendent şi care se pare că nu era străină de această maladie, a consultat astrologii pentru viaţa regelui şi în final a recurs la concursul magicienilor. Starea

bolnavului se înrăutăţea de la o zi la alta şi devenind disperată, s-a propus să se consulte oracolul. capului însângerat”, lată descrierea operaţiei infernale.

S-a luat un copil, având o faţă frumoasă şi inocent în privipta moravurilor. A fost pregătit în secret pentru prima comuniune de către un călugăr de la palat. Venind ziua hotărâtă, sau mai bine zis noaptea sacrificiului, un călugăr iacobin despopit şi dedat operaţiunilor oculte ale magiei negre, a început la miezul nopţii, în camera bolnavului şi doar în prezenţa Catherinei de Medicis şi a oamenilor săi de încredere, liturghia diavolului.

La această liturghie, celebrată în faţa imaginii demonului, având sub picioare o cruce răsturnată, vrăjitorul a consacrat două anafure, una neagră şi una aibă. Cea albă a fost dată copilului ce a fost adus îmbrăcat ca pentru un botez şi căruia i-a fost tăiat gâtul pe treptele altarului imediat după botezul său. Capul, detaşat de trunchi dintr-o singură lovitură, a fost aşezat. Încă mişcând, pe anafura neagră ce acoperea fundul farfuriei şi depus după aceea pe masa unde ardeau lămpi misterioase. A început exorcismul şi demonul a fost solicitat să pronunţe un oracol şi să răspundă prin gura capului la o întrebare secretă a regelui, pe care n-o ştia nimeni. O voce slabă, o voce strangulată ce nu avea nimic omenesc s-a auzit venind de la acest mic cap de martir: „Sunt forţat” a spus această voce în limba latină:

„Vim patior”. La acest răspuns care anunţa fără îndoială bolnavului că infernul nu-l proteja, un tremurat oribil l-a cuprins şi braţele i s-au încleştat. El a strigat cu o voce răguşită: „Îndepărtaţi acest capi îndepărtaţi acest corp! şi până la ultima suflare nu a mai fost auzit spunând altceva. Cei care îl slujeau şi care nu erau la curent cu această misterioasă operaţiune, au crezut că este urmărit de fantoma lui Coligny şi că vedea în faţa sa capul ilustrului amiral. Dar ceea ce îl chinuia pe muribund nu

erau o remuşcare, ci o groază fără seamăn într-un infern anticipat.

1) *Bodin*: *Demonomanăe des sorders*.

Vrăjitoria prin liturghia neagră

O evocaţie a vrăjitoriei Volsine

Credinţele şi legendele care au dat naştere cuprinsului numeroaselor grimoaruri, au dat loc şi credinţei în existenţa unei aşa-zise. Liturghie Neagră" despre care vorbesc D-rii Jaf şi Caufeynon în cartea lor intitulată: „Secretele minunate ale Magiei Marelui şi Micului Albert, pe care o redăm mai jos:

Abatele Auvergne, principe şi cardinal de Douillon era moştenitorul lui Turenne. Din nenorocire Turenne n-avea nicio avere. Abatele nu-şi putea închipui că un om atât de mare şi căruia i se încredinţase atâtea sarcini, putea fi sărac. El îşi închipuia că mareşalul lăsase o comoară pe care nu o putuse arăta din cauza morţii sale neaşteptate.

Deghizându-se în haine de ţăran, abatele se duse la vrăjitoarea Voisin şi-i ceru să-i spună locul unde ar putea găsi comoara mareşalului. Primul cuvânt al vrăjitoarei fu de a-l întreba dacă nu cumva e ţicnit. Abatele insistă, bătându-şi joc de neputinţa ştiinţei magice a ei şi-i promise cinci mii de livre dacă evocă fantoma lui Turenne şi două sute de mii dacă fantoma arată locul unde este ascunsă comoara.

Cinci mii de livre părându-i-se o plată bună, vrăjitoarea reveni asupra refuzului său şi zise că se angajează să evoce fantoma lui Turenne, dacă îi dă jumătate din sumă înainte, iar cealaltă jumătate să o depună la o a treia persoană, de la care s-o poată ridica după operaţie. Abatele fu de acord. Vrăjitoarea ceru 15 zile pentru prepararea conjuraţiei, după care puse nişte condiţii, fără de care declară că nu face evocaţia.

Dintru-ntâi ceremonia trebuia să fie strict secretă.

Cel mult trei persoane puteau să asiste la această conjuraţie: dânsa, preotul Lesage şi Abatele. La această clauză Abatele se opuse: el voia să aducă doi gentilomi: pe un căpitan din regimentul Champagne, nepotul mareşalului Gasston şi pe un altul al cărui nume nu se putea şti şi care era totdeauna însoţitorul Abatelui. Vrăjitoarea primi şi această condiţie, arătând-o pe a treia care era asupra locului unde trebuia să se facă conjuraţia. Ea alese biserica St. Denis, arătând fără a voi să dea altă explicaţie, că în altă parte conjuraţia nu putea avea succes. Această clauză era foarte neliniştitoare, pentru ceilalţi, dar pentru un prelat ca el, aceasta era foarte uşor.

Trebuiră să aştepte până într-o vinere, care cădea în aceeaşi zi cu 13 ale lunii, ceea ce se întâmplă în curând şi se procedă la facerea conjuraţiei. În ziua arătată, Abatele cu cei 2 gentilomi, doi preoţi, vrăjitoarea, Roza servitoarea sa şi un negru, servilor care purta sculele magice, plecară spre a ajunge la St. Denis înainte de închiderea porţilor. Paracliserul îi aştepta şi îi ascunse în clopotniţă.

Când sună 11 ore, ieşiră din ascunzătoare şi intrară în biserică.

Cei doi preoţi trebuiau să spună liturghia diabolică, adică liturghia pe dos.

Fie dintr-o coincidenţă, fie ca Dumnezeu se supărase pentru profanarea locului sfânt, o furtună groaznică însoţită de tunete şi fulgere, începu să se audă, ca şi cum aceasta ar fi fost un ordin, ca ei să se oprească cât mai era timp.

Vrăjitoarea îi prevenise pe asistenţi că fantoma va ieşi din altar şi se va face vizibilă în momentul consacraţiei.

Furtuna creştea pe măsură ce liturghia se citea. Cu cât se înainta către momentul consacraţiei, tunetele deveneau mai teribile şi trăsnetele mai luminoase şi mai apropiate.

În momentul când preotul ridică jertfa evocând pe Satana în loc de a evoca pe Dumnezeu un strigăt se auzi. altarul se întredeschise şi o fantomă apăru scuturându-şi giulgiul. Atunci totul tăcu până şi furtuna de afară, asistenţii căzură cu faţa la pământ şi se auziră următoarele cuvinte.

„Mizerabililor! Casa mea pe care atâţia eroi au respectat-o, de aici încolo va decădea şi toţi aceia care vor purta numele de Dullon de aci încolo sunt dezmoşteniţi de gloria mea şi până într-un secol, acest nume va fi stins; comoara pe care am lăsat-o este reputaţia mea; victoriile mele; nu mai căuta deci altele, nedemn ce eşti!”

Ceremonia liturghiei magice se sfârşeşte cu o rugăciune finala ce constituie un rit de ieşire. Ritul magic se vrea a fi excepţional majoritatea prescripţiilor ce trebuie respectate sunt anormale, excesiv de greu de realizat. Ele conferă ceremoniei caracterul anormal spre care tinde orice rit magic. Gesturile sunt inverse faţa de cele normale sau cel puţin, în comparaţie cu cele admise ia ceremoniile religioase. Condiţionările de timp sau de alt tip par de nerealizat, materialele sunt de preferinţă dezgustătoare iar practicile obscene. Întregul rit având un aer bizar.

Natura riturilor. Ceremoniile cuprind atât rituri manuale cât şi orale.

Riturile manuale. Primul grup de rituri cu pronunţat caracter magic este cel al riturilor de tip simpatic sau simbolic. Numărul acestor tip de rituri este limitat. Ele sunt executate întrucât sunt prescrise. Numărul simbolurilor utilizat de Magie este relativ mic.

Procedeul simpatiei este folosit în toate sistemele magice din întreaga omenire. Aceste practici constituie acte solemne. În Magie nu întâlnim doar rituri simpatice, ci şi o întreagă clasă de rituri echivalente celor de sacralizare şi de desacralizare religioase.

Sistemul purificărilor are o mare importanţă, acestea fiind realizate prin fumigaţii, băi de abur, treceri prin foc. apă, etc.

O parte importantă din riturile curative şi de implorare sunt alcătuite din astfel de practici.

Riturile de sacrificiu. Sacrificiile obligatorii ocupă un loc important în ritualul magic. Imaginea sacrificiului s-a impus într-atâta în Magie, încât a devenit o direcţie după care se ordonează mental toate operaţiile magice. Tema sacrificiului, în particular a sacrificiului unui copil, este comună în magia antică şi medievală (vezi Giles de Rays). Magia recurge la sacrificii, dar nu în toate cazurile; nu există diferenţă faţă de sacrificiul religios, având aceleaşi influenţe şi puteri.

Acolo unde sacrificiul lipseşte din Magie el este absent şi din religie, în studiul Magiei este mai important să cercetăm ritul simpatic decât sacrificiul magic. Sacrificiile nu alcătuiesc în Magie o clasă bine definită de rituri specializate, aşa cum este în religie.

În Magie se folosesc unele substanţe ale căror virtuţi se transmit prin contact, deci avem de a face cu un mijloc de a întrebuinţa asociaţiile cu caracter simpatic sau de a utiliza pe cale simpatică diferite obiecte… Altarul magicianului este uneori un ceaun magic.

Arta magicianului constă din a potrivi, a prepara amestecuri şi a le face să fermenteze. Produsele sunt zdrobite, măcinate, malaxate, diluate, transformate în parfumuri, infuzii, băuturi, prăjituri sau figurine din ceară, fiind după aceea afumate sau păstrate ca talismane. Această preparare nu serveşte doar la à la face utilizabile preparatele magice, ci le şi conferă forma rituală care să le asigure eficacitatea. Prepararea devine ea însăşi un rit, incluzând riturile de

1) *Marcel Mauss şi Henri Hubert*: *Teona generalii a Magiei*, *Ed Poi-om. Iaşi, 1996*.

Intrare şi ieşire. Ceea ce reprezintă pregătirea victimei în cadrul sacrificiului constituie bucătăria magică pentru ritul magic, adică formează un element al ritului.

La pregătirea lucrurilor în Magie se adaugă şi altele, cum ar fi prepararea de aluat, argilă, ceară, miere, hârtie, pene de gâscă, metal (argint viu, plumb) bucăţi de lemn etc. În magie se efectuează diverse lucrări având ca scop confecţionarea unor figurine de zei, demoni, duşmani, simboluri şi talismane.

Riturile orale, poartă şi denumirea de incantaţii. Acestea sunt extrem de diferenţiate, fiind în cea mai mare parte orale. Cele mai cunoscute sunt: Jurămintele, legăminte-urâri, rugi, imnuri, interjecţii şi formule simple care se întâlnesc şi în religie. Forma ritului nu corespunde exact obiectului lor. Se cunosc un grup de incantaţii ce corespund ritualurilor simpatice. Unele texte sacre cu caracter religios pot deveni magice în anumite ocazii.

Ceea ce ritualurile manuale nu pot realiza în mod obişnuit în magie, este să evoce miturile. Se cunoaşte un al treilea grup de rituri verbale denumit incantaţii mitice1. Unele cuprind operaţii asemănătoare celei a cărei îndeplinire este scontată. Descrierea are forma unei relatări ale cărei personaje sunt divinităţi. Procedeul se bazează pe următorul raţionament extrem de simplu: dacă un anumit zeu a fost în măsură să înfăptuiască un lucru oarecare în atari împrejurări atunci, prin analogie, rezultă că el poate realiza în prezent, acelaşi lucru.

O altă categorie de acte magice mitice o constituie riturile de origine. Acestea descriu geneza şi enumera însuşirile şi numele fiinţei, lucrului sau demonului vizat de rit; magicianul stabileşte un proces cu caracter magic şi după ce stabileşte identitatea. dă anumite ordine.

Toate aceste incantaţii de cele mai multe ori în practică, le vedem reduse ca amploare, menţionându-se doar numele unui demon, iar cuvintele sunt descompuse în

litere.

Riturile orale se rezumă toate la aceeaşi formă, având aceeaşi funcţie. Ca efect, ele invocă o putere şi mărturisesc puterea pe care se bazează: cazul exorcismelor.

Magia cu riturile orale lămureşte şi completează ritul manual pe care îl poate înlocui. Nu există un rit mut. iar ritul manual reprezintă tălmăcirea incantaţiei mute. Cuvintele şi gesturile prezintă aceeaşi

1) *Marcel Mauss şi Henri Hubert, op. at. p 71.*

valoare, gestul este un semn şi un limbaj. Incantaţiile la origine au fost rituri. Riturile manuale şi orale se petrec într-o lume anormală.

Incantaţiile sunt pronunţate într-un limbaj specific spiritelor, magiei.

Formulele magice sunt murmurate sau cântate pe un anumit ton şi pe un ritm special. Gesturile sunt exercutate ritmic, ca un dans, fiind bine fixate. Gesturile şi cuvintele de cele mai multe ori se repetă într-un număr magic de ori: 3, 4, 5, 7, 9, 11, 13, 20 etc. Magicianul are faţa orientată spre un anume punct cardinal.

AVIZ CITITORULUI

Magia a fost, este şi *va fioş tilnţă teribilă* şi *deci o carte tratând această materie constituie un instrument îngrozitor în mâna posesontlu i s-a u.* (*T*

Vu *surâdeţi şi nici nu gândiţi*". *fleacuri, credinţe deşarte*; *superstiţii*! *Aceste lucruri atât de simple*, /ki *care le-aţi citit aici au Ui ele esenţa mişcărilor sufictеşti atotputernice asupra corpului* şi *asupra vieţii însăşi. Ele au stăpânit lumea, au îngrozit sau fericit pe oameni, ajutăndwi sau distrugându-i.*

Sugestie, credinţ-a, voinţa perversă, unde telepatice, radiaţii pstlu: *>K4 xsmice, magnetism animal, bioenergie* etc. *ziceţi-le oricum, dar Magia a fost, este şi va fi, sub formă de rituale religioase, sugestie, hipnotism, farmece* şi

descântece etc. etc.

Aşadar, oricine eşti, DACĂ VREI A FACE RĂU, cerctiează-ţi mai întâi conştiinţa şi teme-te de răsplata faptelor tale, care nu va întârzia să vie!

Dacă vrei să te aperi, ai în mâna ta o armă care nu dă greş:

de) *înde de tine dacă meriţi să te adtiposteş* îi *sid> puterea ei. Ea îţi cere un suflet curat, credinţu nemărginită şi sinceră în binele pe care Dumnezeu l-<i dat fiecăruia dintre twL*

Vrei să progresezi prin mijloacele Magiei? *Ea te poate ajuta mai mult ca oricine*! *Xu încerca însă dacă nu eşti stăpân pe tine, dacă nu ai inima şi creierul sănătos, dacă nu crezi în puterea de a face ceea ce gândeşti putere pe care Dumnezeu a dat-o omului când l-a creat, după chipul şi asemănarea sa şi când i-a zis*: *„Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul, şi-l stăpâniţi pe el*.

C.fi *Nicolau*

BIBLIOGRAFIE

1. Antebi, Efisabeth: *„Ave Lucifer", Ed. l-ai Iu, Paris, 1970*.

2. Vilfeneve Roland: *„Sabbat et sortilèges", Ed. J'ai lu*.

Paris, 1972.

3. Bergier Jacques: „Les *livres maudits", Ed. J'ai lu Paris*.

1971.

4. Berchmans Michel: *„Le diable au XIX siècle", Ed*.

Marabout, Verviers, Belgique.

5. *Holzer Hans*: „La *sorcellerie renaissante", Ed*.

Marabout, Verviers Belgique.

6. Villeneuve Roland: *„Satan parminous", Ed. Marabout*.

Verviers, Belgique.

7. Hutin Serge: *leister Crowley", Ed. Marabout*.

Verviers, Belgique.

8. Ştefănescu Paul: *„Plante de vraja", Ed. AII, Bucureşti*.

1994.

9. *Ştefănescu Paul*: *„Spiritismul", Ed. AII, Bucureşti, 1994*.

*10. * * * Enciclopedia ştiinţelor Oculte, Ed*.

Teora, Bucureşti. 1994.

11. Maxwell J. „Magia", Ed. Univers Enciclopedic.

Bucureşti, 1995.

12. Mauss Marcel şi „Teoria generală a *magiei9, Ed Hubert Henri*: *„Polirom*, Iaşi, *1996*.

13. Levi Éliphas: *„Cheia marilor mistere" Ed. Antet*

Bucureşti, 1994.

14. Levi Éliphas: *vlurs de filosofie oculta" Ed. Antet*.

Bucureşti, 1994.

15. Levi Éliphas: *„Dogme et rituel de la Haute Magie"*.

Ed. F. Alean, Paris, 1920, 2 vol.

16. Papus: *Magie pratique". Ed. Chacomac*.

Paris, 1924.

17. C.K. Nicolau: *Magie – note de curs. Bucureşti, 1947*

18. Bernard Freon: *„La Voie du Phânix, Ed. Tăletes*.

Paris, 1990.

19. Mario Mercier: *„Şamanism şi şaman/, Ed. Moldova*.